LUCINDA
RILEY

SCRISOARE

A DE
DRAGOSTE

ţ^GDN

LUC

IND

A

RIL

EY

SCRISO
AREA

DE
DRAGO

STE

Traducer

e

d
i
n

l
i

m
b
a

e
n
g
l

e
z
ă

ş
i

n

ote

MIHA

E
L
A
-
M
A
G
D

ALENA DU

M
I
T
R
U
E
D
I

TURA

LIT

ERA2022

The Love Letter
LUCINDA RILEY
Copyright © 2018

Scrisoarea de dragoste
Lucinda Riley

Copyright © 2022 Grup
Media Litera pentru
versiunea în limba
română Toate
drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021
319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@Iltera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Laura
Runcanu Corector:
Păuniţa Ana Copertă:
Bell Studio

Tehnoredactare şi
prepress: Laura Carîp

Seria de ficţinne a
Editurii Litera este
coordonată de Cristina

Vidraşcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9405-

8

ISBN EPUB 978-606-

33-9566-6

Pentru Jeremy Trevathan

NOTA AUTOAREI

Am început să scriu *Scrisoarea de dragoste* în 1998 – exact acum douăzeci de ani. După publicarea câtorva romane care au avut succes, am decis să scriu un roman de aventură, plasat într-o ficţională familie regală a Marii

Britanii. La momentul acela, popularitatea monarhiei scăzuse dramatic, ca urmare a morţii prinţesei

Diana. în 2000 a fost sărbătorit centenarul Reginei

Mame, iar festivităţile naţionale oficiale urmau să aibă loc la scurtă vreme după lansarea cărţii. Privind retrospectiv, poate că ar fi trebuit să acord mai multă atenţie unei cronici anterioare publicării cărţii, care sugera că Palatul St. James nu va gusta subiectul în zilele dinaintea lansării, promovările din librării, comenzile şi evenimentele de relaţii publice an fost contramandate în mod inexplicabil şi, drept urmare, *Seeing Double* – cum se numea cartea atunci – abia dacă a văzut lumina zilei.

Editura mi-a anulat apoi contractul pentru următoarea carte şi, în ciuda faptului că am bătut la nenumărate uşi pentru a semna un nou contract, toate mi s-au închis în faţă. La momentul acela, am fost de-a dreptul devastată să îmi văd cariera distrusă peste noapte. Din fericire, eram proaspăt căsătorită şi aveam un copil mic, aşa că m-am concentrat asupra creşterii copiilor mei şi am scris trei cărţi pentru propria-mi plăcere. Privind în urmă, pauza aceasta s-a dovedit o binecuvântare , dar când cel mai mic dintre copiii mei a început şcoala, am ştiut că trebuia să îmi iau inima în dinţi şi să trimit manuscrisul cel mai recent unui agent.

Mi-am schimbat numele de familie, din precauţie, şi după câţiva ani de sihăstrie, am primit cu extaz vestea că o editură era interesată să îl cumpere.

După câteva romane, am

decis împreună cu editura că era timpul să i se acorde a doua şansa romanului *Seeing Double.* Este important sa ne amintim că *Scrisoarea de dragoste* este un roman istoric. Dacă i-aş plasa acţiunea în lumea de astăzi, povestea ar fi complet neverosimilă, din cauza progresului tehnologic, mai ales în ceea ce priveşte dispozitivele de înaltă tehnologie folosite astăzi de serviciile noastre de securitate.

La final, aş vrea să reiterez că *Scrisoarea de dragoste*

ESTE o operă de ficţiune care nu propune paralele cu viaţa de familie a iubitei noastre regine. Sper că veţi gusta această versiune „alternativă” a istoriei, DACĂ va reuşi să ajungă în mâinile dumneavoastră de data aceasta...

PROLOG

Londra, 20 noiembrie 1995

- James, dragule, ce faci?

El a privit în jur,

dezorientat, apoi a făcut câţiva paşi înainte, clătinându-se.

Ea l-a prins chiar înainte să cadă.

- Ai umblat prin

somn din nou, nu-i aşa? Haide, te duc înapoi în pat.

Vocea

blândă a nepoatei sale i-a dat de înţeles că se află tot pe

Pământ, Ştia că stătea acolo cu un motiv, că avea de făcut ceva urgent, ceva ce lăsase până în ultimul moment...

Dar acum

amintirea dispăruse. Nefericit, a lăsat-o să îl conducă la pat, scârbit de picioarele sale fragile, care îl făceau neputincios ca un prunc, şi de mintea împrăştiată, care îl trădase din nou.

- Gata, a zis ea, aşezându-l confortabil. Te mai doare? Ai mai vrea un pic de morfină?

- Nu. Te rog, eu...

Morfina era cea care îi transforma mintea într-un jeleu. Ziua următoare nu va mai lua deloc şi atunci îşi va aminti ce avea de făcut înainte de a muri.

- Bine, Relaxează-te şi încearcă

să dormi un pic, l-a liniştit ea, mângâindu-i fruntea cu palma. Doctorul va veni în curând.

Ştia că nu

trebuie să adoarmă. A închis ochii, căutând, căutând disperat... frânturi de amintiri, chipuri...

Apoi a văzut-o, limpede ca în ziua în care a întâlnit-o. Atât de frumoasă, atât de blândă...

- îţi aminteşti? Scrisoarea, dragul meu, i-a şoptit ea. Mi-ai promis să o returnezi...

Desigur!

A deschis ochii, încercând să se ridice şi a văzut chipul îngrijorat al nepoatei sale deasupra lui. A simţit o înţepătură dureroasă în interiorul cotului,

- Doctorul iţi dă

ceva de calmare, James, dragule, a zis ea.

Nu! Nu!

Cuvintele refuzau să i se formeze pe buze, iar în timp ce acul îi pătrundea în piele, şi-a dat seama că amânase prea mult,

- îmi pare rău, îmi pare foarte rău, a spus el cu voce gâfâită.

Nepoata sa a văzut cum i se închid în

sfârşit pleoapele, iar tensiunea îi părăseşte corpul. Şi-a lipit obrazul fin de al lui şi l-a simţit ud de lacrimi.

Besançon, Franţa, 24 noiembrie 1995

Femeia a

intrat încet în salon şi s-a apropiat de foc. Era o zi rece, iar tuşea i se înrăutăţise. Lăsându-şi trupul fragil pe un scaun, a ridicat ultimul număr din *The Times* de pe masă pentru a citi necrologurile, în timp ce îşi lua obişnuitul ei ceai englezesc la micul dejun. A pus ceaşca pe farfurie cu un zăngănit când a văzut titlul care ocupa o treime din prima pagină.

O

LEGENDĂ VIE A MURIT Sir James Harrison,

considerat de mulţi cel mai mare actor din generaţia sa, a murit ieri în locuinţa sa din

Londra, înconjurat de familie. Avea nouăzeci şi cinci ae ani. Săptămâna viitoare va avea loc înmormântarea privată, urmată de o slujbă de comemorare la Londra, în ianuarie.

A simţit cum i se strânge inima, iar ziarul îi tremura atât de tare în mână, încât abia a mai putut citi restul. în dreptul articolului era o fotografie în care el era alături de

regină,
primind
Ordinul
Imperiului
Britanic. în

timp ce lacrimile înceţoşau imaginea, i-a trasat cu un deget conturul profilului puternic, coama groasă de păr încărunţit...

Ar putea să... să îndrăznească să se

întoarcă? O ultimă dată, ca să îşi ia rămas-bun,.,?

în timp ce

ceaiul i se răcea nebăut lângă ea, a dat pagina ca să continue să citească, savurând detaliile despre cariera şi viaţa lui.

Apoi atenţia i-a fost atrasă de un alt titlu mai mic, plasat mai jos:

CORBII
AU
DISPĂRUT
DIN TURN
S-a

anunţat aseară câ faimoşii corbi de la Turnul

Londrei au
dispărut
Potrivit
legendei,
păsările

locuiesc aici de peste cinci sute de ani, păzind *turnul şi familia regală, după cum a decretat*

Carol al II-lea. îngrijitorul corbilor a constatat *dispariţia lor ieri-seară, iar acum se desfăşoară* *o căutare la nivel naţional*

- Cerurile să

ne ferească, a şoptit ea, iar frica i-a pătruns până în oasele bătrâne.

Poate că era numai o coincidenţă, dar ştia prea

bine
semnificaţia
legendei...
GAMBITUL
REGELUI

Mutare de deschidere prin care

albul un pion pentru a devia un pion

negru

CAPITOLUL 1

Londra, 5 ianuarie 1996

Joanna Haslam gonea

prin Covent Garden, cu răsuflarea grea şi plămânii obosiţi de efort. Ocolind turişti şi grupuri de elevi, aproape că s-a izbit de un flaşnetar şi rucsacul din spate i- a zburat într-o parte. A ieşit pe Bedford Street chiar în clipa când o limuzină se oprea în faţa porţilor din fier forjat de la intrarea în biserica St.

Paul.

Fotografii inconjuraseră maşina în clipa în care şoferul a coborât pentru a deschide portiera din spate.

„Fir-ar! Fir-ar!”

Cu ultimele fărâme de

putere, Joanna a sprintat pe ultimii metri până la porţi şi a traversat curtea pavată de dincolo de ele, in timp ce ceasul de pe faţada din cărămidă roşie a bisericii îi confirma că întârziase.

Apropiindu-se de intrare, şi-a aruncat privirea spre mulţimea de paparazzi şi a văzut că Steve, fotograful ei, se afla în primul rând, cocoţat pe trepte. A fluturat o mână spre el, iar el i-a făcut semn cu degetul mare în sus, în timp ce se strecura prin buluceala de fotografi inghesuiţi în jurul vedetei care coborâse din limuzină. Odată intrată în biserică, a văzut că stranele erau înţesate de lume, luminate de lucirea blândă a candelabrelor care atârnau din tavanul înalt. în fundal, orga intona o muzică funebră.

După ce şi-a fluturat

legitimaţia de presă în direcţia plasatorului, s-a strecurat în ultima strană cu respiraţia intretăiată şi s-a aşezat recunoscătoare. Umerii i se ridicau şi coborau cu fiecare respiraţie gâfâită, în vreme ce cotrobăia în rucsac după carnet şi pix.

Deşi aerul din biserică era glacial, Joanna simţea broboane de sudoare pe frunte; gulerul înalt al puloverului negru, din lână miţoasă, pe care îl aruncase pe ea în grabă i se lipea acum de piele şi o irita. A scos un şerveţel şi şi-a suflat nasul care îi curgea. Apoi, trecându-şi o mână prin coama încâlcită de păr lung şi negru, s-a rezemat cu spatele de strană şi a închis ochii, ca să îşi recapete răsuflarea.

La numai câteva zile după începerea unui nou an, care debutase cu atâtea promisiuni, Joanna simţea nu atât că fusese părăsită, ci că fusese de-a dreptul azvârlită din vârful clădirii Empire State. Cu avânt. Fără nici un avertisment.

Cauza era *Matthew...* iubirea vieţii ei – sau, mai degrabă, de ieri începând, fosta iubire a vieţii ei.

Şi-a muşcat cu putere

buza inferioară, poruncindu-şi să nu înceapă din nou să plângă şi şi-a întins gâtul în direcţia primelor bănci, cele de lângă altar, remarcând cu uşurare că rudele pe care le aşteptau cu toţii nu sosiseră încă. Aruncând o privire înapoi, dincolo de uşile principale, a văzut că paparazzii aflaţi afară îşi aprindeau ţigări şi îşi reglau obiectivele aparatelor de fotografiat. Persoanele îndoliate din faţa ei începeau să se sucească pe locurile lor, şoptind către cei de alături. A cercetat rapid mulţimea în căutarea celor mai demne celebrităţi de a fi menţionate în articol, străduindu-se să le identifice după capetele văzute din spate, care erau mai toate albe sau

cărunte.
Notând numele în agendă, a lăsat imaginile

zilei de ieri să îi invadeze din nou mintea...

Matthew apăruse după-amiază pe neaşteptate în pragul apartamentului ei din Crouch

End. După zaiafeturile de Crăciun şi de Revelion, cei doi căzuseră de acord să se retragă fiecare în apartamentul propriu şi să petreacă măcar câteva zile liniştite înainte de a reîncepe munca. Din păcate, Joanna îşi petrecuse timpul doborâtă la pat de cel mai urât guturai de care avusese parte în ultimii ani.

li deschisese uşa lui Matthew strângând la piept sticla cu apă caldă în formă de ursuleţ Winnie, îmbrăcată in vechea ei pijama flauşată şi o pereche de şosete în dungi, pe care le purta în pat.

Văzuse imediat că

ceva era în neregulă, după cum rămăsese lângă uşă, refuzând să îşi dea jos paltonul, iar privirea îi fugea de colo

colo, uitându-se la tot ce era în jur, mai puţin la *ea*...

Apoi o

informase că se „tot gândise”. Că nu vedea încotro merge relaţia lor. Şi poate era momentul să îi pună capăt.

- Sun

tem împreună de şase ani, zisese el, jucându-se nervos cu mănuşile pe care i le dăruise ea de Crăciun. Nu ştiu, întotdeauna am crezut că odată cu trecerea timpului voi vrea să mă căsătoresc cu tine, să oficializăm legătura. Dar momentul acela nu a venit... continuase el, dând din umeri fără vlagă. Şi dacă nu simt asta acum, nu cred că o voi simţi vreodată.

Mâinile Joannei rămăseseră încleştate pe sticla cu apă fierbinte, privindu-l cu o expresie vinovată, precaută. Căutând în buzunarul pijamalei, găsise un şerveţel umed şi îşi suflase nasul cu putere. Apoi se uitase ţintă în ochii lui.

- Cine este?

Roşeaţa i se întinsese lui

Matthew pe faţă şi pe gât.

- Nu am vrut să se întâmple,

bălmăjise el, dar s-a întâmplat şi nu mă mai pot preface.

Joanna îşi amintise petrecerea de Revelion la care fuseseră împreună, în urmă cu patru seri. Şi hotărâse că el se prefăcuse cât se putea de bine.

Se părea că o chema Samantha.

Lucra la aceeaşi agenţie de publicitate cu el. Şi încă directoare!

Totul începuse în seara pe care Joanna o petrecuse în faţa casei unui parlamentar conservator, încercând să afle detalii despre o poveste vulgară şi nu mai ajunsese la petrecerea de Crăciun de la agenţia lui Matthew. Prin cap i se rotea cuvântul „clişeu”. Dar apoi se oprise brusc; de unde proveneau clişeele, dacă nu de la numitorii comuni ai comportamentului uman?

- Îţi jur, am

încercat să nu mă mai gândesc la Sam, continuase

Matthew. Am încercat în timpul Crăciunului. M-am simţit minunat alături de familia ta în Yorkshire. Dar apoi ne-am întâlnit din nou săptămâna trecută, ca să bem ceva împreună şi...

Joanna ieşea din scenă. Samantha intra. Simplu ca bună ziua.

Nu reuşea decât să se holbeze la el, cu ochii fierbinţi din cauza şocului, a furiei şi a fricii, în timp ce el continua să vorbească.

- La început am crezut că este o simplă

pasiune trecătoare. Dar este evident că dacă am asemenea sentimente pentru o altă femeie acum, pur şi simplu nu pot să îmi iau angajamente faţă de tine. Aşa că nu fac decât ceea ce este drept.

Se uitase la ea de parcă o implora să îi mulţumească pentru nobleţea gestului său.

- Ce

este drept…, repetase ea, cu o voce pustiită.

Apoi

izbucnise într-o revărsare de lacrimi reci, provocate de febră. De undeva, de departe, îi auzea vocea care îndruga alte scuze.

Forţându-se să-şi deschidă ochii umflaţi, scăldaţi în lacrimi, il privise cum se scufunda, mic şi ruşinat, în fotoliul ei din piele tocită.

- Ieşi, reuşise să murmure într-un sfârşit. Trişor mizerabil, josnic, mincinos şi nemernic ce eşti! Ieşi deaici! *Ieşi imediat!*

Privind retrospectiv, ce o umilise

cel mai tare pe Joanna era faptul că nu fusese nevoie să îl convingă.

Se ridicase, mormăind ceva despre diferite obiecte pe care le lăsase în apartamentul ei şi că ar trebui să se întâlnească la o cafea după ce se vor aşeza lucrurile, apoi se repezise de-a dreptul către uşă.

Joanna petrecuse

restul serii plângând la telefon cu mama ei, în mesageria vocală a celui mai bun prieten, Simon, şi în blăniţa tot mai jilavă a lui Winnie the Pooh sub formă de sticlă de apă caldă.

În cele din urmă, mulţumită unei cantităţi zdravene de somnifere şi coniac, adormise buştean, liniştită că măcar avea următoarele câteva zile libere datorită orelor suplimentare petrecute la biroul ştirilor înainte de

Crăciun.

Apoi, în dimineaţa aceasta la ora nouă, sunase telefonul mobil Joanna se trezise din somnul indus de medicamente şi întinsese o mână spre el, rugându-se ca la celălalt capăt să fie Matthew, devastat, pocăit, conştient de enormitatea a ceea ce făcuse.

- Eu sunt, se

răstise la ea o voce aspră, cu accent de Glasgow.

Joanna

înjurase pe muteşte, cu privirea spre tavan.

- ‘Ne

aţa, Alee, zisese ea pe o voce fornăită. Ce vrei? Sunt liberă astăzi.

- îmi pare rău, dar nu eşti. Alice, Richie şi Bill au sunat toţi că îşi iau zi liberă. Va trebui să îţi iei zilele de recuperare altă dată.

- Fac parte din acelaşi club, zisese Joanna, trimiţând pe fir o demonstraţie de tuse puternică, exagerată. îmi pare rău, Alee, dar şi eu mai am puţin şi mor.

- la-o astfel: munceşti astăzi, iar când vei fi în formă bună, vei putea să te bucuri de timpul liber la care ai dreptul.

- Nu, chiar nu pot. Am temperatură.

Abia mă ţin pe picioare.

- Atunci vei fi bine. Este o treabă

pentru care trebuie să stai pe scaun, la Biserica Actorilor din

Covent Garden. Este o slujbă de comemorare pentru Sir

James Harrison, la ora zece.

- Nu îmi poţi face

asta, Alee, *te rog.* Ultimul lucru de care am nevoie este să stau într-o biserică unde trage curentul. Deja am răcit cobză. Va trebui să mergi la o slujbă de comemorare pentru *mine.*

- îmi pare rău, Jo, nu am de ales. Plătesc eu pentru un taxi până acolo şi înapoi. Te poţi duce direct acasă după aceea şi îmi trimiţi articolul pe mail. încearcă să vorbeşti cu Zoe Harrison, da? L-am trimis pe Steve să facă fotografii. Ar intra pe prima pagină dacă este înţolită frumos. Gata, vorbim mai târziu.

- Fir-ar!

Joanna îşi aruncase capul înapoi

pe pernă de disperare.

Apoi sunase la o companie de taxi din zonă şi se împleticise până la şifonier ca să caute o rochie

neagră
potrivită.
în
majoritatea
timpului, îşi

iubea slujba, *trăia* pentru ea, aşa cum remarcase Matthew de multe ori, dar în dimineaţa aceasta se întreba în mod serios de ce.

După şederi de scurtă durată la câteva ziare regionale, în urmă cu un an fusese angajată ca reporter începător la

Morning Mail, care avea sediul la Londra şi era unul dintre cel mai bine vândute cotidiene naţionale din ţară. Slujba greu obţinută, însă modestă, aflată pe treapta cea mai de jos a piramidei profesionale, o punea într-o poziţie din care îi era greu să refuze. Aşa cum îi amintea tot timpul Alee, editorul de la ştiri, erau o mie de alţi tineri jurnalişti înfometaţi în spatele ei. Cele şase săptămâni în redacţia de ştiri fuseseră cel mai greu post de până atunci. Orele de lucru erau interminabile, iar Alee – în acelaşi timp stăpân de sclavi şi profesionist dedicat meseriei – nu aştepta de la ceilalţi nimic mai prejos decât ceea ce era el însuşi pregătit să facă.

- Prefer de o mie de ori mai mult paginile despre stilul de viaţă, spusese vorbind pe nas, trăgându-şi pe ea un pulover negru nu foarte curat, o pereche de dresuri groase şi o fustă scurtă din respect faţă de ocazia sumbră.

Taxiul întârziase zece minute, apoi se oprise de tot într-un monumental blocaj în trafic pe Charing Cross Road.

- Scu

ze, iubire, n-ai ce face, spusese şoferul.

Joanna se

uitase la ceas, ii azvârlise o bancnotă de zece lire şi sărise afară din maşină. Alergând pe străzi spre Covent Garden, gâfâind şi simţind cum îi curge nasul, se întreba dacă viaţa putea fi mai rea de atât.

S-a trezit din reverie când congregaţia

şi-a încetat deodată murmurul. A deschis ochii şi a întors capul tocmai când în biserică începeau să intre în şir indian rudele lui Sir James Harrison.

Grupul era condus de

Charles Harrison, singurul copil al lui Sir James, acum trecut bine de şaizeci de ani. Locuia la Los Angeles şi era regizorul de succes al unor filme de acţiune cu buget mare şi multe efecte speciale. îşi amintea vag că în urmă cu ceva vreme câştigase un

Oscar, dar filmele lui nu erau genul la care mergea ea de obicei.

în dreptul lui Charles Harrison era Zoe Harrison, fiica lui. Aşa cum sperase Alee, Zoe arăta uluitor într-un costum negru strâns pe corp, cu o fustă scurtă, care îi punea în evidenţă picioarele lungi, iar părul îi era prins la spate într-un coc elegant, care

conferea
perfecţiune
frumuseţii
sale de
trandafir

englezesc. Era actriţă, cu o carieră cinematografică în plină ascensiune, iar Matthew era nebun după ea. Zicea mereu că Zoe îi amintea de Grace Kelly – femeia visurilor sale, se pare –, făcând-o pe Joanna să se întrebe de ce ieşea cu o brunetă deşirată, cu ochi negri, aşa cum era ea. Şi-a înghiţit nodul din gât, pariind pe sticla ei în formă de Winnie the Pooh că această „Samantha” era o blondă minionă.

De mâna lui

Zoe Harrison venea un băiat de nouă sau zece ani, părând stânjenit în costumul negru cu cravată: fiul lui Zoe, Jamie

Harrison, botezat după străbunicul său. Zoe îl născuse pe

Jamie pe când avea numai nouăsprezece ani şi refuza şi acum să spună cine era tatăl. Sir James îşi apărase nepoata cu loialitate, decizia ei de a păstra copilul şi de a nu dezvălui nimic despre paternitatea lui Jamie.

Joanna a remarcat cât

de mult seamănă Jamie cu mama lui: aceleaşi trăsături fine, un ten de culoarea laptelui şi a trandafirilor, ochi mari, albaştri. Zoe Harrison îl ţinea cât mai departe de aparatele de fotografiat – dacă Steve reuşea să facă o fotografie cu mama şi fiul laolaltă, ar ajunge cel mai probabil pe prima pagină a doua zi dimineaţă.

În spatele lor venea Marcus

Harrison, fratele lui Zoe. Joanna l-a privit când a ajuns în dreptul stranei în care stătea ea. Chiar dacă gândul îi stătea tot la Matthew, trebuia să recunoască că Marcus

Harrison ea o adevărată „bucăţică”, după cum ar spune colega ei, Alice. Joanna îl recunoştea din ziarele de scandal – în cel mai recent afişându-se cu o blondă din aristocraţia britanică, cu trei nume de familie. La fel de brunet pe cât de blondă era sora lui, Marcus se ţinea drept, cu o încredere de pişicher. Părul aproape îi atingea umerii şi, îmbrăcat cum era într-o jachetă neagră şifonată şi o cămaşă albă deschisă la gât, emana farmec personal. Joanna şi-a smuls privirea de la el. „Data viitoare”, şi-a zis ea hotărâtă, „o să îmi caut un bărbat de vârstă mijlocie, căruia în plac păsările şi colecţionează timbre”. I-a fost greu să îşi amintească din ce îşi câştiga existenţa

Marcus Harrison – producător ae filme la început de carieră, şi-a zis ea. Ei bine, cu siguranţă aşa arăta.

- Bună

dimineaţa, doamnelor şi domnilor, a rostit din amvon vicarul, în faţa căruia se afla o fotografie mare a lui Sir James

Harrison, înconjurată de coroane de trandafiri albi. Familia lui Sir

James vă urează bun venit şi vă mulţumeşte că sunteţi aici pentru a aduce un omagiu unui prieten, coleg, tată, bunic şi străbunic şi probabil cel mai bun actor al acestui secol. Pentru aceia dintre noi care am avut norocul de a-l cunoaşte bine, nu este deloc surprinzător că Sir James a insistat ca asta nu fle o ocazie tristă, ci o sărbătoare. Atât familia sa, cât şi eu i-am respectat dorinţa. De aceea vom începe cu imnul preferat al Sir James, „Mă închin ţie, ţara mea . Vă invit să vă ridicaţi.

Joanna şi-a pus în mişcare picioarele obosite, mulţumită că orga începuse să cânte chiar în clipa în care pieptul a început să îi urce şi să coboare şi să tuşească zgomotos. întinzându-se după foaia cu programul ceremoniei, aflată pe poliţa din faţă, a văzut o mână mică, subţirică ajungând înaintea ei, cu piele translucidă, care lăsa la vedere venele albastre de sub ea.

Pentru prima oară, Joanna s-a uitat spre dreapta şi a examinat-o pe posesoarea mâinii. Gârbovită de vârstă, femeia nu îi ajungea decât până la coaste.

Rezemată de

poliţă pentru a se putea ţine pe picioare, mâna în care ţinea programul tremura violent. Era singura parte a corpului care se vedea. Restul era învăluit într-un palton negru care îi ajungea până la glezne, iar un voal negru îi acoperea chipul.

Neputând să citească foaia din cauza tremuratului permanent al mânii care o ţinea, Joanna s-a aplecat să îi vorbească femeii.

- Pot să citesc şi eu cu dumneavoastră?

Mâna i-a oferit hârtia. Joanna a luat-o şi a ţinut-o destul de jos ca să poată vedea şi bătrâna. A cântat răguşit cât a ţinut imnul, iar la finalul lui, femeia s-a aşezat cu greutate.

Joanna i-a oferit braţul fără să spună nimic, dar ajutorul i-a fost ignorat.

- Prima lectură de astăzi este sonetul

preferat al lui Sir James: „Sweet Rose of Virtue”[1], citit de Sir

Laurence Sullivan, un prieten apropiat.

Adunarea s-a aşezat răbdătoare, în vreme ce un actor în vârstă se îndrepta spre partea din faţă a bisericii. Apoi vocea celebră şi bogată, care altădată fermeca mii de oameni în cinematografe din toată lumea, a umplut biserica.

- Dulce roză a

virtuţii şi a gingăşiei, crin încântător...

Atenţia Joannei a fost

distrasă de un scârţâit venit din spate. Uşile bisericii s-au deschis, lăsând să intre o pală de aer ingheţat. Un plasator a împins printre ele un scaun cu rotile şi l-a oprit la capătul stranei din dreptul Joannei. Când plasatorul s-a îndepărtat, şi-a dat seama că se auzea un zgomot horcăit care făcea ca durerea ei în piept să pară nesemnificativă. Bătrâna de lângă ea dădea impresia că avea un atac de astm. Se uita dincolo de

Joanna, cu privirile-i ascunse de voal, aparent ţintuite asupra siluetei din scaunul cu rotile.

- Va simţiţi bine? a

şoptit Joanna o întrebare retorică, când femeia a dus o mână la piept, fără să slăbească din ochi scaunul cu rotile, în timp ce vicarul anunţa următorul imn şi adunarea se ridica din nou.

Deodată,

femeia s-a agăţat de braţul Joannei şi a arătat spre uşa din spatele lor.

Ajutând-o pe femeie să se ridice şi apoi ţinând-o dreaptă de mijloc, Joanna a sprijinit- o, mai mult cărând-o să meargă spre capătul stranei. Când au trecut pe lângă bărbatul din scaunul cu rotile, bătrâna s-a ascuns în haina Joannei ca un copil care caută protecţie. O pereche de ochi glaciali, de culoarea oţelului, s- a ridicat spre ele şi le-a cercetat cu atenţie.

Joanna s-a cutremurat involuntar, şi-a smuls privirea dintra lui şi a ajutat-o pe bătrână să mai facă vreo câţiva paşi până la uşă, unde un plasator aştepta într-o parte.

- Femeia aceasta... eu... are nevoie de...

- Aer! a strigat bătrâna printre icnete.

Omul a

ajutat-o pe Joanna să o scoată pe femeie în aerul cenuşiu al zilei de ianuarie şi să coboare treptele spre una din băncile care străjuiau curtea. înainte ca Joanna să mai ceară ceva, plasatorul s-a întors la adăpostul bisericii şi a închis la loc uşile. Femeia s-a prăbuşit peste ea, cu respiraţia întretăiată.

- Să chem o ambulanţă? Nu păreţi să

vă simţiţi bine.

- *Nu!* a rostit gâfâit bătrâna, iar

puterea din voce contrazicea fragilitatea trupului.

Cheamă un taxi. Du-mă acasă. *Te rog.*

- Eu cred că ar

trebui...

Degetele osoase s-au strâns peste încheietura mâinii Joannei.

- Te rog! Un taxi!

- Bin

e, aşteptaţi aici.

Joanna a alergat dincolo de

porţi, pe Bedford Street şi a Scut semn unui taxi

negru aflat în trecere.
Galant, şoferul a coborât şi a mers cu

Joanna, pentru a o ajuta pe bătrână să ajungă la maşină.

- Se simte bine? Respiraţia bătrânei pare cam greoaie, i-a zis el Joannei, după ce au aşezat-o împreună pe bancheta din spate. Trebuie să meargă la spital?

- Zice că vrea să

meargă acasă, a spus Joanna, apoi a băgat din nou capul în interiorul taxiului. Apropo, unde este casa dumneavoastră?

- Eu...

Era evident că efortul de a se urca în taxi o epuizase. A rămas pe banchetă, gâfâind.

Şoferul a

clătinat din cap.

- îmi pare rău, iubire. Mă tem

că nu o pot duce nicăieri în starea în care se află, cel puţin nu de una singură. Nu vreau să îmi moară cineva pe bancheta din spate. Prea multă mizerie. Sigur, aş putea să o duc dacă vii şi tu. Atunci ar fi responsabilitatea ta, nu a mea.

- Dar

nu o cunosc.... Adică, eu sunt la muncă... Ar trebui să fiu în biserică acum...

- îmi pare rău, iubire, i-a zis el bătrânei. Va trebui să cobori.

Bătrâna şi-a ridicat voalul, iar Joanna a văzut frica din ochii albaştri lăptoşi.

- Te rog, a

murmurat ea.

- Bine, bine, a oftat Joanna resemnată şi a

urcat pe bancheta din spate a taxiului.
încotro? a

întrebat ea cu blândeţe în glas.

-... Mary... Mary....

- Nu.
în ce direcţie?
a încercat ea din nou.

- Mar

y... le...

- Vrei să zici Marylebone[2], iubire? a

întrebat taximetristul, de pe locul din faţă.

Femeia a

incuviinţat din cap cu vizibilă uşurare.

- Chiar aşa.

Bătrâna a rămas cu privirea încordată fixată dincolo de geam în timp ce taxiul prindea viteză. într-un final, respiraţia a început să i se liniştească, şi-a lăsat capul pe bancheta îmbrăcată în piele neagră şi a închis ochii.

Joanna a oftat. Ziua

aceasta era din ce în ce mai bună. Alee ar răstigni-o

dacă ar şti că o ştersese mai devreme.
Povestea unei bătrâne care

se simţise rău nu ar ţine la el. Bătrânelele nu îl interesau pe Alee decât dacă erau bătute de vreun neonazist pentru a le lua banii de pensie şi apoi lăsate să agonizeze.

- Apr

oape am ajuns în Marylebone. Poţi încerca să afli încotro mergem? a întrebat taximetristul din faţă.

Marylebo

ne High Street, numărul nouăsprezece.

Vocea sigură

s-a auzit limpede şi vioaie. Joanna a întors capul spre bătrână, privind-o surprinsă.

- Vă simţiţi mai bine?

- Da, mulţumesc. îmi pare rău că ţi-am dat atâta de furcă.

Ar trebui să cobori. Mă descurc de aici, a spus ea, atrăgându-i atenţia că se opriseră la un semafor.

- Nu. Va conduc

până acasă. Dacă tot am venit atât de departe.

Bătrâna a

clătinat din cap cât a putut de tare.

- Te rog, pentru

binele tău, eu...

- Aproape am ajuns. Vă ajut

să intraţi în casă şi apoi mă întorc la biserică.

Bătrâna a

oftat, s-a afundat mai adânc în paltonul ei şi nu a mai spus nimic până când s- a oprit taxiul.

- Am ajuns, iubire.

Taximetristul a deschis portiera, iar pe chip i se citea clar uşurarea că femeia era încă în viaţă.

- Ia asta.

Femeia i-a întins o bancnotă de cincizeci de lire.

- Mi-e teamă că nu am rest, a zis el ajutând-o pe bătrână să ajungă pe trotuar şi sprijinind-o până ce Joanna a ajuns lângă ea.

- Poftim. Plătesc eu, a zis Joanna întinzându-i şoferului o bancnotă de douăzeci de lire. Aşteaptă-mă aici, te rog. Mă întorc într-o clipă.

Bătrâna îi scăpase deja din strânsoare

şi mergea nesigură în direcţia unei uşi vecine cu un magazin ae ziare.

Joanna a urmat-o.

- Vreţi să fac eu

asta? a întrebat ea, căci degetele umflate de artrită nu reuşeau să bage cheia în broască.

- Mulţumesc.

Joanna a întors cheia, a deschis uşa, iar bătrâna aproape s-a aruncat prin ea.

- Intră, intră, *repedel*

- Dar eu...

După ce o adusese pe bătrână în

siguranţă până la uşa casei, Joanna trebuia să se întoarcă la biserică.

- Bine.

Joanna a intrat fără

tragere de inimă. Imediat, femeia a trântit uşa în spatele ei.

- Urmează-mă.

Se îndrepta spre o uşă

aflată în stânga unui hol îngust. A bâjbâit cu o altă cheie, apoi a reuşit într-un final să o potrivească în broască. Joanna a urmat-o înăuntrul camerei întunecate.

- Lu

minile sunt în spatele tău, pe dreapta.

Joanna a căutat

întrerupătorul pe pipăite, l-a apăsat şi a văzut că se afla într-un vestibul mic, care mirosea a igrasie. în faţa ei erau trei uşi, iar în dreapta o scară.

Bătrâna a deschis una dintre uşi şi a

aprins altă lumină. Stând în spatele ei, Joanna a văzut că încăperea era plină de cufere pentru ceai, stivuite unul peste altul. în centrul camerei era un pat de o persoană cu un schelet din fier, ruginit. La perete, înghesuit printre cuierele pentru ceai, se afla un fotoliu vechi. Mirosul de urină era inconfundabil, iar Joanna a simţit că i se întoarce stomacul pe dos.

Bătrâna s-a îndreptat spre fotoliu şi s-a scufundat în el cu un oftat ae uşurare. A arătat spre un cufăr întors invers, de lângă pat.

- Pastilele, pastilele mele. Poţi să mi le dai, te rog?

- Desigur.

Joanna şi-a croit drum cu

băgare de seamă printre cufere de ceai şi a luat pastilele de pe suprafaţa prăfuită, remarcând că instrucţiunile de folosire erau scrise în franceză.

- Mulţumesc. Două, te rog. Şi apa.

Joanna i-a dat paharul de apă de lângă pastile, apoi a desfăcut capacul sticluţei, a pus două pastile într-o mâna tremurătoare şi a privit-o pe bătrână cum le duce la gură. S-a întrebat dacă acum putea pleca. S-a cutremurat, căci mirosul fetid şi atmosfera mohorâtă se strângeau în jurul ei.

- Sun

teţi sigură că nu doriţi că mergeţi la un doctor?

- Foa

rte sigură, mulţumesc.
Ştiu deja ce se petrece cu mine, draga

mea.

Pe buze i-a apărut un surâs strâmb.

- Bin

e, atunci. îmi pare rău, dar eu trebuie să mă întorc la slujbă.

Trebuie să predau articolul pentru ziar.

- Eşti

ziaristă?

Accentul bătrânei, acum, că îşi regăsise vocea, era rafinat şi categoric englezesc.

- Da.

Lucrez la *Morning Mail.* Sunt abia la început deocamdată.

- Cum te cheamă, drăguţo?

- Joanna Haslam.

Apoi, arătând spre cutii: Vă mutaţi?

- Presupun că s-ar

putea spune şi aşa, da. A privit în depărtare, iar ochii albaştri îi erau sticloşi. Nu voi mai fi aici multă vreme. Poate este corect să se termine aşa...

- Ce vreţi să spuneţi? Vă

rog, dacă nu vă simţiţi bine, lăsaţi-mă să vă duc la spital.

- Nu, nu. Este prea târziu pentru asta. Pleacă acum, draga mea, du-te înapoi la viaţa ta. La revedere!

Bătrâna a

închis ochii. Joanna a continuat să o privească, până când, după câteva secunde, a auzit un sforăit uşor care venea dinspre gura femeii.

Simţindu-se îngrozitor de vinovată, dar

neputând să mai suporte atmosfera camerei, Joanna a ieşit încet şi a alergat înapoi la taxi.

Serviciul memorial se

terminase când a ajuns înapoi în Covent Garden.

Limuzina familiei Harrison plecase şi afară nu mai rămăseseră decât câţiva membri ai congregaţiei. Simţindu- se deja de-a dreptul deplorabil, Joanna nu a reuşit decât să ia câteva declaraţii de la ei înainte de a opri un alt taxi,

trecând
întreaga
dimineaţă la
capitolul
nereuşite.

„Dulcea roză a
virtuţii”, poem
de William
Dunbar
(1460-

1530)
Cartier în
centrul
Londrei
CAPITOLUL 2

Soneria suna. Din nou şi din nou, ca o lamă încinsă prin capul care îi zvâcnea de durere.

- Of, Doamne, a

gemut Joanna, dându-şi seama că oricine era cel de la uşă era hotărât să nu priceapă aluzia şi să plece.

Matthew...?

Timp de o fracţiune de secundă, dispoziţia i s-a îmbunătăţit, apoi i-a pierit din nou tot cheful. Matthew probabil încă bea în cinstea libertăţii sale, undeva, într-un pat cu Samantha.

- Pleacă, a gemut ea, suflându-şi nasul pe vechiul tricou al lui Matthew.

Dintr-un motiv neînţeles, o

făcea să se simtă mai bine.

Soneria s-a auzit din nou.

- La dracu, la dracu’, la dracu’!

Joanna a

cedat, s-a târât afară din pat şi a mers mai mult clătinându-se până la uşă, ca să deschidă.

- ’Ne aţa, pisicuţă

sexoasă. Simon avea tupeul să rânjească la ea. Arăţi înfiorător.

- Salut, a mormăit ea, ţinându-se de tocul uşii.

- Vino la mine.

O pereche de braţe care aduceau cu

ele confortul familiarităţii i-au cuprins umerii. El însuşi înalt, Simon, la un metru nouăzeci, era unul dintre puţinii bărbaţi care ştiau că o pot face să se simtă mică şi fragilă.

- Am

primit mesajele tale vocale când am ajuns acasă aseară.

îmi pare rău că nu eram acasă, să te consolez.

- Nu-

i ni’ic, a zis ea smiorcăindu-se pe umărul lui.

- Hai

să intrăm, până nu ne îngheaţă hainele, da?

Simon a

închis ușa, ţinând-o încă strâns de umeri cu un braţ şi a condus-o în camera de zi.

- Iisuse, dar frig mai este aici.

- Scuze, am stat în pat toată după-amiaza. Am răcit tare.

- Nu mai spune, a tachinat-o el. Vino, hai să te aşezăm aici.

Simon a măturat cu mâna ziarele vechi, cărţile şi recipientele de supă instant închegată, răsturnându-le pe podea, iar Joanna s-a prăbuşit pe canapeaua incomodă, de un verde citron. O cumpărase numai pentru că lui Matthew îi plăcuse culoarea şi din prima clipă regretase banii daţi pe ea. De fiecare dată când venea, Matthew se aşeza în fotoliul vechi din piele al bunicii ei. „Nemernic nerecunoscăto r”, şi-a zis ea în gând.

- Nu te simţi bine, aşa este, Jo?

- Nu. După ce că m-a părăsit Matthew, Alee m-a trimis la o slujbă comemorativă de dimineaţă, când trebuia să fie ziua mea liberă. Am ajuns în Marylebone Street cu o bătrânică ciudată care locuieşte într-o cameră plină de cufere pentru ceai.

- Vai de mine! Pe când eu eram în Whitehall şi cel mai interesant lucru care mi s-a întâmplat azi a fost că am primit o umplutură diferită de la doamna care vinde sendvişuri.

Joanna abia a reuşit să surâdă la eforturile lui de a o înveseli.

Simon s-a aşezat lângă ea şi i-a luat

mâinile între ale lui.

- Serios vorbind, îmi pare

foarte rău, Jo.

- Mersi.

- S-a terminat de

tot cu Matthew sau crezi că este numai un mic hârtop pe drumul spre fericirea maritală?

- S-a terminat,

Simon. A găsit pe altcineva.

- Vrei să îi trag o mamă de

bătaie, ca să te simţi mai bine?

- Ca să fiu sinceră,

da, dar în realitate, nu, a zis Joanna, ducând palmele la faţă şi trecându-le de câteva ori peste obraji. Cel mai rău este că în momente de genul acesta oamenii se aşteaptă de la tine să reacţionezi demn. Dacă eşti întrebată cum îţi este, ar trebui să te porţi ca şi cum nimic nu ar fi în neregulă şi să zici „Mă simt foarte bine, mulţumesc.

Nu a însemnat nimic pentru

mine, iar plecarea lui este cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată. Acum am atât de mult timp pentru mine şi pentru prietenii mei, ba chiar m-am înscris la un curs de confecţionat coşuri din răchită!” Dar totul este o *porcăriei* M-aş târî peste cărbuni încinşi dacă asta l-ar aduce pe Matthew înapoi, iar viaţa noastră ar reveni la normal, Il... îl... iubesc. Am nevoie de el. Este al meu, îmi a-aparţine m-mie.

Simon a

ţinut-o strâns în braţe cât timp a plâns cu suspine, l-a mângâiat părul cu blândeţe şi a ascultat-o cum îşi revarsă uluiala, durerea şi confuzia. Când a terminat de plâns, Simon i-a dat drumul din braţe şi s-a ridicat în picioare.

- Tu

aprinde focul, eu pun de ceai.

Joanna a aprins în

şemineu focul pe gaz şi l-a urmat pe Simon în bucătărioară.

S-a prăbuşit pe un scaun la masa din material laminat pentru două persoane, aşezată în colţ, masa la care ea şi

Matthew luaseră de atâtea ori în tihnă gustarea duminicală şi cina la lumina lumânării. în timp ce Simon se ocupa de ceai, Joanna a rămas cu privirea fixată asupra borcanelor frumos aliniate pe blatul din bucătărie.

- întotdeauna am

urât roşiile uscate la soare, a zis ea gânditoare. Matthew le adora.

- Uite. Simon a luat borcanul cu roşiile neplăcute la vedere şi l-a aruncat în coşul de gunoi. Un lucru bun tot a ieşit din povestea asta. Nu mai eşti nevoită sa le mănânci.

- De fapt, dacă mă gândesc bine, au fost multe lucruri care îi plăceau lui Matthew şi eu doar mă prefăceam că îmi plac.

Joanna şi-a sprijinit bărbia în mâini.

- Ca de pildă?

- Ah, ciudatele filme de artă,

străine, pe care mergeam să le vedem duminica la cinematografu l Lumière, când eu aş fi preferat să stau acasă şi să mă uit la o telenovelă. Muzica – altă chestie. Adică, îmi place şi mie muzica clasică în doze mici, dar nu mă lăsa niciodată să pun CD-urile mele cu ABBA sau Take That.

- Nu îmi place să recunosc, dar

mă tem că sunt de partea lui Matthew în chestiunea aceasta, a chicotit Simon, turnând apă clocotită peste pliculeţele de ceai. Ştii, ca să fiu cinstit, întotdeauna mi s-a părut că Matthew aspîră să fie ceea ce *gândea* că trebuie să fie.

- Ai

dreptate, a oftat Joanna. Nu eram destul de fascinantă pentru el. Dar aşa sunt eu: o fată plictisitoare din Yorkshire, din clasa de mijloc.

- Ascultă-mă ce îţi spun, tu eşti

fascinantă. Şi nu eşti deloc plictisitoare. Onestă, poate; cu picioarele pe pământ, da. Dar sunt calităţi admirabile. Poftim, a zis, întinzându-i o cană de ceai. Hai să ne dezgheţăm lângă foc.

Joanna s-a aşezat pe podea, în faţa focului, între genunchii lui

Simon şi şi-a băut ceaiul.

- Doamne, Simon, gândul de a

trece din nou prin toată nebunia cu întâlnirile este de-a dreptul hidos, a zis ea. Am douăzeci şi şapte de ani, sunt prea bătrână să o iau de la început.

- Da, eşti bătrână, simt miros de

moarte venind dinspre tine.

Joanna l-a lovit peste pulpa

piciorului.

- Nu face glume! O să îmi ia o groază să mă reobişnuiesc să fiu singură.

- Problema noastră, a

oamenilor, este că ne temem de schimbare şi o urâm, oricare ar fi ea. Sunt convins că de asta rămân împreună atâtea cupluri nefericite, când le-ar fi mult mai bine separaţi.

- Pro

babil ai dreptate. Uită-te la mine, am mâncat ani întregi roşii uscate la soare! Că tot vorbim despre cupluri, ai mai primit vreo veste de la Sarah?

- Mi-a trimis o carte poştală

din Wellington săptămâna trecută. Se pare că ia cursuri de navigaţie acolo. A fost lung să stăm un an despărţiţi.

Oricum, se întoarce din Noua Zeelanda în februarie, aşa că nu mai am de aşteptat decât câteva săptămâni.

- Ai

fost extraordinar de bun să o aştepţi, i-a zâmbit

Joanna.

- „Dacă iubeşti pe cineva, îi dai libertate.” Nu aşa se zice? Părerea mea este că dacă mă mai vrea când se întoarce acasă, atunci vom şti amândoi că este ceea ce trebuie să fie.

- Nu pune pariu. Şi eu credeam că relaţia dintre mine şi Matthew este ceea ce trebuie să fie.

- Mul

ţumesc pentru vorbele de încurajare, a zis Simon, ridicând din sprâncene. Ei, haide, ai cariera ta, apartamentul tău şi mă ai pe mine. Eşti o supravieţuitoare, Jo. Vei ieşi la liman, aşteaptă şi o să vezi.

- Asta dacă mai am un loc de muncă.

Articolul pe care l-am predat, despre slujba comemorativă în onoarea lui James Harrison, a fost o mizerie. Obsedată de povestea cu Matthew şi cu răceala asta îngrozitoare şi bătrânica aceea ciudată...

- Zici că locuia într-o cameră

plină de cufere de ceai? Eşti sigură că nu delirai de febră?

- Mda. A zis ceva cum că nu va rămâne aici destul timp ca să despacheteze, a spus Joanna şi şi-a muşcat buza. !hh, mirosea atât de puternic a pipi acolo... Aşa vom fi şi noi la bătrâneţe? Toată povestea asta m-a deprimat. Stăteam în camera aceea şi mă întrebam ce rost are să te chinui, dacă viaţa te aduce în starea asta la un moment dat?

- Pro

babil că este una dintre excentricii ăia care trăiesc într-o cocină şi au milioane îndesate în bancă. Sau în cuierele pentru serviciul de ceai. Ar fi trebuit să arunci o privire.

- S-a simţit bine până a dat cu ochii de un bătrân într-un scaun cu rotile, care s-a oprit lângă strana din dreptul nostru în timpul slujbei. Şi-a pierdut cumpătul când l-a văzut.

- Probabil fostul ei soţ. Poate că ale *lui* sunt milioanele îndesate în cuierele alea, a râs Simon. Oricum, scumpo, trebuie să o şterg. Am ceva de lucru până mâine.

Joanna l-a

urmat la uşă şi el a strâns-o la piept într-o îmbrăţişare.

- Mul

ţumesc pentru tot, a zis ea şi l-a sărutat pe obraz.

- Ori

când. Sunt mereu aici dacă ai nevoie de mine. Te sun de la muncă mâine. La revedere, Butch!

- Noapte bună,

Sundance[1]!

Joanna a închis uşa în urma lui şi s-a întors în camera de zi, mai optimistă. Simon ştia mereu cum să o înveselească. Erau prieteni dintotdeauna. El locuise la o fermă învecinată din Yorkshire, împreună cu familia lui şi, chiar dacă era cu câţiva ani mai mare decât ea, traiul într-un mediu atât de izolat îi făcuse să îşi petreacă o mare parte a copilăriei împreună.

Singură la părinţi şi băieţoasă din fire, Joanna fusese încântată de compania lui Sîmon. El o învăţase să se caţăre în copaci, să joace fotbal şi crichet, în timpul lungilor vacanţe de vară, mergeau cu poneii în ţinutul din jur, plin cu mlaştini de turbă şi se jucau multă vreme de-a cowboy-ii şi indienii. Erau singurele momente când se certau, căci Simon pretindea întotdeauna, în mod cât se poate de nedrept, ca el să trăiască şi ea să moară.

- Este jocul meu, jucăm după

regulile mele, insista el făcând pe şeful, cu o pălărie mare care i se afunda pe cap.

Iar după ce alergau peste întinderea de

ierburi aspre, o prindea inevitabil din urmă şi o dobora îa pământ.

- Pac, pac, ai murit! striga el, îndreptând spre ea pistolul de jucărie, iar ea se clătina şi apoi cădea în iarbă, rostogolindu-se într-o agonie prefăcută, până ce, într-nn final, se dădea bătută şi murea.

Când Joanna

avea treisprezece ani, Simon plecase la o şcoală cn internat şi se văzuseră mai rar. Vechea apropiere se păstra încă în timpul vacanţelor, dar amândoi îşi făcuseră, fireşte, alţi prieteni pe măsură ce crescnseră. Sărbătoriseră cn o sticlă de şampanie sus, pe dealuri, când Simon intrase la Trinity

College, la Cambridge, în timp ce Joanna plecase la facultate doi ani mai târziu, ca să studieze limba engleză la Durham.

Apoi drumurile li se despărţiseră aproape complet;

Simon o întâlnise pe Sarah la Cambridgc, iar Joanna îl cunoscuse pe Matthew în ultimul an la Durham. Abia când se reîntâlniseră la Londra – coincidenţa făcea că locuiau la o depărtare de zece minute – legătura lor înflorise din nou.

Joanna ştia că Matthew nu îl plăcuse niciodată pe Simon. !n afară de faptul că îl domina fizic prin înălţimea lui, lui Simon i se oferise o slujbă importantă în administraţie când plecase de la Cambridge. Modest, spunea întotdeauna că este un simplu conţopist la Whitehall[1], dar aşa era

Simon. în scurtă vreme, îşi permisese să îşi cumpere o maşină mică şi un apartament drăguţ pe Highgate HilR între timp, Matthew se ocupase cu mărunţişuri la o agenţie de publicitate, înainte de a i se oferi un post neimportant în urmă cu câţiva ani, care nu îi permitea decât o garsonieră igrasioasă în Stratford.

„Poate că Matthew spera ca

poziţia superioară a Samanthei în cadrul agenţiei să îi ajute *şi lui* cariera”, i-a trecut deodată prin minte Joannei...

A clătinat din cap. Refuza să se mai gândească la el în seara asta. Hotărâtă, a pus un CD cu Alanis

Morissette şi a dat volumul tare, Să-i ia naiba pe vecini, şi-a zis ea intrând în baie ca să îşi pregătească o cadă cu apă fierbinte.

Cântând melodia „You learn” cât o ţinea glasul răguşit, şi cum apa curgea, Joanna nu a auzit paşii de pe aleea scurtă ce mergea până la uşă şi nici nu a văzut chipul care s-a uitat înăuntru pe geamurile camerei de zi. A ieşit din baie când ecoul paşilor de pe alee se pierdea.

Simţindn-se mai curată şi

mai calmă, Joanna şi-a făcut un sendviş cu brânză, a tras draperiile în camera de zi şi a rămas în faţa focului, încălzindu-şi picioarele. Deodată a simţit un firav pâlpâit de optimism faţă de viitor. Unele dintre lucrurile pe care i le spusese lui

Simon mai devreme în bucătărie păruseră nimicuri, dar de fapt erau adevărate. Privind în urmă, ea şi Matthew aveau foarte puţine în comun. Acum era liberă şi nu trebuia să mulţumească pe nimeni altcineva decât pe ea însăşi, iar de acum încolo nu îşi va mai pune sentimentele pe locul doi.

Erau deciziile ei, era viaţa *ei,* şi să fie a naibii dacă îi va permite lui

Matthew să îi distrugă viitorul.

înainte ca starea de

spirit bună să o părăsească şi depresia să se reinstaleze, Joanna a luat două pastile de paracetamol şi s-a băgat în pat.

Trimitere la filmul regizorului George Roy Hill (1969), după scenariul lui William Goldman, în care Robert Redford

(Snndance Kid) şi Paul Newman (Butch Cassidy) sunt doi fugari care încearcă să scape după o serie de jafuri făcute în tren.

Palatul Whitehall este sediul guvernului britanic.

Una dintre cele mai scumpe suburbii londoneze

CAPITOLUL 3

- La revedere, dragul meu!

L-a strâns la piept,

adulmecându-i mirosul familiar.

- Pa, mami!

S-a cuibărit în faldurile paltonului ei timp de câteva clipe, apoi s-a tras în spate şi a privit-o în faţă, căutând semnele unei emoţii nedorite.

Zoe Harrison şi-a dres glasul şi

şi-a înghiţit lacrimile.

Clipa aceasta nu era mai nşor de

îndurat, indiferent de câte ori o trăia. Dar nu se făcea să plângă în faţa lui Jamie sau a prietenilor lui, aşa că a afişat un zâmbet curajos.

- Voi veni să te iau la prânz

duminică, peste trei săptămâni. Poţi să îl iei şi pe Hugo dacă vrea să vină.

- Sigur.

Jamie rămăsese

stingher în picioare lângă maşină, iar Zoe ştia că venise clipa să plece. Nu s-a putut abţine şi a întins o mână ca să îi alunge de pe faţă o şuviţă de păr blond. El şi-a dat ochii peste cap şi pentru o clipă a semănat cu băieţelul de care îşi amintea ea, şi nu cu tânărul serios în care se transforma. Văzându-l în uniforma bleumarin de şcoală, cu cravata legată frumos, aşa cum îl învăţase James, Zoe s-a simţit enorm de mândră de el.

- Bine, dragule, eu plec acum. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva. Sau chiar dacă nn vrei decât să stăm de vorbă.

- Aşa voi face, mami.

Zoe s-a urcat la

volanul maşinii, a închis portiera şi a pornit motorul. A rulat geamul în jos.

- Te iubesc,

scnmpul meu, Ai grijă de tine şi nu uita să porţi maionl şi *nu* sta încălţat cn şosetele ude de rugby mai mult timp decât este necesar.

Chipul lui Jamie s-a înroşit.

- *Da,*

mami. Pa!

-Pa!

Zoe a scos maşina de pe aleea de

acces, privindu-l pe Jamie cum îi făcea semne vesele de la

revedere în oglinda retrovizoare,
A cotit şi fiul ei s-a pierdut

din vedere. Trecând de porţi şi ajungând în şoseaua principală, Zoe şi- a şters lacrimile cu asprime şi a căutat o batistă în buzunarul paltonului. Şi-a spus pentru a suta oară că în aceste ocazii suferea mai mult decât Jamie. Mai ales astăzi, când James nu mai era.

Urmând

indicatoarele
către
antostrada
care urma să
o ducă înapoi

spre Londra într-o oră, s-a întrebat încă o dată dacă nu cumva dădea dovadă de nechibzuinţă închizând im băiat de zece ani într-o şcoală cu internat – mai ales după ce suferise tragica pierdere a străbuniculni său în urmă cu numai câteva săptămâni.

Dar lui Jamie îi plăcea şcoala, îi plăceau prietenii şi rutina – toate acele lucruri pe care ea nn i le putea oferi acasă. Şcoala părea să îi priască, creştea, devenea tot mai independent.

Chiar şi tatăl ei, Charles, remarcase

lucrul acesta când îl lăsase la aeroportul Heathrow cu o seară în urmă.

Moartea tatălui său lăsase urme vizibile asupră-i, iar ea remarcase că faţa lui frumoasă, bronzată, dădea în cele din urmă semne de îmbătrânire.

- Te-ai descurcat

foarte bine, draga mea, ar trebui să fii mândră de tîne. Şi de fiul tău, îi spusese el la ureche când o îmbrăţişase la despărţire.

Adu-l pe Jamie să stea cu mine la Los Angeles în timpul vacanţei. Nn petrecem destul timp împreună. îmi este dor de

tine.

- Şi mie îmi este dor de tine, tată, zisese

Zoe, apoi rămăsese pe loc, oarecum surprinsă, privindu-l cum trece dincolo de poarta de securitate.

Rar se întâmpla ca

tatăl ei să o laude pe ea. *Sau* pe fiul ei.

Şi-a amintit de momentul

când descoperise că era însărcinată la optsprezece ani şi că aproape murise de consternare şi de îngrijorare.

Abia ieşită dintr-o şcoală cu internat şi intrată la facultate, i se păruse ridicol până şi simplul gând de a avea un copil. Şi totuşi, dincolo de potopul de furie şi critici din partea tatălui şi a prietenilor ei, laolaltă cu presiunea care venea dintr-o sursă complet diferită, Zoe ştiuse, undeva în inima ei, că pruncul dinăuntrul ei trebuia să se nască. Jamie era fructul dragostei: un dar special, magic. O dragoste după care nici acum, la peste zece ani de atunci, nu îşi revenise complet.

Zoe s-a

alăturat celorlalte maşini care se înlănţuiau spre Londra pe autostradă, în timp ce în urechi îi răsunau cuvintele pe care i le spusese tatăl ei în urmă cu toţi acei ani.

- Are de

gând să se însoare cu tine bărbatul acesta care te-a lăsat gravidă? Eu îţi zic de acum, Zoe, eşti pe cont propriu. Este greşeala ta, tu să o îndrepţi.

„Nu că ar fi existat vreodată

posibilitatea de a mă căsători cu el”, şi-a zis ea mâhnită.

Numai James, dragul ei bunic, rămăsese calm; o prezenţă liniştită, care emana raţiune şi sprijin, pe când toţî cei din jurul eî păreau să ţipe cât îi ţinea gura.

Zoe fusese

mereu fetiţa excepţională a lui James. Copil fiind, nu ştiuse că bătrânul bun, cu vocea groasă, expresivă, care nu voia să i se spună „bunicule”, pentru că îl făcea să se simtă bătrân, era unul dintre cei mai apreciaţi actori clasici din ţară. Zoe crescuse într-o casă confortabilă din Blackheath cu mama şi fratele ei mai mare, Marcus. Părinţii ei divorţaseră înainte ca ea să împlinească trei ani, iar pe tatăl ei, Charles, care se mutase la Los Angeles, îl vedea rar. De aceea James era cel care devenise figura paternă în lumea ei. Casa lui de la ţară, cu multe ascunzişuri – Haycroft House din Dorset – cu livada şi dormitoarele intime, de la mansardă, formase decorul celor mai plăcute amintiri din copilărie pe care le avea.

Aflat într-o

semipensionare şi plecând în State numai ocazional, pentru vreo apariţie cameo într-un film sau altul, care îl ajuta „să pună pâine pe masă”, după cum spunea el, bunicul îi fusese întotdeauna aproape. Mai ales după ce mama lui Zoe murise pe neaşteptate într-un accident rutier, la numai câţiva metri de casă. Zoe avea zece ani, iar fratele ei, Marcus, paisprezece.

Tot ce îşi amintea de la înmormântare era că se agăţa de el şi îi vedea în minte chipul imobil, cu fălcile încleştate şi lacrimile mute care îi curgeau pe obraji în timp ce ascultau rugăciunile pe care le spunea vicarul. Slujba fusese tensionată şi mohorâtă. Fusese obligată să poarte o rochie neagră băţoasă, a cărei dantelă o zgâria pe ceafa.

Charles se

întorsese de la Los Angeles şi încercase să aline suferinţa unui fiu şi a unei fiice pe care abia îi cunoştea, dar James fusese cel care îi ştersese lacrimile şi o îmbrăţişase când plângea târziu în noapte. James încercase să îl mângâie şi pe Marcus, dar el se închisese în sine şi refuza să discute. Durerea pe care o simţise Marcus la pierderea mamei o ascunsese în adâncul sufletului său.

Tatăl ei o luase să locuiască cu el la Los Angeles, dar

Marcus rămăsese la o şcoală cu internat din Anglia. I se părea că nu îşi pierduse numai mama, ci şi fratele... toată viaţa dintr-odată.

Ajunsă în căldura uscată şi înţepătoare din casa în stil hacienda pe care o deţinea tatăl ei în Bel Air, Zoe descoperise că avea o „mătuşă Debbie”. Mătuşa Debbie locuia împreună cu tati, ba chiar dormea în acelaşi pat cu el. Mătuşa

Debbie era foarte blondă, voluptuoasă şi deloc fericită să o primească în viaţa ei pe mica Zoe, în vârstă de zece ani.

Fusese înscrisă la şcoală în Beverly Hills şi urâse fiecare secundă petrecută acolo. Pe tatăl ei îl vedea rar, căci era ocupat să îşi creeze o nişă ca regizor de film. în schimb, îndurase noţiunea lui Debbie de creştere a copiilor: cine luate în faţa televizorului şi desene animale de dimineaţa până seara. Îi era tare dor de schimbarea anotimpurilor din Anglia şi ura căldura nemiloasă şi accentul puternic din

Los Angeles. îi scria bunicului ei scrisori lungi, implorându-l să vină şi să o ia, ca să poată trăi în draga ei Haycroft House împreună cu el, încercând să îl convingă că poate avea grijă singură de ea. Şi că nu îl va supăra cu nimic dacă o lăsa să se întoarcă acasă.

La şase luni după ce sosise la Los Angeles, pe aleea din faţa casei oprise un taxi. Din el coborâse James, purtând o pălărie Panama elegantă pe cap şi un zâmbet larg pe chip. Zoe îşi amintea şi acum sentimentul de fericire copleşitoare pe care îl avusese fugind în lungul aleii şi aruncându-se în braţele lui. Protectorul ei îi ascultase chemarea şi venise să o salveze, în vreme ce mătuşa

Debbie se exilase bosumflată lângă piscină, Zoe îşi turnase toate nemulţumirile în urechile bunicului. Drept urmare, el îl sunase pe fiul lui şi îi vorbise despre nefericirea lui Zoe. Charles –

care filma în Mexic la momentul acela – fusese de acord ca

James să o ia pe Zoe în Anglia.

în lungul zbor spre

casă, stătuse fericită lângă James, cu mâna ei mică încleştată în mâna lui mare. Se sprijinise pe umărul lui tare, capabil, ştiind că vrea să fie oriunde se afla şi el.

Primitoarea şcoală cu

internat săptămânal din Dorset fusese o experienţă fericită. James era întotdeauna mulţumit să îi primească pe prietenii lui Zoe fie în casa din Londra, fie la Haycroft. Abia când văzuse mirarea din ochii holbaţi ai părinţilor veniţi să îşi ia copiii, când dădeau mâna cu marele Sir James Harrison, începuse să îşi dea seama ce om vestit era bunicul ei. Pe măsură ce creştea, James începuse să îi transmită dragostea sa pentru

Shakespeare, Ibsen şi Wilde. Ei doi mergeau de multe ori să vadă o piesă la centrul Barbican, la Teatrul Naţional sau la Old Vie. Rămâneau peste noapte în somptuoasa casă a lui

James din Londra, aflată pe Welbeck Street, apoi petreceau duminica în faţa focului, recitind textul piesei.

Dinainte să

împlinească şaptesprezece ani, Zoe ştia că vrea să devină actriţă, James ceruse broşuri de la toate şcolile de teatru şi le studiaseră pe toate, cântărind plusurile şi minusurile, până ce deciseseră că Zoe trebuie să meargă la o universitate bună şi să îşi ia mai întâi licenţa în limba engleză, iar după aceea să dea la teatru, când avea să împlinească douăzeci şi unu de ani.

- Nu doar că vei studia textele clasice la universitate, ceea ce va da profunzime jocului tău, dar vei fi mai mare şi mai bine pregătită să absorbi toate informaţiile pe care le vei primi la şcoala de teatru când vei ajunge acolo. În plus, o diplomă universitară îţi oferă siguranţa unui plan de rezervă.

- Crezi că nu voi reuşi ca actriţă?

Zoe fusese

îngrozită,

- Nu, draga mea, desigur că nu. întâi de toate, eşti nepoata mea, chicotise el. Dar eşti atât de fermecătoare, încât dacă nu ai o nenorocită de diplomă, nu te va lua nimeni în serios.

Căzuseră de acord – dacă rezultatele la examenele finale erau pe măsura aşteptărilor – să încerce să obţină un loc la Oxford, unde să studieze engleza.

Iar apoî se

îndrăgostise. Chiar în timpul examenelor de final.

Patru luni mai târziu, era însărcinată şi suferea. Viitorul ei atent trasat se ruinase.

Nesigură şi îngrozită de reacţia

bunicului ei, Zoe îi destăinuise totul la cină, într-o seară.

James pălise puţin, dar dăduse calm din cap şi
0 într

ebase ce vrea să facă. Zoe izbucnise în lacrimi. Situaţia era atât de înfricoşătoare, atât de complicată, încât nu îi putea dezvălui nici iubitului ei bunic tot adevărul,

în decursul

acelei săptămâni îngrozitoare, când tatăl ei venise la

Londra cu Debbie după el, ţipând la Zoe, numind-o proastă şi cerându-1 să îi spună numele tatălui, James se aflase acolo, dându-i putere şi curaj să ia decizia de a păstra copilul. Şi nu o întrebase nici măcar o dată cine era tatăl. Nici nu pusese întrebări despre călătoria la Londra care o lăsase pe Zoe sleită şi albă ca o stafie când o luase din gara Salisbury şi îi căzuse hohotind în braţe.

Dacă nu ar fi fost iubirea,

susţinerea şi completa lui încredere în capacitatea ei de a lua decizia corectă, Zoe ştia că nu ar fi reuşit să ajungă la liman.

La naşterea lui Jamie, Zoe văzuse ochii de un albastru pal ai lui James umplându-se de lacrimi în timp ce îşi privea strănepotul pentru prima dată. Travaliul începuse prematur şi atât de repede, încât nu mai fusese timp să facă drumul de o jumătate de oră de la Haycroft

House până la cel mai apropiat spital. Aşa că Jamie se născuse în vechiul pat cu baldachin al străbunicului său, ajutat de moaşa din localitate. Zoe zăcuse acolo, gâfâind de epuizare şi de fericire, în timp ce fiul ei mic, care striga din toţi rărunchii, era ridicat de braţele lui James.

- Bun venit pe lume,

micuţule! îi şoptise el, apoi îl sărutase blând pe frunte.

În clipa aceea hotărâse să îi dea copilului numele lui.

Dacă legătura se formase atunci sau în

săptămânile care urmaseră, când bunicul şi nepoata se treziseră cu rândul ca să aibă grijă de copilul care plângea, chinuit de colici, Zoe nu ştia. James îi fusese şi tată, şi prieten fiului ei. Băiatul şi bătrânul petrecuseră multe ore împreună, James fiind galvanizat de energia jocului cu

Jamie. Zoe ajungea acasă şi îi găsea în livadă, unde James îi arunca lui Jamie mingea, ca să tragă la poartă. îl lua în plimbări prin natură, pe potecile şerpuitoare din regiunea Dorset, învăţându-l pe strănepotul său despre fiorile care creşteau în gardurile vii şi în splendida lor grădină de la ţară. Bujorii, levănţica şi salvia se îmbulzeau în răzoarele largi. Iar la mijlocul lui iulie, mirosul trandafirilor preferaţi ai lui James intra ca o adiere pe geamul dormitorului ei.

Fusese o

perioadă frumoasă, liniştită, Zoe fiind mulţumită să îşi petreacă timpul cu fiul şi bunicul ei. Tatăl ei se afla în culmea succesului, după ce câştigase un Oscar şi rareori primea veşti de la el. încerca să nu se sinchisească, dar nu mai târziu de ieri, la aeroport, când o îmbrăţişase şi îi spusese că îi este dor de ea, avusese o strângere de inimă.

„Şi eî

îmbătrâneşte... " şi-a zis ea în timp ce pătrundea în sensul giratoriu de la capătul autostrăzii, pentru a se îndrepta spre centrul Londrei.

Când Jamie avea trei ani, James fusese

cel care o convinsese să dea examen de admitere la şcoala de teatru.

- Dacă întri, ne putem muta cu toţii pe

Welbeck Street, spusese el. Jamie ar trebui în scurtă vreme să înceapă să meargă la grădiniţă vreo două zile pe săptămână. Este bine pentru un copil să socializeze.

- Sunt sigură că nu intru, oricum, bombănise ea şi în cele din urmă îşi încercase norocul pentru un loc la RADA[6], aflată un scurt drum cu bicicleta de Welbeck Street.

Şi totuşi *intrase* şi, cu ajutorul unei tinere franţuzoaice care lucra ca au pair şi care îl lua pe Jamie de la grădiniţă la amiază şi pregătea masa de prânz pentru el şi James, Zoe şi-a încheiat studiile de trei ani.

Bunicul ei îl cooptase apoi pe agentul lui teatral, plus o serie de prieteni directori de distribuţie, să asiste la spectacolul ei de absolvire – „Draga mea, lumea este construită pe nepotism, indiferent dacă eşti actor sau măcelar!"

Şi până la terminare, avea un agent şi primul rolişor într-o dramă TV. La momentul acela, Jamie era deja la şcoală, iar cariera ei de actriţă înflorise. Deşi, spre dezamăgirea ei, ecranul, şi nu scena – prima ei iubire – era cel care îi oferea de lucru.

- Draga mea fată, nu te mai

plânge, o dojenise James când ajunsese acasă după o zi neproductivă petrecută la locaţia de filmare în centrul Londrei, căci turnase cu găleata şi nu reuşiseră să filmeze nici o singură dublă. Ai un serviciu şi mai mult de atât nici nu îşi poate dori un tânăr actor. RSC[z]-ul va veni mai târziu, îţi promit.

Dacă Zoe observase înceata degradare a

bunicului ei din ultimii trei ani, şi-a dat seama că a ales să o ignore. Abia când a început să icnească de durere a insistat să meargă la doctor.

Doctorul l-a diagnosticat cu cancer la

stomac în fază avansată; se întinsese la ficat şi la colon. Din cauza vârstei şi a fragilităţii, fusese scoasă din discuţie o cură dificilă

de
chimioterapie.
Doctorul
recomandase
îngrijire

paliativă, să îl lase să îşi petreacă timpul pe care îl mai avea într-o dispoziţie mentală pozitivă, fără tuburi şi perfuzii. Dacă era nevoie de echipament medical de genul acesta pentru a-i alina durerile când starea lui se va agrava, îi va fi adus acasă.

Alte lacrimi s-au adunat în ochii lui Zoe când s-a gândit că va intra în casa goală de pe Welbeck Street; o casă care în urmă cu numai două luni era plină de aroma plăcută a tutunului Old Holborn, pe care James îl fumase pe ascuns până în ziua când a murit. în ultimele câteva luni fusese foarte bolnav, ochii şi urechile îl trădau, iar oasele lui bătrâne, de nouăzeci şi cinci de ani, cereau odihnă. Şi totuşi, carisma sa, umorul lui, *forţa lui vitală* umpleau încă întreaga casă.

Vara trecută, Zoe luase decizia sfâşietoare de a-l trimite pe

Jamie la şcoală în alt oraş, pentru binele lui. Nu voia să fie nevoit să îl privească pe iubitul lui străbunic degradânduse în faţa ochilor lui. Din cauza legăturii lor strânse, Zoe ştiuse că trebuie să îl pregătească treptat, cât mai puţin durereros, pentru o viaţă fără „Marele James”, cum îi spunea el.

Jamie nu văzuse ridurile care se adânceau pe chipul

Marelui James, nici tremuratul mâinilor când jucau o rundă de Snap şi nici cum adormea în fotoliu după masa de prânz şi nu se mai trezea până seara.

Aşa să Jamie plecase la şcoală în

septembrie anul trecut şi din fericire se adaptase de minune, în timp ce Zoe luase o pauză de la cariera ei în plină ascensiune şi îl îngrijise pe bătrânul din ce în ce mai slăbit.

într-o seară

friguroasă de noiembrie, James o prinsese de mână pe Zoe, care îi lua ceaşca de ceai goală.

- Unde este Jamie?

- Este la şcoală.

- Poate veni acasă la sfârşitul

săptămânii? Trebuie să îl văd.

- James, nu ştiu

dacă este o idee atât de bună.

- Este un flăcău

deştept, mai deştept decât majoritatea celor de vârsta lui. Am ştiut de când s-a născut Jamie că nu sunt nemuritor.

Era evident că nu voi trăi să îl văd trecut de copilărie. L-am pregătit pe Jamie pentru plecarea mea iminentă.

- înţe

leg.

Mâna care ţinea ceaşca de ceai tremurase la fel ca a bunicului ei.

- îl chemi acasă? Ar trebui să îl

văd. în curând.

- Bine.

Fără nici o

tragere de inimă, îl luase pe Jamie de la şcoală în weekendul acela. Pe drumul spre casă, îi spusese cât de bolnav era

Marele James. Jamie dăduse din cap, iar părul îi căzuse în ochi, ascunzându-i expresia de pe chip.

- Ştiu. Mi-a zis în

vacanţa de la jumătatea semestrului, de fapt; a zis că va trimite după mine când va veni... timpul.

Când Jamie dăduse fuga la

etaj ca să îl vadă, Zoe rămăsese în bucătărie măsurând camera cu pasul, îngrijorată de reacţia iubitului ei fiu când va vedea cât de bolnav era Marele James.

În seara

aceea, în timp ce luau toţi trei cina în camera lui James, Zoe văzuse că bătrânul se înviorase considerabil. Jamie îşi petrecuse mai tot weekendul ascuns în dormitorul lui James, într-un final, când urcase ca să îi spună lui Jamie că era timpul să plece spre şcoală, pentru a ajunge înainte de a se da stingerea duminică seara, James îşi desfăcuse braţele larg pentru a- şi îmbrăţişa strănepotul.

- La revedere, amice! Ai grijă

de tine. Şi de mama ta.

- Da. Te iubesc!

Jamie îl

îmbrăţişase pe străbunicul lui strâns, cu tot abandonul unui copil.

Nu îşi spuseseră prea multe pe drumul înapoi spre şcoala din Berkshire unde învăţa Jamie, dar chiar când intrau în parcarea şcolii, Jamie vorbise într-un final.

- Ştii,

nu îl voi mai vedea niciodată pe Marele James. Va muri în curând, aşa mi-a spus.

Zoe întorsese capul şi

văzuse expresia serioasă de pe chipul fiului ei.

- Îmi pare foarte rău, dragul meu.

- Nu

îţi face griji, mami. înţeleg.

Şi, după o fluturare de mână, urcase

scările şi dispăruse înăuntru.

După mai puţin de o

săptămână, Sir James Harrison, cavaler al Ordinului

Imperiului Britanic, era mort.

Zoe a oprit lângă trotuar

pe Welbeck Street, a coborât din maşină şi a ridicat privirea spre etajele de sus ale casei a cărei întreţinere era de acum obligaţia ei. în ciuda faţadei victoriene mai recente, clădirea din cărămidă roşie era veche de peste două sute de ani, iar Zoe a văzut că rameîe ferestrelor înalte aveau nevoie urgentă de reparaţii. Spre deosebire de vecinele sale, exteriorul său se curba uşor în afară, ca senzaţia plăcută a unei burţi pline şi de la parter se ridicau cinci etaje, până la podul ale cărui geamuri sclipeau spre ea ca nişte ochi vioi.

Urcând treptele, a descuiat uşa grea de la intrare, apoi a închis-o în urma ei şi a ridicat scrisorile de pe preş.

Respiraţia i se vedea în aerul rece al casei; a trecut-o un tremur, făcând-o să îşi dorească să se poată retrage în semiizolarea şi tihna casei Haycroft. Dar avea de lucru. Cu puţin timp înainte de a muri, James o încurajase insistent să accepte rolul principal într-o nouă adaptare a romanului *Tess D’Urbervitte,* regizată de Mike Winter, un tânăr britanic promiţător.

Nu îi dăduse bunicului ei scenariul decât pentru a-i alunga plictiseala – era unul dintre numeroasele scenarii pe care le primea în fiecare săptămână – şi nici nu se aşteptase să îl citească.

Dar de cum îl terminase, James o apucase de mână.

- Un rol ca Tess nu o să îţi aterizeze în poală în fiecare zi, iar acest scenariu este excepţional.

Te implor să faci rolul, fată dragă. Te va face vedeta care meriţi să fii.

Nu fusese nevoie să rostească cuvintele

„ultimă dorinţă". Le citise în ochii lui.

Fără să îşi

scoată paltonul, a traversat holul şi a ridicat termostatul.

Auzea zăngănitul boilerului vechi care revenea la viaţă şi s-a rugat să nu îngheţe vreo ţeavă din cauza temperaturilor tot mai mici de peste iarnă. Ajunsă în bucătărie, a văzut paharele de vin şi scrumierele murdare încă stivuite lângă chiuvetă, rămase după petrecerea de priveghi pe care fusese nevoită să o ţină după slujba memorială de ziua trecută.

îşi fixase pe chip o graţioasă expresie de gratitudine, în timp ce zeci de oameni veniseră să îşi exprime condoleanţele şi să o încânte cu poveşti despre bunicul ei.

Fără tragere

de inimă, golise unele dintre scrumiere în coşul care dădea pe dinafară, ştiind că mai toţi banii de la *Tess* se vor duce pe renovarea casei – bucătăria singură avea nevoie disperată de îmbunătăţiri.

Luminiţa robotului

telefonic clipea pe blatul din bucătărie. Zoe a apăsat pe butonul de pornire.

- *Zoe ? Zoeeee...??! Bine, nu eşti*

acolo. Sună-mă acasă. Imediat. Vorbesc serios. Este *urgent!*

Zoe a tresărit auzind vorbirea încâlcită a fratelui ei. Fusese îngrozită când văzuse cu ce era îmbrăcat

Marcus când apăruse Ia biserică – nici măcar nu purta cravată

– şi plecase cât putuse de repede de la priveghiul de după aceea, fără măcar să îşi ia Ia revedere. Ştia că Marcus era îmbufnat.

Imediat după moartea lui James, ea, Marcus şi tatăl ei participaseră la citirea testamentului. Sir James Harrison decisese să-i lase aproape toţi banii şi Haycroft House lui

Jamie, care urma să le primească la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani. Mai era şi o poliţă de asigurare pentru plata taxelor şcolare pentru Jamie şi pentru educaţia lui universitară. Casa din Welbeck Street îi fusese lăsată lui Zoe, ca şi suvenirele sale teatrale, care ocupau aproape tot spaţiul din podul casei Haycroft. Totuşi, nu îi lăsase bani lichizi; Zoe a înţeles că voise să fie înfometată şi să îşi continue cariera de actriţă. Mai era o mare sumă de bani

lăsată în
păstrare,
pentru
înfiinţarea
„Bursei

memoriale Sir James Harrison” Aceasta avea rolul de a achita taxele şcolare pentru doi tineri talentaţi care altfel nu ar fi putut să meargă la o şcoală teatrală reputată.

Ceruse ca Zoe

şi Charles să aranjeze detaliile.

James îi lăsase lui

Marcus o sută de mii de lire; un „meschin gest simbolic”, în viziunea lui

Marcus. După citirea testamentului, Zoe simţea dezamăgirea care emana dinspre fratele ei ca pe un câmp electric.

A pus de

ceai, cântărind dacă să îl sune pe Marcus, ştiind că dacă nu o făcea, o va suna pe la cine-ştie-ce oră imposibilă, beat şi neinteligibil. Oricât de înfiorător era egocentrismul lui, Zoe îşi iubea fratele, căci nu uitase copilăria pe care o petrecuseră împreună, cât de blând şi bine se purtase cu ea când era mai tânără. Indiferent de comportamentul lui recent, ştia că Marcus are un suflet bun, dar şi că predilecţia lui de a se îndrăgosti de femei care nu îl meritau şi nepriceperea în afaceri îl aduseseră ulterior la faliment şi într-o situaţie foarte proastă.

Când terminase universitatea, Marcus se dusese la Los

Angeles să locuiască cu tatăl lor şi încercase să îşi facă un nume ca producător de filme. Zoe ştia din ceea ce îi spuseseră tatăl ei şi James că lucrurile nu mergeau aşa cum plănuise.

în cei zece ani în care Marcus se aflase la Los Angeles, proiectele sale se prăbuşiseră unul după altul, decepţionându

-i pe el şi pe tatăl său, care îşi asumase rolul de binefăcător.

- Problema cu acest tânăr este că are intenţii bune, dar este un visător, comentase James atunci când Marcus se întorsese de la Los Angeles în Anglia în urmă cu trei ani, cu coada între

picioare.

Acest nou proiect al lui – James lovise cu palma în propunerea de film pe care i-o trimisese Marcus, în speranţa că o va sponsoriza – este plin de etos politic şi moral, dar unde este

povestea?
în
consecinţă,
James
refuzase să o

susţină.

Chiar dacă fratele ei şi-o făcea cu propria mână, Zoe tot se simţea vinovată pentru faptul că ea şi fiul ei fuseseră privilegiaţi de James, atât în timpul vieţii lui, cât şi în testament.

Strângând în palme o cană de ceai, a intrat în camera de zi şi a privit în jur la mobilierul din mahon zgâriat, la canapeaua uzată şi la scaunele vechi, cu şezutul vizibil lăsat de vechi ce erau. Perdelele grele din damasc erau decolorate, cu mici despicături verticale care se iveau la suprafaţa materialului fragil, de parcă un cuţit invizibil trecuse prin el ca printr-o bucată de unt. Urcând scările spre dormitorul ei, s-a gândit să îndepărteze covoarele subţiate, pentru a vedea dacă măcar parchetul din lemn masiv de sub ele putea fi salvat...

S-a oprit pe palier, în faţa

uşii de la camera lui James. Toate accesoriile macabre ale vieţii şi morţii fuseseră îndepărtate, iar acum camera părea un loc pustiu. A deschis uşa şi a intrat, imaginându-şi-l stând în pat, cu un zâmbet plăcut pe chip.

Au părăsit-o toate puterile şi s-a prelins pe podea, ghemuită lângă perete, în tîmp ce durerea şi tristeţea se scurgeau din ea în hohote cutremurătoare. Până acum nu îşi permisese să plângă astfel, ţinându-se tare pentru

Jamie. Dar acum, găsindu-se pentru prima dată aici, singură, a plâns pentru ea şi pentru pierderea adevăratului său tată şi a celui mai bun prieten.

Ţârâitul soneriei a

făcut-o să tresară. A rămas ţintuită locului, sperând că

vizitatorul
nepoftit
va pleca şi o
va lăsa să îşi
lingă rănile în

pace.

Soneria s-a auzit din nou.

- Zoe! a strigat o

voce
cunoscută
prin
deschizătura
cutiei poştale.

Ştiu că eşti acasă, ai parcat în faţă. Lasă-mă să intru.

- Lua-te-ar dracu', Marcus! a blestemat ea pe şoptite, ştergându-şi furioasă ultimele lacrimi de pe faţă.

A coborât scările în fugă, a deschis uşa şi l-a văzut pe fratele ei sprijinit de porticul din piatră.

- Iisu

se, surioară! a zis el când i-a văzut chipul. Arăţi la fel de dărâmată ca

mine.

- Mulţam.

- Pot să intru?

- Dacă tot ai venit până aici, i-a trântit-o ea şi s-a dat înapoi, ca să îl lase să treacă.

Marcus s-a strecurat pe lângă Zoe şi s-a dus direct spre dulăpiorul de băuturi din camera de zi, unde a luat carafa ca să îşi toarne o porţie sănătoasă de whisky înainte ca ea să apuce măcar să închidă uşa.

- Voi

am să te întreb cum rezişti, dar o văd pe faţa ta, a remarcat el, lăsându-se pe spate în fotoliul din piele, cu spătar evazat.

- Marcus, spune-mi ce vrei. Am atât de multe de făcut...

- Nu te preface că eşti la ananghie, când bătrânu’ fim ţi-a lăsat casa asta.

Marcus a cuprins cu braţele

deschise întreaga încăpere şi whiskyul s-a învârtit în

pahar,
periculos de
aproape de
buză.
- Jam

es ţi-a lăsat o mulţime de bani, a zis Zoe printre dinţi. Ştiu că eşti supărat...

- Normal că sunt! Sunt atăt de aproape – atât de aproape – să il fac pe Ben Maclntyre să fie de acord să îmi regizeze noul proiect. Dar trebuie să se asigure că am capitalul necesar pentru a începe pre-producţia. Nu am nevoie decât de o sută de mii în contul firmei şi cred că va zice da.

- Ai răbdare. Când se termină atestarea, îi vei avea. Zoe s-a lăsat pe canapea, masându-şi tâmplele. Nu poţi obţine un împrumut?

- Ştii cum arată raportul meu de

solvabilitate.
Şi nici Marc One Films nu are cel mai bun parcurs

financiar. Ben îşi va îndrepta atenţia spre altceva dacă pierd prea mult timp. Serios, Zo, dacă i-ai întâlni pe tipii ăştia, ai vrea şi tu să fii implicată în proiect – va fi cel mai important film al deceniului, dacă nu chiar al mileniului...

Zoe a oftat. Auzise destule

despre noul proiect al lui Marcus în ultimele săptămâni.

- Şi în curând trebuie să începem să depunem cereri pentru permise de filmare în Brazilia. Dacă tata mi-ar împrumuta banii până ce iese atestarea testamentului, dar a refuzat, a zis Marcus, aruncându-i o căutătură urâtă.

- Nu

îl poţi învinui pe tata că a zis nu; te-a ajutat de multe ori până acum.

- Dar de data asta este diferit, totul va fi altfel, Zoe, jur.

Zoe s-a oprit şi l-a privit în ochi. în ultimele săptămâni îşi pierduse controlul, iar ea era din ce în ce mai îngrijorată de faptul că bea atât de mult.

- Nu am bani,

Marcus, doar ştii.

- Ei, haide, Zoe! Sigur poţi

obţine o nouă ipotecă pe casa asta sau chiar un împrumut de la bancă pentru câteva săptămâni, până ce se face atestarea.

- Oprește-te! a zis ea şi a lovit cu palma braţul

canapelei.
Este destul. Te auzi ce spui? Te miri că James nu ţi-

a lăsat ţie casa, când ştia că o vei vinde imediat? Şi abia dacă l-ai vizitat când era bolnav. Eu am fost cea care l-a îngrijit, care la iubit...

Zoe s-a oprit, înghiţind hohotul de

plâns care ameninţa să îi scape.

- Nu, dar...

Marcus a avut bunul-simţ să pară ruşinat. Şi-a lăsat ochii în jos şi a luat o înghiţitură din paharul cu whisky.

- Tu

ai fost mereu preferata lui, nu? Eu abia dacă am primit o privire trecătoare.

- Marcus, ce se întâmplă cu

tine? a zis ea încetişor. Ţin la tine şi vreau să te ajut, dar...

- Nu ai încredere în mine. La fel ca tata şi Sir Jim. Acesta este adevăratul motiv, nu-i aşa?

- Of, Marcus, nu

este deloc surprinzător, după cum te-ai purtat în ultima vreme.

Nu te- am mai văzut treaz de Dumnezeu-ştie-câtă vreme...

- Nu mă lua cu „Of, Marcus”! După moartea mamei, toată

lumea se
dădea de
ceasul morţii
cine să aibă
grijă de

preţioasa Zoe! Cui i-a păsat de mine, aud?

- Dacă ai de gând

să dezgropi trecutul, atunci poţi să o faci singur. Eu sunt prea obosită pentru asta. S-a ridicat şi a făcut un gest spre uşă.

Sună-mă când te-ai trezit, dar când eşti în starea asta refuz să vorbesc cu tine.

- Zoe ...

- Vor

besc serios, Marcus, te iubesc, dar trebuie să te aduni.

Marcus s-a ridicat cu greutate, lăsându-şi paharul pe covor, şi a ieşit ain cameră.

- Nu uita, mă duci

la premieră la începutul săptămânii viitoare, i-a strigat ea în urmă.

Nu s-a auzit nici un răspuns, ci numai sunetul uşii de la intrare închizându-se.

Zoe s-a îndreptat spre

bucătărie, ca să îşi facă o cană cu ceai liniştitor, de muşeţel, apoi a cercetat dulapurile goale. O pungă de chipsuri trebuia să îi ajungă pe post de cină. A căutat prin mormanul de scrisori nedeschise de lângă telefon invitaţia la premiera filmului pe care îl terminase chiar înainte ca James să cadă la pat. în timp ce verifica detaliile, ca să îi poată trimite un mesaj lui Marcus, să nu uite, privirea i s-a oprit deodată pe numele din fruntea listei.

- Ah, Dumnezeule!

a bâiguit ea.

S-a prăbuşit pe un scaun, iar stomacul i s-a întors pe dos.

Academia regală de artă dramatică din

Londra Royal
Shakespeare
Company
CAPITOLUL 4

Marcus Harrison a traversat aleea rece şi umedă din spatele casei de pariuri deschisă non-stop de pe North End

Road şi a descuiat uşa de la intrarea în blocul său. A recuperat un morman de scrisori din cutia sa din hol – fiecare, fără îndoială, ameninţând să îi extragă tot părul pubian fir cu fir cu penseta dacă nu plătea suma din factură fără întârziere – şi a urcat scările. S-a înfiorat scârbit simţind mirosul de canalizare, a descuiat uşa apartamentului său şi apoi a închis-o în spatele lui, sprijinindu-se cu spatele de ea.

Avea o

mahmureală violentă, care nu cedase defel, deşi era deja ora şase în seara următoare. Dând drumul facturilor pe blatul din bucătărie pentru a prinde praf alături de celelalte, Marcus s-a îndreptat spre camera de zi şi spre sticla de whisky pe jumătate goală. După ce şi- a turnat o cantitate copioasă într-un pahar murdar, s-a aşezat, l-a dat pe gât şi i-a simţit căldura liniştitoare curgându-i prin trup. Şi s-a întrebat nefericit unde greşise.

Iată-l aici, fiul cel mare al unui tată bogat şi încununat de succes şi nepotul celui mai apreciat actor din ţară.

Cu alte cuvinte, moştenitorul unui regat.

în afară de

asta, era destul de arătos, avea etică, era o persoană bună

– mă rog, cât de bun putea să fie cu nepotul lui ciudat şi tocilar – şi în genere era genul de persoană cu care succesul ar trebuie să meargă mână în mână. Şi totuşi, nu se întâmpla aşa.

Şi nu se întâmplase niciodată.

Ce îi spusese tatăl lui după

slujba memorială, când Marcus îl implorase să îi împrumute o sută de mii până la încheierea autentificării testamentului

? Că era un „beţîv puturos”, care aştepta ca problemele să îî fie rezolvate de ceilalţi. Doamne, asta îl duruse, îl duruse al dracului de rău.

Orice credea tatăl lui despre el,

Marcus ştia că făcuse tot ce îi stătea în puteri. îi fusese atât de dor de mama lui după moartea ei, încât în următorii doi ani, resimţise pierderea ei ca pe o acută durere fizică. Nu fusese capabil să îşi exprime suferinţa – până şi cuvântul

„mamă" îi aducea un nod în gât –, iar lumea dură a unui internat britanic pentru băieţi nu era locul unde să îţi permiţi să fii efeminat. Aşa că se închisese în sine şi muncise cu hărnicie – pentru *ea.* Dar observase cineva? Nu, erau prea ocupaţi să îşi facă griji pentru surioara lui. Iar când luase hotărârea să îşi încerce norocul ca producător începător la

Los Angeles, alegând proiecte despre care ştia că i-ar fi plăcut mamei sale, pentru că „spuneau ceva despre lume", filmele lui eşuaseră în mod repetat.

La momentul acela,

Charles, tatăl lui, fusese înţelegător.

- Du-te înapoi la

Londra,
Marcus.
Scena din L.A.
nu este bună
pentru tine.

Marea Britanie este mult mai receptivă faţă de genul de filme de artă cu buget mic pe care vrei să le faci.

Cinstit să

fie, Charles îi dăduse o sumă cât se poate de bună pentru a închiria o casă la Londra şi să poată trăi confortabil. Marcus se mutase într-un apartament mare din Notting Hill şi înfiinţase

Marc One Films.

Apoi... se îndrăgostise de Harriet, o

blondă cu picioare lungi, care locuia în Sloane Square – întotdeauna avusese o predilecţie pentru blonde drăguţe – şi pe care o cunoscuse îa una din vizionările post-producţie ale lui Zoe. O actriţă aspirantă la rândul ei, fusese încântată să îi fie numele asociat cu „Marcus Harrison – producător de filme şî nepot al lui Sir James Harrison”, după cum scriseseră tabloidele sub fotografia lor în rubrica mondenă. îşi cheltuise toţi banii de la tatăl lui întreţinând stilul de viaţă scump al lui Harriet, dar de cum înţelesese că este „un ratat care profită de pe urma numelui familiei sale", ea îl părăsise pentru un prinţ italian. Marcus fusese nevoit să apeleze cu coada între picioare la tatăl lui, care îi acoperise datoriile mari pe care Harriet le lăsase în urma ei.

- Este ultima

dată când îţi salvez fundul, se răstise Charles la el în timpul conversaţiei telefonice. Pune-ţi viaţa în ordine, Marcus.

Găseşte un loc de muncă serios.

Apoi întâlnise un

vechi coleg de şcoală, care îi povestise despre un proiect de film eco, pe care îl susţineau el şi alţi tipi din City[5], îi oferise lui Marcus şansa de a-l produce. Resimţind încă dureros evaluarea usturătoare a lui Harriet referitoare la el şi la cariera lui, împrumutase o sumă considerabilă pentru a acoperi capitalul necesar. Apoi petrecuse şase luni filmând în

Bolivia şi se îndrăgostise de sentimentul de izolare şi de grandoare al pădurii tropicale amazoniene şi de fermitatea oamenilor care trăiau acolo de mii de ani.

Filmul

fusese un eşec răsunător, iar Marcus pierduse toţi banii pe care îi investise. Privind retrospectiv, trebuia să recunoască că scenariul nu fusese cine-ştie-ce, că indiferent de valoarea morală a filmului în sine şi de ceea ce „spunea”, avea nevoie de o poveste grozavă – aşa cum îi spusese o dată bunicul lui. De aceea, două luni mai târziu, când un tânăr scriitor brazilian îi trimisese un scenariu şi plânsese cu lacrimi adevărate la final, înţelesese că acesta era filmul care urma să îi facă un nume.

Problema era că nici una dintre bănci nu se mai atingea de el acum, din cauza bilanţului său financiar îngrozitor, iar tatăl lui refuzase scurt să mai „arunce bani pe fereastră". Işî pierduseră toţi încrederea în el – chiar în momentul când începuse să înţeleagă de ce era nevoie pentru a face un film etic, aar frumos, despre care era convins că va umple cinematografele din întreaga lume, ba chiar că va câştiga

premii.
Publicul ar fi mişcat de povestea de dragoste şi în

acelaşi timp ar învăţa ceva.

Nu mai ştia ce să facă pentru a

schimba atitudinea tuturor şi nu îi era ruşine să recunoască cât de fericit fusese când bunicul lui dăduse în sfârşit ortul popii. Chiar dacă era limpede pentru oricine că dragostea lui Sir Jim se îndreptase spre Zoe, Marcus era, la urma urmei, unul din cei doî nepoţi.

Dar citirea testamentului nu decursese

aşa cum se aşteptase. Şi, pentru prima dată în viaţă, Marcus simţise o amărăciune adevărată, încrederea lui înnăscută şi optimismul lui se evaporaseră pe neaşteptate.

Se simţea un ratat.

„Oare trec printr-o depresie?” se

întreba el.

Telefonul a sunat, întrerupându-i gândurile.

Marcus l-a ridicat fără chef când a văzut numele celui care îl suna.

- Bună, Zo. Uite, îmi pare foarte rău

pentru seara trecută. Am depăşit măsura. Nu prea... nu am fost eu însumi în ultimul timp.

- Nu este nimic, a

auzit-o oftând la capătul celălalt. Nici unul dintre noi nu s-a simţit bine. Ai primit mesajul pe care ţi l-am trimis acum câteva zile?

Nu ai uitat că mă duci la premieră în seara asta?

- Ăăă

... nu.

- Of, Marcus. Nu spune că nu poţi veni. Am mare nevoie de tine.

- Mă bucur că mai are cineva.

- Nu îţi mai plânge de milă, fa un duş şi ne întâlnim la

American Bar de la Savoy într-o oră. Trataţia o plătesc eu.

- Ce generos din partea ta, a spus el sarcastic, apoi a adăugat: Scuze. Sunt puţin deprimat, asta-i tot.

- Bine. Ne vedem la şapte. Putem vorbi atunci. Să ştii că te-am ascultat cu atenţie în seara trecută.

- Mul

ţumesc, surioară. Ne vedem mai târziu, a mormăit

Marcus.

În seara aceea, cu un al doilea whisky în faţă, Marcus aştepta la barul în stil Art Deco, slab luminat. Când a intrat Zoe, purtând o rochie de seară, neagră, fără bretele, cu cercei lungi, din diamante, toate capetele – bărbaţi şi femei – s-au întors să o admire.

- Vai, Zo. Arăţi

sclipitoare în seara asta, i-a zis el, trecând fără să îşi dea seama cu mâna peste pantalonii mototoliţi pe care îi scosese din mormanul de rufe murdare.

- Chiar aşa? a întrebat ea

nesigură când l-a sărutat şi s-a aşezat. A dus o mână la păr. Ce crezi?

Nu arată prea demodat, nu?

Marcus a privit cu un ochi critic la

părul auriu şi lucîos al surorii sale, pe care îl prinsese la spate într-o coafură elegantă.

- Arăţi ca Grace

Kelly, elegantă şi nobîlă. Bine? Pot să mă opresc acum?

- Da, a zis ea cu un zâmbet. Mulţumesc.

- Tu

nu eşti de obicei paranoică în legătură cu felul cum arăţi. Ce te-a apucat?

- Nimic, nimic. Comandă-mi o

cupă de şampanie, te rog.

Marcus a făcut aşa cum

i s-a spus. Zoe a dus paharul la buze, l-a golit pe jumătate şi l-a lăsat înapoi pe masă.

- Doamne, aveam nevoie de

asta.

- Parcă m-aş auzi pe mine, Zo, a zis el cu un rânjet.

- Să sperăm cel puţin că o jumătate de

pahar de şampanie nu avea acelaşi efect asupra înfăţişării mele. Arăţi cumplit, Marcus.

- Ca să fiu cinstit,

aşa mă simt. Te-ai mai gândit dacă îmi împrumuţi suta de mii?

- Până iese atestarea, pur şi simplu nu am atâţia bani lichizi.

- Nu crezi că ai putea împrumuta

bani în contul a ceea ce urmează să primeşti? Te rog, Zo, a implorat-o el din nou. Dacă nu acţionez repede, proiectul o să îmi dispară de sub nas.

- Ştiu. Te cred. Serios.

- Mulţumesc. Adică sunt sigur că şi tu eşti un pic supărată pe bunicul, nu? Scuze, Zo, dar ce poate face un băiat de zece ani cu o sumă de bani de ordinul milioanelor de lire sterline?

îţi imaginezi cât va fi peste unsprezece ani, când Jamie va face douăzeci şi unu de ani?

- Înţeleg cât de supărat eşti în

legătură cu testamentul, dar, serios, nu este corect să îl acuzi pe

Jamie.

-Nu.

Marcus şi-a golit paharul şi a mai

comandat unul.

- Cred că sunt la capătul

puterilor. Totul se petrece pe dos. Anul acesta voi împlini treizeci şi patru de ani. Poate că asta este explicaţia

– poate că, brusc, privesc în ochi vârsta mijlocie. Am renunţat chiar şi la sex.

- Iisuse, ce gând deprimant! a zis Zoe dându-şi ochii peste cap.

- Ştii, a zis Marcus, fluturând

pachetul de Marlboro Light în direcţia ei, mă aştept exact la genul acesta de reacţie de la familia mea. Voi toţi mă trataţi de sus, de parcă aş fi un copil.

- Şi este vina noastră? Să

fim serioşi, de-a lungul timpului ai intrat în multe belele.

- Da, dar acum, când am o cauză căreia îi sunt devotat, nimeni nu mă crede şi nimeni nu mă susţine.

Zoe a luat o

gură de şampanie şi s-a uitat la ceas. Douăzeci şi cinci de minute până la începerea premierei – douăzeci şi cinci de minute până *îî* va vedea în carne şi oase... Inima a început să îi bată mai iute şi a simţit cum o ia o senzaţie de rău.

- Uit

e, Marcus, trebuie să mergem. Cere nota, te rog.

Marcus i-a

făcut semn unui chelner, iar Zoe a luat o ţigară din pachetul lui.

- Nu credeam că fumezi.

- Nu fumez. Prea

des. Ascultă.

Zoe a inhalat, i s-a făcut şi mai rău şi a stins ţigara în scrumieră.

- Am o idee cum să rezolvăm

problema ta. Va trebui să vorbesc cu tata despre chestiunea

aceasta.

- Atunci nu există nici o şansă. Tata este foc şi pară pe mine.

- Lasă-l în seama mea.

- Despre ce este vorba? Spune-mi acum, Zoe, te rog. Lasă-mă să dorm la noapte, a implorat-o Marcus.

- Nu,

mai întâi trebuie să vorbesc cu el. Mersi, a zis ea chelnerului care i-a întins nota de plată şi a introdus cârdul de credit în folderul din piele. Cum îţi este deocamdată? Ai nevoie de bani până una-alta?

- Cinstit să fiu, da, a recunoscut

Marcus, neputând să o privească în ochi. Am ajuns la ultimii bani şi sunt pe cale să fiu dat afară din apartamentul meu mizerabil pentru că nu am plătit chiria luna trecută.

Zoe a băgat

mâna în poşetă şi a scos un cec. I l-a întins lui Marcus.

- Uite. împrumut, nu uita. I-am retras din fondul de economii şi vreau să mi-i înapoiezi când iese atestarea.

Sigur.

Mulţumesc, Zoe. îţi sunt recunoscător.

A îndoit cecul şi l-a

strecurat în buzunarul interior al sacoului.

- Nu

îi cheltui pe băutură, Marcus, te rog. Bine, să mergem acum.

Au luat un taxi până în Leicester Square şi au înaintat încet prin traficul din Piccadilly Circus.

- Ce

rol ai în film? a întrebat-o Marcus.

- Al doilea rol

principal. Chiar şi ţie s-ar putea să îţi placă. Este un film bun –

buget mic, dar un film semnificativ, a adăugat ea.

în zona din

faţa cinematograful lui Odeon din Leicester Square fusese interzis accesul. Emoţionată, Zoe şi-a ascuns o şuviţă de păr după ureche.

- Bine. Să pornim.

A coborât,

tremurând în burniţa rece, şi a trecut cu privirea peste mulţimea de privitori curioşi. Era o producţie lipsită de o vedetă hollywoodiană, sau efecte speciale, dar ştiau pe cine veniseră să vadă. Afişul imens de pe faţada clădirii era iluminat de o multitudine de reflectoare, profilul lui Zoe acoperit în parte de chipul actriţei principale – voluptuoasa Jane Donohue.

- Fir-aş al naibii, ar fi fost bine să mă arăt ceva mai interesat pe când filmai, a glumit Marcus, privind în sus la afiş şi la vedeta filmului.

- Poartă-te frumos când faci cunoştinţă cu ea, da?

Zoe l-a apucat de mână pe Marcus

instinctiv când au păşit pe covorul roşu.

- Când *nu* mă port

eu frumos cu femeile frumoase? a întrebat el.

- Ştii

ce vreau să spun. Stai aproape în seara asta, promiţi? a zis ea, strângându-l de mână.

Marcus a ridicat din

umeri.

- Dacă vrei.
- Vreau.

Bliţurile s-au declanşat când au intrat în foaierul care zumzăia de amestecul obişnuit al unei premiere la care participau vedete TV, comedianţi şi cei care simt celebri numai pentru faptul că sunt celebri. Zoe a luat un pahar de vin de pe o tavă şi a privit în jur agitată. Era limpede că nu sosise încă.

Sam,

regizorul, s-a repezit la ea şi a sărutat-o entuziasmat.

- Dra

ga mea, îmi pare rău pentru Sir James. Aş fi venit la slujba

comemorativă
, dar am fost îngrozitor de prins cu toate astea.

- Nu îţi face griji, Sam. A fost într-o stare foarte proastă spre final.

- Durerea te prinde, Zoe, a zis Sam privind-o cu admiraţie. Arăţi uluitor în seara asta. Se vorbeşte mult despre film, iar premiera aceasta regală de caritate a fost o lovitură de geniu a celor de la relaţii publice. Vom fi în toate ziarele mâine, mai ales cu tine, în rochia aia, a zis sărutându-i mâna şi zâmbind. Petrecere frumoasă, draga mea! Ne vedem mai

târziu.

Zoe a întors capul; Marcus – în ciuda rugăminţii ei –

dispăruse.

- Fir-ar!

Simţea cum îi curge prin

vene adrenalina, făcându-i capul să se învârtă. Şi a decis că avea tot dreptul să se comporte într-un mod laş şi imatur.

Aşa că s-a ascuns în toaleta femeilor, încercând să îşi liniştească bătăile inimii. Când s-au stins luminile în cinematograf, s-a strecurat până la locul ei şi s-a aşezat lângă Marcus.

- Unde ai dispărut? i-a şuierat el.

- La toaletă. Am

diaree.

- Fermecător, s-a strâmbat el, când a început să curgă genericul de început.

Zoe a privit filmul ca într-o

transă. Gândul că el se ana acolo, în sală, poate la numai câţiva metri de ea, respirând acelaşi aer pentru prima dată după mai mult de zece ani, i-a provocat asemenea frisoane de emoţie confuză şi intensă, încât se îndoia că va reuşi să rezisteze până la finalul filmului fără să leşine. După ce atâta vreme îşi spusese că era o formă de fixaţie adolescentină, acum trebuia să admită că sentimentele acelea acute şi profunde nu o părăsiseră încă. îl folosise pe Jamie pe post de scuză pentru lipsa unui bărbat în viaţa ei, nevrând să îi tulbure liniştea făcând paradă prin faţa lui cu un şir de bărbaţi. Dar în seara aceasta Zoe ştia că nu făcuse decât să se păcălească singură.

„Cum poţi exorciza o stafie din trecut?” se întreba ea. „O întâlneşti faţă în faţă şi o priveşti ţintă în ochi.” Dacă era să se elibereze vreodată din strânsoarea lui invizibilă, trebuia să distrugă fantezia pe care şi-o construise în minte de-a lungul anilor. Singura speranţă de a se vindeca era să îl întâlnească faţă în faţă, să îi studieze semnele imperfecţiunii.

În plus, exista posibilitatea cât se poate de reală ca el să fi uitat deja de ea. Totul se petrecuse cu multă vreme în urmă şi întâlnise alţi oameni, mai ales alte femei.

Luminile s-au aprins într-un ropot de aplauze. Zoe s-a prins de scaun cu mâinile, ţintuindu-se locului, ca să nu o rupă la fugă. Marcus a sărutat-o pe obraz şi a strâns-o de mână cu putere.

- Ai

fost grozavă, surioară, fără exagerare.

Vrei un rol într-un film

nou? a adăugat eî.

- Mersi.

Zoe a rămas

pe loc paralizată, în timp ce oamenii din jur au început să se îndrepte spre ieşirea din sală, şi simţea că toată fermitatea de mai devreme o părăsea.

- Mergem direct

acasă? Nu îmi este bine cu stomacul, a zis ea când s-au ridicat şi au urmat mulţimea de oameni spre ieşire.

- Nu

simţi nevoia de laude? Să te bucuri de succes? Am stat de vorbă cu Jane Donohue mai devreme, cât te-am aşteptat să ieşi de la toaletă şi am stabilit să ne întâlnim la petrecerea de după film.

- Marcus, ai promis! Dumă acasă acum, te rog.

Nu mă simt deloc bine.

- Bine, a oftat el. Mă duc să o

caut pe Jane şi să îi explic.

Zoe a rămas în mijlocul mulţimii,

numărând secundele până la întoarcerea lui Marcus, când putea să plece. Apoi a simţit o bătaie pe umăr.

-Zoe?

S-a întors şi a simţit cum tot sângele i se adună în obraji. Era în faţa ei, un pic mai bătrân, cu câteva noi riduri sub ochii verzi şi calzi, cu linii de expresie întipărite în pielea din jurul gurii.

Dar sub sacoul de seară, trupul îi era la fel de subţire ca în urmă cu un deceniu. L-a privit uimită, sorbind însetată cel mai mic detaliu.

- Ce mai faci?

Ea şi-a dres

glasul.

- Bine, mulţumesc.

- Arăţi...

nemaipomenit. Eşti chiar mai frumoasă decât erai înainte.

Vorbea în şoaptă, aplecându-se un pic spre urechea ei. Ea îi simţea parfumul, atât de cunoscut şi atât de înfricoşător de îmbătător.

- Şi mi-a plăcut filmul, apropo. Mi s-a

părut că ai jucat excelent.

- Mulţumesc, a

reuşit ea să spună.

- Domnule..., a zis un bărbat

îmbrăcat într-un costum cenuşiu care a apărut lângă el şi a arătat spre ceasul de la mână.

- Vin în câteva minute.

Costumul cenuşiu s-a topit în mulţime.

- A

trecut atât de mult timp, a zis el nostalgic.

-Da.

- Cum îţi este?

- Bine. Foarte bine.

- Am citit despre bunicul tău. Aproape că ţi-am scris, dar nu îţi cunoşteam... ăăă, situaţia.

A privit-o pieziş, iar ea a

clătinat din cap.

- Nu am o relaţie, a zîs ea, iar apoi

s-a detestat pentru că a recunoscut-o faţă de el.

- Uit

e, mă tem că trebuie să fug. Te-aş putea suna, poate?

- Eu..

.

Costumul cenuşiu se apropia din nou.

A întins o mână ca să îi atingă obrazul, dar s-a oprit înainte de a-i atinge pielea.

- Zoe ... eu... Durerea i se

citea în ochi. La revedere.

Cu o fluturare resemnată din

mână, a dispărut.

Ea a rămas în mijlocul foaierului

aglomerat, oarbă la tot în afară de îndepărtarea lui; o părăsea pentru chestiuni care aveau prioritate – aşa cum o făcuse întotdeauna şi cum o va face şi de-acum încolo. Dar inima ei trădătoare a jubilat.

Zoe s-a împleticit

înapoi spre toaleta femeilor ca să îşi recapete cumpătul.

Uitându- se la reflexia chipului ei în oglindă, a văzut că licărul din ochii ei care se stinsese atât de brusc în urmă cu peste zece ani se reaprinsese.

Marcus o aştepta

nerăbdător
afară, în
foaier,
- Ptiu
, chiar că *ai o*

problemă. Rezişti până acasă?

Zoe a zâmbit şi şi-a trecut

braţul pe sub al lui.

- Sigur că da.

Districtul
financiar al
Londrei
CAVALERUL
ALB

Calul, cu mişcarea sa în L, este cea mai

imprevizi
bilă piesă
CAPITOLUL 5

Joanna era din nou în întârziere. Cu ambele coate proiectate în afară, şi-a făcut drum printre mulţimea de trupuri din autobuz şi a îacut un salt pe trotuar pe Kensington High Street, chiar înainte ca uşile să se închidă. Trecând pe lângă oameni de afaceri identici, îmbrăcaţi în costume negre şi gri şi ducând serviete de firmă, a luat-o la fugă, simţind pe faţă pişcătura aerului rece al dimineţii. A aruncat o privire la ceas şi a grăbit pasul. Trecuse ceva vreme de când alergase ultima oară, alegând în schimb să şadă pe canapea şi să mănânce îngheţată, uitându-se la *EastEnders.* Acasă, în Yorkshire, obişnuia să alerge opt kilometri pe zi – şi încă la deal – şi, cu toate că încercase să îşi păstreze obiceiul când venise la

Londra, nu era acelaşi lucru. îi lipsea aerul pur al ţinutului pustiu, scăpărarea iepurilor de câmp şi a şoimilor călători. La Londra, cea mai interesantă formă de viaţă sălbatică erau porumbeii care mai aveau încă ambele

picioare.

Joanna a ajuns gâfâind în faţa clădirii publicaţiei

Morning Mail. A trecut printre cele două uşi de sticlă şi i-a fluturat scurt legitimaţia lui Barry, agentul de securitate, aşezat în spatele biroului.

- Hei, Jo! Iar eşti în întârziere?

S-a strâmbat la el şi a sărit într-un lift gol, sperând că nu transpira prea mult. în cele din urmă, la şi zece s-a prăbuşit în faţa biroului ei care deborda de hârtii şi a căutat tastatura printre ele. A privit în jur – nu părea să fi observat nimeni sosirea ei întârziată.

Pornind
calculatorul, a
aruncat
ziarele,
revistele,

numerele vechi, scrisorile nedeschise şi fotografiile în tăviţa pentru corespondenţă.

Spunându-şi că va sta până

târziu într-o seară din această săptămână pentru a le pune în ordine, a scos un măr din geantă şi s-a apucat să

deschidă
scrisorile
primite.

Dragă

domnişoară Hasiam,

- Greşit, a bombănit ea.

Am vrut să vă scriu ca să vă mulţumesc pentru *frumosul articol pe care l-aţi scris despre fiul* *meu, care şi-a lipit avionul de jucărie Airfix de* *obraz. Mă întrebam dacă aş putea să vă cer o copie*

a
fotografiei
care
însoţea
articolul...

Joanna a pus scrisoarea în tava de corespondenţă, a luat o mușcătură din măr și a deschis-o pe următoarea, o invitație la lansarea unui tip „revoluţionar” de tampon.

- Pas,

a murmurat ea, aruncând-o şi pe aceea în tăviţa pentru corespondenţă.

Urma un plic mare, maro, încreţit, pe

care destinaţia era notată cu un scris mărunt, atât de greu de descifrat, încât s-a mirat că ajunsese la ea. L-a rupt şi a scos la iveală conţinutul plicului. înăuntru erau alte două plicuri, de care era prins un bileţel.

Dragă

domnişoară Hasiam,

Eu sunt bătrâna pe care ai

ajutat-o să ajungă acasă de la biserică în urmă cu *câteva zile. Aş vrea să vii de îndată la apartamen* *tul meu, căci nu mai am mult timp de-acum.*

Am anexat totuşi două plicuri, în caz că nu ajungi la *timp. Păstrează-le asupra ta tot timpul* *până ce ne vom revedea. Voi avea mai multe* *de spus când vei ajunge la mine.*

Te

avertizez,
povestea
aceasta
este
periculoas

ă, dar simt că eşti o tânără cu integritate şi povestea *trebuie spusă. Dacă am murit deja, trebuie să* *vorbeşti cu Doamna Cavalerului Alb. Este tot ce îţi* *pot dezvălui acum. Mă rog la Dumnezeu*

să ajungi la timp.

Te aştept aici.

Am

încredere în tine, Joanna.

Semnătura de la final era

indescifrabilă. Joanna a recitit apoi scrisoarea, mestecând mărul gânditoare. Aruncând cotorul la coş, a deschis plicul maro mai mic şi a scos o bucată de hârtie de culoare bej, din foiţă de pergament, care trosnea de veche ce era când a despăturit-o. A cercetat cu atenţie foaia. Era o scrisoare, scrisă cu cerneală, într-o caligrafie învechită, îngrijită. Nu avea dată şi nici adresă la început.

Dragul

meu Sam,

Stau aici, cu stiloul în mână, şi mă întreb *cum pot începe să îţi explic ceea ce simt. în* *urmă cu câteva luni, nu te cunoşteam, nu ştiam* *cum mi se va schimba viaţa, cum se va transforma*

, de nu va mai putea fi recunoscută după

întâlnirea cu tine. Deşi accept faptul că *nu avem nici un viitor – de fapt, nici măcar un*

trecut pe
care să îl
descopere
vreun altul
tânjesc

după atingerea ta. Am nevoie de tine

alături, să mă aperi, să mă iubeşti, în felul în *care numai tu pop să o faci.*

Trăiesc o minciună,

iar minciuna aceasta va dăinui o eternitate.

Nu ştiu cât timp îţi voi mai putea scrie în *siguranţă, dar îmi pun încrederea în mâinile*

credincioa
se care îp
vor aduce
cuvintele
mele de

dragoste.

Răspunde-mi în felul obişnuit

Iubirea ta,

adevărata ta iubire.

Scrisoarea era semnată

cu o iniţială. Putea fi un B sau un E, un R sau un F – Joanna nu putea spune cu siguranţă. A răsuflat adânc, simţind intensitatea cuvintelor. Cui îi era destinată? De la cine era? Nu părea să existe nici un indiciu, în afară de faptul ca era, în mod evident, o poveste de dragoste clandestină. Joanna a deschis apoi celălalt plic şi a scos din el un program teatral vechi.

Hackney Empire este mândru să prezinte

VÂRSTA DE

AUR A MUSICALULUI

Data era 4 octombrie

1923. A deschis programul şi şi-a trecut privirea peste fiecare act, în căutare de nume cunoscute. Poate Sir

James Harrison, pentru că o cunoscuse pe bătrână la slujba în memoria lui, sau poate bătrâna era una dintre tinerele actriţe. A studiat fotografiile alb-negru ale artiştilor, dar nu i-a atras privirea nici un nume şi nici un chip.

A ridicat din nou scrisoarea de dragoste şî a recitit-o. Nu putea bănui decât că se uita la o scrisoare scrisă de cineva care era la momentul acela destul de celebru ca povestea de iubire să provoace un scandal.

Aşa cum presupusese

bătrâna, îi stârnise apetitul jurnalistic. Joanna s-a ridicat de la birou şi a fotocopiat ambele scrisori de câteva ori, apoi le-a ascuns, împreună cu originalele şi programul teatral, în banalul plic maro, pe care l-a strecurat în rucsacul ei înainte de a se îndrepta spre lift.

- Jo!

Aicî!

Alee a prins-o din urmă chiar înainte să evadeze, ieşind pe uşă. A ezitat, dar apoi a facuţ câţiva paşi înapoi, spre biroul lui.

- încotro ai pornit-o? Am o treabă pentru tine, să pândeşti în faţa casei Roşcatei şi a amantului ei.

Şi să nu crezi că nu am remarcat cât de târziu ai ajuns.

- îmi pare rău, Alee. Vreau să verific o poveste.

- Da? Ce?

- Este un pont, ar putea fi ceva

tare.

A privit-o cu ochi care nu se limpeziseră după băuta din seara trecută.

- Ai stabilit deja contacte?

- Nu, nu încă, dar instinctul imi spune că trebuie să mă duc.

- Instinctul, zici? a zis el, bătându-se

peste pântecul
consistent.
Aici
sălăşluieşte.
într-o zi, dacă

ai noroc, şi al tău va fi la fel de mare ca al meu.

- Te

rog, Alee. Doar am fost când m-ai rugat la slujba comemorativă

, deşi eram pe moarte.

- Bine, du-te atunci. Dar să

te întorci până la ora două. O trimit pe Alice să o pândească pe

Roşcată.

- Mulţumesc.

Afară, Joanna a oprit

un taxi şi l-a direcţionat spre Marylebone High Street.

Patruzeci de minute mai târziu, a sosit în faţa uşii bătrânei. „Aş fi putut să ajung mai repede pe jos", şi-a zis Joanna în timp ce plătea taximetristul, asigurându-se câ primeşte un bon pentru a-şi deconta cheltuielile, apoi a coborât şi s-a apropiat de uşă, pentru a cerceta soneriile. Avea de ales între două, ambele fără nume. A apăsat pe soneria de mai jos şi a aşteptat un răspuns. Nu s-a auzit sunet de paşi, aşa că a mai încercat o dată.

Nimic.

Joanna a încercat soneria de deasupra. Din nou, apelul ei a rămas fără răspuns.

Încă o dată, pentru noroc...

în cele din urmă, uşa de la intrare s-a deschis câţiva centimetri.

- Cine este?

Nu era vocea bătrânei.

- Am venit să o vizitez pe doamna în vârstă care locuieşte în garsoniera de la parter.

- Mă tem că nu se

mai află aici.

- Chiar aşa? S-a mutat?

- S-ar

putea spune şi aşa.

-Ah.

Joanna s-a lăsat moale pe

tocul uşii.

- Ştiţi unde a plecat? Am primit o scrisoare de la ea în dimineaţa aceasta, în care îmi spunea să vin să o văd.

Uşa s-a deschis ceva mai mult şi prin

deschizătură a privit o pereche de ochi de femeie.

- Cine sunteţi?

Ochii căprui şi calzi au cercetat

paltonul din lână bleumarin şi jeanşii Joannei.

- Sunt... strănepoata ei, a improvizat

Joanna. Am fost plecată în Australia câteva luni.

Ochii şi-au

schimbat imediat expresia şi au studiat-o pe Joanna cu ceea ce aducea a compătimire.

- Ei, în cazul

acesta, ar trebui să intri.

Joanna a pătruns în coridorul

întunecat, apoi, mergând pe urmele femeii, a trecut de prima uşă din dreapta holului de la intrare, într-un apartament asemănător construit cu cel al bătrânei. Doar că acesta semăna cu o casă în care locuiesc oameni.

- Intr

ă.

Femeia i-a făcut semn să intre în camera de zi supraîncălzită şi aglomerată şi să se aşeze pe o canapea roz din fibre acrilice.

- Fă-te comodă.

- Mulţumesc.

Joanna a privit-o pe femeia care s-a aşezat pe fotoliul de lăngâ focul pe gaze. A văzut câ gazda ei are vreo şaizeci de ani şi un chip plăcut, deschis.

- Mă numesc

Joanna Haslam, apropo, a zis ea cu un zâmbet. Iar dumneavoastră sunteţi?

- Muriel, Murîel Bateman. S-a

uitat insistent la Joanna. Nu semeni deloc cu mătuşa ta.

- Nu,

vedeţi, asta pentru că... s-a măritat cu străunchiul meu, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. Ăăă, ştiţi unde... este mătuşica mea?

- Da, dragă, mă tem că ştiu. Muriel s-a întins înainte şi a mângâiat-o pe mână. Vezi, eu am găsit-o.

- *Aţi*

găsit-o[1]*?*

Muriel a încuviinţat din cap.

- A

murit, Joanna. îmi pare tare rău.

- Ah. Vai, nu! a

făcut Joanna, nefiind nevoită să se prefacă uluită. Când?

- Miercurea trecută. Acum o săptămână.

- Ddar, am primit o scrisoare de la ea în dimineaţa asta! Cum să fie moartă, dacă mi-a trimis scrisoarea? A căutat prin sac şi a studiat ştampila de pe scrisoarea bătrânei.

Vedeţi, a fost trimisă luni, săptămâna aceasta, la cinci zile după ce spuneţi că a murit.

- Vai de mine, a roşit Muriel.

Mă tem că este vina mea. Vezi tu, Rose mi-a dat scrisoarea să o pun la poştă marţea trecută, seara. Apoi, din cauza şocului pe care l-am avut când am găsit- o a doua zi şi cu venirea poliţiei şi tot restul, am uitat. Am dus-o la poştă abia acum câteva zile. îmi pare tare rău, iubito. Pun de ceai, da? Ai suferit un şoc urât.

Muriel s-a întors cu o tavă pe care stătea un ceainic frumos îmbrăcat cu o acoperitoare portocalie, ceşti, lapte, zahăr şi o farfurie cu biscuiţi digestivi. A turnat băutura întunecată în două ceşti.

- Mulţumesc.

Joanna a

sorbit din ceai în timp ce Muriel se aşeza înapoi pe fotoliul ei.

Unde aţi găsit-o? în pat?

- Nu. La baza scărilor dîn

holul de la intrare. Ghemuită la pământ, ca o păpuşică... s-a cutremurat Muriel. Nu o să uit niciodată teroarea din ochii sărmanei creaturi... Scuză-mă, draga mea. Toată povestea m-a ţinut trează în ultimele câteva nopţi.

- Sun

t sigură. Sărmana mea mătuşică. Credeţi că a căzut pe scări?

- Poate, a zis Muriel ridicând din

umeri.

- Spuneţi-mi, dacă nu vă supăraţi, cum

vi s-a părut în ultimele câteva săptămâni? Cum eu am fost plecată, am cam pierdut legătura.

- Ei

bine... Muriel a întins mâna după un biscuit şi a luat o muşcătură din el. După cum sunt sigură că ştii, mătuşa ta nu locuieşte aici decât *ac* câteva săptămâni. Apartamentul de alături era gol de o grămadă de timp şi deodată, la sfârşitul lui noiembrie, văd că soseşte o bătrânică plăpândă. Iar apoî, câteva zile mai târziu, toate cuferele alea de ceai – şi nu a apucat nici să le desfacă. Eu, una, cred că ştia că i-a sunat ceasul cu multă vreme înainte de a muri... îmi pare tare rău, dragă.

Joanna şi-a

muşcat buza, încercată de o durere sinceră pentru soarta bătrânei, şi a aşteptat ca Muriel să continue.

- Nu am deranjat-o

câteva zile, m-am gândit să o las să se instaleze înainte de a mă prezenta. Dar ea părea că nu iese niciodată din casă, aşa că într-o zi am bătut la uşă. înţelegi, eram îngrijorată, căci ea era atât de fragilă şi din apartamentul acela rece şi igrasios nu intra şi nu ieşea nimeni, dar nu mi-a răspuns. Cred că era mijlocul lui decembrie când am auzit un strigăt de pe coridor. Ca un mieunat, aşa s-a auzit, slab şi scurt. Am găsit-o pe podeaua coridorului, îmbrăcată şi gătită toată. Se împiedicase de pragul uşii ei şi nu se mai putea ridica. Fireşte, am ajutat-o, am adus-o aici, am aşezat-o pe fotoliu şi i-am făcut o ceaşcă de ceai tare, aşa cum ţi-am făcut şi ţie astăzi.

- Dacă aş fi ştiut cât de slăbită

este, a zis Joanna, iar minciuna i-a zburat de pe buze lăsând-o stingherită. în scrisorile ei către mine, părea întotdeauna atât de vioaie.

- Dacă te consolează, toţi oamenii

spun aşa după un eveniment de genul acesta, draga mea. Eu am avut o ditamai cearta cu Stanley al meu şi a doua zi a picat mort după un atac de cord. Oricum, am întrebat-o pe mătuşa ta de unde venise. A spus că fusese în străinătate timp de mulţi ani şi câ se întorsese recent. Am întrebat-o dacă are rude, dar ea a clătinat din cap, spunând că majoritatea sunt încă în străinătate.

Cu siguranţă s-a referit la tine, dragâ. Apoi i-am spus că dacă are ceva cumpărături de făcut sau de luat medicamente, să apeleze la mine. îmi amintesc că mi-a mulţumit foarte politicos pentru ofertă şi m-a întrebat dacă aş putea să îi iau câteva cutii de supă. Vezi tu, într-acolo se ducea când a căzut, a zis

Muriel clătinând din cap. Am întrebat-o dacă vrea să sun doctorul ca să o consulte după căzătură, dar a refuzat.

Când a venît timpul să o duc înapoi în apartamentul ei, sărmana femeie abia stătea în picioare. A trebuit să o ajut să meargă până acolo. Ei, şi când am văzut camera aceea mizeră în care locuia, cu toate cuferele de ceai şi mirosul acela urât, îţi spun, am fost şocată.

- Mătuşica a fost mereu o

excentrică, a aruncat Joanna o scuză penibilă.

- Mda, bine, scuză-mă că îţi spun, dar mi-e că nici cu igiena nu prea era prietenă bătrânica. Desigur, i-am propus să sun la serviciile sociale, să vedem dacă pot trimite ei pe cineva, să îi aducă de mâncare şi poate o infirmieră din zonă care să o spele, dar s-a supărat atât de tare, că am crezut că dă ochii peste cap pe loc. Aşa că am lăsat-o baltă, dar am insistat să îmi dea o cheie de la uşa ei. I-am zis dacă o să cazi din nou şi uşa este încuiată şi nu pot să intru, ca să te ajut? într-un final a fost de acord.

I-am promis că tot ce voi face va fi să trec pe la ea din când în când şi să verific dacă totul este în ordine. Mi-a împuiat capul în legătură cu cheia, să o păstrez bine şi să nu spun nimănui că aveam o copie. Murie a oftat şi a clătinat din cap. Era o bătrână ciudată. Mai vrei ceai?

- Da, vă rog.

Mătuşica a pus întotdeauna preţ pe independenţa

ei.

Joanna a cedat şi a întins mâna după un

biscuit digestiv.

- Da, şi uite unde a adus-o, a spus

Muriel smiorcăindu-se când a umplut ceaşca Joannei. Ei, şi de atunci am trecut pe la ea o dată pe zi. De obicei o găseam în pat, sprijinită de perne, şi scria scrisori pe care apoi i le duceam la poştă, iar alteori dormea. Mi-am făcut obiceiul de a-i duce un ceai sau o supă şi o bucată de pâine prăjită. Nu stăteam mult, recunosc. Mirosul îmi făcea greaţă. Iar apoi a venit Crăciunul. M-am dus să o vizitez pe fiica mea în

Southend, dar m-am întors în a doua zi de Crăciun. Pe masa din coridor se afla o felicitare. Am luat-o în casă ca să o deschid.

Joanna s-a aplecat în faţă.

- Era de la mătuşa?

- Da. O felicitare frumoasă de Crăciun, ştii, una dintre acelea scumpe pe care le cumperi separat, nu într-un pachet. Scrisese înăuntru cu cerneală, în stilul acela de modă veche al ei. „Muriel, îţi mulţumesc pentru prietenia ta. O voi preţui întotdeauna. Rose” Muriel şi-a şters o lacrimă din ochi. M-a făcut să plâng felicitarea, să ştii. Mătuşa ta trebuie că a fost o doamnă – bîne educată. Şi să o văd redusă în starea

aceasta...
Muriel a clătinat din cap. M-am dus şi am

bătut la uşa ei, ca să îi mulţumesc pentru felicitare şi am convins-o să vină şi să se încălzească lângă foc, la o plăcintă cu carne.

- Mulţumesc. Aţi fost atât de bună cu ea.

- Mă car atât puteam face. Nu a fost mare lucru.

Ba chiar am avut o discuţie plăcută. Am întrebat-o din nou despre familie, dacă avea copii. S-a albit deodată la faţă, apoi a clătinat din cap şi a schimbat subiectuL Nu am insistat.

Mi-am dat seama că în câteva zile îi slăbiseră puterile şi mai mult. Nu mai rămăseseră din ea decât pielea şi oasele. Da’ tuşea aceea îngrozitoare se înrăutăţise. Apoi, imediat după Crăciun, soră-mea din Epping s-a îmbolnăvit şi m-a rugat să merg şi să stau cu ea o săptămână, să am grijă de ea. M-am dus, desigur, şi nu m-am întors decât cu câteva zile înainte să moară sărmana de ea.

- Şi v-a dat scrisoarea să

o duceţi la poştă?

- Da. M-am dus să văd ce mai

face în seara în care m-am întors acasă. Era într-o stare jalnică, tremura, era nevricoasă ca o pisică pe un acoperiş fierbinte. Iar ochii... aveau privirea asta... nu ştiu ce să zic. Muriel s-a cutremurat.

Oricum, mi-a întins scrisoarea şi m-a implorat să o duc la poştă urgent. I-am spus că o voi face negreşit. Apoi m-a apucat de mână şi m-a strâns tare şi mi-a întins o cutioară. M-a rugat să o deschid şi înăuntrul ei era un medalion frumos, din

aur. Nu este stilul meu, desigur,
f >rea delicat pentru mine,

dar se vedea că ucrătura era bună, iar aurul solid. Evident, am zis imediat că nu pot accepta un cadou atât de scump, dar ea a insistat să păstrez medalionul, s-a supărat foarte rău când am încercat să i-l înapoiez. M-a impresionat foarte tare.

M-am întors la mine şi pe loc am decis să îi chem un doctor a doua zi, indiferent ce spunea ea. Dar a doua zi a fost prea târziu.

- Ah, Muriel, dacă aş fi ştiut...

- Nu te învinovăţi.

En ar fi trebuit să pun scrisoarea la poştă imediat, aşa cum m-a rugat. Dar dacă te consolează, a murit înainte ca tu să fi avut tîmp să viî. Am găsît-o a doua zi de dimineaţă la zece, întinsă la baza scărilor, aşa cum ţi-am spus. Vrei o gură de tărie?

Mie, uneia, mi-ar face bine, îţi spun sincer.

- Nu,

mulţumesc, dar nu te jena.

În timp ce Muriel s-a dus în bucătărie

să îşi pună de băut, Joanna s-a gândit la ce aflase până în acel moment.

- Mă întreb ce făcea mătuşa la baza

scărilor, a întrebat ea gânditoare când s-a întors Muriel. Dacă era atât de slăbită, sigur nu avea cum să le urce de una singură, nu?

- Asta i-am spus şi eu omului de la ambulanţă când a sosit, a spus Muriel A dedus că şi-a rupt gâtul, iar vânătăile de pe cap şi braţe şi picioare i-au spus că a căzut tocmai de sus. Io i-am zis verde în faţă că Rose nu ar fi putut să urce scările de una singură. în plus – Muriel a ridicat din umeri – de ce ar fi făcut-o? Sus nu era nimic, a zîs ea, roşind uşor. Am urcat şi am aruncat o privire într-o zî, numa’ din curiozitate.

Joanna s-a încruntat.

- Chiar că este foarte ciudat.

- Nu-i aşa? Sigur, a trebuit chemată poliţia şi au intrat cu toţii aici şi mi-au pus o mulţime de întrebări, cine este şi de câtă vreme locuieşte aici şi altele. întreaga poveste m-a supărat foarte tare, să ştii. După ce au luat-o, mi-am făcut o valiză, am sunat-o pe fiică-mea şi m-am dus să stau la ea vreo câteva zile...

Muriel a întins mâna după paharul cu băutură. Eu n-am făcut decât să o ajut.

- Desigur. Ştii cumva unde

au dus-o?

- La morgă, presupun, ca să aştepte să

îi ceară cineva trupul, sărăcuţa.

Cele două femei au

rămas tăcute, privind flăcările. Joanna ar fi spus mai multe, dar vedea cât de afectată era Muriel. într-un final, a zis:

- Cred că ar fi bine să văd apartamentul, ca să decid ce este de făcut cu lucrurile mătuşii.

- Au dispărut toate,

a zis Muriel brusc.

- Ce? Unde?

- Io

nu ştiu. Ţi-am zis că am stat la fii-mea câteva zile după aceea.

Când m-am întors, am intrat în apartamentul ei, mai mult ca să mă liniştesc decât pentru alt motiv, şi am văzut că apartamentul fusese golit. Nu a mai rămas nimic acolo, absolut nimic.

- Dar ... cine ar fi putut să ia totul? Toate cuierele acelea!

- M-am gândit că poate familia a fost

anunţată şi a venit să le ia pe toate. Ai rude care ar fi putut să vină?

- Păi... nu, nu am. Sunt toţi în străinătate, aşa cum a zis

Rose. Nu sunt decât eu aici, în Anglia... Vocea Joannei s-a stins. De ce au dispărut toate?

- Habar n-am, a spus MurieL

Eu am şi acum cheia. Vrei să arunci o privire? Mirosul nu mai este atât de rău acum. Oricine a luat lucrurile a curăţat totul bine cu dezinfectant.

Joanna a urmat-o pe Muriel afară

din apartamentul ei, pe coridor şi a aşteptat să descuie uşa de vizavi.

- Tare o să mă bucur când va veni alt

chiriaş. O familie de tineri ar fi frumos, să aducă ceva aer proaspăt în locul acesta. Nu te superi dacă te las singură, nu? Locul ăsta îmi dă fiori.

- Sigur că nu. V-am deranjat

oricum prea mult. Vă supăraţi dacă vă cer numărul de telefon, în caz că am nevoie de alte detalii?

- Ţi-l scriu pe ceva.

Vino să îl iei când aduci cheia.

Joanna a intrat în

apartamentul lui Rose, trăgând uşa în urma ei. A aprins lumina şi a rămas în micul hol de la intrare, privind în susul scărilor abrupte şi inegale, aflate în dreapta. Şi-a dat seama că femeii pe care o ajutase să iasă din biserică în urmă cu două săptămâni i-ar fi fost la fel de greu să urce scările acelea ca unui nou-născut. Joanna le-a urcat cu grijă şi fiecare treaptă scârţâia zgomotos. La capătul scărilor era un mic palier. În stânga şî în dreapta se aflau două camere pustii, care miroseau a umezeală. Le-a străbătut încet, fără să vadă altceva decât patru pereţi şi podeaua goală. Chiar şi geamurile fuseseră şterse recent, iar de sus

Joanna a văzut o grădină năpădită de buruieni, în spatele clădirii. A ieşit din cameră şi a rămas pe palier, cu degetele de la picioare pe marginea ultimei trepte. Până jos nu erau mai mult de cinci metri, dar de aici părea mult mai mult...

S-a întors la

parter şi a intrat în camera de zi în care Rose îşi trăise ultimele zile de viaţă, printre cuferele ei de ceai. A adulmecat aerul. Se mai simţea un slab iz neplăcut în aer, dar nu mai mult de atât. Aşa cum spusese Muriel, camera fusese golită de tot. Joanna s-a lăsat în genunchi şi a mers de-a buşilea pe podea, căutând ceva ce ar fi putut să scape ochilor care fuseseră aici înaintea ei. Nimic.

A inspectat

baia şi bucătăria, apoi s-a dus înapoi în holul de la baza scărilor, unde Muriel o găsise pe sărmana Rose.

„...Nu mai

am mult acum... Te avertizez, povestea aceasta este periculoasă... dacă am murit deja...”

Un fior a coborât pe

spatele
Joannei când
şi-a dat seama
că erau toate
şansele ca

Rose să fi fost omorâtă, întrebarea era *de ce?*

*

Motorul maşinii parcate vizavi a pornit când Joanna a ieşit pe uşa clădirii. Traficul era intens pe toată Marylebone

High Street. Bărbatul a privit-o cum a stat pe loc, nesigură timp de câteva secunde, apoi s-a întors la stânga şi s-a îndepărtat.

CAPITOLUL 6

Joanna a petrecut o după-amiază lungă în ploaia nemiloasă, ghemuită împreună cu alţi jurnalişti şi reporteri în faţa casei din Chelsea a „Roşcatei”, după cum fusese poreclită de colegii de trudă ai Joannei.

Supermodel

ul cu părul de culoarea focului, despre care se credea că îşi făcuse un cuibuşor de dragoste împreună cu o altă femeie care lucra ca model, a ieşit într-un final în goană din casă. Bliţurile s-au declanşat în timp ce Roşcata îşi făcea loc prin mulţime şi alerga spre taxiul care o aştepta.

- Bine. Mă duc după ea,

a zis Steve, fotograful Joannei. Te sun când aflu unde se dnce.

Pun pariu că la aeroport, aşa că nu îţi fai •i speranţe.

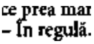

ce prea mar

– În regulă.

I-a urmărit cu privirea pe ceilalţi

fotografi care s-au nrcat pe motociclete, iar grupul de reporteri s-a dispersat în noaptea ploioasă. Oftând de frustrare, s-a îndreptat spre staţia de metrou din Sloane Sqnare. De-a lungul Kings Road Street, magazinele erau pline de anunţuri despre reducerile de final de sezon – la fel de deprimante ca oboseala de dnpă sărbători care o cuprinsese pe ea. în metrou, a rămas cu ochii fixaţi pe panourile cu reclamele de deasupra ei.

Să stai la pândă în fata casei celebrităţilor era o sarcină ingrată. La fel şi aşteptatul degeaba ore întregi, uneori zile, când ştiai că nu puteai scoate de la persoana respectivă decât ceî mult „Nu am nici un comentariu”. în plus, îi jignea simţnl elementar de decenţă umană. Dacă Roşcata voia să aibă o aventură nebună cu o oaie, pentru nnmele lui

Dumnezen, nu era treaba ei şi a nimănui altcniva? Dar, aşa cum Alee nu contenea să îi amintească, la secţia de ştiri a unui ziar naţional nu era loc pentru morală. Publicul avea un apetit insaţiabil pentru tot ce era lascive şi sexy. Fotografia

Roşcatei pe prima pagină a ziarului de a doua zi avea să vândă zece mii de copii în plus.

în dreptul parcnlui Finsbury,

Joanna a ieşit din metrou şi s-a îndreptat spre scările rulante.

Ajunsă în capăt, şi-a verificat telefonul mobil. Avea un scurt mesaj vocal de la Steve.

- *Am avut dreptate.*

Peste o oră se urcă într- un avion spre State. Noapte bună!

Joanna a băgat la loc mobilul şi s-a îndreptat spre coada formată în staţia de autobuz.

Fiind prea ocupată la serviciu de la

discuţia cu Muriel ca să cugete bine la ceea ce descoperise, Joanna voia să afle părerea Ini Simon. Notase tot ce îşi amintea în agenda ei pe drumul înapoi şi spera să nu fi uitat nimic.

în cele din

urmă, autobuzul a ajuns lângă blocul lui Simon. Joanna a coborât, apoi a mers grăbită de-a lungul străzii, atât de pierdută în gândnri, încât nu l-a observat pe bărbatul care s-a topit în umbră, în spatele ei.

Apartamentul lui Simon

era la ultimul etaj al unui vile mari, transformate în bloc, pe

creasta
dealulni
Highgate, cn o
privelişte
minunată spre

zonele verzi şi acoperişurile din nordul Londrei. O cumpărase în nrmă cn doi ani, spnnând că ceea ce îi lipsea ca spaţiu pe dinăuntru compensa din belşug prin senzaţia de deschidere pe care ţi-o dădea când priveai în afară. Trainl la Londra era nn sacrificin pentru amândoi. în inimă păstran încă viaţa din

Yorkshire, tânjind după pacea, liniştea şi pnstietatea ţinnturilor

unde
crescuseră,
motiv pentru
care
ajnnseseră să

locniască la depărtare de numai zece minute cu autobuzul de o zonă împădurită a Londrei. Joanna îl invidia pentrn priveliştea de aici, dar era mulţumită cu micul ei apartament cochet, aflat la baza dealului în cartierul mai ieftin, Crouch End.

Adevărat, ferestrele dnble şi o baie decentă erau un lux cu care proprietarul ei arţăgos nu se deranjase, dar vecinii erau binevoitori şi linişti ţi, ceea ce cântărea mult în Londra.

Joanna a

apăsat butonul interfonului şi uşa s-a deschis. A urcat cu greu cele şaptezeci şi şase de trepte şi a ajuns gâfâind la micul palier care dădea spre apartamentnl Ini. Uşa era deschisă, mirosuri de mâncare delicioasă adiau dinăuntru, pe aripile muzicii lui Fats Weller, care se auzea dinspre CD-player.

- Bună.

- Jo,

intră, a strigat
Simon dinspre
mica
bucătărie
aflată în colţul

spaţiului deschis care alcătuia apartamentul.

Joanna a

trântit o sticlă de vin pe barul folosit pentru a lua micul dejun, care separa bucătăria de camera de zi. Simon, cu faţa trandafirie de la aburul care se ridica dinspre cratiţa în care amesteca, a pus jos lingura de lemn şi a venit să îi dea o îmbrăţişare.

- Cu

m ne simţim?

- Ăăă ... bine. Bine.

Aprins-o de umeri şi a

privit-o în ochi.

- încă mai suferi după idiotul

ăla?

- Un pic, da. Dar sunt mult mai bine decât eram. *Serios.*

- Foarte bine. Ai primit vreo veste de la el?

- Nici un cuvânt. I-am pus toate lucrurile în patru saci de gunoi şi i-am lăsat în holul de la intrare. Dacă nu vine după ei în următoarea lună, vor ajunge la tomberon. Am adus vin.

- Bine gândit, în ambele chestiuni, a încuviinţat din cap Simon, întinzându-se spre un dulap de deasupra lui pentru a scoate două pahare şi întinzânau-i un tirbuşon.

Ea a deschis

sticlele şi a turnat câte o porţie zdravănă în ambele pahare.

- Noroc! a toastat Joanna şi a luat o

înghiţitură. Tu cum stai?

- Bine. Stai jos, să servesc snpa.

S-a aşezat la masă lângă fereastră şi a privit afară, la conturul spectaculos al clădirilor ce formau aşa-nnmitul City of London, la sud de ei, cu acoperişurile lor lnminate în roşu licărind în depărtare.

- Ce n-aş da să văd din nou stelele, fără această poluare luminoasă, zise Simon punând o farfurie cu supă în faţa ei.

- Ştiu. Am de gând să mă duc acasă, în

Yorkshire, de Paşte. Ţi-ar plăcea să vii cu mine?

- Poa

te. Să văd cum stau la muncă.

- Doamne, ce bun este, a zis

Joanna în timp ce înghiţea supa groasă, din fasole neagră. Cred că ar trebui să uiţi de administraţia civilă şi să îţi deschizi un restaurant.

- în nici un caz. Gătitul este plăcerea mea,

hobbyul meu
şi sănătatea
mea mentală
după o lungă
zi la casa de

nebuni. Apropo, cum este la tine la serviciu?

- Bin

e.

- Aşa dar, nu ai mai dat peste nici un scandal în ultima vreme? Nu ai descoperit că vreo divă şi-a schimbat parfumul?

- Nu.

Joanna a ridicat din umeri cu

bonomie. Ştia că Simon are o antipatie pătimaşă faţă de tabloide.

Dar ar fi o chestiune pe care aş vrea să o discut cu tine.

- Chiar aşa?

S-a îndreptat spre bucătărie, a

lăsat holurile de supă în chiuvetă şi a scos un cotlet de miel superb, cu legume coapte, care se odihnea în cuptor.

- Da. Un mic mister de care am reuşit să mă lovesc. Ar putea fi ceva sau ar putea să nu fie nimic.

L-a privit

cum a umplut două farfurii, apoi le-a transportat până la masă, însoţite de un vas de lut plin cu *jus* aromatic.

Voilâ,

mudemoiselle, a zis Simon, aşezându-se în faţa ei.

Joanna şi-a

acoperit din belşug mielul cu *jus*- ul gros, apoi a dus la gură o bucată.

- Vai! Este delicios.

- Mulţam. Aşadar, care este

povestea?

- Hai să ne bucurăm de mâncare mai întâi, da?

Este atât de ciudată şi de complicată, încât am nevoie de întreaga concentrare numai ca să îmi dau seama de unde să încep.

- Sun ă fascinant, a zis Simon, ridicând dintr-o sprânceană.

După cină, Joanna a spălat vasele, în timp ce

Simon a făcut cafea. Apoi s-a aşezat într-un fotoliu, cu picioarele îndoite sub ea.

- în regnlă. Dă-i drnmul. Sunt numai urechi, a zis Simon, întinzându-i cana şi aşezându-se şi el.

- îţi aminteşti de ziua în care ai venit pe la mine, când eram atât de nefericită pentru că mă părăsise Matthew? Ţi-am spus atunci că fusesem la slujba memorială în cinstea lui Sir James Harrison şi am stat lângă o doamnă în vârstă, care aproape că şi-a dat duhul lângă mine şi a trebuit să o ajut să ajungă acasă?

- Da. Cea care locuia într-o

cameră plină cu cufere de ceai.

- Exact. Ei bine, în

dimineaţa aceasta, la muncă, am primit un plic de la ea şi...

Joanna a trecut în revistă evenimentele din ziua aceea, străduindu-se să respecte cronologia şi să explice totul cu cât mai multă atenţie. Simon a ascultat-o atent, sorbind dîn când în când din cafea.

- Ori cum te-ai uita

la povestea asta, moartea ei indică un singur lucrn, a încheiat ea.

- Şi anume?

- O crimă.

- Est

e o presupunere foarte dramatică, Jo.

- Eu

nu cred că este. Am stat în capul scărilor de unde a căzut.

Rose nu avea cum să le urce de una singnră. Şi de ce ar fi făcut-o? Etajul de sus era complet pnstiu.

- în

asemenea situaţii, trebuie să apelezi la gândirea laterală. De exemplu, te-ai gândit că bătrânica asta ducea o viaţă atât de mizeră, încât nu a mai suportat-o? Explicaţia logică trebuie să fie că s-a târât cumva până la etaj şi a comis un snicid, nu crezi?

- Dar cum explici scrisoarea pe

care mi-a trimis-o? Şi programul teatral?

- Le-ai adus cn tine?

-Da.

Joanna a scotocit prin

rucsac şi a scos plicul. L-a deschis şi i-a întins scrisoarea de la Rose.

Simon a cercetat-o iute cu privirea.

- Şi

cealaltă?

- Aici, a zis Joanna trecându-i scrisoarea de dragoste. Fii atent. Hârtia este fragilă.

- Sigur.

Simon a scos-o cu atenţie din plicul ei şi a citit-o şi pe

aceasta.

- Măi , să fie! a murmurat el. Fascinant.

Absolut fascinant. A apropiat scrisoarea de ochi şi a studiat-o. Ai observat astea?

-Ce?

Simon i-a

înapoiat serisoarea şi i-a arătat ce văzuse.

- Uit

e, în jurul marginii sunt nişte perforaţii minuscule.

Joanna s-a uitat şi a văzut că avea dreptate.

- Ce

ciudat! Arată ca nişte înţepături de ac.

- Da.

Dă-mi programul, Jo.

Ea a făcut-o, iar el l-a studiat o

vreme, apoi l-a lăsat pe măsuţa de cafea.

- Ei,

Sherlock, ce deduci de aici? a întrebat ea.

Simon s-a

frecat la nas, aşa cum făcea întotdeauna când se gândea.

- Există şansa ca băbuţa să fi fost sărită de pe fix.

Scrisoarea ar putea să îi fi fost scrisă de un admirator, ceva complet

lipsit de importanţă.
Să fi prezentat importanţă numai pentru

ea, desigur. Poate iubitul ei era artist de estradă sau ceva asemănător.

- Dar de ce mi le-a trimis mie? l-a privit Joanna circumspectă. De ce să spună că este „periculos”? Scrisoarea lui

Rose este destul de inteligent compusă pentru cineva care se presupune că şi-a pierdut minţile.

- Nu

fac decât să îţi sugerez şi alte explicaţii.

- Şi dacă nu există

alte explicaţii plauzibile?

Simon s-a aplecat în faţă şi i-a zâmbit

ştrengăreşte.

- Atunci, dragul meu Watson, se pare că

avem de-a face cu un mister.

- Sunt convinsă că

Rose nu era nebună, Simon. Şi că era înfricoşată de cineva sau ceva. Dar încotro aş putea să merg de aici? a oftat Joanna. Mă gândeam că poate ar trebui să îi arăt totul lui Alee, să văd ce erede el.

- Nu, a zis Simon cu fermitate. Nu ai destule încă. Cred că primul lucru pe care il ai de făcut este să stabileşti *identitatea* lui Rose.

- Şi cum Dumnezeului

fac asta?

- Ai putea începe cu un drum până la

comisariatul de zonă şi să le torni aceeaşi poveste pe care i-ai turnat-o lui Muriel, că eşti strănepoata abia sosită din

ţara urşilor koala.
Probabil te vor îndrepta spre morgă,

asta dacă nu a fost deja înmormântată de familie.

- I-a

spus lui Muriel că rudele sale se află toate în afara ţării.

- Cineva trebuie să fi luat cuierele alea de ceai. Se prea poate ca poliţia să îi fi găsit familia, i-a atras atenţia Simon.

- Chiar dacă au făcut-o, mi se pare ciudat că au fost curăţate atât de bine camerele acelea în mai puţin de patruzeci şi opt de ore. în plus, nu mă pot duce la poliţie în căutarea unei mătuşi al cărei nume de familie nu il cunosc.

- Sigur că poţi. Poţi spune că a pierdut legătura cu familia cu mulţi ani în urmă, că se poate să se fi recăsătorit de atunci şi nu mai ştii ce nnme de familie poartă acnm.

- Asta-i o idee bună. Bine, voi face asta de îndată ce voi putea.

- Ai vrea un coniac?

Joanna s-a

uitat la ceas.

- Nu. Ar trebui să o pornesc spre casă.

- Vrei să te duc eu maşina în vale?

- Nu-

i nevoie, mulţumesc.
Nu plonă şi plimbarea mă va ajuta să

dau jos cina asta enormă.

A pns scrisoarea şi programul

înapoi în plicurile lor şi le-a îndesat în rucsac. Apoi s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă.

- Un alt triumf culinar,

Simon. Şi mulţumesc pentru sfaturi.

- Ori când. Dar ai

grijă ce faci, Jo. Nu poţi să ştii peste ce ai dat din greşeală.

- Mă îndoiesc eu că lăzile acelea conţin prototipul unei bombe nucleare care va porni cel de-al treilea război mondial, dar voi avea grijă, a zis ea râzând şi sărutându-l pe

Simon pe obraz. Noapte bună!

Douăzeci de minute mai

târziu, simţindu-se mai bine după plimbarea în pas alert până la Crouch End, Joanna a băgat cheia în broasca uşii de la intrare.

închizând uşa, a pipăit peretele căutând întrerupătorul şi l-a apăsat. A intrat în camera de zi şi i s-a tăiat respiraţia de groază.

Camera fusese devastată – alt cuvânt nu

exista. Biblioteca ei care se ridica din podea până la tavan fusese aplecată în faţă şi sute de cărţi erau împrăştiate pe podea. Canapeaua verde citron fusese tăiată cu un cuţit, iar materialul care acoperea atât rama, cât şi pernele, sfâşiat cu violenţă în bucăţi. Ghivecele cu plante erau răsturnate, pământul revărsat pe podea, iar colecţia ei de farfurii vechi

Wedgwood sfărâmată în şemineu.

înăbuşindu-şi un hohot de

plâns, Joanna a dat fuga în dormitor,
unde a găsit o scenă

asemănătoare. Salteaua fusese spintecată şi aruncată într-o parte, divanul de sub ea tăiat şi distrus, hainele aruncate din dulapuri şi sertare. în baie, pastilele şi poţiunile şi fardnrile ei fuseseră deschise toate şi aruncate în cadă, unde formau o harababură colorată, coagulată, de care ar fi fost mândru orice artist modern. Podeaua bucătăriei era o mare de lapte, suc de portocale şi veselă spartă.

Joanna a dat fuga înapoi în

camera de zi, iar de undeva, dinăuntrul ei, izvoran hohote de plâns imense, gutnrale. A întins mâna după telefon şi a descoperit că firul fusese smuls din perete. Tremurând violent, a căutat printre obiectele distruse pentru a descoperi nnde îşi lăsase rucsacul şi l-a găsit în hol, lângă uşă. A căutat înăuntru, a scos telefonul mobil şi, cu degete care îi tremurau atât de tare, încât a format numărul greşit de trei ori, a dat într-un final de Simon.

Zece minute mai târziu a găsit-o stând

în hol, tremurând şi plângând cn hohote necontrolabile

.

- Jo, îmi pare foarte rău.

A tras-o spre el, dar era

prea isterică să poată fi alinată.

- Du-te înăuntru! i-a strigat ea. Să vezi ce mi-au făcut nenorociţii! Au distrus totul, *totull* Nu mi-a rămas nimic, nimic!

Simon a păşit în

camera de zi şi a cuprins cu o privire distrugerile, înainte de a trece mai departe, în dormitor, baie şi bucătărie.

- lisu

se, a murmurat el în barbă, păşind peste resturi ca să se întoarcă în hol, la Joanna. Ai sunat la poliţie, aşa cum ţi-am spus?

Joanna a dat din cap în semn că da şi s-a prăbuşit peste mormanul de haine ale lui Matthew care se revărsaseră dintr-unul din sacii de gunoi crestaţi, aflaţi într-un colţ al holului.

- Ai remarcat dacă au furat ceva? Televizorul, de pildă? a întrebat el cu blândeţe.

- Nu, nu am remarcat.

- Mă duc eu să verific.

Simon s-a întors după

câteva minute.

- Au luat televizorul, aparatul

video, calculatorul şi imprimanta... tot ce puteau lua.

Joanna a clătinat din cap de disperare chiar în clipa în care au văzut luminile albastre ale unei maşini de poliţie scăpărând dincolo de geamul uşii de la intrare în imobil.

Simon a trecut pe lângă ea pentru a desehide uşa şi a ieşit să îl întâmpine pe poliţistul care înainta pe poteca de afară.

- Bună ziua, domnule ofiţer. Mă

numesc Simon Warburton.

A băgat mâna în bnzunar şi a

scos un act de identitate.

- Ah, este vorba despre genul

acela de operaţiuni, nu-i aşa, domnule? a întrebat ofiţerul.

- Nu, sunt prieten cu victima, iar ea nu este... la curent cu poziţia mea, a şoptit el.

- în regulă,

domnule. Pricep ce vreţi să spuneţi.

- Voi am să

schimbăm o vorbă înainte de a intra. A fost un atac frenetic şi violent. Doamna nu era acasă la acel moment, slavă

Domnului, dar v-aş sugera să luaţi povestea în serios şi să faceţi tot ce puteţi ca să găsiţi vinovatul sau vinovaţii.

- Des

igur, domnule. Arătaţi-mi drumul.

O oră mai

târziu, după ce Joanna se mai calmase datorită coniacului adus de Simon din apartamentul său şi a dat o declaraţie pe cât de clară o putea produce creierul ei năucit, Simon i-a sugerat să işi petreacă restul nopţii la el.

- Cel mai bine este

să laşi curăţenia pe mâine-dimineaţă, zic eu, scumpo, a zis ofiţerul de poliţie.

- Are dreptate, Jo. Haide, să te

duc de aici.

Simon şi-a pus un braţ în jurul umerilor ei şi a condus-o dincolo de uşă, pe aleea din faţa casei şi către maşina lui. Joanna s-a prăbuşit pe locul din faţă. Urcându-se pe locul şoferului, Simon a pornit motorul Când a plecat de lângă trotuar, în lumina farurilor a văzut numărul

de
înregistrare al
unei maşini
parcate pe
cealaltă parte

a străzii. „Ce ciudat!” s-a gândit el, în timp ce vira la stânga, aruncând o privire în interiorul vehiculului. Probabil era o simplă coincidenţă, şi-a zis, conducând în susul dealului, spre apartamentul lui.

Dar avea să verifice totuşi

a doua zi.

CAPITOLUL 7

Telefonul a sunat chiar în clipa în care Zoe termina de spălat podeaua.

- Fir-ar!

A traversat în fugă

bucătăria şi picioarele i-au lăsat urme pe gresia udă şi a ajuns la telefon chiar înainte să se cupleze mesageria vocală.

- Sunt aici, a zis ea cu suflarea tăiată, plină de speranţă.

- Eu sunt.

- Ah, bună, Marcus.

- Nu

te entuziasma prea tare, sunt doar eu.

- Scuze.

- Ori cum, nu te-am sunat decât ca să răspund apelului tău, a subliniat el.

- Da. Vrei să vii pe aici diseară, la un pahar?

-Sigur. Ai vorbit cu tata?

-Da.

-Si?

- îţi zic mai târziu, a zis ea cu gândul aiurea.

- Bin

e. Ne vedem pe la şapte.

Zoe a trântit receptorul şi a scos un ţipăt de frustrare. Timpul trecea. Săptămâna următoare pleca în

Norfolk, pentru a începe să filmeze *Tess*. El nu avea decât numărul fix din Welbeck Street – nici unul dintre ei nu avea telefon mobil în urmă cu toţi acei ani –, iar dacă răspundea bunicul ei, îi zicea că se numeşte „Sid”; nu îşi mai amintea motivul, dar îi făcuse să râdă pe înfundate pe amândoi.

Faptul că nu urma să se afle în Londra, ca să poată răspunde, laolaltă cu faptul că va fi într- un sătuc din Norfolk, unde el ar fi remarcat cu uşurinţă, însemna că nu putea veni să o viziteze. Iar apoi momeutul va trece. Zoe nu credea că putea să suporte una ca asta.

- Te rog, *te rog,* sună, a

implorat ea telefonul.

A privit la reflexia ei în colţul unei

oglinzi şi a oftat. Arăta palidă şi obosită. Făcuse ceea ce făcea mereu în momente de tensiune şi criză:

curăţase, şi frecase, şi lustruise, şi spălase cu râvnă, încercând să se epuizeze, ca să nu se gândească obsesiv la situaţia de faţă.

Şi... începuse să înţeleagă că

nu era deloc obişnuită să fíe singură, ceea ce nu o ajuta defel.

Până acum două luni, îl avusese întotdeauna pe James cu care să vorbească. Doamne, ce aor îi era de el. Şi de

Jamie. Era mulţumită că făcuse ceea ce îi ceruse James şi acceptase rolul lui Tess, mai ales pentru că telefonul pe care îl aştepta cu atâta ardoare părea tot mai puţin probabil, cu fiecare zi ce trecea.

Marcus a sunat la sonerie la

şapte şi un sfert în seara aceea şi Zoe l-a întâmpinat la uşă.

- Bnă, Zo.

l-a aruncat o privire.

- Ai

băut?

- Nu mai vreo două pahare, pe cuvânt.

- Mai degrabă vreo două sticle, după cum arăţi.

Zoe l-a condus pe Marcus în camera de zi.

- Caf

ea, ca să te trezeşti?

- Whisky, dacă ai.

- Bin

e.

Prea obosită ca să se mai certe cu el, Zoe s-a dus la dulapul cu băuturi, o hidoşenie veche din lemn de uuc, cu picioare cabriol, grele, de care se împiedica tot timpul – şi care probabil valora o avere. Să nu uite să cheme un evaluator şi să actualizeze inventarul casei în vederea asigurării, acum, că James nu mai era. Poate reuşea să vândă unele dintre piesele mai bune pentru a plăti renovarea casei. Găsind whiskyul, a umplut un pahar pe sfert şi i l-a întins fratelui ei.

- Ei, hai, surioară. Eşti cam zgârcită.

- Atunci, serveşte-te singur, a zis Zoe, dându-i sticla de whisky şi turnându-şi un gin tonic pentru ea. Mă duc după gheaţă. Tu vrei?

- Nu, mulţumesc.

Şi-a umplut

paharul şi a aşteptat să se întoarcă Zoe.

- Te instalezi

comod, aşa-i? a zis el arătând spre cele câteva piese de artă de pe perete.

- Am mutat aici câteva tablouri din

dormitorul meu, ca să mai înveselesc camera.

- Tre

buie să fie plăcut să ai o asemenea moştenire, a bombănit el.

- Nu o lua de la capăt! Marcus, îmi pare rău că trebuie să îţi reamintesc, dar tata ţi-a dat destui bani ca să îţi închiriezi un apartament frumos în Notting Hill, acum câţiva ani. Pe lângă finanţarea multiplelor tale proiecte cinematografi ce.

- Corect, a căzut el de acord. Aşadar,

spune-mi ce ai discutat cu el.

- Ei bine – Zoe s-a

ghemuit pe
canapea deşi
ai fost cu
desăvârşire
ingrat în

legătură cu
chestiunea
testamentului,
pot să îţi
înţeleg

sentimentele.

- Câtă putere de pătrundere, surioară

dragă.

- Nu mă trata de sus, Marcus. Nu vreau

decât să ajut.

- Aş fi zis că tu mă tratezi pe mine de sus, scumpa mea.

- Hristoase! Eşti imposibil! Taci cinci minute, până îţi explic cum te-aş putea ajuta.

- Bine, bine. Zi-mi,

atunci.

- Ca să fim corecţi, cred că înţelegerea a fost întotdeauna ca tu să fii susţinut financiar de tata, în timp ce de mine şi de Jamie a avut grijă James. Şi pentru că îl cresc singură pe Jamie, cred că James a vrut să se asigure că orice s-ar întâmpla, noi doi am fi la adăpost.

- Poate, a spus Marcus printre dinţi.

- Aşa

că – Zoe a luat o înghiţitură din paharul cu gin –, dat fiind că banii sunt păstraţi într-un cont fiduciar pentru Jamie, nu există decât o singură parte a testamentului pe unde pot scoate nişte biştari pentru tine în mod legal şi cinstit.

- Iar

aceasta este?

Zoe a oftat.

- Nu cred că o să îţi placă, dar

variantă mai bună nu am.

- Ei, haide, spune.

- îţi

aminteşti la deschiderea testamentului, partea de la final, despre fondul memorial?

- Vag – deşi la momentul

acela eram pe cale să explodez.

- Ei bine, în esenţă

este o sumă păstrată pentru a plăti taxele şcolare anuale la

Facultatea de Teatru pentru un actor şi o actriţă talentaţi.

- Ah. Vrei să spui că aş putea folosi suma asta ca să mă duc înapoi la facultate, aşa-i? a glumit Marcus.

Zoe nu l-a

băgat în seamă.

- Ceea ce propunem eu

şi tata este să îţi încredinţăm ţie fondul şi să îţi plătim un salariu bun ca să îl organizezi şi administrezi.

Marcus a rămas cu ochii

holbaţi la ea.

- Despre asta era vorba?

- Da.

Of, Marcus! a clătinat Zoe din cap, cu frustrare. Ştiam eu că aşa vei reacţiona! îţi oferim o slujbă ce nu îţi va ocupa decât cel mult vreo două luni pe an, dar îţi va aduce un venit regulat în timp ce încerci să demarezi filmul. Da, va trebui să te ocupi de promovarea iniţială şi să stârneşti interesul mass-mediei, ca să încurajezi depunerea de dosare. Apoi va urma o săptămână de audiţii în faţa unei comisii alese de tine –

eu aş fi fericită să particip – şi ceva muncă administrativă

, dar serios, sunt bani câştigaţi uşor. Ai putea să o faci cu mâinile legate la spate.

Marcus nu a spus nimic, aşa că Zoe a

decis să îşi joace atuul.

- în plus, îi va face pe toţi cei

care s-au îndoit de tine din lumea filmului să te remarce, îţi va îmbunătăţi reputaţia şi va ajuta viitorul teatrului britanic. Nu există nici un motiv pentru care nu al putea folosi atenţia din partea mass-mediei pentru a face cunoscute numele tău şi al companiei tale de producţie.

Marcus a ridicat capul

şi a privit-o.

-Cât?

- Eu şi tata ne-am gândit la

treizeci de mii pe an. Ştiu că nu este suma de care ai nevoie, a adăugat ea în grabă, dar nu este rău pentru câteva luni de muncă.

Şi poţi primi salariul pe primul an de la început, dacă vrei. Zoe a arătat spre un dosar de pe masă. Toate detaliile despre cont şi suma pe care o avem de investit sunt explicate acolo, la-l acasă şi citeşte-l. Nu trebuie să decizi acum.

El s-a

aplecat înainte şi a pipăit dosarul.

- Un gest foarte

mărinimos din partea ta, Zoe. Tare îţi mulţumesc pentru generozitate.

- Nu ai pentru ce, a zis Zoe, neştiind dacă

Marcus era recunoscător sau sarcastic. Am încercat doar să găsesc ceva pentru tine. Ştiu că nu este suta de mii pe care o doreai, dar ştii şi că suma aceea va veni în cele din urmă.

Marcus s-a

ridicat şi o furie subită i se scurgea prin toţi porii în timp ce se uita duşmănos la chipul neted şi satisfăcut al surorii sale.

- Spune-mi, Zoe, de unde ai atâta tupeu?

-Ce?

- Stai acolo şi te uiţi la mine cu dispreţ: sărmanul păcătos, care a pierdut calea dreaptă, dar poate fi salvat cu un pic de timp şi de răbdare. Şi totuşi, şi *totuşi* – Marcus a ridicat mâinile în aer în semn de neîncredere – *tu* eşti cea care a făcut-o de oaie, *tu* ai rămas însărcinată la optsprezece ani! Aşa că, dacă nu cumva vorbim aici despre imaculata concepţie, aş zice că tu ştii ceva mai multe despre păcat decât

mine.

Chipul lui Zoe s-a golit de culoare. S-a ridicat, tremurând de furie.

- Cum îndrăzneşti să ne insulţi

pe mine şi pe Jamie în felul ăsta! Ştiu că eşti supărat şi disperat şi sunt aproape sigură că eşti în depresie, dar am încercat să fac tot ce pot ca să te ajut. Ştii ceva? Până aici! M-am săturat de văicăreala ta patetică. *Cară-te!*

- Nu îţi face griji,

plec, a zis Marcus, îndreptându-se spre uşă. Şi n-ai decât să îţi bagi nenorocitul ăla de fond memorial acolo unde nu ajunge nici soarele!

Zoe a auzit uşa trântindu-se în urma lui şi a izbucnit în lacrimi.

Plângea atât de tare, încât cu greu a

auzit telefonul sunând. Mesageria vocală a preluat apelul.

- Ăaă, bună, Zoe. Eu sunt. Eu...

Mai că a făcut un salt

peste canapea şi s-a repezit în bucătărie ca să ridice receptorul.

- Sunt aici, Art.

Numele i-a scăpat de pe buze înainte

să se poată opri.

- Ce mai faci?

Zoe s-a uitat

la chipul pătat de lacrimi, reflectat în geamurile dulapurilor din bucătărie şi a zis:

- Sunt bine, foarte bine.

- Mă bucur. Ăăă, mă întrebam, ar fi nepoliticos din partea mea să mă invit acasă la tine, la un pahar? Ştii cum stau treburile cu mine şi aş vrea foarte mult să te văd, Zoe, foarte mult.

- Desigur. Când ai vrea să vii?

- Vin

eri seară, poate?

- Perfect.

- Pe

la opt?

- Pentru mine este bine.

- Bin

e, atunci. Abia aştept. Noapte bună, Zoe! Somn uşor!

- Noa

pte bună!

A lăsat receptorul jos, neştiind dacă să plângă mai departe sau să chiuie de bucurie.

A ales ultima variantă.

Dansând în stil irlandez în jurul bucătăriei, şi-a făcut planul în minte să petreacă ziua următoare făcându-se frumoasă.

Salonul de coafură şi magazinele cu haine erau pe listă, în mod categoric.

Gândul la cât de nemernic era fratele ei nu se mai afla pe listă.

CAPITOLUL 8

Marcus năvălise afară din casa lui Zoe din Welbeck

Street şi ajunsese într-un club de noapte sordid, de pe Oxford

Street, unde întâlnise o fată care – era convins la momentul acela – era copia fidelă a Claudiei Schiffer. Când se trezise în dimineaţa următoare şi aruncase o privire la chipul de lângă el, îşi dăduse seama că nu fusese în toate minţile.

Machiajul puternic i se scursese pe faţă, iar rădăcinile negre ale părului decolorat se vedeau pronunţate pe perna albă pe care dormea. Gângăvise despre cum îşi va lua zi liberă de la muncă, ca să o petreacă împreună.

El se dusese

la baie şi vomitase imediat. Făcuse un duş, încercând să îşi descâlcească pânza de păianjen care i se pusese peste minte şi a gemut când şi-a amintit ce îi spusese surorii sale seara trecută. Era un porc infam, mârşav, de primă clasă.

Insistând ca femeia din patul lui să nu chiulească de la serviciu, a grăbit-o să plece şi a băut o cantitate mare de cafea neagră care i-a provocat arsuri în stomacul ce obiecta nemulţumit.

Apoi s-a hotărât să facă o plimbare prin Holland Park.

Era o zi rece, îngheţată, iar meteorologii preziceau zăpadă. Marcus a traversat la pas iute potecile străjuite de gard viu, pe lângă iazurile cu ape întunecoase şi nemişcate în razele reci ale soarelui. Şi-a strâns jacheta mai bine pe

trup,
aruncând
priviri
duşmănoase
oricui îl privea

în ochi. Nici măcar o veveriţă n-a îndrăznit să se apropie de el.

A lăsat nodui din gât să se transforme în lacrimi. Nu îi mai plăcea de el, Zoe nu încercase decât să il ajute, iar el se purtase cu ea îngrozitor. Din nou, vorbise băutura, nu el. Şi poate că ea avea dreptate

– poate că *era* deprimat.

Gândind retrospectiv, ce era atât de

oribil la oferta pe care i-o făcuse Zoe? Aşa cum spunea şi ea, erau bani câştigaţi uşor. Habar nu avea câţi bani erau în fondul memorial, dar ar fi pus pariu că era substanţial. S-a văzut în rolul de binefăcător generos, nu numai faţă de studenţi, ci poate şi pentru teatre aflate pe butuci şi tineri regizori. Ar deveni cunoscut în industria aceasta ca un om cu sensibilitate, pătrundere şi bani de cheltuit. Iar mama sa ar fi fost cu siguranţă de acord cu proiectul acesta.

Fără îndoială, i-ar fi prins bine un venit regulat. Poate îi

f

permitea să înveţe să îşi ;estioneze mai bine finanţele, să trăiască în imita

unui

buget, iar

mai târziu să îşi folosească moştenirea de

o sută de mii
de lire
pentru a
pune
pe

roate compania cinematografică.

Tot ce avea

de făcut era să cadă în genunchi în faţa lui Zoe, ca să îi ceară iertare. Şi nu ar exagera cu nimic.

După ce a lăsat-o pe sora

lui să se calmeze câteva zile,

Marcus a decis să

sosească neanunţat la casa de pe Welbeck Street, vineri seara. Cu un buchet de trandafiri în mână – ultimele rămase la magazinul din colţ a sunat la sonerie.

Zoe a

răspuns aproape imediat. I-a căzut faţa când l-a văzut.

- Ce faci aici?

A rămas cu privirea ţîntă pe chipul

subtil machiat al surorii sale, părul blond proaspăt spălat, care strălucea ca un halou. Purta o rochie din catifea de un albastru regal care se potrivea cu ochii ei şi lăsa să se vadă cam mult din picior.

- La naiba, Zoe, aştepţi pe cineva?

- Da... nu... Adică, trebuie să plec în zece minute.

- Bine, nu durează mult, îţi promit. Pot să intru?

Părea agitată.

- îmi pare rău, dar nu este un

moment bun.

- înţeleg. O să îţi spun de ce am venit de aici.

Am fost un porc faţă de tine acum câteva seri şi îmi pare foarte, foarte rău. Nu vreau să mă scuz, dar eram beat. în ultimele câteva zile m-am gândit serios. Şi mi-am dat seama că mi- am revărsat furia şi sentimentele de frustrare asupra ta. îţi promit că nu o voi mai face. Am de gând să mă adun – să nu maî beau.

Trebuie, nu-i aşa?

- Da, trebuie, a replicat Zoe,

cu mintea în altă parte.

- Mi-am înţeles greşelile şi mi-ar plăcea să mă ocup de fondul memorial dacă mai vrei să mi-l încredinţezi. Este o ocazie mare, iar acum, că m-am calmat, înţeleg cât de generoşi sunteţi tu şi tata să mă lăsaţi pe mine să mă ocup de el. Uite, a zis el, îndesându-i florile în mâini. Astea sunt pentru tine.

- Mersi.

Marcus a

văzut cum se uita în josul şi în susul străzii.

- Dec

i, mă ierţi?

- Da, sigur că da.

Marcus era descumpănit.

Plănuise o serie de *mea culpa* în timp ce Zoe l-ar fi făcut să plătească scump, pe bună dreptate.

- Mulţumesc, Zoe.

Jur că nu te voi dezamăgi.

- Bine, a zis ea, aruncând o

privire furişă la ceasul de la mână. Uite, putem vorbi altă dată?

- Nu mai dacă mă crezi că vreau să mă schimb. Să vin săptămâna viitoare ca să stăm de vorbă?

-Da.

- Bine. Ai cumva la îndemână dosarul acela? M-am gândit să îl iau acasă şi să îl studiez în weekend, sa mă gândesc la un plan.

- Bine.

Zoe s-a repezit înăuntru, a

scos dosarul din biroul lui James şi a alergat înapoi la intrare.

- Uite.

- Mersi, Zoe, Nu o să uit. Te sun

mâine, ca să stabilim o zi.

- Bine. Noapte bună!

Uşa i-a fost închisă în grabă în nas. Marcus a fluierat uşurat, uimit de cât de simplu fusese. A luat-o pe drum fluierând uşurel, în timp ce primii fulgi de zăpadă începeau să se aştearnă peste străzile Londrei.

- Bun

ă seara, Warburton. Ia loc, te rog.

Lawrence Jenkins, şeful

lui Simon, i-a arătat un scaun în faţa biroului său. Era subţire şi spilcuit, îmbrăcat într-un costum imaculat de pe

Saville Row[2] şi purta un papion cu imprimeuri paisley, colorat diferit în fiecare zi a săptămânii. Astăzi avea unul de un roşu aprins. Avea un aer firesc de autoritate, ceea ce arăta că era în serviciu de multă vreme şi nu era o persoană cu care să vrei să te pui. în faţă avea obişnuita sa cafea neagră, din care ieşeau alene aburi.

- Se pare că ne-ai putea ajuta

într-o mică problemă care s-a ivit.

- Voi face tot ce îmi

stă în putinţă, domnule, ca de obicei, a răspuns Simon.

- Bravo. Aud că iubita ta a avut ceva bătăi de cap cu apartamentul ei, acum câteva seri? Se pare că a fost jefuită.

- Nu este iubita mea, domnule, dar este într-adevăr, foarte apropiată.

- Ah. Aşadar, nu sunteţi...

-Nu.

- Bine. Asta face situaţia un pic mai uşoară.

Simon s-a încruntat.

- Ce vreţi să spuneţi?

- Problema este că bânuim că prietena ta a primit nişte informaţii – cum să spun? – foarte delicate, care, dacă ar cădea în mâinile cuinu- trebuie, ne-ar putea provoca neplăceri.

Ochii ca de vultur ai lui Jenkins il cântăreau pe Simon. Ai vreo idee despre ce ar putea fi vorba?

- Eu... nu, domnule.

Nu am nici o idee. Puteţi să mă lămuriţi?

- Suntem destul de

siguri că prietena ta a primit o scrisoare care i-a fost trimisă de o persoană care ne interesează pe noi. Departamentu l nostru a fost instruit să recupereze scrisoarea cât mai repede cu putinţă.

- înţeleg.

- Foarte probabil,

nici nu îi înţelege importanţa.

- Şi care ar fi

aceasta? Dacă mi se permite să întreb.

- Mă tem că este

ceva strict secret, Warburton. Însă dacă, într-adevăr, o are, trebuie să o returneze imediat.

- Cui, domnule?

- Nouă, Warburton.

- Vreţi să o întreb dacă este în

posesia ei?

- Aş încerca o tactică mai puţin

ostentativă. Locuieşte cu tine deocamdată, nu-i aşa?

- Da, a zis Simon, privindu-l cu surprindere.

- I-am verificat apartamentul acum câteva zile, dar scrisoarea nu se afla acolo.

- Mai degrabă l-aţi făcut praf, a comentat el nervos.

- Mă tem că a fost nevoie. Desigur, voi

avea grijă să fie generoasă compania ae asigurări. Dar cum scrisoarea nu era acolo, aş zice că dacă o are, se prea poate să se afle la ea, probabil în apartamentul tău. Decât să o supun la mai multe neplăceri, m-am gândit să te las pe tine să o recuperezi. Ce noroc, să îi fii... prieten. Presupun că are încredere în tine?

- Da. Pe asta se bazează mai toate

prieteniile, domnule.

Simon nu şi-a putut opri remarca

sarcastică ce i-a scăpat de pe buze.

- Atunci,

deocamdată te las pe tine să rezolvi situaţia. Din păcate, dacă nu o faci tu, va trebui să o facă alţii. Avertizeaz-o să rennnţe, Warburton, pentru totdeauna şi definitiv. Ar fi în interesul ei să înceteze orice investigaţii. Bine, asta-i tot.

- Vă mulţumesc, domnule.

Simon a părăsit biroul,

furios şi confuz, pentru că era pus într-o poziţie imposibilă. A traversat labirintul de coridoare către secţiunea sa şi s-a aşezat pe scaun.

- Ai fost la Jenkins?

Ian, unul din colegii săi, a venit şi s-a cocoţat pe un colţ al biroului.

- Cum ţi-ai dat seama?

- Dup

ă privirea sticloasă din ochii tăi şi falca ceva cam lăsată, a rânjit lan. Cred că ai nevoie de un gin tare, să te ajute să îţi revii. Băieţii au pus de o paranghelie la Lord George.

- Mă întrebam eu

de ce este pustin pe aici.

- Este vineri seara.

Ian şi-a pus

paltonul peste umeri.

- Poate vin mai târziu. Am

nişte detalii de pns la punct.

- Bine. Noapte

bună!

- Noapte bună!

Ian a plecat, iar Simon a

oftat, frecându-şi obrajii cu palmele. Adevărat, conversaţia nu îl luase prin surprindere. Era deja conştient de faptul că era ceva ciudat în legătură cu spargerea din apartamentul

Joannei. Ieri, la ora prânzului, se dusese la garaj, îi zâmbise dulce recepţionerei şi îi spusese numărul de înregistrare al maşinii pe care o remarcase în faţa blocului Joannei în noaptea dinainte.

- Mi-e teamă că am buşit-o. Numai

un pic, dar va avea nevoie de câteva reparaţii minore, deşi nu este urgent.

- Bine.

Recepţioner

a se uitase la numărul de înregistrare de pe calculatorul

ei.

- Iat-o. Un Rover gri, da?

-Da.

- În regulă, vă aduc un formular. Completaţi-l şi mi-l aduceţi înapoi, apoi îl vom procesa.

- Aşa voi face.

Mulţumesc
mult.
Numai
coincidenţa
facnse să

recunoască numărul de înregistrare ca unul care aparţinea unei maşini din flota lor. Maşina lui de serviciu avea numărul N041

JMR. Numărul pe care îl văzuse miercuri noapte era

N042 JMR. Probabil garajul cumpărase mai multe maşini în acelaşi timp, iar plăcuţele de înmatriculare erau în ordine numerică.

Simon s-a uitat la ecranul

calculatorului său cu o privire goală şi a decis să plece acasă.

Punându-şi paltonul, a făcut un semn de rămas-bun celor rămaşi în birou şi care nu plecaseră la barul Lord George, apoi a lnat liftul până jos şi ieşit din Thames House[12] printr-o uşă laterală. Hotărând să facă o plimbare în josul râului înainte de a se îndrepta spre casa, a ridicat ochii spre austera clădire cenuşie, la ferestrele căreia se vedea lumină, căci agenţii îşi încheiau munca de birou pe ziua în curs. Cu multă vreme în urmă pierdnse orice sentiment de vinovăţie faţă de familie şi prieteni, pe care îi minţea în legătură cu munca sa.

Numai Joanna se interesa de serviciul lui, aşa că avea grijă să inventeze poveşti cât se poate de plicticoase despre munca pe care o făcea la Whitehall, ca să o descnrajeze să îi mai pună întrebări.

Având în vedere ce îi spusese

Jenkins, nu îi va mai fi atât de uşor să o pnnă pe piste greşite. Daca de cazul acesta se ocupa departamentul său, ştia că lucrul care îi căzuse în poală Joannei era unul semnificativ.

Şi mai ştia că se afla în pericol câta vreme avea scrisoarea aceea.

În timp ce amesteca în sosul

bolognese pe plita lui Simon, Joanna privea zăpada care cădea ca

fulgi albi de la
fereastra cu
vedere
panoramică
ain

apartamentul lui. îşi amintea cum, pe vremea când era un copil, fermierilor le era groază de zăpadă, ştiind ca aducea nopţi lungi şi grele în care trebuiau să adune turma de oi, să le ducă la adăpostul hambarului, iar apoi, după câteva zile, trista însărcinare de a le scoate din nămeţi pe cele pe care le pierduseră.

Pentru
Joanna,
zăpada
însemna
distracţie şi

zile libere de la şcoală, până ce drumeagurile înguste din jurul fermei erau curăţate şi reaeveneau practicabile.

În seara asta,

şi-ar fi dorit sa se cuibărească din nou în dormitorul ei intim din pod, la adăpost, netulbnrată de presiunile vieţii de adult.

Când se

trezise în dimineaţa de după spargerea din apartament, Simon insistase să îl sune pe Alee la ziar înainte de a pleca la muncă. îi explicase tot ce se întâmplase, în timp ce

Joanna stătea înfofolită în plapumă pe canapea, aşteptându-se ca Alee să insiste să apară la muncă la ora obişnuită. Dar, nu, Simon pusese receptorul jos, spunând ca Alee se arătase foarte înţelegător. Ba chiar sugerase ca Joanna să îşi ia cele trei zile libere care i se datorau dinainte de Crăciun, ca să îşi revină din şoc. Se ocupase şi de aspectele practice, ca asigurarea şi masiva operaţiune de curăţenie, pentru a face apartamentnl locnibil din nou. Uşurată, Joanna petrecuse restnl zilei recuperându-se în pat.

În dimineaţa aceasta,

Simon se aşezase pe canapeaua ei şi trăsese plapuma de pe ea.

- Eşti sigură că nu vrei să te duci acasă, să petreci câteva zile cu mama şi tatăl tău? intrebase el.

Ea gemuse

şi se întorsese pe partea cealaltă.

- Nu, mă simt bine

aici. îmi pare rău că nu sunt în apele mele.

- Ai tot dreptul să

îţi plângi de milă, Jo, eu nu vreau decât să te ajut. Ţi-ar face bine să pleci o vreme.

- Nu, dacă nu mă duc la apartament

astăzi, mă va bântui, zisese ea, oftând. Este ca atunci când cazi de pe cal. Trebuie să te urci imediat la loc, altfel nu o vei mai face niciodată.

Într-un final, când reuşise să coboare dealul după plecarea lui Simon la muncă, constatase că apartamentul nu arată deloc mai bine la lumîna dimineţii. Poliţia îi dăduse undă verde, iar ea trimisese mai departe raportul întocmit de ei către compania de asigurare. Apoi se oţelise pentru sarcina care o aştepta, începând în bucătărie, unde se apucase să cureţe mizeria împuţită care acoperea podeaua. Până la ora prânzului, bucătăria arăta din nou normal – în afară de vase. Baia lucea de curăţenie, iar în camera de zi îngrămădise cu grijă tot ce fusese spart pe canapeaua ciopârţită, în aşteptarea evaluatorului. Spre mirarea ei, inginerul de la compania de telefonie sosise rară să îl fi contactat şi refacuse firele rupte cu brutalitate din perete.

Prea obosită şi nefericită ca

să mai arunce o privire asupra dormitorului, Joanna îşi pusese câteva lucruri într-o geantă de voiaj. Simon spusese că poate sta cu el cât timp dorea. Şi deocamdată stătea la el.

Aplecându-se ca să îşi bage lenjeria intimă la loc într-un sertar, Joanna văzuse ceva sclipind pe podea, pe jumătate ascuns de o pereche de jeanşi smulşi din şifonier. îl ridicase şi văzuse că era un stilou subţire, aurit. Pe el erau gravate iniţialele

I.C.S.

- Un hoţ cu clasă, murmurase ea.

Regretând că îl atinsese şi probabil distrusese amprentele, il învelise în hârtie igienică şi îl pnsese cu grijă în rucsac, ca să îl poată înmâna poliţiei.

Auzind cheia în uşă, a

turnat vin într-un pahar.

- Bună!

Simon a

intrat şi Joanna a rămas fermecată văzându-l ce chipeş arăta în costnmul lui gri imaculat, cu cămaşă şi cravată.

- Bună! Un pahar de vin?

- Mul

ţam, a zis el când ea i l-a întins. Ei, drăcia dracului, eşti sigură că te simţi bine? Găteşti? a râs el.

- Nu

mai spaghete bolognese, din păcate. Nu am de gând să concurez cu tine.

- Cum te simţi? a întrebat el,

scoţându-şi paltonul.

- Bine. M-am dus la apartament

astăzi...

- Ah, Joanna, doar nu te-ai dus singură!

- Ştiu , dar trebuia să pun lucrurile în ordine pentru cererea de asigurare. Iar acum mă simt mult mai bine că am făcut-o.

Mai toată mizeria era de suprafaţă. în plus – Joanna a zâmbit şi a lins lingura din lemn –, cel puţin după tot necazul acesta îmi pot cumpăra o canapea nouă şi confortabilă.

- Bra

vo, aşa te vreau. Mă duc să fac un duş.

- Bine.

După douăzeci de minute, s-au aşezat să mănânce spaghete bolognese, acoperite cu cantităţi generoase de parmezan.

- Nu este rău, pentru un amator, a

glumit el.

- Hai, mersi. Vai, dar ninge, nu glumă, a zis ea, aruncând o privire pe geam. Nu am văzut niciodată

Londra acoperită de zăpadă.

- Nu înseamnă

decât că autobuzele, metroul şi trenurile se vor bloca, a oftat Simon. Slavă Domnului că mâine este sâmbătă.

-Da.

- Jo, unde este scrisoarea lui Rose?

- în rucsacul meu. De ce?

- Poţi să mi-o arăţi?

- Ţi-a venit o idee, nu-i aşa?

- Nu, dar am un

prieten care lucrează în Departamentul de Criminalistică de la Scotland Yard. Ar putea să o analizeze şi să ne ofere informaţii despre tipul de hârtie, cerneală şi anul aproximativ când a fost scrisă.

- Serios? a făcut Joanna,

surprinsă. Ce prieten impresionant!

- îl ştiu de la

Cambridge, de fapt.

- Ah, înţeleg, a spus Joanna,

turnându-şi vin în pahar şi oftând. Nu ştiu, Simon. Rose mi-a spus clar să ţin scrisoarea la mine tot timpul, să nu scap din ochi nici pe ea, nici programul.

- Ce spui, că nu ai încredere în

mine?

- Sigur că nu. în mine se dă o luptă, asta-i tot. Adică, ar fi grozav să aflăm câteva informaţii despre ea, dar dacă va cădea în mâinile cui nu trebuie?

- Ale mele, adică?

Simon s-a bosumflat exagerat.

- Nu te prosti. Uite,

Simon, femeia a fost ucisă, sunt sigură de asta.

- Nu

ai nici o dovadă. O băbuţă nebună a căzut pe scări, iar tu ai început să vezi spioni peste tot.

- Ba

deloc! Ai fost de acord cu mine că lucrurile sunt suspecte. Ce s-a schimbat?

- Nimic... nimic. Bine, ce ar fi să o lăsăm aşa? Tu îmi dai scrisoarea, iar eu i-o duc prietenului meu. Dacă găseşte ceva, vedem ce avem de făcut. Dacă nu, renunţi şi uiţi toată povestea.

Joanna a luat o înghiţitură din

pahar, cântărind situaţia.

- Chestia este că nu

cred că o *pot* uita. Vreau să spun că a avut încredere în mine. Ar fi o trădare.

- Nu ai întâlnit-o niciodată pe bătrână

înainte de ziua aceea la biserică. Habar nu ai cine este, de unde este sau în ce a fost amestecată,

- Te gândeşti că ar

putea fi un mare baron al drogurilor din Europa? a râs Joanna pe înfundate. Poate *asta* se găsea în toate cuierele alea.

- E

posibil, a zâmbit Simon. Deci, ne-am înţeles? Eu duc scrisoarea la serviciu luni dimineaţă şi i-o dau amicului meu. Sunt plecat la un seminar plicticos ca naiba de luni după- amiază încolo, dar săptămâna viitoare, când mă întorc, iau scrisoarea şi vom vedea ce are de zis.

- Bine, a zis ea fără nici o tragere de inimă.

Acest „amic” al tău *este* un om de încredere, nu-i aşa?

- Desigur! O să îi torn o poveste despre o prietenă aeale mele care vrea să îşi descopere rădăcinile şi întocmeşte un arbore genealogic. Vrei să te duci şi să mi-o aduci, ca să nu uităm până luni?

- Bine, a zis Joanna şi s-a ridicat.

Avem îngheţată la desert. Poţi să o serveşti tu?

*

Cei doi au petrecut mai toată sâmbăta făcând curat în restul apartamentului Joannei. Părinţii ei îi trimiseseră un cec ca să îşi poată cumpăra un calculator nou şi un pat, în timp ce aştepta să vină banii de la asigurare. Grija lor a emoţionat-o.

Cum Simon urma să fie plecat săptămâna următoare la un seminar de hârţogăraie, cum glumea el, căzuseră de acord ca ea să rămână în apartamentul lui din Highgate.

- Cel

puţin până vei avea un pat nou în care să dormi, adăugase el.

Duminică seară, s-a încuiat în dormitorul lui, spunându-i

Joannei că avea de citit nişte documente înainte de seminar, A format un număr şi la celălalt capăt s-a răspuns la al doilea apel.

- O am, domnule.

- Bine.

- Mă voi afla la Brize Norton mâine la ora opt. Poate să o ia cineva de la mine acolo?

- Desigur.

- Ne

vedem la locul obişnuit. Noapte bună, domnule!

- Da.

O sarcină dusă la capăt cu bine, Warburton. Nu voi uita.

„Şt nici Joanna” şi-a zis Simon oftând. Va trebui să

inventeze o scuză, cum că scrisoarea era atât de fragilă, încât se dezintegrase în timpul procesului de analiză chimică. Se simţea îngrozitor pentru că îi trăda încrederea.

Joanna era pe canapea şi urmărea *Antiques Roadshow* la televizor când Simon a ieşit din dormitor.

- Gata. Am pus

punct. Să îţi dau un număr de telefon, numai pentru urgenţe, în caz că ai necazuri cât sunt plecat. Am impresia că îţi tot atragi necazuri în ultima vreme, a zis el, întinzându-i o carte de vizită,

- Ian Simpson, a citit ea.

- Un coleg de la muncă, bun băiat. Ţi-am dat numărul lui de la muncă şi telefonul mobil, în caz că ai nevoie de ajutor.

- Mersi. Poţi să o laşi lângă telefon, ca să nu o rătăcesc?

Simon a pus-o lângă telefon, apoi s-a aşezat pe

canapea,
lângă ea.
Joanna s-a
întins spre el
şi l-a

îmbrăţişat.

- îţi mulţumesc, Simon, pentru tot.

- Nu spune mulţumesc. Tu eşti cel mai bun prieten aî meu. îţi sunt alături întotdeauna.

Şi-a frecat nasul de al lui,

bucurându-se de apropierea dintre ei, apoi, deodată, a simţit o tulburare ascuţită şi neaşteptată înăuntrul fiinţei sale.

Buzele i s-au îndreptat spre buzele lui, a închis ochii şi s-au sărutat uşor, apoi mai tare, deschizând gura. Simon a fost cel care i-a pus capăt. S-a tras de lângă ea şi a sărit de pe canapea.

- Iisuse, Jo! Ce facem! Eu... Sarah...!

Joanna a

lăsat capul în jos.

- Iartă-mă. îmi pare rău. Nu este

vina ta, este a mea.

- Nu. Şi eu sunt la fel de vinovat,

a zis el, începând să măsoare camera cu pasul. Suntem

prieteni!
Genul ăsta de lucruri nu ar trebui să se întâmple,

niciodată.

- Nu, ai dreptate. Nu se va mai întâmpla niciodată, îţi promit.

- Bine... Adică, nu că nu mi-a

plăcut – a roşit el –, dar nu mi-ar plăcea să văd prietenia noastră distrusă de o aventură de scurtă durată.

- Nici

mie.

- Bine, atunci. Mă... mă duc să îmi

pregătesc bagajele.

Joanna a dat din cap, iar el a ieşit din cameră. Ea a rămas în faţa televizorului, privind printre lacrimi la ecranul înceţoşat. Probabil se întâmplase pentru că nu îşi revenise din şoc, era vulnerabilă şi îi era dor de Matthew. îl ştia pe Simon din copilărie şi, cu toate că vedea cât de atrăgător este, gândul de a merge mai departe nu îi trecuse niciodată prin minte în mod serios.

în clipa aceea şi-a promis că nici

nu îi va mai trece vreodată.

Stradă din

cartierul Mayfair, în centrul Londrei, cunoscută

pentru
croitoriile de
lux pentru
bărbaţi
Clădire de

birouri din Londra, pe malul nordic al Tamisei, sediu al

Serviciului intern de securitate al Regatului Unit (celebrul Ml5)

CAPITOLUL 9

Sâmbătă dimineaţă, Zoe zăcea în pat, visând cu ochii deschişi.

A aruncat o privire la ceas şi a văzut că era zece şi jumătate. Era fără precedent să se afle în pat mai târziu de opt şi jumătate – de obicei îi ceda titlul de leneş lui Jamie, care de multe ori avea nevoie de o macara ca să se ridice din pat în vacanţe –, dar astăzi era diferit.

Şi-a dat seama că intra într-o

nouă fază a vieţii sale. Până acum, fusese mai întâi copil, cu restricţiile fireşti asupra libertăţii sale. Apoi devenise mamă, o stare care necesita un altruism total. Iar în ultima vreme fusese îngrijitoare, ajutându-l şi alinându-i suferinţa lui James în ultimele sale săptămâni de viaţă. Dar în dimineaţa aceasta, şi-a dat ea seama, în afară de rolul de mamă, care nu se încheie niciodată, era mai liberă decât fusese în toţi cei douăzeci şi nouă de ani de viaţă. Liberă să trăiască aşa cum voia, să ia decizii şi să suporte consecinţele propriilor decizii...

Cu toate că Art plecase înainte de unsprezece în seara dinainte, iar buzele nu li se întâlniseră decât într-un sărut cast de noapte bună, se trezise învăluită în iubire, în felul acela liniştit şi mulţumit pe care îl asociai cu o noapte de amor satisfăcător.

Abia se atinseseră, dar chiar şi trecerea sacoului lui peste coapsa ei îi înfiorase tot corpul de dorinţă.

Când sosise,

se aşezaseră în camera de zi şi vorbiseră – la început timizi şi nesiguri, dar în scurtă vreme s-au relaxat, cuprinşi ae aerul de intimitate al unor oameni care se ştiau odată foarte

bine.
întotdeauna
se simţise aşa
alături de Art,
încă de la

început. în vreme ce alţii îl tratau cu o nesiguranţă plină de respect, Zoe îi văzuse vulnerabilitatea, umanitatea.

îşi amintea cum se cunoscuseră, la un club plin de film de ţigară din Kensington, Marcus insistând să îi sărbătorească cei optsprezece ani cu prima ei băutură legală. Marcus îi promisese bunicului că va avea grijă de Zoe, că va avea grijă să ajungă acasă teafară, dar promisiunea nu ţinuse decât până când îi cumpărase un gin tonic şi îi îndesase nişte bani în palmă:

„Pentru taxi. Să nu faci nimic din ce nu aş face eu!" Apoi se topise în mulţimea de oameni, făcându-i semn cu ochiul şi rânjind spre ea.

Neştiind ce să facă, se

aşezase pe un scaun de la bar şi privise în jur la îngrămădeala de pe ringul de dans, la oamenii care râdeau tare şi îşi lipeau trupurile bete unii de alţii. James avusese întotdeauna grijă să o protejeze în copilărie, şi de aceea, spre deosebire de cele mai multe dintre prietenele ei de la şcoala cu internat, ea nu cunoscuse nopţi sălbatice şi nu luase droguri prin toalete slab luminate.

Strângând în mână bancnota umedă de douăzeci de lire pe care i-o dăduse Marcus şi simţindu-se atât ae nelalocul ei, încât hotărâse să plece acasă, tocmai se ridicase de pe scaun când fusese oprită de o voce.

- Ah, pleci? Voiam

să te întreb dacă vrei ceva de băut.

Se întorsese şi privise într-o pereche de ochi de un verde întunecat, încadraţi de un breton drept, blond, care părea incompatibil cu părul la modă, mai lung, al celorlalţi tineri din club. I se părea că îl cunoaşte, dar nu ştia de unde să îl ia.

- Nu, mulţumesc,

spusese ea. Nu prea beau.

- Nici eu, zâmbise el, uşurat. Am

fost părăsit de... hm, prietenii mei. Ei au vrut să venim aici, nu eu. Numele meu este Art, apropo.

- Zoe , spusese ea şi

întinsese mâna stângace.

El o luase între palmele

sale şi i-o strânsese scurt, trimiţându-i un frison de căldură prin tot corpul.

Privind înapoi acum, Zoe se întreba

dacă ar fi fugit
mâncând
pământul
atunci dacă l-
ar fi

recunoscut. L-ar fi refuzat când o invitase la dans din nou şi din nou – senzaţia trupului lui lipit de al ei provocându-i tot felul de trăiri stranii şi minunate...?

Apoi, în cele din urmă, la

ora când clubul se închidea, i-ar fi permis să o sărute, ar fi făcut schimb de numere de telefon şi ar fi stabilit să se întâlnească în seara următoare?

„Nu”, şi-a zis Zoe hotărâtă. Ar fi luat

aceeaşi decizie.

Aseară, se feriseră amândoi să

aducă vorba despre trecut. în schimb, vorbiseră despre nimic şi despre tot, pur şi simplu, savurând compania celuilalt.

Apoi Art se uitase la ceas cu o privire plină de regret.

- Trebuie să plec, Zoe. Trebuie să particip la o recepţie în

Northumberland mâine. T'1,
1

’eacă la şase şi jumătate.

Spuneai
Elicopterul p
că filmezi în
săptămâni?
-Da.

Norfolk în
următoarele
câteva

- Pot să ajung uşor la tine pentru câteva seri. De fapt, ce ar fi să ne vedem în weekendul următor? Ştii unde vei sta? Pot trimite o maşină să te ia vineri seară şi să te aducă.

Zoe se apropiase de

birou şi căutase informaţiile despre micul hotel unde avea să stea în timpul următoarelor şase săptămâni. Le scrisese pe o bucată de hârtie şi i-o întinsese.

- Perf

ect, spusese el cu un zâmbet. îţi dau numărul meu de telefon.

Scosese o carte de vizită din buzunarul de la piept. Uite. Te rog să mă suni.

- La revedere, Art. Mi-a făcut plăcere să te revăd.

Zoe se simţise stângace, neştiind cum

să încheie seara.

- Şi mie.

Iar apoi el se

aplecase spre ea, pentru un sărut scurt.

- Ne vedem

săptămâna viitoare. Vom avea mai mult timp atunci. Noapte bună,

Zoe!

Într-un final, Zoe s-a dat jos din pat, a făcut un duş şi s-a îmbrăcat. A plecat la cumpărături şi s-a întors uitând să cumpere jumătate din lucrurile pe care ieşise să le ia. Ca prin vis, a pus la pick-up un disc vechi de zece ani, pe care nu îl mai ascultase de atunci. A închis ochii când melodia „The Power of

Love” a lui Jennifer Rush a umplut camera, iar cuvintele îi erau la fel de cunoscute acum ca în urmă cu un deceniu.

Duminică după-amiază a făcut o lungă plimbare prin Hyde Park, s-a desfătat cu imaginea copacilor acoperiţi cu zăpadă şi a mers peste iarba albă pentru a evita numeroasele poteci acoperite de gheaţă înşelătoare. întorcându-se acasă, l-a sunat pe Jamie la şcoală. Vocea lui era plină de voioşie, căci obţinuse un loc în echipa principală de rugby pentru cei sub zece ani. I-a dat numărul de la hotelul unde va sta în

Norfolk
pentru a-l da secretariatului în caz de urgenţă şi au

discutat unde le-ar plăcea lui şi prietenului său Hugo să ia prânzul peste două săptămâni, când urma să îl viziteze.

în seara aceea şi-a făcut bagajele cu mult mai multă grijă decât ar fi făcut-o de obicei pentru o filmare în locaţie, gândindu-se de ce ar putea nevoie în weekendul următor.

- Lenjerie bună, a chicotit ea, punând în bagaje setul

La Perla pe care i-l dăruise el de Crăciun şi care nu văzuse încă lumina zilei.

În pat în seara aceea, a îndrăznit să se gândească la consecinţele a ceea ce era pe punctul să reînceapă. Şi la adevărul de neevitat că, la fel ca înainte, nu exista speranţa unui viitor împreună.

„Dar”, şi-a zis Zoe somnoroasă în

timp ce se întorcea pe o parte, *Jl iubesc*".

Iar

dragostea învinge orice piedică, nu-i aşa?

Luni dimineaţă, Joanna i-a spus la revedere lui

Simon, uşurată să îl vadă plecat. După momentul sărutului, dispăruseră tachinările lor uşoare, iar în aer persista o tensiune grea. Poate că o săptămână petrecută departe unul de altul îi va ajuta, iar ea se ruga ca la întoarcere să îşi revină cu uşurinţă la prietenia lor veche şi comodă.

Joanna a

refuzat să se mai gândească la ce simţea faţă de sărutul de cu seară. Fuseseră câteva săptămâni foarte grele şi se simţea vulnerabilă şi extenuată. În plus, avea alte chestiuni de rezolvat. Şi i se oferise ocazia perfectă: avea două zile libere.

De îndată ce a plecat Simon, Joanna şi-a luat rucsacul şi a scos copia scrisorii, programul şi biletul de la

Rose. în timp ce le căuta, degetele i-au atins un metal rece şi a scos din rucsac şi stiloul aurit. Cu tot ce se întâmplase, uitase de el.

L-a răsucit în mână, studiindu-l. I.C.S. Iniţialele îi aminteau de ceva vag, dar nu îşi dădea seama de ce cu exactitate.

A stat cu picioarele încrucişate pe canapea, studiind scrisorile şi programul. Dacă Simon avea impresia că îi putea curma interesul faţă de toată această poveste, se înşela. Pe deasupra, păruse agitat şi iritat vineri seara, el care de obicei nu era deloc aşa. De ce era decis să o facă să renunţe?

A cercetat scrisoarea încă o dată. Cine era acest „Sam” şi

„Cavalerul Alb”? Şi cine mama naibii fusese Rose, în definitiv?

Şi-a făcut o cafea şi a cugetat la informaţiile pe care le avea la dispoziţie.

Oare exista cineva care să ştie numele de familie al lui

Rose? Muriel? Poate văzuse scrisori adresate lui Rose. Cu siguranţă Rose trebuise să semneze un contract de închiriere când se mutase în apartamentul din Marylebone.

Joanna şi-a scos carnetul de însemnări şi a căutat prin el numărul de telefon al lui Muriel. Dacă putea obţine numele de familie al lui Rose, drumul până la secţia de poliţie devenea mult mai uşor.

A ridicat receptorul şi a format numărul.

Din păcate, Muriel nu putea să o ajute în privinţa numelui lui Rose. A spus că nu o văzuse niciodată pe Rose primind vreo scrisoare, nici măcar una care să conţină facturi. Electricitatea funcţiona cu un contor cu monede, iar

Rose nu avusese telefon. Apoi a întrebat de adresele de pe scrisorile pe care Rose i le dăduse să le pună la poştă.

- Vre

o două dintre ele erau par avion. Adresa era în Franţa, cred, a zis

Muriel.

„Măcar partea asta se potriveşte”, şi-a zis Joanna, amintindu-şi instrucţiunile de pe sticluţa de medicamente.

Muriel i-a dat în schimb numărul de telefon al proprietarului.

Joanna a sunat la numărul primit şi a lăsat un mesaj pe robotul telefonic al lui George Cyrapopolis. Dar asta însemna că deocamdată era nevoită să joace la cacealma în secţia de poliţie. Şi-a luat rucsacul şi a ieşit din apartament.

Joanna a

împins uşîle batante care duceau în recepţia secţiei de poliţie din Marylebone. Zona de aşteptare era pustie şi puţea a cafea stătută, iar luminile fluorescente evidenţiau vopseaua cojită şi linoleumul zgâriat de pe podea. La birou nu se afla nimeni, aşa că a apăsat pe clopoţel.

- Da, domnişoară? a zis un sergent de vârstă medie, venind dinspre încăperea aflată în spatele biroului recepţiei.

- Bună ziua, speram să găsesc pe cineva aici care să mă poată ajuta să descopăr ce s-a întâmplat cu strămătuşa

mea.

- Bine. A dispărut?

- Ăăă, nu chiar, nu.

A murit, de fapt.

- Înţeleg.

- A

fost găsită moartă în urmă cu vreo două săptămâni în apartamentul ei din Marylebone. Căzuse pe scări. Vecina a sunat la poliţie şi...

- Şi credeţi că apelul a fost

preluat de unul din ofiţerii noştri?

- Da. Eu m-am

întors recent din Australia. Am adresa ei de la tatăl meu şi m-am gândit să îi fac o vizită. Dar când am ajnns, era prea târziu, a zis Joanna, prefacându-se că îi tremură vocea. Dacă m-aş fi dus mai devreme, poate că...

- Ştiu , domnişoară. Se întâmplă

des, a încuviinţat sergentul din cap. Presupun că aţi vrea să ştiţi unde fost dusă şi alte lucruri de genul acesta?

- Da.

Numai că este o problemă. Habar nu am care este numele ei de familie. Este posibil să se fi recăsătorit.

- Să încercăm să o

găsim după numele pe care i-l ştiaţi. Cum o chema înainte?

- Taylor, a zis Joanna, inventând numele pe loc.

- Şi data la care a fost găsită?

- 10 ianuarie.

- Iar adresa unde a fost găsită?

- Marylebone High

Street, numărul 19.

- Bine, a tastat sergentul la

calculatorul de pe birou. Taylor, Taylor... A studiat ecranul, apoi a clătinat din cap. Nu, nu apare nimic. Nici o persoană cu numele acesta nu pare să fi murit în ziua aceea, cel puţin nu una de care s-a ocupat secţia noastră.

- Put

eţi încerca Rose?

- Sigur... Avem o Rachel şi o

Ruth, dar nu o Rose.

- Doamnele acestea au murit în

aceeaşi zi?

- Da. Şi pe listă mai sunt patru persoane decedate în zona noastră. Este un moment al anului foarte greu pentru bătrâni. Crăciunul abia a trecut, vremea este atât de rece... Oricum, verific şi adresa. Dacă am fost chemaţi la un incident în ziua respectivă, trebuie să figurează în listă.

Joanna a aşteptat răbdătoare în

timp ce sergentul studia ecranul.

- Mm

mm, a făcut el, scărpinându-şi bărbia. Nici aici nu apare nimic. Sunteţi sigură că data este cea corectă?

- Foa

rte sigură.

Sergentul a clătinat din cap.

- S-ar putea

să fi preluat apelul o altă secţie de poliţie. Aţi putea încerca

la Paddington
Green sau mai
bine la m ^
’

orga publică. Chiar
noi de caz, corpul

dacă nu ne-am
ocupat
mătuşii

dumitale a fost dus acolo cu siguranţă. Vă notez aici adresa şi le puteţi face o vizită.

- Vă mulţumesc pentru ajutor.

- Cu plăcere. Sper să o găsiţi. Bogată, nu? a rânjit el.

- Nu am nici cea mai vagă idee, a răspuns ea scurt. La revedere!

Joanna a trecut de uşile batante, a făcut semn unui taxi şi i-a dat şoferului adresa morgii.

Morga publică

Westminster era o clădire modestă din cărămidă, aflată lângă judecătoria de instrucţie, pe o stradă liniştită, cu copaci pe o parte şi pe cealaltă. Joanna a intrat, neştiind la ce să se aştepte, şi s-a cutremurat amintindu-şi de descrierea pe care o făcea acestui loc Alee, „fabrica regională de carne”

- Vă pot ajuta cu ceva? i-a zâmbit

voioasă o tânără aşezată în spatele biroului de la intrare.

„Ce slujbă deprimantă!” şi-a zis Joanna în timp ce îşi expunea din nou povestea.

- De asta domnul sergent s-a gândit că

probabil strămătuşa mea a fost adusă aici.

- Est

e posibil. Lăsaţi-mă să arunc o privire.

Tânăra i-a

cerut aceleaşi informaţii ca şi sergentul de poliţie. A căutat numele, data şi adresa.

- Nu, mi-e teamă că

nu am nici o Rose în ziua aceea.

- Poate folosea un

alt nume? a zis Joanna, începând să rămână fără alternative.

- Am căutat adresa pe care mi-aţi dat-o şi nici aşa nu apare nimic. Poate a fost adusă aici a doua zi, deşi mă cam îndoiesc.

- Puteţi verifica, totuşi?

Femeia a făcut-o.

- Nu, tot nimic.

Joanna a oftat.

- Atu

nci, dacă nu a venit aici, unde a ajuns corpul?

Femeia a

ridicat din umeri.

- Aţi putea încerca câteva dintre

casele mortuare din zonă. Dacă avea rude de care nu ştiţi şi au luat-o ei. Dar de obicei dacă există un cadavru nerevendicat, ajunge aici.

- Am înţeles. Mulţumesc mult.

- Cu plăcere. Sper să vă găsiţi mătuşa.

- Mer

si.

Joanna a luat autobuzul înapoi spre Crouch End şi s-a întors în apartamentul ei ca să îşi ridice scrisorile. Îi tremurau degetele când a băgat cheia în broască, iar când a închis uşa în spatele ei s-a gândit ce trist era că ceea ce fusese refugiul ei o făcea acum să se simtă în nesiguranţă.

Plecând în grabă şi

urcând dealul spre apartamentul lui Simon, Joanna se întreba dacă nu cumva cel mai simplu ar fi să se mute în altă parte.

Acum, mai ales după ce Matthew o părăsise, se îndoia că se va mai simţi bine acolo.

Când a ajuns, a văzut că avea un

mesaj pe robotul telefonic din partea lui George

Cyrapopolis, proprietarul clădirii în care locuise Rose. Joanna a ridicat telefonul şi a format numărul lui.

- Alo

? a zis ea, după care a auzit zgomot unor oale dărâmate în fundal. Alo, domnule Cyrapopolis? Aici Joanna Haslam. Sunt strănepoata chiriaşei dumneavoastră care a murit.

- Ah,

da, ‘nă ziua. George Cyrapopolis avea o voce profundă, bubuitoare, cu im accent grecesc. Ţe doriţi să aflaţi?

- Mă întrebam dacă Rose a semnat un contract de închiriere cu dumneavoastră când s-a mutat în apartament.

- Eu..

. A urmat o pauză. Nu este de la Fisc, nu-i asa?

- Nu

sunt, pe cuvânt, domnule Cyrapopolis.

- Hm

m. Atunţi vino aiţi, la restaurantul meu, să te văd. Si putem vorbi aiţi, bine?

- Bine, care este adresa?

- Eu în cartierul Wood Green, pe High Road, la numărul patruzeţi si şapte. Restaurantul Afrodita, visavi de ţentrul comerţial.

- Bine.

- Vii

la ţinţi, înainte să deschidem, bine?

- Da. Ne vedem

atunci. Vă mulţumesc, domnule Cyrapopolis.

Joanna a

lăsat telefonul jos. Şi-a făcut o cafea şi un sendviş cu unt de arahide şi a petrecut următoarea oră sunând la toate casele funerare din partea de centru şi de nord a Londrei. Nu aveau în înregistrări nici o Rose, nici în ziua aceea, nici în următoarele două zile.

- Atunci unde Dumnezeului au dus-o? s-a

întrebat ea, înainte de a suna din nou la Muriel.

- Bun

ă, Muriel. Sunt Joanna. îmi cer iertare că te deranjez din nou.

- Nu-i nimic, scumpo. Ai avut noroc în căutarea mătuşii?

- Nu, nu am găsit nimic. Voiam să te mai întreb o dată cine a luat-o pe Rose din casă mai precis.

- Ţi-am spus, a venit o ambulanţă. Ziceau că o duc la cea mai apropiată morgă.

- Ei bine, nu au

dus-o. Am încercat acolo şi la secţia de poliţie şi la toate casele funerare din zonă.

- Hopa! S-a pierdut cadavrul, hm?

- Aşa se pare, da. Şi nu te-au întrebat dacă ştii pe cineva din familie?

- Nu. Dar le-am eu spus că bătrânica

menţionase că familia locuieşte în străinătate.

- Mm

m.

- Dar ia stai puţin, a ciripit Muriel deodată. Ai încercat la Oficiul de Stare Civilă din zonă? Eu a trebuit să fac un drum până acolo când a murit Stanley al meu. Cineva trebuie să fi declarat moartea lui Rose.

- Bună idee, Muriel!

O să încerc. Mulţumesc!

- Ori când, scumpo.

Joanna a

închis, apoi a căutat adresa Oficiului de Stare Civilă, şi-a luat paltonul şi a ieşit.

Două ore mai târziu, a ieşit din

vechea primărie din Marylebone de-a dreptul năucă. S-a aşezat pe trepte, cu spatele sprijinit de una dintre coloanele cele mari.

La Oficiul de Stare Civilă încercase

toate permutaţiile posibile pe care i le permiteau informaţiile de care dispunea. Erau trei femei pe nume Rose a căror moarte fusese înregistrată în cele două săptămâni de după 10 ianuarie, dar nici una la adresa corectă, iar vârstele nu se potriveau nicidecum. Un copil nou-născut, de numai patru zile – citind despre moartea copilului, Joanna a simţit că i se pune un nod în gât –, o femeie de douăzeci de ani şi una de patruzeci şi nouă, nici una neputând fi acea Rose pe care o căuta Joanna.

Femeia care o ajutase îi spusese că de

obicei este un termen de cinci zile lucrătoare în care trebuie declarată moartea, cu condiţia ca medicul legist să nu reţină cadavrul. Dar cum nu exista o înregistrare a cadavrului lui Rose nici la

morgă,
varianta
aceasta părea
puţin
probabilă.

Joanna a clătinat din cap tulburată, în timp ce se îndrepta spre staţia de metrou. Parcă Rose nici nu ar fi existat, dar trupul ei *trebuia* să se afle undeva. Oare exista o posibilitate pe care nu o exploraseră încă?

Ieşind de la metrou, Joanna a

înaintat pe Wood Green High Street – un talmeş-balmeş de case de pariuri, restaurante şi magazine cu reduceri – in căutarea restaurantului Afrodita. Se întunecase deja, iar

Joanna şi-a strâns mai bine paltonul în jurul corpului, ca să se apere de frigul muşcător. A zărit firma din neon a restaurantului şi a împins uşa de la intrare.

- Alo

? a spus ea tare, văzând că interiorul mic şi puternic colorat era pustiu.

- nă ziua.

Un grec de

vârstă mijlocie, cu început de chelie, a apărut de

după
perdeaua din
mărgele
agăţată
deasupra uşii

care separa încăperea din spatele restaurantului.

- Domnul Cyrapopolis?

-Da.

- Sun

t Joanna Haslam, strânepoata lui Rose.

- Bin

e. Stăm zos? a zis el, trăgând două scaune din lemn de lângă masă.

- Mulţumesc, a zis Joanna şi s-a aşezat. îmi pare rău că vă deranjez, dar aşa cum v-am explicat la telefon, încerc să o găsesc pe strămătuşa mea.

- Ţe faţe? Pierdut cadavrul, ei?

George nu îşi putea stăpâni un rânjet.

- Est

e o situaţie complicată. Tot ce voiam să vă întreb este dacă strămătuşa mea a semnat un contract de închiriere cu dumneavoastr ă. Vedeţi, încerc să descopăr care era numele ei după căsătorie. Şi m-am gândit că s-ar putea să fie înscris în contract.

- Nu. Nu a existat un contract, a zis George, clătinând din

cap.

- De ce? Dacă nu vă deranjează că întreb? Aş fi zis că este în interesul proprietarului să semneze un contract.

- Sigur, de obiţei fac contract.

George a scos un

pachet de ţigări din buzunarul de la piept al cămăşii. I-a oferit una Joannei, care a refuzat, apoi a aprins-o.

- Atu

nci de ce nu şi cu strămătuşa mea?

Omul a ridicat din

umeri şi s-a lăsat pe spate în scaun.

- Dau anunţ în

ziarul *Standard* ca de obiţei. Primul apel este de Ia bătrână care vrea să vadă apartament. Mă întâlnesc cu ea în seara aţeea. îmi dă o mie şi jumătate de lire bani peşin. A tras un fum lung din ţigară. Chiria pe trei luni de la înţeput. Ştiu că este chiriaş sigur. Adică, n-o să se apuţe de dat petreţeri desfrânate sau de vandalizat apartament, eh?

Joanna a scos un mic oftat de dezamăgire.

- Dec

i, nu îi ştiţi numele de familie?

- Nu. Zis că nu

nevoie chitanţă.

- Şi nici unde locuia

înainte?

- Aha ! a făcut George, bătându-se

peste nas în timp ce se gândea. Ba poate că da. Am fost în clădire la câteva zile după ţe s-a mutat. Văd că vine o furgonetă.

Doamna – Rose, ziţi? – ziţe oamenilor să pună cutiile din lemn în apartament. Stau la usă si îi azut si văd timbre străin pe ele. Franţuzeşti, cred.

-Da.

Cel puţin lucrul acesta, împreună cu sticluţa de medicamente şi scrisorile trimise par avion confirmă de unde venea

Rose.

- Vă amintiţi exact când s-a mutat Rose în apartament?

George s-a scărpinat în cap.

- Cre

d că în noiembrie.

- Domnule Cyrapopolis,

vă mulţumesc foarte mult pentru ajutor.

- Cu plăcere,

domnişoară. Vrei sa iei un *gyros**. Din miel foarte bun, suculent, i-a propus el, într-un nor de fum de ţigară, bătând-o pe mână cu mâna lui pătată de nicotină.

- Nu, mulţumesc, a

zis ea, s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă. Ah, un ultim lucru.

Dumneavoastră aţi scos lucrurile lui Rose din apartament?

Ca să îl pregătiţi pentru noii chiriaşi?

- Nu

– pe chipul lui George se citea o uimire sinceră – m-am dus acolo câteva zile mai târziu ca să văd ţe se întâmplă si puf! Totul dispărut. M-am gândit că familia luat lucruri si făcut curat, dar nu este adevărat, este?

- Nu. Oricum, vă

mulţumesc pentru timpul acordat.

- Cu plăţere.

- Aţi găsit alţi chiriaşi?

A încuviinţat din cap cu

sfială.

- A sunat ţineva. Nu avea rost să ţin gol, corect?

- Nu, sigur că nu. Vă mulţumesc încă o dată.

Joanna a schiţat un zâmbet şi a părăsit restaurantul.

CAPITOLUL
10

Joanna s-a întors la muncă miercuri dimineaţă, descurajată. în ultimele două zile nu ajunsese nicăieri, nu adunase alte informaţii despre Rose decât cele pe care le deţinea deja, în afară de faptul că aproape sigur venise din

Franţa. „Nu este nici pe departe destul ca să merg la Alee şi să îi spun că am descoperit un scandal major”, şi-a zis ea. Ba chiar dăduse o fugă până la biblioteca Highgate, unde, din fericire, biografiile lui James Harrison se aflau expuse pe rafturile din faţă. Răsfoise primele patru volume groase despre viaţa lui Sir James şi nici aici nu găsise nimic care să îl lege de bătrânica aceasta.

- Bună dimineaţa, Jo, a bătut-o

Alee părinteşte pe umăr când a trecut pe lângă biroul lui. Cum te simţi?

- Mai bine, mulţumesc.

- Ai făcut curat? Prietenul tău care m-a sunat zicea că apartamentul arată ca un accident în trafic.

- Md

a. Au făcut o treabă excelentă. Nu mai am aproape

nimic.

- Cel puţin nu erai acolo când s-a petrecut totul sau nu ai dat peste ei.

- Da, a zis ea zâmbindu-i. îţi

mulţumesc că m-ai înţeles.

- N-ai pen ce. Ştiu cât de

înfricoşător poate fi.

„La naiba”, şi-a zis

Joanna. „Până la urmă, este şi el om.”

- Ce ai pentru mine

azi?

- Ei, m-am gândit să te iau încet. Poţi să te ocupi fie de „rottweilerul meu este dulce ca o pisicuţă” –

deşi câinele a muşcat o bucată din piciorul unui pensionar în parc ieri – sau poţi să iei un prânz agreabil cu Marcus Harrison.

Are de gând să înfiinţeze un fond memorial în amintirea bunicului său, bătrânul Sir James.

- îl iau pe

Marcus, a zis Joanna.

- M-am gândit eu că aşa vei

face.

A notat detaliile şi i-a întins hârtia cu un zâmbet şiret.

- Ce este? a întrebat Joanna,

simţind că i se înroşesc obrajii.

- Să zicem că din

ce am auzit, sunt mai multe şanse ca Marcus Harrison să te mestece întreagă decât rottweilerul. Ai grijă de tine!

I-a făcut un semn din mână în timp ce se îndepărta grăbit.

Joanna s-a dus la biroul ei şi a format numărul lui

Marcus Harrison, pentru a aranja unde să se întâlnească, mulţumită de fericita coincidenţă. Dat fiind că totul începuse la slujba memorială a lui James Harrison, poate va afla dacă venerabilul său bunic cunoscuse o bătrână pe nume Rose.

Surprinsă de vocea joasă şi prietenoasă

de la telefon, a fost de acord să se întâlnească cu el la prânz într-un restaurant din Notting Hill. Lăsându-se pe spate în scaun, şi-a zis că aceasta ar putea fi una dintre cele mai plăcute însărcinări pe care le primise de când ajunsese la redacţia ae ştiri şi regreta că nu se îmbrăcase cu ceva mai elegant decât o pereche de jeanşi şi un pulover.

Marcus a

comandat o sticlă bună de vin de la maître d\ Zoe spusese deja

că poate trece
toate
cheltuielile
asociate
fondului

memorial pe factura trustului şi îi eliberase lichidităţi în valoare de 500 de lire sterline. A sorbit din vinul rece de

Burgundia, simţindu-se binedispus. Lucrurile păreau că se îmbunătăţesc.

De fiecare dată când o sunase pe Zoe în Norfolk să îi vorbească despre planurile sale în legătură cu fondul, fusese toată numai dulceaţă şi vorbe bune şi nu făcuse nici o aluzie la comportamentul lui groaznic din săptămâna dinainte. Ceva se petrecea în viaţa ei, îşi dădea seama. Orice ar fi fost lucrul care dăduse strălucire ochilor ei, Marcus se bucura. Îi făcuse viaţa mult mai uşoară.

Şi-a aprins o ţigară şi a privit spre

uşă, aşteptând sosirea Joannei Haslam, jurnalista.

La unu şi trei minute, în restaurant a intrat o tânără. Purta o pereche de jeanşi negri şi un pulover alb care i se mula peste sâni.

Era înaltă şi avea o înfăţişare naturală – o piele curată, aproape lipsită de machiaj –, foarte diferită de tipul de femeie de care se simţea atras de obicei. Părul gros şi lucios îi cădea greu în jurul feţei, iar vârfurile buclate îi ajungeau dincolo de umeri. L-a urmat pe maître d' până la masa lui

Marcus, care s-a ridicat să o salute.

- Joanna Haslam?

-Da.

Femeia a zâmbit, iar el a fost fascinat de ochii ei căprui, expresivi şi de gropiţele din obraji.

- Eu

sunt Marcus Harrison. îţi mulţumesc că ai venit.

- Cu

plăcere.

Joanna s-a aşezat în faţa lui.

Pentru o

clipă a râmas fără replică – Joanna Haslam era de o frumuseţe uluitoare.

- Un pahar de vin de Burgundia?

- Mul

ţumesc.

- în cinstea ta! a zis el ridicând paharul.

- Mulţumesc. În cinstea fondului memorial! a replicat ea.

- Desigur, a râs el nervos. Acum, înainte de a trece la afaceri, ce ar fi să comandăm? Să scăpăm de o grijă şi apoi putem vorbi în linişte.

- Categoric.

Din spatele protecţiei pe care i-o oferea meniul, Joanna l-a studiat pe Marcus.

Imaginea pe care i-o păstrase în

minte nu era corectă. De fapt, mai degrabă îi diminuase farmecul. Astăzi, în locul costumului şifonat pe care îl purta la slujba memorială, Marcus era îmbrăcat într-un sacou din lână albastru-regal şi o helancă pe gât.

- Eu

vreau supă şi miel. Dar tu? a întrebat el.

- La fel.

- Să înţeleg că nu comanzi câteva frunze frumos aranjate pe o farfurie şi intitulate pretenţios salată de cicoare? Credeam că voi, fetele, nu mai mâncaţi altceva zilele astea.

- Nu îmi face plăcere să îţi dau vestea

asta, dar noi, „fetele”, nu suntem toate la fel. Eu am crescut în

Yorkshire.
Sunt genul de fată care preferă o bucată de

carne şi două legume pe farfurie.

- Chiar aşa? a zis

el, ridicând o sprânceană înspre ea pe deasupra paharului de vin, plăcut surprins de accentul de Yorkshire din vocea ei blândă, melodioasă.

- Adică – a roşit ea, dându-şi

seama ce spusese –, îmi place mâncarea adevărată.

- îmi place asta la o femeie.

Joanna a simţit un

frison în stomac când şi-a dat seama că flirtează cu ea. încercând să se concentreze la sarcina pe care o avea de îndeplinit, a băgat mâna în rucsac şi a scos reportofonul, agenda şi stiloul.

- Te deranjează dacă înregistrez

discuţia?

- Deloc.

- Bine. îl închidem

când vom mânca, altfel nu se aude decât zăngănitul tacâmurilor.

Joanna a pus reportofonul lângă Marcus şi l- a pornit.

- Prin urmare, înfiinţezi un fond memorial în amintirea bunicului tău, Sir James Harrison?

- Da, a zis el,

aplecându-se înainte şi privind-o cu intensitate.

Ştii, Joanna, ai

cei mai frumoşi şi mai neobişnuiţi ochi.

- Mul

ţumesc. Deci, spune-mi despre fondul memorial.

- Scu

ză-mă, dar frumuseţea ta mă distrage.

- Să îmi pun şervet

peste faţă pe durata interviului?

în ciuda faptului că era

măgulită de complimentele lui, Joanna simţea că o încearcă frustrarea.

- în regulă, voi încerca să mă abţin, dar ţine şervetul la îndemână, da? a zâmbit el larg, luând o înghiţitură de vin. De unde să încep? Ei bine, bunicul, dragul Sir Jim, sau „Siam”, cum era cunoscut de prietenii săi din lumea teatrului, a lăsat o grămadă de bani într-un cont fiduciar pentru a înfiinţa două burse de studiu pentru actriţe şi actori talentaţi, dar fără mijloace materiale suficiente. Ştii cât de puţine şi ae rare sunt granturile guvernamentale zilele astea. Chiar şi cei care primesc o bursă trebuie să muncească atât timp cât sunt la facultate pentru a-şi achita cheltuielile de trai, Joanna încerca să se concentreze, dar îşi simţea tot corpul reacţionând instinctiv la prezenţa lui. Era un bărbat incredibil de atrăgător. I-a mulţumit lui Dumnezeu că înregistra interviul şi va putea să îl asculte mai târziu – nu auzise mai nimic din ce spusese, Şi- a dres glasul.

- Aşa dar, urmează să acceptaţi

dosare de candidatură din partea oricărui tânăr actor sau actriţă care a fost admis la Facultatea de Teatru?

- Exa

ct,

- Dar veţi fi inundaţi de cereri,

- Aşa

sper şi eu. Vom organiza audiţii în mai, şi cu cât avem mai mulţi candidaţi, cu atât mai bine.

- înţeleg.

Supa de

mazăre cu pancetta a sosit, iar Joanna a închis reportofonul.

- Deci, Joanna Haslam, spune-mi câte

ceva despre tine,

- Dar eu sunt cea care ia

interviul!

- Sunt convins că eşti mult mai interesantă decât mine, a încurajat-o el.

- Mă îndoiesc. Sunt o fată simplă

din Yorkshire. Visul meu dintotdeauna a fost să ajung un jurnalist respectat.

- Atunci ce faci la *Morning Mail*[7]. Din ce aud, ziarele cu format mare ar fi mai degrabă stilul tău.

- Deocamdată îmi câştig galoanele şi învăţ tot ce pot. într-o zi, mi-ar plăcea să mă mut la un ziar de prestigiu, a spus Joanna, sorbind din pahar. Nu am nevoie decât de o poveste senzaţională, ca să fiu remarcată.

- O, Doamne, a

oftat Marcus în glumă. Nu cred că fondul meu memorial te va ajuta în sensul acesta.

- Nu, dar spre deosebire de alte daţi, voi ajuta la promovarea unei idei bune, iar asta va conta pentru cineva.

- Un ziarist cu principii morale, a

clipit Marcus. Ce neobişnuit!

- Ce pot să spun,

am aşteptat la uşa celebrităţilor şi i-am hărţuit împreună cu toţi ceilalţi, dar nu îmi place direcţia în care merge jurnalismul britanic astăzi. Este inoportun, cinic şi de multe ori distructiv. Aş aplauda aprobarea noilor legi pentru protecţia vieţii private, dar sigur nu vor fi adoptate.

Prea mulţi editori sunt în cârdăşie cu cei care conduc ţara.

Cum să spere publicul că va primi vreodată informaţii neutre şi că va putea să îşi formeze propria opinie când totul în media are o anumită înclinaţie politică sau financiară?

- Nimeni nu poate spune că eşti doar un chip frumos, domnişoară Haslam.

- Scuze, mă dau jos de pe cal

acum, a zis ea zâmbind. De fapt, în majoritatea timpului, îmi iubesc meseria.

Marcus a ridicat paharul.

- Ei bine, beau în cinstea noului val de jurnalişti tineri, morali.

În timp ce erau îndepărtate farfuriile

pentru supă şi sosea mielul, Joanna a simţit că apetitul ei de obicei sănătos o părăsise. A ciugulit din mâncare, în vreme ce

Marcus şi-a curăţat farfuria.

- Te superi dacă

continuăm? a întrebat Joanna, după ce chelnerul a luat farfuriile de pe masă.

- Deloc.

- Aşa. Joanna a

apăsat încă o dată butonul de înregistrare. În acest testament, Sir James te-a însărcinat în mod direct să te ocupi de fondul memorial?

- A lăsat în grija familiei –

tatălui meu, surorii mele şi mie – să ne ocupâm de banii aceştia.

Ca unic nepot al lui Sir James, sunt onorat că mi s-a încredinţat această sarcină.

- Şi, desigur, sora ta Zoe este

foarte ocupată cu cariera ei în prezent. Citeam zilele trecute că joacă rolul lui Tess într-o nouă ecranizare. Tu şi sora ta sunteţi apropiaţi?

- Da. Copilăria

noastră a fost – cum să spun asta? – variată, aşa că ne-am obişnuit să căutăm apărare şi ajutor unul în celălalt.

- Şi ai fost cu siguranţă apropiat de Sir James?

- Ah, da – Marcus a dat din cap, cu o privire inocentă pe chip –, foarte.

- Crezi să te-a ajutat sau te-a împiedicat faptul că faci parte dintr-o familie atât de ilustră? Adică, ai simţit presiunea succesului?

Marcus a făcut o pauză.

- Ofic

ial sau neoficial?

- Neoficial, dacă preferi.

După ce băuse două pahare cu vin, hotărârea Joannei de a menţine interviul la un nivel profesional se cam fărâmiţase. A pus pauză reportofonului.

- A

fost o mare povară, ca să fiu cinstit. Ştiu că alţii se uită la mine şi îşi zic „Ce noroc pe el!” Dar în realitate este dificil să ai rude celebre. în momentul acesta mi se pare imposibil să depăşesc ce a realizat tatăl meu, ca să nu mai vorbim despre bunicul!

Joanna a remarcat că Marcus părea deodată vulnerabil, nesigur.

- Îmi imaginez, a zis ea moale.

- Chi

ar aşa? a privit-o el în ochi. Ai fi prima persoană.

- Sunt sigură că nu este adevărat, Marcus.

- Ba

chiar este. Adică, pe hârtie, sunt o partidă bună, nu-i aşa?

Familie celebră, bine conectat, femeile presupun că sunt bogat... Este cât se poate de posibil ca nici o femeie să nu mă fi plăcut pentru mine însumi, a adăugat el. Nu am avut cea mai înfloritoare carieră, să ştii.

- Cu

ce fel de lucruri te-ai ocupat în trecut?

- Ei

bine, producţia de filme a fost întotdeauna aspectul pe care l-am preferat în această industrie – maşinaţiile din spatele scenei, potrivirea laolaltă a tuturor părţilor componente, asta îmi place cel mai mult. în plus, este o muncă de care nu s-a atins până acum nimeni din familie, o nişă pe care o pot revendica... nu că ar fi avut succes vreunul din filmele mele.

Marcus era surprins că îi spunea

Joaunei toate acestea, dar felul ei cald de a fi încuraja confesiunile.

- Se poate să fi văzut pe vreunul din ele? a întrebat ea, intrigată.

- Hmm, a făcut el, înroşindu-se uşor. îţi aminteşti de *No Way* Owf? Nu cred, a intrat direct pe casete video, nu a apărut în cinematografe.

- îmi

pare rău, nu am auzit de el. Despre ce este vorba?

- Am

mers în Bolivia, în pădurea amazoniană, pentru a-l filma – cea mai înfricoşătoare şi mai uimitoare perioadă a vieţii mele, ca să fiu drept. S-a înviorat în timp ce vorbea, gesticulând pe măsură ce se adâncea în subiect. Este un loc spectaculos şi neîmblânzit. Filmul era despre doi tipi din Statele Unite, non-indigeni, care se pierd în adâncimile pădurii în timp ce caută un presupus filon de aur. Natura îi înghite treptat în timp ce caută o scăpare şi în cele din urmă mor amândoi. Acum, că mă gândesc, pare destul de deprimant, dar avea un mesaj moral destul de puternic despre lăcomia occidentală.

- Am înţeles. Şi acum lucrezi

la ceva nou?

- Da, compania mea de producţie, Marc One

Films, tocmai începe să strângă fonduri pentru un scenariu nou, fantastic. A zâmbit, iar Joanna a simţit entuziasmul care emana dinspre el. Este o poveste incredibilă. în timp ce călătoream în Amazon, am avut norocul să întâlnesc câţiva yanomami – sunt un trib incredibil, care nu a avut nici un fel de contact cu guvernul brazilian până în anii patruzeci. îţi imaginezi cum este să fii rupt de civilizaţia modernă şi prin ce şoc treci când afli că lumea este mult mai mare decât credeai?

- O fi

mai greu decât să te muţi la Londra, venind din

Yorkshire? a zis Joanna.

A simţit o satisfacţie naivă că a râs

la gluma ei firavă şi s-a dojenit singură că este atât de dornică să o placă.

- Ceva mai greu, da, a

continuat el. Erau un popor paşnic – cultura lor era democraţia supremă: nu aveau nici măcar şefi de trib, luau toate deciziile prin consens şi toată lumea putea să îşi exprime punctul de vedere. Acţiunea se concentrează pe momentul când guvernul brazilian – fără nici un avertisment – a trecut cu buldozerele peste satul lor pentru a construi o şosea importantă.

- îngrozitor! Chiar au făcut asta?

- Da! a zis Marcus,

ridicând braţele în aer. Este dezgustător. Filmul arată şi felul în care o mare parte a populaţiei a fost ştearsă în ultimele câteva decenii de pe faţa pământului de boli, cât şi consecinţele despăduririi, a acţiunilor criminale înfăptuite de căutătorii de aur... Are şi o frumoasă poveste de dragoste, cu un sfârşit tragic, dar mişcător, şi... Vocea i s-a pierdut şi a privit-o cu sfială. îmi pare rău, ştiu că mă ambalez repede. Zoe se plictiseşte când îi vorbesc despre nlm.

- Ba

deloc. Joanna fusese atât de captivată de povestea lui, că aproape uitase de ce se afla acolo. Mi se pare un proiect promiţător şi demn de atenţie. îţi urez din tot sufletul succes. Acum, ar fi cazul să obţin câteva date despre fondul memorial, altfel editorul meu îmi va pune capul pe butuc. Poţi să îmi spui până la ce dată trebuie trimise candidaturile, adresa la care trebuie să fie trimise şi altele asemenea?

Marcus a

vorbit timp de zece minute, spunându-i Joannei tot ce avea nevoie să audă. Ar fi preferat să îi ia interviu în legătură cu noul lui proiect, căci materialul despre fondul memorial părea răsuflat prin comparaţie.

- Bine. Mulţumesc, Marcus, este

grozav, a zis ea, adunându-şi notiţele. Minunat. Ah, un ultim lucru: vom avea nevoie de o fotografie cu tine şi cu Zoe.

- Zoe se află în Norfolk, filmează. Va sta acolo o grămadă de timp. Ştiu că nu sunt la fel de celebru ca sora mea, a zis Marcus cu o sclipire în ochi, dar va trebui să te mulţumeşti cu

mine.

- Este în regulă, a replicat ea. Dacă o vor pe

Zoe, pot să folosească o fotografie din dosarul ei de presă.

S-a întins ca să oprească reportofonul, dar Marcus a oprit-o puuându-i o mână în jurul antebraţului. Un fulger electric i-a traversat pielea la atingerea lui. Marcus şi-a lipit buzele de micuţul microfon şi a şoptit ceva.

A ridicat apoi capul şi i-a zâmbit.

- Acum poţi să îl opreşti. Un coniac, poate?

Joanna a aruncat o privire la ceas şi a scuturat din

cap.

- Mi-ar plăcea, dar mă tem că trebuie să mă întorc la birou.

- Bine.

Marcus

părea dezumflat când a cerut nota.

- Biro

ul foto va lua legătura cu tine în legătură cu fotografiile şi eu îţi mulţumesc pentru prânz.

S-a ridicat şi a întins mâna,

aşteptându-se să i-o strângă. În schimb, el a ridicat-o încet la buze şi a depus un sărut pe încheieturile degetelor.

- La

revedere, domnişoară Haslam. Mi-a făcut plăcere.

- La

revedere.

A părăsit restaurantul nesigură pe propriile picioare şi s-a întors la birou tulburată de vin şi dorinţă.

S-a aşezat la

birou, a derulat caseta un pic şi apoi a apăsat pe butouul

„redare”.

Joanna Haslam. Eşti o frumuseţe. Vreau să te *scot la cină. Te rog, sunâ-mâ la 0171 932 4841, ca să aranjăm* *acest lucru de urgenţă.*

A chicotit. Alice, reportera de

la biroul de alături, i-a aruncat o privire.

-Ce?

- **Nimic.**

- Ai fost la masă cu „Harrison

Interactivul”, nu-i aşa?

- Da. Şi ce-i cu asta?

Joanna şi-a dat seama că roşise.

- Nu te lăsa

ademenită, Jo. Am avut o prietenă care a ieşit cu el o vreme. Este un mojic fără urmă de fibră morală.

- Dar este...

- Frumos, carismatic... da, mie-mi spui? a zis

Alice, luând o mușcătură din sendvișul ei. Prietena mea a pierdut un an încercând să treacă peste relaţia cu el.

- Nu

am nici cea mai mică intenţie să mă încurc cu Marcus.

Probabil nu il voi mai vedea niciodată.

- A, da? Atunci nu

te-a invitat la cină? Şi nici nu ţi-a lăsat numărul lui de telefon?

În ciuda ei înseşi, roşeala Joannei se adâncea.

- Sig

ur că da! a rânjit Alice. Ai grijă, Jo. Ai suferit deja o decepţie de curând.

- Mulţumesc că îmi reaminteşti. Scuză-mă, trebuie să scriu articolul.

Iritată atât de felul superior în

care îi vorbea Alice, cât şi de evaluarea cel mai probabil corectă a lui

Marcus – în ciuda filonului său etic –, şi-a pus căştile, le-a conectat la reportofon şi a început să transcrie interviul.

Cinci miuute

mai târziu, culoarea i se scursese de pe chip Joannei. A rămas cu ochii lipiţi de ecran, apăsând cu degetele pe butonul reportofonului şi întorcându-se în mod repetat la aceleaşi cuvinte spuse de Marcus.

Fusese atât de ocupată să se extazieze în faţa lui Marcus, că ratase clipa când o spusese.

Siam...
Aparent, aceasta era porecla lui Sir James

Harrison.

Joanna şi-a scos căştile şi a căutat fotocopia deja mototolită a scrisorii de dragoste în rucsac. A studiat numele de pe scrisoare. Oare putea fi...?

Avea nevoie

de o lupă. S-a ridicat de pe scaun şi a plecat prin birou, în căutarea unei lupe. Şterpelind în cele din urmă una de pe biroul lui Archie, reporterul sportiv, Joanna s-a întors la locul ei şi s-a uitat cu atenţie prin sticlă la primul rând al scrisorii.

Dragul meu Sam...

A cercetat spaţiul dintre

colţul din dreapta sus al literei S şi cel din stânga literei A. *Da!*

Joanna a studiat din nou punctul care se vedea, conştientă că putea fi o mică pată de cerneală sau o urmă de la fotocopiator.

Nu. A luat un stilou şi a copiat, cât putea de exact, curgerea grafiei cuvântului. Şi atunci s-a lămurit: exista o inutilă linie în sus după „S^w mare şi înainte de litera „a”.

Punând un punct deasupra liniei, cuvântul s-a schimbat deodată: *Siam.*

Joanna a înghiţit în sec,

iar pe şira spinării i-a urcat o furnicătură de entuziasm.

Acum ştia cui îi fusese adresată scrisoarea.

CAPITOLUL

Joanna luase decizia să bată fierul cât e cald şi să folosească înţelegerea de care dădea dovadă Alee şi buna lui dispoziţie în avantajul ei. în după-amiaza aceea, s-a apropiat de biroul lui Alee, pe care se afla un morman format din câte un exemplar din toate cotidienele rivale, cât şi trei scrumiere – nu doar una, care dădeau pe dinafară cocoţate în vârful unei grămezi de materiale în lucru. Avea mânecile cămăşii rulate în sus, din colţul gurii îi atârna eteruul Rothmans, iar pe frunte i se aduna sudoarea, în timp ce înjura ecranul computerului din faţa lui.

- Ale e.

S-a aplecat peste birou şi a arborat un

zâmbet de învingător.

- Nu acum, scumpo. Am

depăşit termenul limită, iar Sebastian nu a sunat de la

New York cu raportul despre Roşcată. Nu mai pot ţine multă vreme prima pagină. Ed face pe el deja.

- Ah.

Cât mai ai până termini? Am ceva despre care aş vrea să discut cu tine.

- La miezul nopţii este bine? a zis el,

nedezlipindu-şi ochii de la ecran.

- înţeleg.

Alee a ridicat privirile.

- Este important?

Adică ceva de genul unui pericol mondial şi vom vinde o sută de mii de copii în plus?

- Ar putea fi un scandal sexual

ţinut sub preş până acum, da.

Ştia că acestea erau

cuvintele magice.

Expresia de pe chipul lui Alee s-a

schimbat.

- Bine. Dacă este vorba despre sex, ai un minut. La ora şase, la cârciumă.

- Mersi.

Joanna s-a întors la biroul ei şi a petrecut următoarele ore ocupându-se de corespondenţa din tăviţa pentru scrisorile primite. La şase fără cinci s-a îndreptat spre localul de la colţ, preferat de jurnalişti pentru apropierea de birou. Alt merit nici că avea. S-a aşezat pe un scaun de la bar şi a comandat un gin tonic, atentă să nu se sprijine de tejgheaua lipicioasă.

Alee a intrat la şapte şi un sfert,

îmbrăcat încă în cămaşă, în ciuda frigului amarnic.

- Hei,

Phil. Ca de obicei, i-a strigat el barmanului. Bine, Jo, te ascult.

Aşa că Joanna a luat-o de la început, de la ziua înmormântării. Alee şi-a golit dintr-o înghiţitură paharul de whisky scoţian Famous Grouse şi a ascultat cu atenţie până ce a terminat.

- Ca să fiu sinceră, voiam să

renunţ la toată povestea. Nu făceam nici un progres şi apoi, deodată, astăzi, din pură coincidenţă, am aflat cui îi era adresată scrisoarea.

Alee a comandat un alt whisky.

Ochii lui roşii, obosiţi, o cântăreau.

- Ar mai putea fi

ceva. Ce mă interesează pe mine este că, în mod evident, cineva şi-a dat osteneala ca bătrânica ta să dispară, împreună cu cuierele ei pentru ceai. Asta pentru mine este o muşamalizare clară.

Cadavrele nu se fac nevăzute singure, a zis el, aprinzându-şi o altă ţigară. Joanna, din curiozitate, aveai scrisoarea la tine în seara când ţi-a fost răscolit apartamentul?

- Da. Era în rucsac.

- Si nu ţi-a trecut

prin minte că s-ar putea să nu fie o spargere întâmplătoare

? Din ce mi-a spus amicul tău, mi se pare că au fost multe distrugeri inutile. Ţi-au tăiat canapeaua şi patul, aşa-i?

- Da, dar...

- Poate căutau un lucru pe care

credeau că îl ai ascuns pe undeva?

- Chiar şi cei de la

poliţie păreau uimiţi de distrugerile din apartament, a

murmurat
Joanna
îngândurată,
apoi a ridicat
ochii spre

Alee, dându-şi seama de legătura dintre fapte. Ah, Doamne, s-ar putea să ai dreptate.

- Iisuse Hristoase, Jo, mai ai mult

până să devii un cinic suspicios, ca mine. Cu alte cuvinte, un ogar de presă. A rânjit, arătându-şi dinţii pătaţi de nicotină şi a bătut-o pe mână. O să înveţi. Unde este scrisoarea acum?

- Simon a dus-o la serviciu, pentru nişte analize de laborator.

- Cine este Simon? Este poliţist?

- Nu, lucrează în administraţia civilă.

- La

dracu\ Jo! Maturizează-te! a zis Alee, trântind paharul pe masă. Pun pariu pe ce vrei că nu vei mai vedea niciodată scrisoarea aceea.

- Greşeşti, Alee, l-a străfulgerat

Joanna cu privirile. Am încredere completă în Simon. Este cel mai bun şi mai vechi prieten pe care îl am. Nu vrea decât să mă ajute şi ştiu sigur că nu m-ar păcăli niciodată.

Alee a

clătinat din cap condescendent.

- Ce

îţi spun eu mereu? Să nu ai încredere în nimeni. Mai ales în domeniul acesta. Bine, a zis el trecându-şi o mână peste ochi şi oftând, aşadar scrisoarea de dragoste a dispărut, dar zici că ai făcut o copie?

- Da. Şi am mai făcut una

pentru tine, a zis Joanna şi i-a întins-o.

- Mersi. Alee a

despăturit-o.

Ia să aruncăm o privire.

A citit-o rapid, apoi a

studiat numele de la început.

- Sigur ar putea fi

Siam. Mda. Iniţiala de la final este ilizibilă. Dar nu mi se pare a fi un R.

- Poate că Rose şi-a schimbat numele, sau poate că scrisoarea nu este de la ea. Cu siguranţă are o legătură cu lumea teatrului, dar nici Rose şi nici Sir James nu apar pe programul acela.

Alee şi-a verificat ceasul şi a mai

comandat un whisky.

- încă cinci minute, apoi trebuie

să o şterg. Uite, Jo, sincer vorbind, nu ştiu dacă ai dat de ceva sau nu. Când am fost în situaţii de genul acesta, ştii bine că mi-am urmat instinctul. Ţie ce îţi spune instinctul?

- Că este o poveste importantă.

- Şi cum

intenţionezi să mergi mai departe?

- Trebuie să

vorbesc cu cineva din familia Harrison, să aflu tot ce pot despre viaţa lui Sir James. Poate că nu este vorba decât de o simplă aventură pe care a avut-o cu Rose. Dar de ce mi-ar trimite *mie* scrisoarea aceea? Nu ştiu, a oftat Joanna. Dar dacă mi-a fost răscolit apartamentul, încredinţaţi fiind că se află în posesia mea scrisoarea, atunci cu siguranţă este o poveste importantă pentru cineva.

- Da. Uite, nu te pot lăsa să

investighezi povestea asta în timpul orelor de serviciu...

- Aş putea lucra la un profil al unei dinastii teatrale britanice, l-a întrerupt ea. începând cu Sir James, Charles, fiul lui, apoi Zoe şi Marcus. Aş avea scuza perfectă ca să pot obţine cât mai multe informaţii de la ei.

- Ca m firavă

povestea pentru o redacţie de ştiri, Jo.

- Nu

ar fi deloc firavă, dacă aş descoperi un scandal de mari proporţii.

Câteva zile, *te roz* Alee, a implorat ea. Voi face alte investigaţii *de* care ai nevoie în timpul meu liber, jur.

- Bine, atunci, a

capitulat Alee.
Cu o condiţie.

- Care?

- Vre

au să fiu ţinut la curent cu fiecare pas. Nu pentru că îmi place să îmi bag nasul meu cel mare şi roşu unde nu îmi fierbe oala, ci pentru protecţia ta. Tu, a zis el privind-o serios, eşti tânără şi lipsită de experienţă. Nu vreau sa te amesteci în ceva din care sa nu mai poţi ieşi. Fără acte de eroism, bine?

- Pro

mit. Mulţumesc, Alee. Gata, am plecat. Ne vedem mâine.

Sub impulsul momentului, Joanna l-a sărutat pe obraz şi a ieşit.

Alee a privit-o pe Joanna plecând. în nouă cazuri din zece, când un tânăr reporter venea la el cu un pont

„grozav”, îi făcea vânt în câteva secunde, trimiţându-l la plimbare cu coada între picioare. Dar de data aceasta, faimosului său instinct şi se aprinseseră toate beculeţele.

Fata găsise ceva. Dumnezeu ştie ce, dar era ceva ascuns în povestea asta.

Chiar şi Marcus fusese

surprins cât de repede îl sunase Joanna după prânzul luat împreună.

Susţinea că editorul ei dorea un articol despre întreaga

familie
Harrison care
să însoţească
ştirea despre
fondul

memorial, dar el spera că farmecul lui o convinsese să îl sune.

Desigur, se conformase propunerii ei de a veni la apartamentul lui în seara următoare. în onoarea acestei vizite, petrecuse toată ziua curăţând urmele existenţei sale dezorganizate, de burlac. Aruncase tot ce ieşea de sub patul lui direct într-un sac de gunoi, ba schimbase chiar şi aşternuturile. Apoi scosese cele mai groase cărţi de sub un scaun fără picior şi le inşirase la vedere pe măsuţa de cafea. De multă vreme prezenţa iminentă a unui femei nu mai stârnise în el altceva decât dorinţă pură. Joanna fusese unul dintre puţinii oameni care îl ascultaseră cu adevărat când vorbise despre proiectul său de film, iar acum era hotărât să o convingă că avea mai multe de oferit decât cele ce se spuneau despre el de obicei.

Soneria a sunat la şapte şi jumătate. A deschis uşa şi a văzut ca

Joanna nu făcuse nici un efort să se îmbrace elegant, ci era încă în hainele ei de lucru, jeanşi şi pulover. A simţit o înţepătură de dezamăgire.

A sărutat-o pe ambii obraji,

zăbovind în mod voit.

- Joanna. Mă bucur să te revăd.

Intră.

Ea l-a urmat pe Marcus pe coridorul îngust, spre o cameră de zi mică şi mobilată rudimentar. Se aşteptase la ceva mult mai luxos.

-Vin?

- Ăăă, aş prefera o

cafea, dacă nu te deranjează, a răspuns Joanna.

Se simţea

istovită. Stătuse trează mai toată noaptea trecută, făcând notiţe din biografiile lor şi întocmind o lista de întrebări despre Sir James.

- îmi strici cheful, a

zâmbit Marcus. Oricum, eu tot o să beau ceva.

- Bine, atunci. Numai un păhărel.

Marcus s-a

întors în camera de zi cu un whisky pentru el şi un pahar plin cu vin pentru ea şi s-a aşezat foarte aproape de ea pe canapea. Când a întors capul, el i-a ascuns o şuviţă de păr după ureche.

- A

fost o zi lungă, aşa-i, Jo?

Joanna îi simţea căldura

coapsei lipită de a ei şi s-a îndepărtat un pic. Trebuia să se concentreze.

- Da, a fost.

- Atunci, relaxează-te. îţi este foame? Am nişte paste pe care le-aş putea găti pentru noi.

- Nu, te rog nu te deranja.

Şi-a pregătit

reportofonul şi l-a aşezat pe măsuţa de cafea din faţa lor.

- Nu este nici un deranj, serios.

- Putem să

începem şi vedem apoi cum merge?

- Desigur, oricum

vrei tu.

A remarcat izul de mosc al loţiunii sale după ras, felul simpatic cum i se ondula părul pe guler... „Nu, nu, nu,

Joanna!”

- Aşa, după cum ţi-am spus la telefon, am de gând să scriu o retrospectivă amplă despre Sir James şi

familia
voastră,
pentru a
sprijini
lansarea

fondului memorial.

- Uau ! îţi sunt recunoscător,

Jo, serios. Cu cât mai multă publicitate, cu atât mai bine.

- Sig

ur, dar voi avea nevoie de ajutorul tău. Vreau să descopăr cum era bunicul tău cu adevărat, de unde a pornit şi cum l-a afectat şi l-a schimbat faima pe care şi-a câştigat-o.

- La

naiba, Jo, cu siguranţă poţi citi una dintre biografiile sale, nu-i aşa?

- Ah, le-am luat deja de la bibliotecă. Recunosc că până acum nu am făcut decât să le răsfoiesc, dar, sinceră să fiu, oricine poate face asta, a zis ea privindu-l serioasă. Eu vreau să îl văd prin ochii familiei, să aflu micile detalii. De pildă, „Siam”, numele de alint pe care zici că îl foloseau prietenii lui de scenă. De unde venea?

Marcus a ridicat din umeri.

- Habar nu am.

- Nu avea nici o legătură cu

Asia de Sud-Est, nu?

- Nu, nu cred. Marcus a golit

paharul şi şi-a mai pus unul. Haide, Jo. Abia dacă te-ai atins de pahar, a zis el, punându-i o mână pe coapsă. Eşti foarte tensionată.

- Da, sunt, un pic.

Joanna i-a îndepărtat

repede mâna, apoi a ridicat paharul cu vin ca să ia o înghiţitură mică.

- Au fost câteva săptămâni cu tot felul de ciudăţenii.

- Mie îmi spui.

Mâna s-a îndreptat din

nou spre coapsa ei. A înlăturat-o din nou şi s-a întors spre el, cu sprâncenele ridicate.

- Nu. Trebuie să

închei
articolul
acesta până la
mijlocul
săptămânii

viitoare, iar tu nu mă ajuţi, Marcus. Este şi în interesul tău, ştii.

- Da, a lăsat Marcus capul în jos, ca un elev dăscălit. îmi pare rău, dar nu mă pot opri să te consider atrăgătoare, lo.

- Uite, ajută-mă, nu îţi cer decât o jumătate de oră, bine?

- Mă concentrez, îţi promit.

- Bin

e. Ce ştii despre Sir James? Ai putea începe chiar din copilărie?

- Vezi tu...

Marcus nu se interesase

niciodată prea mult de viaţa bunicului său, dar şi-a frământat creierii, căutând să îşi amintească ceva.

- Cu

Zoe trebuie să vorbeşti de fapt. Ea l-a cunoscut mult mai bine decât mine, pentru că a locuit cu el.

- Ar fi minunat să

vorbesc cu ea, dar ar fi interesant să am mai multe perspective asupra aceluiaşi om. L-ai auzit vreodată pe bunicul tău vorbind despre o femeie pe nume Rose?

Marcus a

clătinat din cap.

- Nu. De ce?

- A,

numele ei a apărut într-una din biografiile pe care le-am citit, asta-i tot, a răspuns ea nonşalantă.

- Sunt sigur că

James a avut multe iubite la vremea lui.

- Ai cunoscut-o pe

bunica ta? Numele ei era Grace, nu-i aşa?

- Nu

am întâlnit-o niciodată. A murit înainte de naşterea mea şi a lui

Zoe. Tata avea numai câţiva ani, dacă îmi amintesc bine.

- Au

fost fericiţi?

- Foarte, aşa umblă vorba.

- Se

întâmplă cumva ca bunicul tău să fi adunat o colecţie de suvenire? Ştii tu, programe vechi, tăieturi din ziare, genul acesta de lucruri?

- Cum să nu! a jubilat Marcus. în

casa lui din Dorset este un pod întreg, l-au fost lăsate toate lui Zoe.

Joanna a ciulit urechile.

- Serios? Uau, ce mi-ar plăcea

să le văd.

- Da. Zo tot spune de ceva vreme că se va duce acolo la sfârşit de săptămână să le sorteze. Majoritatea nu sunt decât prostii, dar printre ele s-ar putea găsi câteva programe teatrale şi fotografii care sunt valoroase acum. Sir James a păstrat totul, avea boala asta. Brusc, lui Marcus i-a venit o idee.

Ce ar fi să o sun pe Zoe şi să îţi aranjez o vizită în Dorset în weekendul care urmează? Aşa am putea arunca o privire la tot ce se află în pod. Sunt sigur că ar fi recunoscătoare dacă i-am da o mână de ajutor la trierea lucrurilor.

- Hm

m... bine.

Joanna înţelegea prea bine de ce era Marcus atât de încântat de idee, iar ea nu putea decât să spere că uşile dormitoarelor aveau încuietori solide. Dar şansa de a pune mâna pe cutiile pline cu trecutul lui Sir James era prea tentantă, aşa că trebuia să rişte.

- Am putea merge cu maşina sâmbătă

dimineaţă şi să petrecem noaptea acolo, a zis Marcus, privind-o ca un băieţel nerăbdător. Ne va lua vreo două zile.

- Bin

e, dacă eşti sigur, a zis Joanna cu un glas şovăitor. O vei întreba pe Zoe?

- Sigur că da. Are nevoie de bani pentru a renova casa pe care i-a lăsat-o Sir Jim. Poate că vânzarea lucrurilor din pod ar putea-o ajuta să adune o parte din suma necesară, a improvizat Marcus, ştiind că Zoe nu ar vinde niciodată ceva din ceea ce aparţinuse nepreţuitului ei bunic pentru a face un profit.

- Grozav. îţi sunt recunoscătoar

e.

Joanna şi-a pus reportofonul în rucsac şi s-a ridicat.

- Doar nu pleci deja? Nu vrei să mănânci?

- Este foarte drăguţ din partea ta să îmi oferi ceva de mâncare, a zis ea îndreptându-se spre uşă, dar dacă nu dorm în seara asta, mâine nu voi fi în stare de nimic.

- Bin

e, a oftat Marcus. Respinge-mă pe mine şi spaghetele mele. Nu îmi pasă.

Joanna i-a întins o carte de vizită.

- Acesta este numărul meu de la muncă. Mă suni mâine să îmi spui ce a zis Zoe? a zis ea şi l-a sărutat pe obraz.

Mulţumesc, Marcus. Pentru tot. La revedere!

Marcus a

privit-o cum iese din apartament. Joanna avea ceva care îi făcea inima să bată mai tare. Şi *nu era* numai dorinţă fizică. îi plăceau lipsa ei de şiretenie, deschiderea şi onestitatea,

trăsături
foarte
agreabile
după şirul
lung de actriţe

frumoase, dar egoiste, de care era atras de obicei.

Ducându-se

în bucătărie să îşi pregătească o porţie de paste, Marcus şi-a umplut paharul, l-a dus la buze, apoi a rămas nemişcat. Şi cu un efort, a aruncat lichidul în chiuvetă.

- Des

tul, a zis el.

Voia să fie un bărbat mai bun, pentru Joanna.

în timp ce mergea prin noaptea îngheţată spre staţia de metrou Holland Park, Joanna a recunoscut în cele din urmă faţă de ea însăşi că, indiferent cât de justificată era reputaţia lui, se simţea foarte atrasă de Marcus. Complimentele lui îi măguliseră vanitatea rănită, iar dorinţa pe care nu şi-o ascundea o făcea să se simtă din nou atrăgătoare. Trecuseră câţiva ani de când nici nu se mai uitase la alt bărbat, iar sentimentele pe care le stârnea în ea Marcus o tulburau, dar o şi neliniştea u. Era hotărâtă să nu devină o nouă crestătură pe răbojul lui. O aventură scurtă putea fi satisfăcătoare din punct de vedere fizic, dar nu putea umple golul lăsat în urmă de Matthew.

Cu toate acestea, a trecut-o fierbinţeala când a urcat în metrou şi s-a gândit la weekendul următor: va fi cu Marcus şi, în acelaşi timp, poate, Doamne ajută!, va descoperi şi alte indicii ale acestui mister. Iar faptul că Alee – cinicul

– credea că este ceva de capul acestei poveşti îi dădea încrederea să ia totul în serios.

Trecând de turnicheţii de

la staţia de metrou Archway, şi-a tras fularul mai sus, ca să se apere de curentul care se năpustea prin staţie, dinspre ieşire.

Ieşind în întunericul din Highgate Hill, aproape părăsit la ora aceasta din noapte, cizmele ei răsunau sec pe trotuarul îngheţat şi abia aştepta să se ghemuiască în patul ei improvizat din apartamentul lui Simon.

Poate de vină era aerul

rece care îi cobora încet pe gât, dar a încetinit paşii când a simţit că o urmăreşte cineva. întorcându-se uşor, a încercat să vadă dacă pe drum se vedea umbra unei persoane sau numai ramurile unui copac, care se legănau în vânt. în cele din urmă, s-a oprit şi a ascultat.

în depărtare, a auzit hohote

de râs care se înălţau în aerul nopţii dinspre cârciumă, vuietul constant al maşinilor şi autobuzelor care ridicau frunzele şi gunoaiele în vârtejuri. Hotărându-se, s-a repezit pe partea cealaltă a străzii şi a intrat într-un magazin de la colţ, de unde şi-a cumpărat un pachet de gumă de mestecat.

Stând în prag, a străfulgerat cu privirea în stânga şi în dreapta, dar singura siluetă pe care a văzut-o era un bărbat îmbrăcat în palton, care aştepta în staţia de autobuz de peste drum, fumând nonşalant.

Mergând mai departe cu pas

măsurat, a privit în urmă, spre staţia de autobuz. Omul dispăruse, deşi nu venise nici un autobuz. Inima îi bubuia în piept şi, iară să se gândească prea mult, a făcut semn unui taxi negru care trecea pe lângă ea şi s-a strecurat înăuntru, abia reuşind să rostească adresa lui Simon.

Şoferul părea enervat, căci destinaţia era la o distanţă de numai trei

minute.

Ajunsă în faţa blocului, a urcat scările cât de repede a putut. Regretând că Simon nu era acasă, a încuiat bine uşa şi a fixat spătarul unui scaun sub clanţă. Apoi a apucat bâta de crichet de pe dulapul din hol şi a aşezat-o pe canapea.

Mult mai

târziu, a căzut într-un somn tulbure, fără să dea drumul din mână bâtei.

CAPITOLUL
12

Zoe îşi petrecuse cea mai mare parte a primei săptămâni în

Norfolk stând mai mult degeaba şi având prea mult timp de

gândire.
Multe dintre filmările din afara locaţiei fuseseră

scurtate de prezenţa unei pături groase de zăpadă. Deşi frumoasă şi pitorească, făcea continuitatea filmului imposibilă. în schimb îşi petreceau timpul cum puteau în vechea căsuţă de ţară închiriată pentru perioada filmărilor.

William Fielding, actorul care îl juca pe tatăl personajului

lui Zoe, John Durbeyfîeld, era în prezent la Birmingham, unde juca într-un spectacol de pantomimă, şi urma să li se alăture abia săptămâna următoare. îi trecuse prin cap să se întoarcă la Londra, dar cum Art aranjase să fie luată de aici în weekend, i se părea că ar fi fost o călătorie inutilă.

Vineri dimineaţă, Zoe s-a trezit brusc, scăldată în sudoare, simţind că o roade o frică cumplită. Duşi erau ochelarii roz, sentimentul de mirare că soarta, după tot acest timp, îi adusese din nou împreună. Nu îi venea să creadă că se lăsase atrasă de posibilitatea unei noi legături cu el.

- O, Doamne,

a murmurat ea, cuprinsă de panică. Ce mă fac cu lamie?

Zoe s-a ridicat împleticindu-se din pat, şi-a tras pe ea jeanşii şi cizmele şi a ieşit la o plimbare prin satul acoperit de omăt. Atât de adâncită în gânduri era, încât nici nu a remarcat frumuseţea acestuia. Era foarte bine că îşi declara în sfârşit independenţa, că se elibera de robia care o înlănţuise până atunci, dar *trebuia* să fie realistă. Ceea ce era pe cale să facă putea să-i afecteze toată viaţa lui Jamie. Cum putea să păstreze secretul de ochii lui Art? Cu siguranţă, odată ce aveau să îşi vorbească, să se cunoască mai bine, şi-ar fi dat seama –

dacă nu o făcuse deja. Iar asta unde avea să îi ducă pe toţi trei?

- La naiba! La naiba!

Nemulţumită, Zoe a lovit cu putere într-o porţiune de zloată îngheţată. Trăise cu acest secret atât de mult timp, dar pentru alţii ar fi fost un şoc imens...

Dacă ea şi Art începeau o nouă relaţie, iar adevărul despre Jamie s-ar afla, putea să îl supună pe copilul ei cel precoce la demenţa care se va dezlănţui în jurul lui?

„Nu.”

„Niciodată.”

„La ce naiba mă gândeam?”

în după-amiaza aceea, Zoe şi-a pus bagajele în maşină şi a plecat la Londra. Când a ajuns acasă, şi-a închis telefonul mobil şi a lăsat robotul telefonic să îi preia toate apelurile, binevenite sau nu. Apoi a băut o sticlă de vin întreagă, ceea ce nu îi stătea în fire, şi a adormit pe canapea în faţa unui film care nu putea concura cu drama din propria ei viaţă.

Marcus închiriase un Volkswagen Golf cu cârdul său de credit îndelung suferind pentru drumul spre Dover. Acum, înaintând cu Joanna alături pe autostrada M3, a hotărât că merita extrasul de cont usturător pe care urma să îl primească peste o lună. Fata mirosea divin, şi-a zis el, a mere proaspăt culese. Nu putea decât să spere că va găsi cheia de la Haycroft

House în acelaşi loc unde îşi amintea că era păstrată.

încercase să dea de Zoe de câteva ori cu o zi în urmă, pentru a cere voie să stea în casă, lăsându-i mesaje şi pe mobil, şi pe robotul telefonic, dar ea nu il sunase înapoi. În cele din urmă, hotărâse că nu se putea spune că nu încercase şi plecase, după cum plănuiseră.

Joanna stătea lângă el tăcută. Fusese

surprinsă de-a dreptul când Marcus o sunase ziua trecută, cu vestea că totul era stabilit pentru sfârşitul de săptămână.

Era convinsă că Zoe va refuza fără drept de apel să lase o reporteră să intre în viaţa privată a bunicului ei. Admirând profilul perfect al lui Marcus, se întreba dacă Sir James fusese la fel de frumos în tinereţe.

Într-un final, au părăsit

autostrada şi Joanna a privit pe geam spre câmpurile întinse care urcau şi coborau în zare. Peisajele nu erau la fel de dramatice ca turbăriile din Yorkshire, dar îi plăcea să nu se mai simtă captivă între clădiri înalte. Plantele şi animalele erau îngropate adânc în habitatele lor hibernale, adăpostite de straturile de zăpadă care reflectau lumina soarelui ce cobora dintr-un cer spectaculos, lipsit de nori.

Marcus a

condus pe o serie de drumuri de ţară înguste, cu garduri vii înalte, acoperite de cuşme de zăpadă. într-un final, a intrat cu maşina pe o alee străjuită de o poartă, iar casa le-a apărut în faţa ochilor. Era o casă mare şi veche, cu acoperiş tradiţional, două etaje, construită din cărămidă de un cenuşiu palid. Pe acoperiş creştea muşchi – un verde energic printre peticele de zăpadă albă –, iar ţurţurii picurau gingaş sub streşini, în jurul ferestrelor mici, cu cercevele din plumb, care sclipeau în lumina soarelui.

- Aceasta este, a zis el. Haycroft House.

- Est

e frumoasă, a rostit ea cu răsuflarea tăiată.

- Da.

Sir Jim i-a lăsat-o prin testament fiului lui Zoe, Jamie.

Norocosul, a adăugat el cam ursuz, i s-a părut Joannei. Stai aici până iau cheia.

A sărit din maşină şi s-a îndreptat spre butoiul cu apă care stătea în spatele casei. Căutând sub partea stângă a butoiului, degetele lui Marcus au trebuit să spargă gheaţa groasă înainte de a simţi cheia mare, de modă veche, care le permitea să intre pe uşa din faţă.

- Slavă Domnului,

a murmurat el, suflând în degetele amorţite şi întorcându-se în partea din faţă a casei.

Joanna coborâse deja din maşină şi

se uita prin ferestrele cu montanţi.

- Am găsit-o.

A zâmbit băgând cheia în broasca uşii din lemn solid, din stejar, şi a întors-o.

Au pătruns într-un hol întunecat, cu grinzi de lemn, care mirosea a fum de lemne. Marcus a apăsat întrerupătorul şi Joanna s-a speriat de un cap fioros de urs care o privea de pe perete.

- Scuze, ar fi trebuit să te

avertizez în legătură cu Mr. West, a zis Marcus şi a întins o mână ca să mângâie blana încâlcită a ursului.

- Mr.

West? a repetat ea, tremurând – în casă părea să fie mai frig decât afară.

- Da, Zoe i-a dat numele unuia dintre

profesorii ei înspăimântători de la şcoală. Nu îţi face griji, nu a fost împuşcat în zonă, a tachinat-o el. Haide, îngheţăm de frig aici. Să aprindem focul în camera de zi. Ştii că temperatura corpurilor lipite unul de altul ne- ar putea ajuta să evităm hipotermia, nu? a glumit el.

Ignorându-i

intenţionat comentariul, Joanna l-a urmat pe Marcus în camera de zi primitoare, plină de sofale vechi, pe care se îngrămădeau perne. Pe un perete se înşiruiau rafturi pline de cărţi legate în piele şi fotografii de familie. în timp ce

Marcus căuta ceva cu care să aprindă focul, Joanna a studiat fotografiile de aproape. A recunoscut-o pe Zoe Harrison în copilărie, zâmbind radioasă în braţele lui Sir James

Harrison. Erau numeroase fotografii cu ea la vârste diferite, în uniforma de şcoală bleumarin, sau aşezată cu spatele unui castan imens, apoi altele cu ea şi fiul ei, Jamie, râzând cu gura până la urechi. Joanna a căutat o fotografie din copilărie a lui Marcus, dar nu a găsit nici una. înainte de a se întoarce pentru a întreba, l-a auzit strigând triumfător.

- Să fie căldură! a decretat el, aruncând în grătarul şemineului brichetele care au luat foc, trimiţând umbre dansatoare pe pereţii cu aspect de tencuială nefinisată. A adăugat nişte iască, apoi a pus câţiva buşteni deasupra.

Gata, în scurtă vreme va fi cald. Acum să ne ocupăm de centrala termică.

Joanna l-a urmat pe Marcus într-o bucătărie cu grinzi grele, cu podele acoperite cu dale cenuşii şi o sobă veche.

Marcus a deschis una din uşile sale grele din fier şi a îndesat înăuntru nişte ziare, apoi a aruncat şi nişte cărbuni din găleată şi le-a dat foc.

- Poate că nu pare impresionant şi te asigur că nici nu este, a rânjit el. Ah, ce n-aş da pentru încălzire centrală pe gaze. Tata l-a bătut la cap ani întregi pe Sir Jim ca să instaleze un sistem adecvat, dar el a refuzat. Cred că îi cam plăcea să îi îngheţe fundul. Voi înfrunta din nou gerul, ca să aduc proviziile dîn maşină.

Joanna s-a plimbat prin

bucătărie, încântată de şarmul său rustic. Un uscător vechi era suspendat deasupra plitei, iar din tavan atârna un raft cu ierburi, plin încă de frunze uscate de dafin, rozmarin şi levănţică. Masa din stejar nefinisat fusese în mod evident folosită multă vreme, iar în dulapurile asortate, fără uşi, se îngrămădeau cutii, borcane din sticlă şi vase din porţelan.

Marcus a sosit cu o cutie din carton plină de mâncare. Joanna a remarcat două sticle de şampanie, mâncăruri fine, ca somon afumat, pe care îl ura, şi caviar, pe care îl ura şi mai mult, şi s-a întrebat dacă în weekendul acesta vor muri de foame sau de frig. Judecând după cantitatea de alcool adusă de Marcus, măcar va muri beată. Joanna l-a ajutat să despacheteze, apoi s-a retras către căldura relativă a plitei.

- Eşti îngrozitor de tăcută, a remarcat el, în timp ce punea mâncărurile reci în frigider. Pot face ceva?

Ştiu că trebuie să fie un pic ciudat să stai cu un bărbat pe care abia îl cunoşti...

- Nu este nici o problemă, Marcus,

numai că am avut multe pe cap în ultimul timp. La muncă, a clarificat ea. îţi mulţumesc că ţi-ai sacrificat sfârşitul de săptămână ca să mă ajuţi cu cercetarea mea.

- Ori

cât mi-aş dori să crezi asta, gestul nu este complet altruist, a zis el. Speram să avem parte de ceva distracţie în weekendul acesta.

Ea a ridicat o sprânceană în direcţia lui.

- Nu te mai gândi

la prostii, Jo, a zis el, cu o expresie de uluială mimată pe chip. Mă refeream la conversaţii sclipitoare, poate chiar un drum până la cârciuma din sat. Şi acum, ce- ar fi să mergem în pod şi să scoatem câteva dintre cutii? Cel mai bun lucru este să le coborâm aici şi să ne uităm prin ele în faţa focului.

Joanna l-a

urmat în sus pe scara din lemn scârţâitoare, ce urca spre palierul înconjurat cu balustradă. Marcus a luat o tijă de fier sprijinită de perete şi a agăţat-o de un mâner de deasupra sa.

Când a tras de tijă în jos, a apărut din tavan o scară metalică prăfuită. A urcat şi a tras de un şnur care a inundat podul de deasupra lor cu lumină.

I-a întins mâna.

- Vrei

să vii şi să vezi la ce ne-am înhămat?

Ea l-a apucat de mână şi a

urcat treptele în urma lui. Când a păşit pe podeaua din lemn a podului, i s-a tăiat răsuflarea. întregul spaţiu, care probabil se întindea dintr-un capăt în celălalt al casei, era plin de cufere şi cutii din carton.

- Ţi-am spus că avea boala să adune lucruri, a zis Marcus. Aici sunt destule pentru un muzeu întreg.

- Ai idee dacă sunt

aranjate în ordine cronologică?

- Nu, dar presupun

că lucrurile cele mai apropiate de noi, cele mai accesibile, sunt şi cele mai recente.

- Vezi tu, ar trebui să o iau de la

început, să merg cât se poate de mult în urmă.

- Pre

a bine, milady, a zis Marcus, prefacându-se că îşi scoate pălăria. Dă o raită, apoi arată-mi lăzile pe care vrei să le cobor primele.

Joanna şi-a croit drum printre cutii, alegând să înceapă din colţul cel mai îndepărtat de scară. După douăzeci de minute, alesese trei cutii cu tăieturi din ziare a căror culoare gălbejită sugera vechimea, cât şi o valiză uzată.

înapoi la parter, s-a aşezat pe piatra căminului, încercând să profite de căldura sa.

- N-nu mai pot de

frig.

A râs tremurând necontrolat.

- Să

dăm o fugă până la han? Aş face moarte de om pentru o halbă de bere cu spumă. Neam putea încălzi cu un bol de supă.

- Nu, mulţumesc, a zis ea îndreptându-se spre valiza cea veche. Vreau să mă apuc de treabă.

- Bin

e. Dacă nu te superi, înainte să îmi cadă degetele de frig, eu dau o fugă până la crâşmă. Sigur nu vrei să vii?

- Marcus, nici nu

ne-am apucat încă! Eu stau aici, a zis ea, fermă.

- Bin

e. Ai grijă să nu furi nimic, că altfel va trebui să te percheziţionez mai târziu, a zis el ieşind din camera de zi.

Când a ieşit

pe poartă, a remarcat o maşină cenuşie parcată pe o fâşie de iarbă, la câţiva metri de casă. A aruncat o privire înăuntru şi a văzut doi oameni îmbrăcaţi în geci matlasate, care se uitau ostentativ peste o hartă a regiunii.

Marcus s-a întrebat dacă nu cumva ar fi bine să sune la poliţie.

Poate că cei doi cercetau casa în vederea unei spargeri.

în ciuda flăcărilor vioaie din cămin, Joanna încă simţea că este îngheţată până în măduva oaselor. Nu putea risca să stea prea aproape, din pricina hârtiilor fragile pe care le mânuia. Până acum nu descoperise nici un amănunt pe care să nu îl fi spicuit din cele patru biografii.

A aruncat o

privire peste notiţele făcute în timp ce le citise. Născut în 1900, Sir

James începuse să îşi croiască un nume ca actor la sfârşitul

f

anilor
douăzeci,
jucând într-o
serie de
uese de Noël

Coward în teatrele din West End. n se căsătorise cu soţia sa, Grace, şi rămăsese văduv în WYY, când ea murise de pneumonie în străinătate. Potrivit articolelor din ziare şi

interviurilor
cu prieteni din
diferitele
biografii,
James nu îşi

revenise niciodată complet din şocul pierderii lui Grace.

Fusese dragostea vieţii lui şi nu se recăsătorise.

Joanna a mai remarcat că nu se găsea nici o fotografie de când era copil sau foarte tânăr. Biograful atribuise acest fapt unui incendiu în casa părinţilor lui James – aflată, după câte se părea, pe undeva, prin apropiere – care distrusese tot ce aveau. Prima fotografie pe care o deţineau îi înfăţişă pe James şi tânăra lui soţie Grace, în ziua nunţii, în 1929. Din câte îşi putea da seama din fotografia alb-negru a nuntaşilor, Grace fusese o femeie minionă şi soţul ei o domina de la înălţimea sa, iar Joanna vedea cât de strâns se ţinea de braţul lui.

După moartea ei,

Charles, fiul lor de cinci ani, rămăsese numai cu James. Un biograf remarcase că fusese dat în grija unei dădace, apoi trimis la o şcoală cu internat la vârsta de şapte ani. Se pare că tatăl şi fiul nu fuseseră niciodată apropiaţi, lucru pe care mai târziu James îl pusese pe seama asemănării cu soţia sa. „Mă durea când îl vedeam” recunoscuse el. „îl ţineam la depărtare. Ştiu că am fost un tată absent, iar lucrul acesta mi-a provocat multă suferinţă în anii de mai târziu.”

în anii treizeci, James făcuse o serie de filme de succes pentru J. Arthur Rank în Anglia, iar de atunci intrase de-a binelea în atenţia publicului. Avusese o scurtă aventură cu Hollywoodul, apoi, când războiul înghiţise Europa, James plecase în străinătate, ca membru

ENSA, departamentul de divertisment al forţelor armate britanice, vizitând soldaţii şi ajutând la îmbunătăţirea moralului.

Odată ce războiul se terminase, Sir

James lucrase la Old Vie, unde jucase câteva dintre marile roluri

clasice.
Interpretarea
rolului
Hamlet,
urmată, după

doi ani, de cea a regelui Henric al V-lea, îl propulsase în elita marilor actori. Atunci cumpărase casa din Dorset, preferând să petreacă timp în singurătate acolo decât să se amestece

printre
vedetele
scenei
teatrale
londoneze.

în ttoo, James se mutase la Hollywood permanent.

Petrecuse cincisprezece ani făcând filme, unele bune, iar altele – potrivit unui critic – „îngrozitor de proaste”. Apoi se întorsese pe scena britanică în 1970, iar în 1976 jucase rolul regelui Lear la Royal Shakespeare Compar 'ntecul său de

ıy – ca declarase presei. După

lebădă, după cum aceea, se devotase familiei, şi mai ales nepoatei sale Zoe, care de curând îşi pierduse mama. Poate că, sugerase un biograf, era încercarea sa de ispăşi pentru faptul că îşi neglijase fiul.

Joanna a oftat. Pe podea şi în

poala ei erau împrăştiate ziare învechite, fotografii, scrisori, dar nici una nu îi aducea informaţii care să o ajute să facă lumină. Deşi avea confirmarea faptului că

„Siam” era porecla lui Sir James, căci o văzuse folosită în mod regulat în toată corespondenţa pe care o ţinuse. După ce citise la

început
fiecare cuvânt din scrisorile pe care le găsise, despre

oameni cu porecle ca Bunty şi Boo, se plictisise de descrierile rolurilor pe care le juca, bârfele din teatru şi vreme. Nu conţineau nimic incriminatoriu. A aruncat o privire la ceas. Era deja trei fără zece şi nu ajunsese decât la jumătatea valizei.

- Ce caut cu adevărat? a rostit în aerul plin de praf.

Blestemând lipsa timpului, a continuat să caute până ce a ajuns la fundul valizei şi era pe punctul de a băga toate hârtiile la loc când a zărit o fotografie care ieşea dintr-un program vechi. A scos-o şi a văzut chipurile cunoscute ale lui Noël

Coward şi Gertrude Lawrence – faimoasa actriţă – şi, stând lângă ei, un alt bărbat pe care îl recunoştea.

A căutat prin

teanc, încercând să dea de fotografia cu James

Harrison din ziua nunţii şi a aşezat-o lângă cea pe care tocmai o găsise. Cu părul lui negru şi celebra mustaţa, James Harrison era uşor de recunoscut stând lângă soţia sa. Dar cu siguranţă bărbatul acesta care stătea lângă

Noël Coward, în ciuda părului blond şi a obrazului proaspăt bărbierit, era tot James Harrison! Joanna le-a comparat nasul, gura, zâmbetul şi – da! – ochii erau cei care îl dădeau de gol. Era convinsă că era tot el.

Poate că James îşi

vopsise părul şi îşi răsese mustaţa pentru un rol într-o piesă de

Coward? şi-a zis ea.

A pus repede fotografia

deoparte când a auzit cheia în broască.

- Bună.

Marcus a intrat în cameră, s-a aplecat şi i-a masat umerii.

- Ai găsit ceva interesant pentru articol?

- Da, multe. Este de-a dreptul fascinant.

- Foa

rte bine. Ai vrea nişte tartine cu somon afumat? Cred că eşti moartă de foame, iar mie berea îmi face poftă de mâncare, a zis el îndreptându-se spre uşă.

- Eu nu vreau

somon afumat, i-a strigat ea. Numai câteva felii din pâinea aceea minunată pe care ai cumpărat-o şi un ceai fierbinte.

- Am şi caviar. Vrei?

- Nu!

Dar îţi mulţumesc.

Joanna s-a întors la teancurile de

fotografii şi documente şi, zece minute mai târziu, Marcus a pus pe măsuţa de cafea o tavă pe care se afia o farfurie plină cu felii de pâine generos unse cu unt şi un ceainic aburind. I-a zâmbit dulce.

- Pot să te ajut?

- Nu prea. Adică,

mulţumesc, dar ştiu ce caut.

- Bine. Marcus a

căscat şi s-a întins pe canapea. Trezeşte-mă când ai terminat, bine?

înviorată de ceai, Joanna a continuat să caute până ce întunericul lungise de mult umbrele în camera cufundată în tăcere. Şi-a întins picioarele amorţite şi a gemut.

- Ah, Doamne, am nevoie de o baie fierbinte, a murmurat ea, începând să tremure când a văzut că focul se stinsese.

Marcus a ridicat capul de pe canapea şi s-a întins fără vlagă.

- Da, este posibil ca soba să fi produs apă călduţă măcar pentru o jumătate de cadă. Hai să îţi arăt baia şi unde vei dormi în seara asta.

La etaj, Marcus a

condus-o în dormitorul mare, dar destul de sărăcăcios care urma să fie al ei în seara aceea. Un pat mare, cu structură

metalică,
acoperit cu o
cuvertură
veche,
matlasată,

stătea în mijlocul camerei cu tavan jos, iar un covor oriental acoperea podeaua din lemn, plină de găuri de dimensiunea unui şoricel. Marcus i-a aşezat geanta de voiaj pe scaunul şubred de lângă uşă şi apoi a tras-o după el, de-a lungul coridorului, spre o altă cameră. Aici se afla un impresionant pat din mahon, cu coloane.

- Ca

mera lui James, unde voi dormi eu. Este un pat foarte mare..., i-a şoptit în ureche, trăgând-o spre el.

- Mar

cus! Opreşte-te, a spus ea cu fermitate, alunecându-i din strânsoare.

El i-a îudepărtat o şuviţă de păr de pe faţă şi a oftat.

- Jo, habar nu ai cât de mult te doresc.

- Nici nu mă cunoşti bine. în plus, nu mă interesează o aventură de o noapte.

- Cine a zis că aşa va fi? lisuse,

Jo, chiar crezi că asta vreau?

- Nu ştiu ce vrei, dar ştiu bine

ce *nu vreau* eu.

- Bine, a oftat Marcus, mă

predau. Poate ai observat că răbdarea nu a fost niciodată una dintre calităţile mele. Promit să nu te mai ating.

- Bine. Acum aş

vrea să fac o baie, dacă eşti bun să îmi arăţi unde este baia.

Zece minute mai târziu, Joanna era întinsă în cada cu picioare în formă de gheare, simţindu-se ca o fecioară din era victoriană în noaptea nunţii. A gemut, gândindu-se la autocontrolul de care fusese nevoită să dea dovadă pentru a se smulge din braţele lui. De ce era atât de demodată?

în afară de faptul că nu

fusese niciodată atrasă de ideea de a se culca cu cine se nimerea, Joanna ştia că îi era teamă. Dacă îi oferea Ini Marcus ceea ce îşi doreau amândoi, nu se va plictisi de ea, aşa cum se plictisise de toate celelalte femei? Iar apoi se va simţi ca o proastă de care el se folosise.

„Nu are rost

să despic firul în patru”, şi-a zis ea ieşind din cadă. Tremurând până ce a ajuns în dormitor, şi-a aruncat pe ea cel mai gros pulover şi perechea de jeanşi.

- Joanna!

- Da? a strigat ea.

- Torn şampania! Vino jos.

- Acum vin.

A coborât şi l-a găsit pe sofaua din

piele, în faţa focului reînsufleţit.

- Poftim, a zis el şi

i-a întins uu pahar când s-a aşezat lângă el. Uite, Jo, aş vrea să îţi cer scuze că m-am comportat ca un crai. Dacă nu mă vrei aşa cum te vreau eu, este în regulă. Sunt sigur că sunt destul de matur ca să mă bucur ae prietenia ta, dacă numai asta îmi poţi oferi. Ce vreau să spun este că vei fi în siguranţă în seara asta. Promit să nu mă furişez în dormitorul tău şi să mă arunc asupra ta. Şi acum sper să te poţi relaxa şi să petrecem o seară plăcută. Am rezervat o masă la hauul din sat. Au un meniu simplu, tipic englezesc, şi nu chestiile astea sofisticate şi pretenţioase care înţeleg că nu te încântă. Oricum, noroc!

A ridicat

paharul şi i-a zâmbit.

- Noroc!

I-a zâmbit şi

ea, uşurată, dar şi dezamăgită de scuzele lui înflăcărate şi de cât de uşor acceptase să fie simpli prieteni.

O jumătate

de oră mai târziu, au mers cu maşina pe drumul plin de hârtoape, pe străduţe cufundate în beznă, până la cârciumă.

Vechiul han era o clădire cu tavan scund şi o atmosferă primitoare, un interior din lemn închis la culoare şi un foc imens. O pisică moţăia pe tejgheaua barului când Marcus a comandat două pahare de gin tonic şi a schimbat câteva vorbe cu barmanul, înainte sa se aşeze la masă.

- Apropo, trataţia o plătesc eu, a

zis Joanna în timp ce studiau meniurile, ca să îţi mulţumesc pentru că ai aranjat totul pentru mine.

- Plă

cerea este a mea. Şi, pentru că plăteşti tu, voi comanda friptură.

- Şi eu la fel.

Tânăra chelneriţă a

venit să le ia comanda, iar Joanna a ales o sticlă de vin roşu dîn lista de vinuri neaşteptat de lungă.

- Povesteşte-mi

despre copilăria ta idilică în Yorkshire, a îndemnat-o

Marcus.

Joanna i-a povestit, iar el a ascultat-o cu invidie vorbind despre mesele de Crăciun luate în familie, plimbările călare în turbărie, comunitatea strânsă care punea umărul să îi ajute pe vecini să depăşească iernile lungi şi grele.

- Ferma este în familia mea de câteva

generaţii, a zis ea. Bunicul meu a murit în urmă cu aproximativ douăzeci de ani, iar Dora, bunica mea, i-a cedat-o tatălui meu.

Dar tot venea să ne ajute în perioada când fatau oile, până anul trecut, când a fost învinsă de artrită.

- Ce se va întâmpla

când tatăl tău se va retrage din activitate?

- Ah, ştie că pe

mine nu mă interesează să mă ocup de fermă, aşa că va păstra casa şi va închiria pământul fermierilor vecini. Nu va vinde niciodată. El tot speră că mă voi răzgândi, iar asta mă face să mă simt un pic vinovată, dar nu este de mine. Poate într-o zi voi

avea un fiu căruia să îi placă oile, dar...
Dinastiile

trebuie să se sfârşească la un moment dat, a ridicat ea din umeri.

- Da, ştiu, eu sunt la rând în dinastia Harrison, dar până acum am făcut o treabă de tot rahatul, a zis Marcus.

- Apr

opo de asta – Joanna a tăiat o bucată din friptură –, toate programele pe care le-am găsit le-am pus deoparte. Nu ar trebui lăsate în pod, să putrezească. Sunt sigură că Muzeul

Teatrului din Loudra, de pildă, ar fi interesat de ele. Sau presupun că aţi putea organiza o licitaţie, poate să adunaţi bani pentru fondul memorial?

- Bună idee! Dar nu

ştiu dacă Zoe va fi de acord. Aceste cntii i-au fost lăsate ei prin testameut, în definitiv. Dar nu strică să îi propun.

- Scu

ză-mă că snnt atât de directă, dar felul în care o descrii mă face să cred că sora ta este o tipă dură, a comentat Joauna.

- Zoe? Nu, a clătinat Marcus din cap. îmi pare rău daca ţi-am lăsat impresia asta, dar ştii cum sunt fraţii.

- Nu ştiu. Sunt singură la părinţi. Când eram mică, voiam să am un frate sau o soră de care să fiu apropiată.

- Nu este întotdeauna aşa, a zis Marcus posac.

Adică, o iubesc pe Zoe, dar nu am avut parte de o copilărie

ideală...
Presupun că după cât ai citit despre familie, ştii

deja că mama a murit când eram mici, nu?

- Da,

a zis ea încet, văzându-i expresia. îmi pare rău, cred că a fost groaznic pentru tine.

- Da.

Şi-a dres glasul. Dar,

ştii, a trebuit să fac faţă situaţiei. Amândoi am fost nevoiţi să ne maturizăm foarte repede. Mai ales Zoe, şi mai ales după ce Jamie a apărut când ea era încă foarte tânără...

- Ştii

cine este tatăl?

- Nu. Şi chiar dacă aş şti, nu aş

spune, a zis el pe un ton tăios.

- Sigur că nu. Şi te

asigur că nu te întrebam cu pălăria de jurnalist pe cap.

- Sigur că uu. Expresia de pe chipul lui s-a îmblânzit.

Oricum, eu te plac indiferent ce pălărie porţi. în orice caz, Zoe este o persoană minunată, îi apără cu ferocitate pe cei pe care îi iubeşte şi este foarte nesigură, în spatele acelei faţaae senine.

- Nu aşa suntem toţi? a rostit Joanna pe nerăsuflate.

- Ba da. Aşadar, ce îmi poţi spune despre viaţa ta amoroasă, domnişoară Haslam? Detectez o profundă lipsă de încredere în bărbaţi, care stă la pândă în psihicul dumitale.

- Am avut o lungă relaţie cu cineva, care s-a terminat chiar după Crăciun. Am crezut că va dura toată viaţa, dar nu a fost aşa. Joanna a luat o gură de vin. îmi revin încet-încet, dar lucrurile de genul acesta durează.

- Cu

riscul de a fi luat la rost, trebuie să spun că indiferent cine este tipul acesta, este un mare idiot.

- Mersi. Iar siugurul

lucru bun care a ieşit de aici este că mi-am dat seama că nu sunt dispusă să mă schimb ca să fac altuia pe plac, dacă înţelegi ce vreau să spun.

- înţeleg, a zis el. Ai dreptate să gândeşti aşa –

tu ești minunată așa cum ești. Când i-au ieșit cuvintele din gură, Marcus a simţit o oarecare strângere de inimă. Iar acum mi-ar plăcea un desert dintr-alea enorme, cu multă frişcă, sos de ciocolată şi vişine glasate pe care nu le vezi niciodată pe mesele restaurantelor aşa-zis rafinate din Londra. Tu nu?

După cafea, Joanna a plătit nota şi s-au întors la

Haycroft House. Marcus a insistat ca Joanna să ia loc în faţa focului, îu timp ce el s-a dus la bucătărie. S-a întors după câteva minute, strângând sub fiecare braţ câte o ploscă flocoasă, cu apă fierbinte.

- Poftim. Dacă nu îţi pot ţine eu de

cald, va trebui să te mulţumeşti în schimb cu asta.

- Mulţumesc, Marcus. Mă duc direct în cameră, dacă nu te superi. Nu ştiu de ce, dar sunt epuizată. Noapte bună!

S-a apropiat de el şi l-a sărutat pe obraz. El i- a întors sărutul, depunâudu-i-l pe buze, uşor.

- Noapte bună, Joanna! a

murmurat el.

A privit-o cum a ieşit din cameră, apoi s-a aşezat pe canapea şi a rămas cu ochii aţintiţi în focul din şemineu. Era o şansă mică, a recunoscut el, sa se îndrăgostească de ea.

Joanna a închis uşa în urma ei. A înghiţit în sec, încercând să îşi liniştească bătăile inimii. Doamne, îl voia chiar acum...

„Nu, aceasta este o însărcinare de serviciu”, şi-a zis ea.

Era periculos să se implice emoţional. în afară de faptul că putea să îi frângă inima, o relaţie cu el îi putea întuneca

judecata,
putea
complica
treburile.

Joanna şi-a

scos blugii şi a urcat în patul cel mare. A băgat plosca plină cu apă fierbinte sub pulover, a închis ochii şi a încercat să adoarmă.

CAPITOLUL
13

Sâmbătă seară, Zoe era sus, în dormitorul ei şi sorta hainele spălate, când a auzit soneria. A decis să o ignore. Nu se simţea în stare să dea ochii cu nimeni.

Mişcând într-o parte perdeaua subţire care o ferea de strada aglomerată, a privit în jos.

- O, Doamne, a

şoptit când a văzut silueta care aştepta în pragul casei.

A dat drumul repede perdelei, dar nu înainte ca el să privească în sus şi să o vadă.

Soneria a sunat din nou.

Zoe s-a uitat la pantalonii de trening şi la bluza învechită cu care era îmbrăcată. Părul îi era prins neglijent în vârful capului şi nu purta nici urmă de machiaj.

- Ple

acă, a şoptit ea, te rog, pleacă.

La al treilea ţârâit, Zoe s-a

rezemat de perete, simţind cum i se spulberă hotărârea, apoi a coborât şi a deschis uşa.

- Bună, Art.

- Pot să intru?

- Sigur.

El a făcut un

pas înăuntru şi a închis uşa în urma lui. Chiar şi îmbrăcat ca un om obişnuit, în jeanşi şi un pulover, era o privelişte izbitoare. Zoe nu a putut să îl privească în ochi.

- Ce

s-a întâmplat ieri? a întrebat el. De ce ai plecat din Norfolk fără să îmi spui? Şoferul meu te-a aşteptat mai bine de două ore.

- Art, îmi pare rău, eu... În cele din urmă, a privit în ochii lui verzi, calzi. Am fugit. Eram atât de...

înspăimântată.

- Vai, draga mea.

A prins-o în

braţe şi a strâns-o cu putere.

- Nu, *te rog*, este

greşit,
greşim...

A încercat să se tragă înapoi, dar el

a ţinut-o cu fermitate.

- Aproape am înnebunit

văzând că nu pot să dau de tine, când mi-am dat seama că ai fugit din nou. Zoe, Zoe a mea – i-a mângâiat părul blond, îndepărtândui-l de pe faţă – nu am încetat niciodată să mă gândesc la tine, să te doresc, să mă întreb de ce...

- Art. ..

- Zoe

, Jamie este al meu, nu-i aşa? Nu-i aşa? Oricât ai încerca să negi, am ştiut dintotdeauna că este fiul meu.

- Nu.

.. nu!

- Nu a contat că mi-ai turnat o poveste

ridicolă despre un alt bărbat. Nu te-am crezut atunci şi nici acum nu te cred. După tot ce am trăit împreună, chiar dacă eram atât de tineri, ştiam că nu îmi puteai face aşa ceva.

Ştiam că mă iubeai prea mult ca să mă trădezi în felul acesta.

- *Stop! Stop! Stop!*

Plângea acum, încercând încă

să îi scape din braţe, dar el o ţinea strâns.

- Trebuie să ştiu,

Zoe. Jamie este al meu? Este?!

- *Da! Jamie este al*

tău! a strigat ea. Sleită de puteri, s-a lăsat moale în braţele lui.

Este copilul tău.

- Doamne...

Au rămas in

hol, susţinându-se cu disperare reciprocă. Apoi el a sărutat-o, mai întâi pe frunte, apoi de obraji, pe nas şi în cele din urmă pe buze.

- Ştii cât de mult am visat la clipa aceasta, cât am dorit-o, cât m-am rugat pentru ea...?

li mângâia

urechile, gâtul, apoi, cu o mişcare domoală, a tras-o la podea.

După aceea, în timp ce zăceau în hol, întinşi printre hainele aruncate, Art a fost primul care a vorbit.

- Zoe

, iartă-mă. Eu... Mâinile îi rătăceau peste pielea moale de pe spatele ei, neputând să se înfrâneze, ca pentru a-şi confirma prezenţa ei fizică lângă el. Te iubesc. întotdeauna te-am iubit şi întotdeauna te voi iubi. Ascultă, mă aşteaptă maşina afară, dar, te rog, dă-mi voie să te mai văd. înţeleg în ce situaţie

imposibilă te afli, ne aflăm amândoi,
dar... *te rog*, a implorat- o el

din nou.

Ea i-a întins chiloţii şi şosetele, delectându-se în tăcere cu senzaţia de intimitate pe care o avea privindu-l cum face gesturile acestea prozaice.

După ce s-a îmbrăcat, s-a

ridicat şi a tras-o şi pe ea în sus.

- Există o cale,

draga mea. Deocamdată va trebui să ne vedem în secret, ştiu că nu este aşa cum ar trebui să fie, dar cu siguranţă ne-o datorăm nouă înşine să încercăm o vreme?

- Nu ştiu, a zis ea,

lipindu-se de pieptul lui şi oftând. Este vorba de Jamie... îmi este foarte teamă pentru el... Nu vreau să se schimbe nimic în viaţa lui. Nu vreau să sufere în nici un fel.

- Nu va suferi, îţi

promit. Jamie este secretul nostru preţios. Şi sunt atât de fericit că mi-ai spus, Zoe, a zis el cu un glas murmurat. Te iubesc.

I-a aruncat un ultim zâmbet, apoi s-a îndreptat spre uşă.

Trimiţându-i un sărut, a deschis uşa şi a dispărut.

Zoe a mers

cu paşi şovăielnici spre camera de zi şi s-a prăbuşit pe canapea. A rămas cu privirea în gol, retrăind fiecare secundă a ultimelor patruzeci şi cinci de minute. Apoi demonii au început să ameninţe să îi invadeze liniştea sufletească, şoptindu-i îndoieli şi avertismente despre ramificaţiile încălcării acelei promisiuni pe care jurase să o respecte tot restul vieţii.

„Nu... Nu în seara aceasta.”

Refuza să permită trecutului *sau* prezentului să o tortureze.

Voia să păstreze acest moment şi să se înfăşoare în plăcerea şi liniştea pe care i le oferea, să rămână aşa cât mai mult timp.

Joanna s-a trezit la opt duminică

dimineaţa, neobişnuită în zilele acestea cu liniştea de la ţară – fără

să audă
strigăte sau
alarmele
maşinilor
dinspre stradă

ci numai tăcerea. Şi-a permis să se întindă cu o plăcere delicioasă în patul cel vechi şi confortabil, apoi a coborât din pat, s-a îmbrăcat şi a coborât scările tremurând. Şi-a pus paltonul, care atârna peste balustrada scării la parter şi s-a apropiat de foc, ca să scormonească tăciunii aprinşi, adăugând brichete, iască şi buturugi, pentru a încerca să alunge frigul groaznic.

Era atât de puţin timp, şi-a zis ea,

uitându-se ţintă la cutii, iar în pod mai era un întreg munte de documente. În ritmul acesta, va avea nevoie de câteva săptămâni ca să le ia la mână sistematic şi cu atenţie.

Deschizând a doua cutie, s-a apucat de lucru.

La ora

unsprezece, Marcus a apărut în sfârşit, cu obrazul încreţit de somn şi o pilotă peste umeri. Dar cumva reuşea să fie atrăgător.

- ‘Neaţa.

- ,Ne

aţa, i-a zâmbit Joanna.

- Te-ai trezit de mult?

- De la opt.

- La naiba, de la miezul nopţii.

Vad că nu ai terminat, a zis el, arătând spre cutia pe jumătate goală de lângă ea.

- Mda. Am găsit câteva

cupoane nefolosite din 1943. A fluturat bucăţile de hârtie înspre el. Oare le mai primeşte Harvey Nicks?

Marcus a râs pe înfundate.

- Nu, dar trebuie să

valoreze ceva bişŃtari. Cred că eu şi Zoe va trebui să verificăm cu grijă toate cutiile astea în curând. Ceai? Cafea?

- Mi-

ar plăcea o cafea.

- Bine.

Marcus a

plecat târşâindu-şi picioarele în direcţia bucătăriei.

Joanna, simţind nevoie de o pauză, l-a urmat şi a luat loc la masa cea veche din stejar.

- Cre

d că bnnicnl tău a început să adnne tot felul de chestii abia la mijlocul anilor treizeci, ceea ce este o mare pacoste, pentru că toate biografiile sunt foarte vagi în legătură cu copilăria şi tinereţea sa. Ştii ceva despre perioada aceea?

- Nu prea.

Marcus a ridicat

capacul care acoperea plita şi a pus ceainicul la fiert. S-a aşezat în faţa ei şi şi-a aprins o ţigară.

- Din

câte ştiu eu, s-a născut undeva prin apropiere, iar la şaisprezece ani a fugit la Londra pentru a urca pe scenă. Cel puţin aşa se spune.

- Mă mir că nu s-a recăsătorit după moartea lui Grace. Nouăzeci şi cinci de ani este o perioadă lungă pentru o singură căsătorie care a durat numai opt ani.

- Ah, da, asta face dragostea adevărată.

Au rămas

într-o tăcere contemplativă timp de câteva minute, până când ceainicul a început să fluiere pe foc, iar Marcus s-a ridicat, l-a luat de pe plită şi a turnat apa fierbinte într-o cană.

- Poftim.

I-a pus cana aburindă cu cafea în faţă, iar ea a strâns-o la piept.

- Mă gândesc la sărmanul tău tată, şi-a

pierdut mama atât de tânăr.

- Md a. Eu, cel puţin, am

avut-o pe mama lângă mine până am împlinit paisprezece ani. Femeile din familia noastră par predispuse la accidente, pe când bărbaţii trăiesc bine până la vârste înaintate.

- Nu

îi spune lui Zoe, zis ea, luând o înghiţitură de cafea.

- Şi nici viitoarei mele soţii, a adăugat Marcus.

Oricum, ai de gând să îţi faci timp pentru o friptură tradiţională de duminică sau trebuie să mă duc singur?

- Marcus, abia te-ai

trezit! Cum poţi să te gândeşti la friptură şi la bere?

- De fapt, mă gândeam la tine, că trebuie să îţi fie tare foame.

- Serios? a ridicat ea o sprânceană.

Cât de grijnliu eşti! Bine, am destul material pentru un articol măcar pe jumătate decent. Mă întrebam însă dacă mi-ai permite să iau o fotografie pe care am găsit-o, ca să o folosesc în articol? Este cu Sir James, Noel Coward şi Gertrude Lawrence –

redă foarte bine atmosfera epocii. M-am gândit că o fotografie de pe vremea când era actor tânăr ar ilustra bine ideea că fondul memorial este pentru tinerii actori de astăzi. O trimit înapoi de îndată ce termin cu ea, desigur.

- Nu văd de ce nu. Dar va trebui să obţin aprobarea lui

Zoe înainte să dai articolul la tipărit, a răspuns Marcus.

- Mulţumesc. Şi acum mă ajuţi să mai cobor o cutie? a zis

Joanna, ridicându-se.

La ora unu, Marcus a tras-o pe Joanna de lângă cutii şi a băgat-o în maşină, ignorându-i protestele.

- Câte cuvinte o să aibă articolul? a întrebat-o el. Ai destul material pentru un întreg cărţoi! Hai să ne bucurăm de ce a mai rămas din acest weekend.

Joanna s-a

lăsat pe spate pe bancheta maşinii şi a privit pe geam, savurând priveliştile albe sclipitoare. Au trecut prin orăşelul Blandford Forum, cu străzile sale străjuite de case în stil georgian, iar Marcus i-a arătat încântat de sine toate cârciumile din care fusese dat afara pe vremea când era adolescent. A oprit în faţa unei mici cârciumi din

cărămidă
roşie, cu o uşă
verde,
primitoare.
- în

locul acesta se găseşte cea mai bună friptură tradiţională din toată zona – şi cele mai mari budinci de Yorkshire pe care le-ai văzut vreodată.

- Nu glumi cu o asemenea

promisiune în faţa unei fete din Yorkshire, a chicotit ea. Sper să vorbeşti serios.

După un prânz formidabil,

terminat cu crocantele şi în acelaşi timp cleioasele budinci de

Yorkshire pe care le promisese Marcus, servite cu sos berechet, Joanna şi-a tras însoţitorul în picioare.

- Gata! Mergem la o plimbare, ca să dăm jos prânzul acesta, a zis ea. Ai vreo sugestie?

- Da, te duc pe

dealul Hambledon. Urcaţi, domniţă, a spus Marcus, deschizându-i portiera din dreptul locului pasagerului.

Au coborât

din maşină după câţiva kilometri, iar Joanna a privit în sus, la coasta molcomă a unui deal înalt. Era deja ora trei după-amiaza, iar soarele începea să apună, trimiţând raze aurii care zburdau peste panta acoperită cu zăpadă. Îi amintea atât de mult de casa părinţilor ei din mijlocul turbăriilor din

Yorkshire, încât a simţit că i s-a pus un nod în gât.

- Iub

esc locul acesta, a zis Marcus, îndoindu-şi braţul pe sub braţul ei. Veneam aici deseori când stăteam la bunicul în vacanţe – stăteam în vârful dealului, ca să mă gândesc şi să scap de toate.

Au urcat braţ la braţ, iar Joanna a

savurat senzaţia de pace şi linişte care se aşternuse peste gândurile ei aici, unde se afla împreună cu Marcus, atât de departe de Londra. S-au oprit ca să se aşeze pe o buturugă la jumătatea drumului şi să admire peisajul.

- La ce te gândeai când veneai aici? l-a întrebat ea.

- A, ştii tu... probleme de-ale băieţilor, a răspuns el echivoc.

- Nu ştiu. Spune-mi, l-a îndemnat ea.

- Mă gândeam la ce voi face când voi creşte, a zis el, privind în depărtare. La mama... ea iubea natura şi voia să o protejeze. Era ceea ce s-ar numi „un luptător ecologic”, mergea la marşuri organizate de Greenpeace şi făcea lobby în parlament.

întotdeauna am dorit să fac ceva de care ea să fie mândră, înţelegi? A întors capul şi a privit-o, iar ea s-a simţit captivată de privirea lui. Ceva important, ceva ce contează, dar... S-a oprit şi a lovit cu piciorul în zăpadă. Dar de atunci totul a mers rău şi cred că acum ar fi dezamăgită.

- Eu

nu cred că ar fi, a spus Joanna într-un final.

Marcus s-a

întors spre ea cu un zâmbet trist pe chip.

- Nu crezi?

Ea a clătinat din cap.

- Nu. Mamele îşi iubesc

întotdeauna copiii, indiferent ce se întâmplă. Iar lucrul cel mai important este că ai încercat. Iar noul tău proiect de film pare să merite tot efortul.

- Merită, *dacă* reuşesc să

adun fondurile necesare. Ca să fiu cinstit, Jo, nu mă pricep deloc la bani. în ultima vreme mi-am dat seama că mă las condus de inimă, că mă arunc cu capul înainte pentru că mă entuziasmează o idee şi nu văd riscurile. Aşa mi se întâmplă şi în relaţii... totul sau nimic, ăsta sunt eu, a mărturisit el. La fel cum era şi mama.

- Nu

este rău să fii pasionat, Marcus.

- Ba este, dacă

foloseşti banii altora ca să îţi subvenţionezi pasiunile... în ultimul timp m- am gândit că dacă reuşesc să demarez acest nou proiect, aş vrea să lucrez în umbra lui Ben Maclntyre, regizorul, ca asistent al lui. Poate că în viitor ar trebui să mă concentrez pe

„viziune”, şi nu pe partea financiară.

- Poate că ar

trebui, a fost de acord Joanna.

- Mi-au îngheţat

ţurloaiele, ce-ar fi să ne întoarcem acasă?

- Sud

işti slabi de înger, a zis ea cu un accent de Yorkshire. Nu rezistă la frig!

Au revenit în căldura relativă din Haycroft

House, iar în timp ce Marcus câra cutiile grele în pod, Joanna a făcut curat în bucătărie.

- Gata?

Marcus

stătea în picioare în hol când Joanna a coborât de la etaj, după ce îşi luase geanta de voiaj.

- Da. Mulţumesc

pentru acest weekend, Marcus. Mi-a plăcut foarte mult. Nici nu vreau să mă întorc la Londra.

Marcus a pus cheia în

ascunzătoarea sa, apoi a sărit la volan lângă ea şi a pornit motorul. Când a scos maşina de pe alee, a zărit maşina gri pe care o văzuse şi în ziua dinainte, iar Joanna i-a surprins privirea.

- Cin

e este? Vreun vecin curios? a zis ea.

- Probabil nişte

pasionaţi de păsări, gata să le îngheţe fundul numai ca să vadă un măcăleandru, a răspuns el. Erau aici şi ieri. Ori asta, ori au de gând să şterpelească toate obiectele de valoare din casă.

Joanna a încremenit.

- Nu crezi că ar

trebui să anunţi poliţia?

- Jo, glumeam! a zis el, în timp

ce treceau pe lângă maşina parcată.

Răspunsul lui nepăsător

nu a avut darul de a o linişti pe Joanna. Pacea pe care o simţise mai devreme se evaporase, iar tot restul drumului spre

Londra a stat cu un ochi în oglinda retrovizoare, încordându-se la fiecare maşină gri pe care o vedeau.

Ajunşi pe dealul

Highgate, Marcus a parcat Golful în faţa clădirii lui Simon.

- Mulţumesc, Marcus. Nici nu îţi pot spune cât de recunoscătoare îţi sunt.

- Ai grijă să ne procuri cel

puţin două pagini pentru articolul despre fondul memorial în ziarul acela al tău. Ascultă, Jo, a zis el aplecându-se peste schimbătorul de viteze şi prinzând-o de mână înainte de a putea scăpa. Te pot revedea? Poate luăm cina împreună joi seară?

- Da, a zis ea fără ezitare. S-a aplecat spre el şi l-a sărutat uşor pe buze. Ne vedem joi. La revedere, Marcus.

- La

revedere, Jo, a răspuns el întristat.

Ea a coborât din maşină şi

şi-a luat geanta de voiaj din portbagajul maşinii.

- O să îmi fie dor de tine, a şoptit el când ea i-a făcut un semn cu mâna, apropiindu-se de intrarea în clădire.

în timp ce urca scara cea lungă, Joanna şi-a zis că Marcus

Harrison era peste aşteptările sale. Dar în clipa când a învârtit cheia în broască, căldurii pe care o simţea în vintre i-a luat locul teama rece că era din nou urmărită. De către cine? Şi ce ar putea dori de la ea?

Şi-a dat jos paltonul, recunoscătoar

e pentru marele avantaj al vieţii moderne pe care îl constituia încălzirea centralizată sincronizată, apoi a pus fotografia de care făcuse rost la Haycroft House pe măsuţa de cafea. S-a dus la bucătărie, ca să pună ceainicul şi să îşi facă un sendviş, apoi s-a aşezat la masă. A adunat mormanul de informaţii biografice, apoi a scos din rucsac programul muzicalului şi fotocopia scrisorii de dragoste pe care i-o dăduse Rose şi le-a pus pe toate în faţa ei. A recitit biletul lui Rose şi scrisoarea de dragoste, apoi a frunzărit vechiul program de la Hackney Empire, studiind fotografiile membrilor distribuţiei. Inima a început să îi bată cu putere când a recunoscut în fine un chip.

Dl. Michael

O'Connell! impersonator Extraordinaire! se spunea în program, *sub fotografie.*

Joanna a pus fotografia adusă din

Dorset lângă ea şi a comparat chipul lui James

Harrison şi al lui Michael O'Connell. Chiar dacă imaginea din programul teatral era veche şi granulată, nu încăpea îndoială. Cu părul lui blond-închis şi lipsit de mustaţă, tânărul actor care îşi spunea Michael

O’Connell era copia fidelă a lui James Harrison. Dacă nu erau gemeni, nu puteau fi decât unul şi acelaşi om.

Dar de ce?

De ce şi-ar schimba Michael O’Connell numele? Da, era foarte posibil să fi decis să îşi ia un nume de scenă care i se părea mai potrivit, dar cu siguranţă ar fi făcut-o de la începutul carierei, şi nu după câţiva ani? La momentul când s-a căsătorit cu Grace, în 1929, se pare că îşi vopsise părul negru şi îşi lăsase mustaţă. Şi nici una dintre biografiile sale nu menţiona schimbarea numelui.

Detaliile din tinereţea sa se refereau toate la familia

„Harrison”.

Joanna a clătinat din cap. Faptul că cei doi semănau atât de bine putea fi o simplă coincidenţă. Şi totuşi, ar explica în cele din urmă ce semnificaţie avea programul şi motivul pentru care i-l trimisese Rose.

Oare Sir

James Harrison fusese odată altcineva? Cineva cu un

trecut pe care
voia să îl uite
lumea?
PAT

Un impas în care nu mai este posibilă

nici o mişcare

CAPITOLUL 14

Alee nu se afla la biroul lui când a ajuns în birou, în dimineaţa

următoare.
Când a sosit, o oră mai târziu, s-a repezit la el tară

întârziere,

- Alee, am găsit ceva despre,,.

Alee a

ridicat o mână, oprind-o.

- Mă tem că

înţelegerea noastră a picat. Ai fost mutată la secţia Casa şi grădina,

Joanna a rămas cu ochii aţintiţi asupra lui.

-Ce?

Alee a ridicat din umeri.

- Nu

are nimic de-a face cu mine. Scopul primului tău an aici este să lucrezi în fiecare departament al ziarului. Timpul petrecut la ştiri s-a încheiat. Nu îmi mai aparţii. îmi pare rău, Jo, dar asta este.

- Dar ... nu sunt la ştiri decât de

câteva săptămâni. Pe lângă asta, nu pot renunţa la povestea asta.

Eu... Joanna era atât de uluită, încât nici nu mai pricepea ce i se spunea. Casa şi grădina?! lisuse! De ce, Alee?

- Uite, nu mă întreba pe mine. Eu sunt un simplu angajat aici. Du-te şi vorbeşte cu Ed dacă vrei. El a venit cu ideea mutării.

Joanna a aruncat o privire în lungul

coridorului, spre covorul jerpelit din faţa biroului cu pereţi din sticlă, uzat de paşii ziariştilor neliniştiţi, în aşteptarea unei săpuneli din partea şefului. A înghiţit în gol, nevrând să plângă în faţa lui Alee şi nici a celorlalţi colegi de birou.

- A zis de ce?

-Nu.

Alee s-a aşezat în

spatele computerului său.

- Nu îi place munca

mea? Poate îi displac eu? Mirosul meu?! Toată lumea ştie că subsuorile unui ziarist miros a rahat de câine. Mă îngroapă de vie!

- Jo, calmează-te. Probabil nu este decât pentru câteva săptămâni. Dacă te face să te simţi mai bine, am vorbit în apărarea ta, dar mă tem că a fost în zadar, Joanna l-a privit pe Alee tastând ceva pe ecran. S-a aplecat spre

el.

- Nu crezi că...

El a ridicat ochii spre ea.

- Nu. Nu cred. Scrie prostia aia de articol despre fondul memorial şi apoi eliberează biroul. Măreţul Mike face schimb cu tine.

- Măreţul Mike? La ştiri?!

Mike O’Driscoll era ţinta multor glume din birou. Avea fizicul unui gnom subnutrit şi suferea de sinceritate excesivă. Alee nu a făcut decât să mai ridice o dată din umeri.

Joanna s-a întors la biroul ei cu paşi apăsaţi şi s-a aşezat pe scaun.

- Probleme? a întrebat Alice.

- S-ar

putea spune şi aşa. Trebuie să fac schimb de locuri cu Măreţul Mike de la Casa şi grădina.

- La dracu', da' ce ai făcut, ai

vândut un pont gras celor de la *Express*?

- Nu

am făcut absolut nimic, a gemut Joanna, încrucişându-şi braţele şi lăsându-şi capul peste ele. Nu îmi vine să cred.

- Crezi că tu ai probleme – dar eu îl voi avea vecin de birou pe Măreţul Mike de acum, a zis Alice, Ei, lasă, că nu îţi mai

degeră fundul
în pragul casei
cine-ştie-cărei
vedete, nu ai
de scris decât

articolaşe
despre
psihologia
canină şi
despre

momentul din an când se udă begoniile. Nu m-ar deranja un răgaz dintr-ăsta.

- Nici pe mine, dar când voi avea

şaizeci şi cinci de ani şi o carieră de jurnalist în spate. Iisuse!

Joanna a inceput să lovească cu furie în taste, prea supărată ca să se poată concentra.

Zece minute mai târziu, a simţit o bătaie pe umăr şi un imens buchet de trandafiri i-a fost îndesat în braţe de către Alee.

- Florile astea ar trebui să te înveselească.

- Alee, nu ştiam că îţi pasă, a glumit ea stridentă, în timp ce el se întorcea la birou.

- Măi să fie! a zis

Alice, privindo cu invidie. De la cine sunt?

- Un

simpatizant, probabil, a bombănit Joanna rupând micul plic alb lipit de învelitoarea din celofan şi deschizându-l.

Aceste flori
sunt în loc
de bună
dimineaţa.
Te sun mai

târziu.

Al tău pe
vecie, M x

în ciuda

proastei dispoziţii, Joanna nu s-a putut abţine şi a zâmbit la vederea biletului de la Marcus.

- Hai de, spune tot.

Cine este? a studiat-o Alice cu atenţie. Nu cumva... El este?

Joanna a roşit.

- Ba chiar aşa este, la naiba! Nu

cumva ai.,.?

- Nu! Acum mai taci din gură!

Joanna a

terminat articolul lipsit de orice inspiraţie despre

Marcus şi fondul memorial, simţindu-se vinovată că nu putea să dea ce are mai bun, în ciuda florilor şi a bunătăţii pe care i-o arătase. Apoi a eliberat biroul şi şi-a mutat lucrurile în capătul opus al încăperii.

Măreţul Mike mai avea

puţin şi ţopăia de bucurie, ceea ce făcea situaţia şi mai greu de suportat. S-a dovedit că nu îl bucura faptul că urma să fie mutat la ştiri, ci perspectiva de a sta lângă Alice, pentru care nutrea o pasiune de câteva luni.

Cel puţin va suferi şi ea, şi-a zis Joanna răutăcioasă, când s-a aşezat pe scaunul recent eliberat de

Măreţul Mike şi a văzut fotografiile cu căţei simpatici prinse în piuneze pe panoul din plută,

în seara aceea, gândul

de a se duce acasă, într-un apartament gol, era prea greu de suportat şi de aceea s-a dus cu Alice la bar, dornică să îşi înece supărarea în câteva pahare cu gin tonic.

După patruzeci şi

cinci de minute, l-a văzut intrând pe Alee. A părăsit-o pe

Alice şi s-a dus ţintă la el. S-a cocoţat pe un scaun de la bar lângă el în clipa în care îşi comanda whiskyul.

- Nu începe, Jo. A

fost o zi îngrozitoare.

- Alee, răspunde-mi la o

întrebare: sunt un reporter bun?

- Deveneai tot mai

bună, da,

- Bine, a dat din cap Joanna, încercând să îşi adune gândurile şi străduindu-se să rostească cuvintele clar.

Cât timp stă de obicei un angajat nou în secţia ta înainte de a fi

mutat?
- Jo...
, a gemut el.
- *Te rog,* Alee!

Trebuie să ştiu.

- Bine, minimum trei luni, asta

dacă nu vreau eu să scap de el mai repede.

- Iar eu nu sunt aici

decât de şapte săptămâni. Am ţinut socoteala. Tu ai zis că deveneam tot mai bună, aşa că nu ai vrut să scapi de mine, aşa-i?

-Nu.

Alee a dat pe gât paharul de whisky.

- Aşa

dar, deduc de aici că subita mea retrogradare nu a avut nimic de-a face cu munca mea, ci cu o poveste peste care am dat din întâmplare.

Da?

El a oftat şi într-un final a

încuviinţat din cap.

- Da. Ai grijă, Haslam, dacă

zici vreodată cuiva că eu ţi-am dat informaţia asta, nu la

Case şi grădini vei ajunge, ci la coada de la oficiul de

şomaj.
înţelegi?

- Jur că nu voi spune

nimănui.

Joanna i-a făcut semn barmanului spre paharele goale, al ei şi al lui Alee.

- Dacă aş fi în locul tău, aş lăsa

capul in jos, nu mi-aş băga nasul nicăieri şi poate va fi uitată toată povestea asta, a spus Alee.

Joanna i-a întins whiskyul lui

Alee – ar fi făcut orice ca să îl mai reţină câteva minute.

- Ideea este că am descoperit mai multe în weekendul acesta. Nu secrete de stat, dar este interesant.

- Uit

e, Jo, eu sunt în jocul acesta de mult timp – a coborât tonul vocii – şi după felul cum acţionează cei de sus, ceea ce ai descoperit tu s-ar putea foarte bine să fie un „secret de stat”. Nu l-am văzut pe Ed atât de nervos de la apariţia casetelor lui

Gilbey cu Lady Di. îţi spun, Jo, las-o baltă.

Ea a sorbit

din paharul cu gin tonic, studiindu-l pe Alee – părul unsuros, care se ridica în smocuri pentru că îşi trecea tot timpul degetele prin el, burta care se curba peste cureaua uzată, din piele, şi o pereche de ochi umeziţi de whisky.

- Spune-mi un

lucru, a zis ea atât de încet, încât Alee a trebuit să se aplece ca să o audă. Dacă ai fi în locul meu, abia la începutul carierei, şi ai da peste un subiect care este clar atât de fierbinte, încât până şi editorul unuia dintre cele mai bine vândute cotidiene din ţară a fost avertizat să facă un pas înapoi, tu ai „lăsa-o baltă”?

El s-a gândit vreme de un minut, apoi a ridicat capul şi i-a zâmbit.

- Sigur că nu.

- Aşa mă gândeam şi eu. L-a

bătut pe mână şi a sărit de pe scaunul de la bar. Mersi, Alee.

- Să nu spui că nu te-am avertizat, la naiba! Şi să nu ai încredere în nimeni! a strigat el în urma Joannei, care traversa barul ca să îşi ia paltonul.

A văzut că un fotograf

intrase în vorbă cu Alice.

- Pleci? a întrebat

Alice.

- Da. Trebuie să îmi fac temele, să aflu care este cel mai bun mod de a împiedica melcii să dea iama în panseluţe.

- Nu contează, îl ai pe Marcus Harrison care să te consoleze.

- Md a, a zis Joanna, prea

obosită să se mai opună. Pa, Alice!

A oprit un taxi care să o

ducă acasă la Simon, regretând că băuse atâtea pahare de gin tonic. La sosire, şi-a făcut o cană mare de cafea tare, apoi a

verificat
robotul
telefonului.

Bună, Jo,

sunt Simon. Nu răspundem la telefonul mobil. Ar *trebui să mă întorc până diseară la zece, aşa* *că nu încuia uşa pe dinăuntru. Sper că* *totul este bine. Pa.*

Bună, Simon. Sunt Ian.

Credeam că ai ajuns acasă deja şi la mobil nu te

prind, dar
ai putea sâ
mă suni când
ajungi acasă?
A

apărut ceva. Bine, pa.

Joanna a notat mesajul

pe agenda de lângă telefon, apoi a văzut cartea de vizită pe care i-o lăsase Simon, cu numărul de telefon al prietenului său.

IAN C. S1MPSON

Căutând prin rucsac, a

scos stiloul pe care îl găsise după ce îi fusese spart apartamentul şi a cercetat iniţialele gravate pe laterală.

I.C.S.

- La dracu’! a zis cu voce tare în încăperea goală.

„Să nu ai încredere în nimeni..."

Cuvintele lui Alee i-au

revenit în minte. Oare ginul şi ziua groaznică pe care o avusese o făcuseră paranoică? în definitiv, trebuia să existe o mulţime de oameni ale căror iniţiale erau I.C.S. Pe de altă parte, câţi hoţi purtau asupra lor un stilou aurit, cu iniţialele lor, atunci când spărgeau case?

Şi mai era şi scrisoarea de

dragoste...

Nici nu îi trecuse vreodată prin gând că oferta de ajutor a lui Simon ar putea să nu fie complet sinceră.

Insistase atât de mult să o ia, acum că se gândea mai bine. Şi cu ce *se ocupa* el mai exact ca „funcţionar în administraţia civilă"? Era un bărbat care absolvise Cambridge cu diplomă de merit, cu o minte care era puţin probabil să fie utilizată la procesarea amenzilor de parcare. Pe lângă asta, mai avea şi „amici" perfect plasaţi, la laboratorul medico-legal.

- Fir-ar al dracu'!

Joanna a auzit paşi pe scară. A îndesat cartea de vizită şi stiloul în rucsac şi a sărit pe canapea.

- Bun

ă, ce faci?

Simon a intrat, a lăsat jos geanta de voiaj, apoi s-a apropiat de ea şi a sărutat-o pe creştetul capului.

- Bin

e, da, bine, a mimat Joanna un căscat şi şi-a dezdoit picioarele de sub ea. Cred că am aţipit aici. Am băut câteva pahare la bar după muncă.

- Atât de bună a fost ziua?

- Da.

Atât de bună. Cum a fost călătoria?

- Multe prezentări

plictisitoare la care am fost obligat să particip.
Simon a intrat

în bucătărie şi a pus ceainicul pe foc. Vrei o ceaşcă?

- De ce nu? Ah, apropo, a adăugat Joanna nonşalantă, aveai un mesaj pe robot de la cineva pe nume Ian, când am ajuns acasă. Vrea să il suni.

- Sig

ur.

Simon a făcut două ceşti de ceai şi apoi s-a aşezat lângă ea.

- Deci, ce ai mai făcut?

- Apa

rtamentul meu aproape a revenit la normal, am completat toate formularele de la firma de asigurări şi totul este în stadiul de procesare. Mâine îmi vine patul cel nou, iar tipul cu calculatorul vine tot mâine să îl instaleze. Aşa că scapi de mine acum, că te-ai întors acasă.

- Nu-i nici o grabă.

Stai cât vrei.

- Ştiu, dar cred că aş vrea să mă duc acasă la

mine.

- Desigur. Simon a luat o gură de ceai. Aşadar, ai mai aflat ceva despre bătrânele simpatice şi corespondenţa lor?

- Nu. Ţi-am spus că nu voi mai cerceta

subiectul
decât dacă
prietenul tău
de la medicină
legală

descoperă ceva. A descoperit ceva? a întrebat ea, aruncându-i o privire.

- Mă tem că nu. Am trecut pe la

birou în drum spre casă şi am găsit un bilet de la prietenul meu pe birou. Se pare că hârtia era prea fragilă ca să poată fi analizată corespunzător.

- Ei, asta e, a zis ea

pe un ton cât a putut de nepăsător. Ai scrisoarea? Aş vrea să o păstrez, totuşi.

- Mă tem că nu. S-a dezintegrat în

timpul procesului chimic. Amicul meu a spus că, după părerea lui, avea peste şaptezeci de ani. îmi pare rău, Jo.

- Nu

contează. Probabil că oricum nu avea nici o importanţă. îţi mulţumesc că ai încercat, Simon.

Joanna era mândră de

autocontrolul ei, când tot ce voia era să îl bată – să îl arunce la pământ şi să îl trosnească până îi stingea lumina pentru trădarea lui.

- Nu ai pentru ce.

Simon o privea fix, evident

surprins de expresia liniştită de pe chipul ei.

- Ori

cum, acum se pare că am probleme mai presante de rezolvat decât să alerg după potcoave de cai morţi. Iubitul meu editor a decis

– pentru motive numai de el ştiute – să mă transfere de la departamentul de ştiri la Casa şi grădina. Aşa că trebuie să mă asigur că şederea mea acolo este cât mai scurtă.

- îmi

pare rău să o aud. Ţi-a oferit un motiv?

- Da’ de unde!

Oricum, cel puţin nu mai trebuie să mai pândesc în uşa nimănui, ci numai să mă plimb pe la Expoziţia de fiori din Chelsea într-o rochie vaporoasă şi o pereche de mănuşi albe, a zis ea, ridicând din umeri tristă.

- Pari să fi primit vestea foarte

bine. Aş fi zis că o să fumegi.

- Ce rost are? Şi,

după cum ţi-am zis deja, în seara asta am băut câteva pahare de gin, ca să îmi treacă durerea. Ar fi trebuit să mă auzi cum faceam la bar, mai devreme. în sfârşit, dacă nu te superi, eu am de gând să fac un duş şi apoi mă duc la culcare. Şocul m-a epuizat.

- Sărmana de tine! Nu îţi face griji, într-o bună zi tu vei fi în locul lui Ed şi te vei putea răzbuna, a linîştit-o

Simon.

- Poate. Joanna s-a ridicat, ca să se îndrepte spre baie. Ne vedem mâine.

- Da, noapte bună, Jo.

Simon a sărutat-o pe obraz, apoi, când a auzit că a dat drumul duşului, a intrat în dormitorul lui şi a închis uşa.

A scos telefonul mobil şi a format un număr.

- Simon la telefon, Ian. Credeam că ţi-am spus să nu îmi laşi mesaje pe numărul de acasă – Haslam stă la mine.

Scuze, am uitat. Cum merge antrenamentul?

- Greu, dar o să merite. Ce s-a întâmplat?

- Sun

ă-l pe Jenkins acasă. **Îţi** spune el.

- Bine. Ne vedem

mâine.

- Noapte bună!

Simon a format

numărul din memorie.

- Domnule, aici Warburton.

- Mulţumesc că m-ai sunat. I-ai spus că scrisoarea s-a dezintegrat, aşa cum am stabilit?

-Da.

- A

primit bine vestea?

- Surprinzător de bine.

- Bine. Mâine-dimineaţă te prezinţi direct la mine la ora nouă. Am o misiune specială pentru tine.

- Am

înţeles, domnule. Noapte bună!

Simon a închis

telefonul şi s-a aşezat pe pat, odihnindu-şi muşchii obosiţi.

Petrecuse o săptămână grea la baza agenţiei din ţinutul

Highlands din Scoţia, făcând antrenamente antitero. În plus, în seara aceasta simţea că este forţat să traverseze ape murdare, că viaţa lui personală şi cea profesională intrau în coliziune. Iar el era disperat să le ţină departe una de alta, cu orice preţ.

în dimineaţa următoare, la opt fără un sfert, Sîmon a trecut în vârful picioarelor prin camera de zi cufundată în întuneric, îndreptându-se către duş, dar şî-a dat seama că Joanna plecase deja. A ridicat biletul pe care îl lăsase sprijinit pe masa din bucătărie.

Am plecat
acasă, să îmi
iau haine
curate
pentru

muncă. Mulţumesc că m-ai găzduit.

Ne vedem în curând, x

Nu era nimic ciudat în legătură cu biletul, dar cunoscând-o atât de bine, a avut senzaţia desluşită că se petrece ceva. în seara trecută, primise vestea dispariţiei scrisorii mult prea liniştită.

Simon era gata să îşi pună chezăşie viaţa că Joanna

urmărea în continuare indiciile lăsate de bătrână.
CAPITOLUL

Cum filmările continuau în Norfolk, Zoe s-a cufundat cu totul în personajul lui Tess, femeia care devenise o proscrisă în satul ei după ce făcuse un copil din flori. Zoe nu se putea împiedica să nu observe paralele între existenţele lor. Nu spera decât să nn aibă şi ea acelaşi sfârşit tragic.

- Dac

ă o ţii tot aşa, Zoe, te îndrepţi spre un BAFTA, a zis Mike, regizorul, conducând-o la hotel după o probă de turnare.

Străluceşti în faţa camerei. Du-te la culcare devreme în seara asta, draga mea. Avem o zi lungă mâine.

- Des

igur. Mulţumesc, Mike. Noapte bună!

Şi-au luat

cheile de la recepţie, iar Zoe a urcat scara abrnptă, ale cărei trepte scârţâiau sub paşii ei. Telefonul mobil i-a snnat din geantă în timp ce descuia uşa camerei. Căutând printre bomboane mentolate, rujuri şi alte mărunţişuri, a reuşit să îl găsească şi a închis uşa în spatele ei înainte de a răspunde.

- Eu sunt.

- Bună, „tu". Ce mai

faci? a şoptit ea cu un zâmbet secret.

- Ocu pat până peste

cap, ca de obicei. Şi îmi este dor de tine.

Zoe s-a lăsat

pe pat, lipind telefonul mai bine de ureche în timp ce-i absorbea glasul.

- Şi mie îmi este dor de tine.

- Poţi

ajunge la Sandringham în weekendul acesta?

- Cre

d că da. Mike spune că vrea să filmeze câteva scene pe ceaţă, disde-dimineaţă, dar după prânz voi fi liberă. Numai că probabil voi adormi înainte de şapte. Voi fi în picioare de la ora patru.

- Cât ă vreme dormi in braţele mele, nu îmi pasă. A urmat o pauză. Apoi: Doamne, Zoe, nici nu ştii cât de mult mi-aş dori să fiu altcineva.

- Eu nu. Mă bucur că eşti tu, l-a alinat ea.

Câteva zile şi vom fi împreună. Eşti sigur că nu este nici un pericol?

- Categoric. Cei care trebuie să ştie înţeleg cât de delicată este situaţia. Şi nu uita, sunt oameni obligaţi de profesia lor să fie discreţi. Nu îţi face griji, draga mea, te rog.

- Nu pentru mine, Art, ci pentru Jamie îmi fac griji.

- Desigur, dar ai încredere în mine, da? Şoferul meu te va aşteapta în faţa hotelului începând cu ora unu, vineri. Am

York Cottage[11]
numai pentru
mine tot
weekendul,
am zis familiei

că vreau un pic de intimitate. Ei mă înţeleg. Nu ne vor deranja.

- Bine.

- Număr orele

până atunci, draga mea. Noapte bună!

- Noapte bună!

Zoe a închis telefonul şi s-a întins pe pat, uitându-se la tavanul crăpat al camerei sale de hotel, cu un zâmbet pe bnze. Un weekend întreg alături de Art era mai mult decât orice trăise înainte.

Si nici măcar de dragul lui Jamie nu putea recuza.

După o baie

fierbinte, Zoe a coborât la cină. Mai toţi membrii echipei de filmare şi actorii din distribuţie se duseseră în oraşul învecinat, Hoit, pentru a încerca un restaurant indian despre care se spunea că este excelent şi de aceea mica sufragerie, cu mesele şi scannele sale din lemn, în stil rustic, era din fericire pustie. S-a aşezat în colţ, lângă foc şi i-a comandat tinerei chelneriţe un fel de mâncare din zonă, cu carne de porc, căci îşi dăduse seama că era lihnită.

Când a sosit mâncarea,

William Fielding, bătrânul actor care juca rolul tatălui ei, a apărut la intrarea în restaurant, clătinându-se un pic.

- Bună, drăguţă. Singură?

A zâmbit, iar ochii lui blânzi

s-au încreţit la colţuri.

- Da. Apoi, oarecum fără tragere

de inimă, Zoe a spus: Ce-ar fi să iei masa cu mine?

- Mi-

ar plăcea foarte mult, a zis William, s-a apropiat de ea târşâindn-şi picioarele, a tras un scaun şi s-a aşezat. Artrita asta nenorocită îmi roade oasele. Iar frigul de aici nu ajută deloc. S- a apropiat atât de mult, încât Zoe i-a simţit respiraţia care mirosea a alcool. Dar ar trebui să fiu fericit că lucrez, şi mai ales că interpretez un bărbat cu mulţi ani mai tânăr decât mine. Simt că ţi-aş putea fi bunic, nu tată, drăguţo.

- Pro stii. Vârsta se simte în

interior, iar dumneata ai urcat scările azi, la filmare, de parcă erai nn pui abia ieşit din găoace, l-a consolat Zoe.

- Da,

numai că aproape mi-am dat sufletul, a râs el pe înfundate. Dar nu îl pot lăsa pe distinsul nostru regizor să creadă că nu mai sunt în stare de nimic.

Chelneriţa se învârtea pe

lângă masă cu un meniu.

- îţi mulţumesc, drăguţo.

William şi-a pus ochelarii şi l-a cercetat atent.

- la

să vedem, ce avem aici? Vreau o supă, friptura zilei şi un whisky dublu cu gheaţă, ca să alunece mâncarea mai bine.

- Da, domnule.

- Aş lua un pahar de vin roşu de

Bordeaux, dar băntnra pe care o servesc aici are gust de oţet, a

remarcat
William
scoţându-şi
ochelarii.
Mâncarea este

însă bună. Mâncarea este întotdeauna unul dintre beneficii la filmări, nn crezi?

- Categoric. M-am îngrăşat

aproape două kilograme de la începutul filmului, a recunoscut

Zoe.

- Mi se pare că ar cam trebui să te mai îngraşi puţin, dacă nu te superi pe mine.

Presupun că încă nu ţi-ai

revenit după moartea dragnlui nostru Sir James.

- Ca să fiu sinceră, nu cred că îmi voi reveni niciodată. Mi-a fost ca un tată, mai mult decât tatăl meu adevărat. În fiecare zi îmi este dor de el şi durerea nu pare să scadă, a mărturisit

Zoe.

- Va scădea, drăguţo. Eu pot să îţi spun asta, pentru că sunt bătrân şi ştiu. Ah, mulţumesc, a zis William primind paharul de whisky de la chelneriţă şi luând o înghiţitnră zdravănă. Mi-am pierdut soţia acum zece ani, învinsă de cancer. Nu credeam că voi putea trăi fără ea. Dar sunt tot aici, supravieţuiesc. îmi este dor de ea, dar cel puţin am acceptat că s-a dus. însă am o bătrâneţe singuratică. Nu ştiu ce m-aş face dacă nu aş avea munca.

- Mi se pare că

mulţi actori trăiesc până la o vârstă înaintată. M-am întrebat întotdeauna dacă motivul este faptul că nu ies din activitate cu totul, ci continuă să joace până ce...

- Pân

ă ce cad morţi. Chiar aşa, a zis el şi a făcut semn să i se mai aducă unul. Bunicul tău a trăit până la nonăzeci şi cinci de ani, nu-i aşa? A dus-o bine, dacă pot spune aşa. Asta îmi dă speranţă că poate mai am vreo treisprezece ani de trăit.

- Chi ar aveţi optzeci şi doi de ani? a zis ea, sincer surprinsă.

- Pentru tine, draga mea, da, îi împlinesc anul acesta. Pentru restul celor din branşă, mă învârt pe la şaizeci şi şapte, a zis William, dncând un deget la buze. întotdeauna mi-am amintit ce vârstă am numai pentru că ştiu că Sir James era cu exact treisprezece ani mai mare decât mine. Aveam aceeaşi dată de naştere. O dată am sărbătorit împrennă, cu mulţi, mulţi ani în nrmă. Aha! Vine snpa şi miroase delicios. Scuză-mă cât timp dau atac la bol.

- Nici

o problemă.

Zoe l-a urmărit pe William care sorbea supa neglijent, ţinând bolul cu o mână nesigură.

- L-

aţi cunoscut bine pe bunicul meu? a întrebat ea, după ce

William a împins bolul într-o parte şi a mai cerut un whisky.

- Da, cu mulţi, mulţi ani în urmă, înainte de a deveni – cât se poate de literal – James Harrison.

- Cn m adică „cât

se poate de literal”?

- După cum sunt sigur că ştii,

„James Harrison” era numele lui de scenă. Când l-am cunoscut, era un irlandez în adevăratul sens al cuvântului – îl chema Michael O’Connell când l-am întâlnit prima oară.

Zoe l-a privit nluită.

- Sunteţi sigur că

este vorba despre acelaşi actor? Ştiu că îi plăcea Irlanda, spunea că este un loc frumos, mai ales către sfârşitul vieţii, dar habar nu aveam că era irlandez. Şi nici biografiile sale nu menţionează acest lucru. Credeam că s-a născnt în Dorset, iar în vocea lui nu am recunoscut nici urmă de accent irlandez.

- Aha

! Vezi, asta-i. Asta demonstrează cât de talentat era ca actor.

Avea o iscusinţă remarcabilă pentru imitaţie –

putea reproduce orice accent şi orice voce. De fapt, aşa şi-a început cariera – ca imitator în musicaluri. Sunt surprins că nu ştiai, fiind atât de apropiată de el, dar, fără îndoială, ai sânge irlandez în vene.

- Dumnezeule! Spune-mi, te

rog, unde l-ai cunoscut pe bunicul meu?

- La Hackney

Empire.

Aveam numai nouă ani la momentul acela. Michael avea douăzeci şi doi de ani şi aceea era prima lui slujbă ca actor profesionist.

- Ave ai nouă ani? s-a minunat Zoe.

- Da, păcatele mele. M-am născut pe scenă, a zis William cu un zâmbet.

Mămica mea era şi ea actriţă de varieteu şi se pare că îl rătăcise pe tata. Aşa că mă lua la teatrn cu ea când lucra, dormeam într-un sertar din cabina ei. Când am crescut, face am tot felul de treburi pentru artişti – le aduceam

mâncare,
duceam
mesaje, căram
diverse
obiecte pentru

câţiva bănuţi. Aşa l-am întâlnit pe Michael, doar că, la fel ca toţi ceilalţi, îi spuneam „Siam”. Primul lui rol a fost spiritul din lampă, în spectacolul de pantomimă de la Empire. Se răsese pe cap şi îşi înnegrise pielea şi semăna foarte bine cu regele Siamului, pe care îl văzusem în nişte fotografii, cu pantaloni strâmţi şi turban. Porecla a prins, după cum sunt sigur că ştii.

-Da.

Zoe a dat din cap, uitând de cină

în timp ce îl asculta.

- Desigur, dorea cu disperare să

ajungă într-un teatru adevărat, dar toţi trebuie să începem de undeva. Chiar şi pe atunci avea carismă. Toate dansatoarele tinere stăteau la coadă ca să iasă cu el în oraş. Cred că explicaţia era şarmul lui irlandez, chiar dacă pe atunci vorbea deja ca un englez din lumea bună. Vezi tu, pe atunci aşa era la modă, deşi ne distra încă cu baladele lui irlandeze, a râs William satisfăcut.

Zoe l-a privit

atentă pe William, care a mai golit un pahar. Băuse trei whiskyuri duble de când se aşezase la masă. Şi rememora momente petrecute în urmă cu şaptezeci de ani. Era posibil să îl confunde pe James cu altcineva. A ciugulit din mâncarea care se răcea în faţa ei când a sosit friptura lui de vită.

- Vrei

să spuî că avea succes la femeî?

- Să ştii că avea. Şi

le părăsea mereu într-un mod atât de fermecător, încât ajungeau să îl iubească oricum. Apoî, într-o zi, la mijlocul sezonului, a dispărut pe neaşteptate. După două-trei zile, pentru că nu îşi făcuse apariţia la spectacol, am fost trimis să văd dacă este bolnav sau poate doar băuse prea mult. Toate lucrurile lui erau acolo, dar, drăguţa mea, bunicul tău era de negăsit.

- Chiar aşa? S-a mai întors?

- Da, dar abia după

şase luni. Am trecut de multe ori pe la apartamentul unde stătea cu chirie, ca să văd dacă s-a întors. întotdeauna era generos, îmi dădea dulciuri şi câţiva bănuţi dacă îi faceam mici servicii.

Apoi, într-o zi, a răspuns la bătaia mea la uşă. A deschis uşa, proaspăt tuns şi îmbrăcat într-un costum scump. îmi amintesc că mi-a spus că era un costum făcut pe Saville Row. Arăta ca im gentleman adevărat. Mereu a fost arătos, dă-l naibii! a chicotit William.

- Uau! Ce poveste! Habar nu

aveam. Mie nu mi-a spns nimic. L-aţi întrebat unde dispăruse?

- Cum să nu. Eram fascinat. Bunicul tău mi- a spus că se ocupase de o activitate teatrală bănoasă şî mai mult nu a vrut să zică. Mi-a spus că avea să se întoarcă la Empire, ca să îşi reia rolul, că totul era aranjat. Iar când s-a întors, direcţiunea nici nu a clipit. Parcă nici nu fusese plecat.

- Aţi mai spus vreodată cuiva povestea asta? a întrebat ea.

- Categoric nu, drăguţa mea. M-a avertizat să nu spun nimic. Michael era prietenul meu. A avut încredere în mine când eram de-o şchioapă şi eu am avut încredere în el. Oricum, nu am ajuns încă la partea cea mai interesantă. Ochii umezi ai luî William luceau de bucuria de a-şi putea întreţine publicul captiv. Comandăm o cafea şi mergem să ne aşezăm pe locurile confortabile de lângă bar? Mi-a amorţit dosul pe scaunele astea târî.

Au găsit o banchetă

confortabilă într-un colţ al barului. William a lăsat să îi scape un oftat de mulţumire şi şi-a aprins o ţigară rară filtru.

- Ori cum, a continuat el, într-o zi, la câteva săptămâni de la întoarcerea sa, m-a chemat în cabină. Mi-a întins doi şilingi şi o scrisoare şi m-a rugat să îi fac un serviciu. M-a trimis să stau în faţă la Swan şi Edgar – magazinul de lângă Piccadilly Circus, îl ştii? Şi mi-a spns să aştept acolo până când va veni o tânără doamnă îmbrăcată în roz şi mă va întreba dacă ştiu cât este ceasul.

- Şi

ai făcut-o?

- Desigur! în zilele acelea, pentru doi şilingi, m-aş fi dus până pe lună!

- Iar femeia a venit?

- Ah, da. îmbrăcată în haine frumoase, cu vorbire elegantă. Mi-am dat seama imediat că era o lady. Adică o adevărată *lady.*

- S-a întâmplat numai o dată?

- Nu.

în decurs de câteva luni, am întâlnit-o de zece, poate de cincisprezece ori. îi dădeam un plic.

- Ea îţi dădea

ceva?

- Pachete pătrăţoase, învelite în

hârtie maro.

- Chiar aşa? Ce crezi că era înăuntru?

- Nu ştiu. Nu că nu aş fi încercat să ghicesc.

William a

scuturat ţigara în scrumieră şi i-a aruncat un zâmbet, iar ochii i s-au afundat şi mai tare în faţa puhavă.

Zoe şi-a

muşcat buza.

- Crezi că era implicat în ceva ilegal?

- S-ar fi putut, dar Michael nu mi s-a părut niciodată genul de om care s-ar amesteca în activităţi ilegale. Era un om atât de blând.

- Atunci despre ce crezi că era

vorba?

- Presupun că... ei bine, mereu am crezut că a fost vreo poveste de iubire secretă.

- între cine?

Michael şi femeia cu care vă întâlneaţi?

- Poate. Dar cred

că femeia era un emisar, la fel ca mine.

- Nu ai verificat ce

era în pachete?

- Nu, deşi aş fi putut să o fac.

Am fost întotdeauna un tip loial, iar bunicul tău a fost atât de generos cu mine, că nu îi puteam înşela încrederea.

Zoe a sorbit

din cafea, obosită, dar fascinată, indiferent dacă povestea era adevăr, ficţiune sau un pic din fiecare, umflată de

trecerea
timpului.
- Iar
apoi,
următorul

lucru care se întâmplă este că Michael mă cheamă în apartamentul lui într-o zi şi îmi spune că trebuie să plece din nou. îmi dă destui bani cât să mănânc bine timp de un an şi insinuează că ar trebui să uit ce s-a întâmplat în ultimele câteva luni, pentru binele meu. Dacă mă întreabă cineva, mai ales cineva într-o calitate oficială, trebuia să spun că nu îl cunosc. Sau că îl cunosc numai în treacăt. William şi-a stins ţigara în scrumieră. Iar apoi, *bon voyage, Michel O’Connell.*

Draga mea, a

dispărut literalmente de pe faţa pământului.

- Nu

ştiţi unde a plecat?

- Nu. Şocul cel mare a venit

când l-am văzut data următoare, după mai bine de optsprezece luni, când fotografia lui mă privea ţintă dintr- un teatru de pe Shaftesbury Avenue, sub numele „James

Harrison”. îţi vopsise părnl negru, îşi lăsase mustaţă, dar aş fi recunoscut ochii aceia albaştri oriunde.

Zoe l-a privit uimită.

- Adică a dispărut *din nou,* apoi

a reapărut cu părul negru, mustaţă şi alt nume?
William,

trebuie să spun că mi se pare greu de crezut.

- Md

a, a zis el răgâind puternic. Jur că este adevărat, drăguţo. Desigur, văzându-i fotografia în faţa teatrului şi ştiind că este el, chiar şi sub un nume de împrumut, m-am dus la intrarea actorilor şi am întrebat de el. Când m-a văzut, m-a băgat repede în cabina lui şi a închis uşa. Mi-a spus că ar fi mult mai bine pentru mine dacă m-aş ţine departe de el, că acum era un alt om şi că era periculos pentru mine să îl cunosc dinainte. Aşa că – a ridicat William din umeri – am făcut cum mi-a spus.

- L-ai mai văzut vreodată?

- Nu

mai din public, drăguţo. I-am scris de câteva ori, dar nu mi-a răspuns niciodată. însă îmi trimitea în fiecare an de ziua mea un plic cu un teanc de bancnote. Fără nici un bilet, dar ştiam că vine din partea lui. Asta-i tot. Strania poveste a bunicului tău în primii săi ani, niciodată până acum rostită de aceste buze. Acum, că nu mai este printre noi, cred că nu mai contează, iar tu poţi investiga mai departe, dacă vrei. William s-a scărpinat după ureche, încerc să îmi amintesc numele tinerei femei cu care m-am întâlnit de atâtea ori în faţa cârciumii Swan şi Edgar. Mi-a spus o dată. Daisy...? Nu.

Violet... Sunt sigur că era nume de floare...

- Lily

? Rose? a sugerat Zoe.

Peste chip i-a trecut un zâmbet.

- Fir-aş să fiu, ai dreptate! Rose o chema!

- Şi

chiar nu ştii cine era?

- Nu îi pot trăda toate

secretele, să ştii, a zis William, atingându-şi nasul. Aveam o idee, dar poate este mai bine să rămână îngropată, alături de el.

- Va trebui să urc în podul casei lui din Dorset, unde îşi ţinea toate suvenirele şi să caut printre ele. Să văd dacă găsesc ceva ce se leagă de ce mi-ai povestit.

- Mă

îndoiesc că vei găsî, drăguţo. Dacă a ţinut povestea ascunsă atât amar de vreme, mă gândesc că nu vom afla niciodată. Dar este o istorisire interesantă de spus comesenilor la cină, i-a zâmbit el.

- Da.

Zoe şi-a înăbuşit un

căscat şi s-a uitat la ceas. William, cred că trebuie să mă duc la culcare. Mâine mă trezesc devreme. îţi mulţumesc din suflet că mi-ai povestit. Te anunţ dacă găsesc ceva.

- Aşa

să faci, Zoe. William a privit-o ridicându-se. A prins-o de mână şi a strâns-o. Semeni tare bine cu el când era tânăr, drăguţo. Te-am urmărit în după-amiaza asta şi ai acelaşi talent. O să fii celebră într-o zi şi o să îl faci mândru pe bunicul tău.

Ochii lui Zoe s-au umplut de lacrimi.

- îţi

mulţumesc, William, a murmurat ea şi a ieşit din bar.

York Cottage este o casă impunătoare situată pe domeniul regal Sandringham, în comitatul Norfolk, Anglia.

Numele provine de la regele George al V-lea, care, pe când era duce de York, a primit casa de la tatăl său drept cadou de nuntă.

CAPITOLUL
16

Joanna petrecuse trei zile nefericite la Case şi grădini şi două nopţi lipsite de confort într-un pat improvizat din pături şi perne pe podeaua dormitorului ei, pentru că livrarea noului pat nu se materializase încă. în seara aceasta se întâlnea cu

Marcus la cină, iar gândul de a dormi într-un pat moale şi comod i se părea destul de tentant ca să accepte să rămână la el peste noapte. A îmbrăcat singura şi mult purtata ei rochie neagră scurtă, a asortat-o cu un cardigan strâmt şi pantofi eleganţi. Apoi şi- a dat cu rimei pe gene, un pic de fond de ten şi ruj.

Apoi, cu părul încă umed după duş, a pornit spre staţia de autobuz.

În timp ce înainta, a încercat să meargă cât mai natural, rezistând tentaţiei de a tot privi în urmă. Ţinea în pumn legătura de chei, cu marginile zimţate ieşindu-i printre degete, în caz că era atacată.

Pe când

autobuzul traversa Shaftesbury Avenue în direcţia cartierului Soho, Joanna s-a gândit la seara care urma. Se ura pentru că o entuziasma atât gândul de a-l reîntâlni pe Marcus.

Petrecuse ultimele câteva zile cântărind dacă să îi mărturisească lui Marcus ce descoperise despre bunicul lui.

Fusese nevoită să ia decizia dificilă de a nu se încrede în

Simon şi făcuse tot posibilul să îl distribuie în „tabăra duşmană” – chiar dacă nu ştia cine era acest „duşman”.

Dată fiind retrogradarea ei, trebuia să îl scoată din ecuaţie şi pe

Alee. Când autobuzul a oprit în staţie lângă Lexington

Street, Ioanna a coborât, gândindu-se că i-ar fi de folos un aliat.

Marcus o aştepta la Andrew Edmunds – un restaurant rustic, dar fermecător, luminat de lumânări – Ce faci?

A sărutat-o afectuos pe buze.

- Bine, sunt bine, a

zis ea şi s-a lăsat pe un scaun din faţa lui.

- Ară

ţi fabulos, Jo. îmi place rochia asta. Ochii lui Marcus au cântărit-o de sus în jos. Un pahar de şampanie?

- Hai

de, toarnă, dacă insişti. Vreo ocazie specială?

- Des

igur. Luăm cina împreună. Este o ocazie destul de specială pentru mine. Ai avut o săptămână bună?

- Deloc, dimpotrivă. în afară de faptul că am fost

retrogradată
la muncă, nici
nu mi-a sosit
patul cel nou.
- Biat

a de tine! Nu ziceai că stai la un prieten până la sosirea patului?

- Stăteam, dar situaţia s-a... aglomerat.

Simon s-a întors acasă şi apartamentul este prea mic pentru amândoi.

- A încercat să se dea la tine, nu-i aşa?

- Doamne, nu! Joanna şi-a reprimat o frântură de vinovăţie. Este cel mai vechi prieten al meu. Ne ştim de ani întregi.

Oricum – a inspirat adânc este o poveste lungă, pe undeva legată de famîlia ta, de fapt. îţi zic totul la masă.

Odată ce au comandat

mâncarea şi vinul, Marcus şi-a aţintit ochii curioşi asupra ei, peste masă.

- Hai de.

-Ce?

- Spu

ne-mi despre ce este vorba.

Joanna s-a uitat la el şi brusc nu s-a

mai simţit la fel de sigură.

- Nu ştiu dacă ar trebui.

- Atât de importantă este chestiunea?

- Ast

a-i şi chestia, nu ştiu. Ar putea fi ceva sau nimic.

S-a întins

peste masă şi i-a luat mâna.

- Joanna, jur că nu voi spune

nimănui. Am impresia că ai nevoie să povesteşti cuiva.

- Ai dreptate. Chiar simt nevoia. Dar te avertizez, este o poveste bizară şi complicată.

Bine, a zis ea, sorbind din

vinul roşu foarte bun, ca să capete încredere.
Totul a

început când am ajuns la slujba comemorativă în onoarea bunicului tău...

A durat cât timp au mâncat

aperitivul, felul principal şi aproape tot desertul până ce Joanna l-a pus la curent cu „Afacerea Bătrânica”, după cum numise ea întreaga situaţie. A decis să nu îi spună despre bărbaţii anonimi care erau pe urmele ei, prea speriată să transpună în vorbe realitatea a ceea ce credea că se petrece.

Când a ajuns la finalul poveştii, el şi-a aprins o ţigară şi a suflat lent fumul, privind-o nemişcat.

- Aşa dar, tot

articolul acesta despre mine şi fondul memorial nu a fost decât un paravan, ca să poţi procura informaţii despre bunicul meu şi trecutul lui ruşinos?

- La început, da, a recunoscut

Joanna. îmi pare rău, Marcus. Dar, fără îndoială, articolul urmează să apară în ziar.

- Recunosc că mă simt un pic

folosit, Jo. Spune-mi sincer, iei masa cu mine în seara asta ca să vezi ce mai poţi scoate de la mine sau chiar voiai să mă vezi?

- Voi am să te văd, jur.

- Chi

ar aşa?

- Chiar aşa.

- Prin urmare,

dincolo de cealaltă chestie, mă placi? a sondat el terenul.

- Da, Marcus, sigur că te plac.

- Bin

e. Expresia de pe chip i se înseninase, lăsând să se vadă ceva ce

Joanna credea a fi o senzaţie de uşurare. Să reluăm faptele: o bătrânică stranie la înmormântare a lui Sir Jim, scrisoarea, programul, apartamentul spart, dai scrisoarea unui aşa-zis prieten ca să o trimită la analizat, care apoi îţi spune că s-a dezintegrat în timpul analizei...

- Şi ştii ce? l-a

întrerupt Joanna. Nu cred că s-a întâmplat aşa. Adică, gândeşte-te la scrisori vechi de sute de ani care sunt încă intacte, deşi au fost supuse analizei chimice pentru le determina vârsta. A clătinat din cap, a frustrare. întrebarea este de ce m-a minţit Simon. El este prietenul meu cel mai bun.

- Îmi pare rău, Jo, dar cred că ai dreptate să ai suspiciuni în legătură cu el. Aşadar, a continuat Marcus, după aceea îi spui totul şefului tău, care îţi zice să urmăreşti pista, dar face o întoarcere de o sută optzeci de grade câteva zile mai târziu şi te mută la un departament al ziarului cu totul inutil, unde nu poţi face valuri. Marcus şi-a frecat bărbia. Este limpede

că ai dat de o
urmă.
întrebarea
este ce faci de
aici incolo.

Joanna a scotocit prin rucsac, în căutarea plicului.

- Aceasta este fotografia pe care am împrumutat-o din casa din Dorset pentru a însoţi articolul. Iar acesta este programul teatral pe care mi l-a dat bătrânica. Le-am pus una lângă alta. Vezi? El este, nu-i aşa?

Marcus a cercetat atent

ambele fotografii.

- Cu siguranţă seamănă cu

el, da. Dacă este să ştie cineva mai multe despre povestea asta, trebuie să fie sora mea Zoe. Numai că ea filmează în Norfolk în prezent.

- Mi-ar plăcea să vorbesc cu Zoe, deşi

trebuie să fiu foarte precaută de acum încolo, să pară că am renunţat să mai cercetez povestea asta. Poţi aranja o întâlnire?

- Poate, dar o să te coste.

-Ce?

A zâmbit

larg.

- Un coniac acasă la mine.

Joanna stătea aşezată în camera de zi a lui Marcus, privind flăcările care jucau în focul pe gaz. Se simţea calmă, un pic ameţită şi uşurată de a fi împărtăşit cuiva secretul.

- Poftim, a zis Marcus întinzându-i un pahar cu coniac şi aşezându-se lângă ea. Aşadar, domnişoară

Haslam, încotro o luăm?

- Ei bine, tu

încerci să îmi aranjezi o întâlnire cu Zoe şi...

El i-a dus un

deget la buze.

- Nu la asta mă refeream. Vorbeam

despre noi. Şi-a trecut degetul peste obrazul ei, prinzând o buclă de păr. Eu nu vreau doar să joc rolul lui Watson pe lângă Sherlock Holmes. I-a luat paharul din mână înainte ca ea să fi apucat să ia măcar o înghiţitură, apoi s-a lăsat spre ea.

- Lasă-mă să te sărut, Joanna.

Poţi să îmi spui să mă opresc oricând şi îţi promit că aşa voi face.

Şi-a simţit stomacul strângându-se în aşteptarea sărutului când Marcus şi-a lipit buzele de ale ei. A închis ochii când sărutul lui blând a devenit mai pasional, iar limba lui o căuta tandru pe a ei. Braţele lui i-au înconjurat umerii, iar ea s-a relaxat în îmbrăţişarea lui şi toată judecata, binele şi răul au pierit într-o ceaţă a dorinţei. Apoi el s-a tras deodată înapoi.

- Ce? a murmurat ea.

- Voi

am să mă asigur că nu vrei să mă opresc.

- Nu,

nu vreau.

- Slavă Domnului pentru asta, a şoptit el şi a tras-o din nou spre el. Ah, Joanna, Doamne, eşti superbă...

O oră mai târziu, Joanna îi privea chipul mulţumit alături de al ei, cu o expresie plină de uimire. I-a zâmbit şi ea, satisfăcută.

- Joanna, cred că te iubesc...

Braţele lui sau încolăcit în jurul umerilor ei, iar ea s-a îmbătat de mirosul părului său proaspăt spălat şi de izul slab de mosc al loţiunii după ras, pe care i-1 simţea pe gât. Te simţi bine? a şoptit

el.

-Da.

S-a răsucit îndepărtându-se de ea şi s-a sprijinit într-un cot.

- Am vorbit serios, să ştii. Cred

că mă îndrăgostesc de tine.

- Pun pariu că asta

le spui tuturor fetelor, a replicat Joanna.

- înai

nte, poate, dar niciodată după. S-a ridicat în capul oaselor şi s-a întins după pantalonii lui, ca să caute ţigările în buzunar.

- Vrei una?

- Bine.

Marcus a aprins două ţigări şi s-au aşezat pe podea, cu picioarele încrucişate, fumând.

- A fost foarte

plăcută, a zis Joanna, zâmbindu-i.

- Partida de amor?

- Nu, ţigara.

Joanna a stins-o pe a ei în scrumieră.

- Ce romantică eşti! Vino aici. Marcus s-a întins spre ea din nou şi a sărutat-o. Ştii, de când am luat prânzul acela împreună, mă gândesc mereu la tine. Am putea transforma situaţia într-una permanentă?

- îmi dai o întâlnire

în oraş? l-a tachinat ea.

- Aşa s-ar zice, deşi după ultima

oră, sunt fericit să rămânem în casă cât de mult se poate.

- Of, Marcus, nu ştiu, a oftat Joanna. Ţi-am mai spus că am avut o relaţie pe termen lung cu un sfârşit urât. încă mă simt vulnerabilă. în plus, reputaţia ta te precedă, iar...

- Ce vrei să spui?

- încetează. Toţi cei pe care îi ştiu

din Londra mi-au spus ce crai ai fost.

- Bine, bine,

recunosc că am ieşit cu câteva femei, dar jur că nu am simţit niciodată ceea ce simt pentru tine, a zis Marcus, mângâindu-i părul. îţi promit că nu voi face niciodată ceva să te rănesc.

Te rog, dă-mi o şansă, Jo. Putem merge cât de încet vrei tu.

- Marcus, ceea ce s-a întâmplat nu a fost deloc încet.

- De ce glumeşti de fiecare dată când încerc să îţi vorbesc serios?

- Pentru că – Joanna s-a frecat la ochi, obosită de acum – îmi este frică.

- Tot ce vreau este

să fac parte din viaţa ta. Dă-mi o şansă şi jur că nu te voi dezamăgi.

- Bine, o să mă gândesc, a zis Joanna cu un căscat. Sunt epuizată.

- Poţi sta aici în seara asta, dacă tot nu ai un pat al tău la care să te întorci, i-a zâmbit el.

- Am

dormit foarte bine pe podea în ultimele zile.

- Joa

nna, nu intra în defensivă. Glumeam. Nimic nu mi-ar face o bucurie mai mare decât să mă trezesc lângă tine mâine-dimineaţă.

- Chiar aşa?
- Da, chiar aşa.

- Bine. Mulţumesc.

S-a ridicat şi i-a întins o mână,

ajutând-o să se ridice. A condus-o afară din camera de zi, spre dormitor, apoi a tras cuvertura de pe pat.

- Aah

, un pat. Raiul.

Joanna s-a urcat în pat şi s-a ghemuit mulţumită când Marcus s-a strecurat lângă ea şi a stins lumina.

-Jo?

-Da?

- Chiar trebuie să adormim imediat?

în dimineaţa următoare, Joanna a fost trezită de atingerile lui

Marcus. Pe jumătate adormită, a deschis ochii în timp ce

Marcus o mângâia tandru, apoi au făcut din nou dragoste.

- Dumnezeule! Uite cât e ceasul. Este nouă şi douăzeci. Voi întârzia îngrozitor de mult!

Joanna a

sărit din pat şi a dat fuga în camera de zi, ca să îşi caute hainele.

Marcus a venit după ea.

- Nu pleca. Jo. Stai aici, cu mine.

Am putea petrece ziua în pat.

- Aş vrea eu. Şi aşa

mai am puţin şi îmi pierd slujba, a zis ea, ţopăind prin cameră şi încercând să își tragă ciorapii.

- întoarce-te

diseară, da?

- Nu, au promis că îmi livrează patul cel nou şi trebuie să mă duc direct acasă, ca să mă întâlnesc cu ei la cinci şi jumătate, a zis Joanna trăgându-şi rochia peste cap.

- Aş putea veni să te ajut să instalezi patul, a zis el trăgând nădejde.

- Uite cum facem, te sun de la

muncă.

Joanna şi-a pus jacheta şi şi-a luat rucsacul.

Apoi l-a sărutat.

- îmi mulţumesc pentru aseară.

- Şi pentru azi-dimineaţă, i-a amintit el, deschizându-i uşa.

- Da. Apropo, o suni pe Zoe ca să fixezi întâlnirea?

El a sărutat-o pe nas.

- Las' pe mine,

doamnă.

Marcus a urmărit-o îndepărtându-se, apoi şi-a întins mușchii delicios de încordați după seara trecută. Târându-se înapoi în pat, a adormit în câteva minute.

Telefonul l-a trezit la ora

unu. A alergat spre el, sperând că este Joanna.

- Mar

cus Harrison? a întrebat o voce de bărbat.

-Da?

- Nu ştiu dacă îţi aminteşti de mine, dar eram mai mare cu cinci ani decât tine la colegiul Wellington. Mă numesc

Ian, Ian Simpson.

- Md a... cred că îmi amintesc – ai

fost şef de promoţie, nu-i aşa? Ce mai faci?

- Bin

e, foarte bine. Ascultă, ai vrea să ne întâlnim la un pahar? Să mai vorbim despre trecut, ştii tu.

- Hmm... Când te gândeai să ne

întâlnim?

- Chiar în seara asta. Ce ar fi să ne vedem la clubul St. James?

- Mă tem că nu pot. Am ceva

planificat deja.

Marcus se întreba de ce ar n Ian Simpson atât de grăbit să se întâlnească cu el din senin. Nu îşi amintea să fi purtat nici o singură conversaţie cu el – la şcoală, Marcus se ferise mereu de el şi de bine-cunoscutele lui tendinţe sadice faţă de băieţii mai mici.

- Ai putea anula,

cumva?
Trebuie să vorbim despre ceva ce te-ar putea interesa

financiar.

- Serios? Bine, atunci, cred că aş putea ajunge pe la şapte.

- Perfect, câtă vreme nu te

supără că va trebui să plec devreme. Abia aştept.

- Da,

salut.

Marcus a lăsat receptorul jos şi a ridicat din umeri, nedumerit. Mai târziu, chiar înainte de a pleca din casă, a format numărul Joannei.

- Bună, scumpo, a

ajuns patul?

- Da, slavă Domnului! Vecina de sus

i-a prins chiar în clipa când voiau să plece. Şi *le- am zis* celor de la compania de livrări să sune la vecina de la etaj dacă nu sunt acasă. în fine, bine că l-am primit.

- Vrei să te aiut să testezi patul

mai târziu? Sunt super calificat, te asigur, a zis el, rânjind superior.

- Sunt convinsă că eşti, a spus Joanna

tărăgănat, sarcastică. Ce ar fi să o luăm încet şi să ne uităm la un film, în schimb? Am instalat şi noul televizor, a adăugat ea. Ai putea aduce *No Way Out.*

- Serios, Jo? Nu ţi-am spus cât

de deprimant este? Ar trebui să ştiu, că doar el l-am produs, a zis el.

- Serios, a zis ea, zâmbind în sinea ei de jena lui. Vreau să văd ce ai creat. Cumpăr eu floricele. S-a făcut?

- S-a făcut, dar am voie să spun „Ți-am zis eu” când o să constaţi că nu îţi place.

- Vom vedea. La revedere,

Marcus!

- Pa, draga mea!

Când a

intrat în barul de la clubul St. James, Marcus l-a recunoscut pe

Ian Simpson pe loc, deşi faţa lui rotundă şi bărbia ascuţită începeau deja să se lase. „Băutor”, şi-a zis Marcus în timp ce Ian se apropia de el, iar construcţia lui voinică i-a amintit că Ian fusese căpitanul echipei principale de rugby. îi condusese la victorie, fără să ia prizonieri.

- Mar

cus, mă bucur să te văd, amice, a zis Ian, scuturându-i mâna cu bruscheţe. Stai jos. Ceva de băut?

- O

bere ar fi grozav, mulţumesc.

Marcus a scrutat

whiskyul din faţa lui Ian, dar şi-a amintit de promisiunea pe care şi-o făcuse şi a rezistat tentaţiei.

- Sup

er.

Ian a făcut semn unui chelner şi a comandat o bere şi un alt whisky. S-a aplecat în faţă, cu coatele sprijinite pe genunchi şi mâinile împreunate.

- Şi

ce ai mai făcut?

- Aă, de la terminarea

şcolii? Bine. A trecut ceva vreme, nu? Am absolvit acum şaptesprezece ani.

- Şi în ce domeniu lucrezi acum?

a zis Ian, neluându-i în seamă remarca.

- Am

propria mea companie de producţie cinematografică.

- Ce viaţă! Eu sunt un amărât de funcţionar public, care câştigă destul cât să pună pâinea pe masă. Dar presupun că atunci când ai o familie ca a ta, lucrurile progresează de la sine.

- Oarecum, deşi s-ar putea spune că familia a fost mai degrabă un impediment.

- Serios? Mă

surprinde ce spui.

- Da, surprinde pe toată lumea, a

zis Marcus morocănos. în momentul acesta încerc să constitui un fond în memoria bunicului meu, James Harrison.

- Serios? a zis Ian din nou. Măi să fie, ce coincidenţă, chiar despre asta voiam să vorbim.

Mulţumesc, a zis el când

chelnerul le-a pus băuturile pe masă.

Marcus I-a privit

suspicios, întrebându-se dacă va veni vreodată vremea când cineva va fi interesat să se întâlnească cu el de dragul lui însuşi, şi nu de dragul familiei sale.

- Noroc!

- Da,

noroc!

Marcus a luat o gură zdravănă din bere,

privindu-l pe Ian care îşi golea primul pahar şi îl ridica la buze pe al doilea.

- Spune, despre ce este vorba?

- Est

e un mare secret şi trebuie să înţelegi că avem încredere în tine încredinţându-ţi-l. Vezi tu, situaţia este următoarea: se pare că bunicul tău a fost mare crai şi a avut o aventură cu o anumită doamnă care era foarte cunoscută.

Femeia i-a scris nişte scrisori foarte focoase. Bunicul tău i le-a returnat pe toate cu ani în urmă, în afară de una. Am crezut că a înapoiat- o – mereu a promis că Ia moarte o va lăsa prin testament pe ultima şi cea mai compromiţătoare dintre ele familiei acestei doamne. Ian a ridicat paharul şi a luat o înghiţitură. Dar se pare că scrisoarea era alta.

„Scrisoarea pe care a primit-o Joanna de la bătrânica aceea”, a dedus Marcus.

- Nu aş putea spune că îmi

amintesc să fi existat ceva de felul acesta în testament, a murmurat

Marcus,
candid.
- Nu.
Ulterior,
familia...

interesată ne-a contactat pentru a vedea dacă putem recupera această ultimă scrisoare. Ar fi foarte jenant dacă ar cădea în mâinile cui nu trebuie.

- înţeleg. Are rost să întreb

despre care familie este vorba?

- Nu, dar îţi pot

spune că sunt destul de bogaţi ca să ofere o recompensă substanţială oricui o găseşte. Adică foarte substanţială.

Marcus şi-a aprins o ţigară şi l-a scrutat pe Ian cu privirea.

- Şi cât de departe aţi ajuns cu investigaţia?

- Nu

destul de departe. Am auzit că eşti prieten cu o tânără ziaristă.

- Joanna Haslam?

- Da. Ai idee cât

ştie?

- Nu prea. Nu am discutat chestiunea,

dar ştiu că i s-a trimis o scrisoare, probabil cea care a ajuns în mâinile voastre.

- Aşa. Uite, Marcus, să

vorbim pe şleau, nu crezi că este posibil ca domnişoara Haslam să încurajeze prietenia dintre voi pentru că are impresia că îi vei furniza alte informaţii?

Marcus a oftat.

- Cred că este posibil, mai ales după cele auzite de la

tine.

- Dacă eşti înştiinţat dinainte, te

poţi apăra, aşa se zice. Şi, evident, această conversaţie rămâne între noi. Guvernul britanic se bazează pe tine.

Marcus se săturase de atitudinea de tip capă şi spadă a lui

Ian.

- Ascultă, lasă vrăjeala, lan, şi spune-mi clar ce vrei.

- Ai acces la casele bunicului tău,

atât cea din Londra, cât şi cea din Dorset. Poate că ceea ce ne trebuie să află într-una din ele.

„Poate că asta căuta

Joanna”, şi-a zis Marcus tresărind.

- Ar putea fi, aşa

este. Cu siguranţă podul din Haycroft House este plin până la refuz de cutii cu suvenire de-ale bunicului.

- Atunci, poate ar fi o idee bună să mai faci un drum până acolo şi să te mai uiţi o dată prin cutii?

- la stai, de unde

ştii că m-am uitat deja? a întrebat Marcus insistent. Ne-ai spionat pe mine şi pe Joanna?!

- Marcus, amice,

guvernul britanic încearcă să rezolve problema cât

se poate de repede şi de discret.
Pentru toţi cei implicaţi.

- Iisuse! Pe Marcus nu îl liniştea tonul lui Ian. De la

scrisoarea
aceasta va
porni al
treilea războî
mondial, sau

ce?

- Nici pe departe. Un zâmbet a înmuiat

trăsăturile lui Ian. O simplă... indiscreţie din partea unei anumite tinere de la vremea aceea, pe care familia ar prefera să o treacă sub tăcere. Ar putea exista şi alte locuri despre care nu ştim, prieteni de încredere de-ai bunicului tău cărora să li se fi dat scrisoarea în păstrare. Situaţia este atât de delicată, că nu trebuie să scăpăm nici un amănunt din vedere. Ce ţi-am spus în seara asta este numai pentru urechile tale.

Aşa că orice discuţii cu Joanna pe subiectul acesta vor

atrage
anularea
înţelegerii şi
vă va pune pe
amândoi într-

o... poziţie vulnerabilă. Te-am ales pentru ştim că eşti o

f

jersoană discretă, care are acces justificat la ocuri şi oameni la care noi nu putem ajunge fără a trezi suspiciuni. Şi, aşa cum am subliniat deja, vei fi recompensat pentru eforturile tale.

- Chiar dacă nu o găsesc?

Ian a băgat

mâna în buzunar şi a scos un plic. L-a pus pe masă.

- Iată un mic aconto pentru a-ţi acoperi cheltuielile.

Ce ar fi să o ducî pe Joanna într-un weekend departe de

Londra, o plimbi şi scoţi la restaurant şi încerci să afli cât de departe au ajuns cercetările ei? Cu răbdarea treci şi marea, cum se spune.

- Da, pricep ce vrei, lan, a murmurat

Marcus, dorindu-şi să îi poată trage un pumn lui Ian în mutra lui superioară şi să îi spargă nasul.

- Bine. Iar dacă

descoperi biletul de aur, suma din plicul acela o să ţi se pară mărunţiş. Iar acum mă tem că trebuie să plec. Ai acolo şi cartea mea de vizită. Sună-mă la orice oră din zi sau din noapte, dacă ai veşti. S-a ridicat şi a întins mâna. Ah, apropo, nu vreau să par melodramatic, dar miza este uriaşă. Orice scurgere pe canale nepotrivite te-ar face să te trezeşti în şanţ. Noapte bună!

Marcus l-a privit pe lan cum pleacă. S-a ridicat apoi brusc, cutremurat de ultima ripostă a lui Ian. A cedat şi şi-a comandat un whisky, foarte neliniştit, dar după ce a luat o gură din băutură, s-a calmat amintindu-şi că la şcoală Ian folosea tactici de intimidare cu băieţii mai mici, pentru a le înrobi voinţa. Cu toate acestea, profesorii îl vedeau mereu ca pe un tip fermecător şi grijuliu. Era evident că Ian nu se schimbase, dar Marcus era acum adult în toată firea şi ştia să nu îi ia ameninţările în serios.

Îl mâncau degetele să afle ce sumă era în plic. Ce ar fi dacă *ar găsi* scrisoarea şi apoi ar pune-o în mâinile potrivite? După câte lăsase să se înţeleagă lan, ar putea stabili singur preţul. Poate aşa ar avea destui bani ca să îşi transforme filmul în realitate şi în felul acesta să facă ceva meritoriu...

Apoi s-a întrebat dacă, în ciuda avertismentul ui lui Ian despre „scurgeri pe canale nepotrivite”, nu ar trebui să îi mărturisească totul Joannei în legătură cu discuţia pe care o purtase în ultima jumătate de oră. Aşa ar putea lucra împreună – fără secrete, de la bun început. Dar dacă afla Ian? Nu voia să o pună în pericol pe Joanna...

Poate că va amâna până una-alta, să vadă încotro merg lucrurile şi va lua o decizie mai târziu.

„Ce nu ştie nu o poate

răni”, a hotărât el, golindu-şi paharul. Ian plătise deja consumaţia, aşa că a ridicat plicul şi a coborât la toaleta bărbaţilor. S-a încuiat într-o cabină şi a numărat teancul gros de banchete din plic, simţind cum îi creşte pulsul. Cinci mii de lire în bancnote de douăzeci şi cincizeci.

Desigur,

pasul următor era să se vadă cu Zoe şi să afle ce ştia ea despre această scrisoare – nu numai pentru a-i face pe plac Joannei, ci şi pentru a-şi transpune în realitate proiectul de film...

După o jumătate de oră, sosit cu taxiul în faţa apartamentulu i Joannei, simţea cum plicul plin de bani îl ardea vinovat în buzunarul bainei. S-a scuturat de senzaţia aceasta şi s-a lăsat condus într-o camera de zi primitoare, unde fusese deja aprins un foc, iar pe măsuţa de cafea trona un bol cu floricele.

- Ţi-am simţit lipsa astăzi, a zis Marcus, apoi s-a aplecat spre ea şi a sărutat-o pasional.

- Dar

m-ai văzut azi-dimineaţă, a zis Joanna, dezlipindu-şi buzele de ale lui cu părere de rău.

- Par că a fost în urmă cu

câteva veacuri, a şoptit el, aplecându-se ca să îi mai dea un sărut, dar ea l-a evitat.

- Marcus, filmul!

A scos vechea casetă VHS pe care o dibuise într-un sertar din apartamentul lui.

- Vreau să îţi mai spun o dată,

nu este un film care să încurajeze o atmosferă romantică.

Joanna a băgat-o în aparat, apoi a dat drumul televizorului şi s-au aşezat pe noua canapea împreună, Joanna cuibărindu-şi capul în înaoitura umărului lui.

Marcus nu a văzut nimic

din prima jumătate de oră a filmului, atât de captivat era de chipul Joannei, de atenţia ei concentrată exclusiv asupra creaţiei lui. A simţit cum i se formează un ghem de spaimă în stomac. Dacă i se părea o tâmpenie? Dacă i se părea că *el* este un tâmpit?

Dacă...?

în cele din

urmă, când pe ecran a început să ruleze genericul de final, Joanna a întors capul spre el, iar ochii îi sclipeau.

- Marcus, a fost uimitor, a murmurat ea.

- Ţi

s-a... cum ţi s-a părut? a întrebat el.

- Mi s-a părut

genial, a zis ea. Este unul din filmele acelea care îţi rămân în suflet, ştii? Filmarea este splendidă şi creează un ambient minunat, chiar te duce în pădurea tropicală...

înainte să

mai apuce să zică altceva, Marcus a sărutat-o. Gura ei avea un gust dulce-sărat de floricele când i-a răspuns la sărut.

Genericul a continuat să ruleze pe ecran, dar ei doi nu i-au dat nici o atenţie.

CAPITOLUL
17

Vineri după-amiază, Zoe s-a întors la hotel de la filmare şi a dat fuga în cameră să îşi ia geanta de voiaj. Simţind cum îi bubuie inima în piept, a lăsat cheile la recepţie.

- Şoferul vă

aşteaptă înăuntrul barului, domnişoară Harrison.

- Mulţumesc.

Zoe a pătruns în barul plin de

localnici, înainte ca ochii ei să aibă timp să examineze încăperea, a apărut un bărbat lângă ea.

- Do

mnişoară Harrison?

-Da?

A trebuit să îşi lase capul

pe spate pentru a se putea uita la el. Era înalt, bine făcut, cu părul nisipiu şi ochi foarte albaştri. Părea nelalocul lui, îmbrăcat în costumul lui cenuşiu imaculat, cu cămaşă şi cravată.

- Bună ziua.

- Pot să vă iau geanta? a zis

el, iar un zâmbet cald i-a încreţit chipul.

- Mul

ţumesc.

Zoe l-a urmat afară, în parcare, unde aştepta un Jaguar negru, cu geamuri fumurii. I-a deschis una din portierele din spate.

- Poftim, urcaţi.

Zoe a urcat.

I-a pus geanta în portbagaj, apoi s-a urcat la volan.

- Ai aşteptat mult timp? a întrebat ea.

- Nu,

doar vreo douăzeci de minute.

A pornit motorul şi a

ieşit din parcare cu spatele.

Zoe s-a lăsat pe spate pe

bancheta îmbrăcată în piele cafenie, în timp ce Jaguarul rula pe drumurile de ţară torcând ca un pisoi.

- Cât

facem până acolo?

- Vreo jumătate de oră,

domnişoară Harrison, a replicat şoferul.

Deodată,

Zoe s-a simţit stânjenită, ruşinată faţă de acest om plăcut şi politicos. Cu siguranţă ştia că o ducea la o întâlnire amoroasă cu şeful lui. Nu şi-a putut reprima gândul că aceasta nu era prima oară când făcea acest serviciu pentru Art.

- Luc

rezi de multă vreme pentru... ăăă, prinţul Arthur? a întrebat ea, rupând tăcerea.

- Nu, este o slujbă

uouă. Va trebui să mă evaluaţi cu puncte de la unu la zece.

Zoe i-a surprins zâmbetul în oglinda retrovizoare.

- Vai, nu aş putea... adică este prima dată şi pentru mine...

ăăă... vreau să spun că nu am mai fost uiciodată la Sandringham.

- Atunci suntem amândoi începători în enclava regală.

-Da.

- Nici măcar nu sunt sigur că ar

trebui să vorbesc cu dumneavoastră. Cred că mă pot considera norocos că nu mi-au tăiat limba şi boa... Da, înţelegeţi ce vreau să zic.

Zoe a chicotit, iar ceafa lui s-a făcut

trandafirie.

- Nu spun nimic, dacă nu spui nici tu, a adăugat ea, simţindu-se mult mai liniştită.

în scurtă

vreme, şoferul a scos un telefon mobil şi a format un număr.

- Sosesc la York Cottage în cinci minute cu coletul pentru Alteţa Sa.

A semnalizat la stânga şi a trecut prin

porţile grele, din fier forjat. Zoe a privit înapoi şi a văzut că s-au închis în linişte in urma maşinii.

- Aproape am

ajuns, a zis el, înaintând pe drumul larg şi neted.

În lumina

după-amiezii, fâşii de ceaţă acopereau parcul care se deschidea în faţa lor, împiedicându-i să vadă departe. Maşina a cotit la dreapta şi a coborât pe o alee îngustă, străjuită de tufişuri pe ambele părţi, apoi s-a oprit.

- Am ajuns, domnişoară

Harrison.

Şoferul a coborât din maşină şi i-a deschis portiera.

Zoe abia a avut timp să admire eleganta

clădire victoriană adăpostită printre copacii înalţi, înainte ca Art să iasă pe uşa principală.

- Zoe ! Ce minunat

să te revăd!

A sărutat-o pe ambii obraji cu căldură, dar oarecum formal.

- Să duc bagajul domnişoarei

Harrison înăuntru? a întrebat şoferul.

- Nu,

îl duc eu, mulţumesc, a zis Art.

Şoferul l-a urmărit din

ochi pe prinţ, care a pus uu braţ protector peste umerii lui Zoe Harrison şi a condus-o înainte. Se aşteptase la o vedetă arogantă, vanitoasă, cu iluzii de grandoare. în schimb, întâlnise o tânără foarte frumoasă, dulce şi emoţionată. S-a întors către maşină, a urcat şi a format un număr.

- Colet livrat la York Cottage.

- Bin

e. Insistă să i se asigure intimitate, vrea să fie liberă zona.

Ne ocupăm de aici. Raportezi mâine, la douăsprezece. Noapte bună,

Warburton!

- Noapte bună, domnule!

După patruzeci şi opt de ore binecuvântate, se aflau la intrarea holului de la York Cottage, iar Zoe era gata să plece spre Londra.

- Zoe, a fost minunat, a zis Art, sărutândo tandru pe buze. A trecut prea repede. Când te întorci în

Norfolk?

- Marţi. Până atunci voi fi la Londra.

- Te sun, dar aş putea să trec şi te văd înainte de ziua de marţi. Mă întorc şi eu în oraş mai târziu.

- Bin

e. îţi mulţumesc pentru un weekend foarte plăcut.

S-au apropiat de Jaguar împreună. Şoferul îi băgase deja geanta ae voiaj înăuntru şi i-a deschis portiera.

- Ai grijă!

Art i-a făcut semn cu mâna, iar

şoferul a pornit motorul. Zoe l-a privit cum dispare printre copaci, în vreme ce maşina trecea de porţile moşiei.

- Va duc pe Welbeck Street. Corect, domnişoară

Harrison?

- Da, mulţumesc.

Zoe se uita pe geam fără

să vadă nimic. Ultimele patruzeci şi opt de ore o lăsaseră secătuită emoţional şi fizic. Intensitatea prezenţei lui

Art pentru atât de mult timp o epuizase. A închis ochii şi a încercat să aţipească. Slavă Domnului că avea câteva zile să se refacă, *să gândească*. Art îi vorbise despre urzeli şi planuri pe care le făcuse, care să le permită să petreacă mai mult timp împreună, singuri. Voia să vorbească familiei sale despre dragostea lor şi apoi, poate, întregii ţări...

Zoe a oftat

din rărunchi. Frumoase gânduri, dar cum putea exista un viitor pentru ei? Consecinţa întregii atenţii căreia Jamie ar fi nevoit să îi facă faţă ar fi catastrofică.

„Ce am stârnit?”

- Vă

este prea cald, domnişoară Harrison? Să îmi spuneţi şi dau mai încet căldura.

- Nu, îmi este foarte bine, mulţumesc, a răspuns ea. Ai avut un weekend plăcut?

- Da,

a fost destul de plăcut, vă mulţumesc. Dumneavoastră?

- Plăcut, da, a încuviinţat ea din cap în întunericul maşinii.

Şoferul a râmas tăcut tot restul călătoriei, l-a fost recunoscătoare pentru că simţise că nu avea chef de vorbe.

Au ajuns pe Welbeck Street la puţină vreme după ora trei. Şoferul i-a dus geanta la uşă, iar ea a descuiat.

- Mulţumesc. Cum te cheamă, apropo?

- Mă

numesc Simon. Simon Warburton.

- Noapte bună,

atunci, Simon, şi îţi mulţumesc.

- Noapte bună,

domnişoară Harrison!

Simon s-a întors la maşină şi a

văzut cum Zoe a închis uşa în spatele ei. A transmis prin radio că fusese dusă acasă cu bine şi s-a întors spre garaj, ca să predea

Jaguarul şi să îşi ia propria maşinâ.

A spune că o minţise pe

Zoe când îl întrebase dacă petrecuse un weekend plăcut era un

eufemism.
Când se

întorsese din

Norfolk în

apartamentul
lui
vineri

după-amiază, remarcase imediat scrisoarea din

Noua Zeelandă. Citind-o, Simon şi-a dat seama că în adâncul sufletului nu se aşteptase ca Sarah să se mai întoarcă vreodată la el. Dar realitatea care l-a lovit când a citit câ nu mai venea înapoi nu a fost mai puţin devastatoare, întâlnise pe altcineva, explica ea. îl iubea pe bărbatul acesta – şi iubea Noua

Zeelandă – se logodise cu el şi rămânea acolo. îi părea rău, desigur, se

simţea
vinovată...
platitudinile

obişnuite care păreau false inimii devastate a lui Simon.

Simon plânsese de puţiue ori in viaţă. Seara de vineri fusese una dintre ele. După ce o aşteptase atâta vreme, rezistând cu vigoare altor oferte, gustul amar pe care îl simţea la gândul că amânase să îi spună până în ajunul întoarcerii ei, îl măcina.

Singura persoană care ar fi vrut să îl consoleze –

cea mai veche prietenă a lui – era plecată sau îi ignora apelurile. Şi, ca să pună capac la tot, fusese nevoit să îşi petreacă duminica făcând pe şoferul pentru o vedetă de cinema îndrăgostită, care se înapoia la Londra.

Ce dracului făcea ca un

amărât de şofer, după toţi aceşti ani de antrenamente

speciale?
Când îl informaseră, săptămâna trecută, la

Thames House, despre această „misiune specială”, i se sgusese că trebuia să „dea o mână de ajutor', pentru că

Departamentul pentru Protecţia Familiei Regale ducea lipsă de personal, dar explicaţia nu ţinuse. Dacă ar fi avut grijă de unul dintre membrii familiei, ar fi fost diferit, dar să îl recruteze numai pentru a face pe şoferul amantei prinţului care era al treilea în linia de succesiune la tron părea ridicol. Iar protocolul de adresare faţă de membrii familiei regale părea nesfârşit, ca şi cum nu erau oameni, ca toţi ceilalţi, ci o specie complet diferită.

Simon a predat

Jaguarul, simţind că singura bucurie din ultimele trei zile fusese să îl conducă, şi s-a urcat în maşina lui. Spera că acum fusese „eliberat” din misiunea lui specială şi se putea întoarce la slujba lui adevărată.

A condus spre nordul Londrei,

dorindu-şi cu însufleţire să nu ajungă acasă într-un apartament gol. Dintr-un impuls de moment, a făcut dreapta la intersecţie şi a trecut prin faţa clădirii Joannei. Văzând lumina aprinsă, a parcat în faţă, a coborât şi a sunat la uşă.

A văzut-o pe

Joanua cum se uită pe fereastră şi apoi deschide uşa.

- Bună, a zis ea.

Simţea că nu se bucură să îl vadă.

- Am venit la un moment uepotrivit?

- Un

pic, da. Scriu un articol pentru mâine.

A rămas în cadrul uşii, în

mod evident nedorind să îl invite înăuntru.

- Bin

e. Eram doar în trecere.

- Pari obosit, a zis Joanna,

şovăind între a-l întreba de ce arată atât de nefericit şi nevrând să il lase să intre.

- Sunt. Am avut un weekend plin.

- Şi

eu la fel. Totul este în regulă?

El a încuviinţat din cap, fără să o

privească în ochi.

- Da, totul este în regulă. Sună-mă şi vino la cină într-o zi. Avem de recuperat.

- Da.

Joanna l-a privit, ştiind că s-a întâmplat ceva grav şi simţindu-se îngrozitor de vinovată pentru refuzul de a-l invita înăuntru. Aşa voi face.

- La revedere, atunci.

Simon şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a traversat aleea în sens invers.

Zoe se relaxa în cada

plină cu apă fierbinte când a auzit soneria.

- La

naiba!

A rămas nemişcată, sperând că vizitatorul ei va pleca. Nu putea fi Art; el era pe drum dinspre Sandringham, iar cu Jamie vorbise mai devreme, îl sunase la şcoală.

Soneria s-a auzit din nou. Cedând, a apucat un prosop şi a coborât scările, lăsând picături de apă în urma ei.

- Cine este? a întrebat ea prin uşă.

- Fra

tele tău cel drag, scumpo.

- Intră! îmi iau halatul şi

cobor imediat.

A deschis, apoi a zburat în sus pe scări şi după cinci minute s-a întors în camera de zi.

- Arăţi bine,

Marcus. în plus, nu ţi-ai pus nimic de băut, deşi eşti aici de cinci

minute.

- Dragostea unei femei bune, asta este.

- înţeleg, cine este?

- îţi spun imediat. Cum merg

filmările? a întrebat el.

- Bine. Îmi place.

- Eşti

de-a dreptul strălucitoare, Zoe.

- Chiar aşa?

- Dragostea unui bărbat bun, poate? a încercat

Marcus.

- Ha! Doar mă ştii, m-am măritat cu arta mea şi cu copilul meu, i-a zâmbit Zoe inocent. Spune-mi,

cine este
această
femeie care
te-a pus pe
cărarea

cumpătării?

- Nu aş merge până într-acolo, dar da, cred că ar putea fi „aleasa". Ai vrea să faci cunoştinţă cu ea la cină mâine-seară, la bistroul de lângă casa mea? Eu plătesc. Aşa poţi să o vezi şi tu. întotdeauna am avut încredere în părerea ta.

- Ai avut? i-a aruncat ea o privire

încruntată. Nu prea cred, dar da, sigur că vreau să o cunosc.

Ţârâitul unui telefon mobil s-a auzit de undeva din cameră. Zoe s-a ridicat şi a început să îşi caute geanta. A găsit-o lângă uşă şi a scos din ea telefonul.

- Alo ?

Marcus a

văzut cum un zâmbet îi îndulceşte tot chipul.

- Da,

aşa este, mulţumesc. Şi tu? Şi eu. Fratele meu este la mine, vorbim mai târziu? Bine, pa.

- Cine era? a

întrebat Marcus, ridicând dintr-o sprânceană. Moş Crăciun?

- Un prieten.

- Mda, sigur. I-a studiat chipul,

în timp ce încerca să îşi ascundă expresia visătoare pe care o avusese la telefon. Haide, Zoe, ai cunoscut pe cineva, aşa este?

- Nu... da... ah, Doamne! într-un fel.

- Cine este? îl cunosc? Vrei să îl aduci la cina de mâine-seară?

- Aş vrea eu, a murmurat ea. Este un pic cam complicat.

- Este însurat, ei?

- Da,

s-ar putea spune şi aşa. Uite, Marcus, nu pot spune mai multe. Ne vedem mâine-seară, pe la opt, dacă îţi convine ora.

- Sig

ur. Marcus s-a ridicat.

Numele ei este Joanna, a zis el în drum

spre uşă. Să fii drăguţă cu ea, da?

- Sigur că da, a zis

ea dându-i un sărut. Noapte bună!

Marcus s-a

întors acasă in seara aceea, după ce s-a oprit să cumpere nişte produse de curăţenie, hotărât fiind să se năpustească asupra ultimelor urme de mizerie din apartamentul

lui de burlac
şi să îl
pregătească
pentru
următoarea

vizită a Joannei. Urcând scările fluierând, s-a oprit surprins

când şi-a dat seama că uşa lui era deschisă.
înainte să aibă

timp că îl confrunte pe hoţul de ocazie, un bărbat îmbrăcat în salopetă de constructor a scos capul pe uşă.

- Sunteţi chiriaşul?

- Da. Cine dracului eşti? Şi cine ţi-a permis să intri?

- Proprietarul – suntem amici.

Am venit să verific pata de apă de pe perete.

- Car

e pată?

Nelămurit, Marcus a trecut pe lângă

constructor şi a intrat în apartament.

- Aci, dom’le, i-a

indicat
muncitorul o
porţiune de
perete
deasupra

arhitravei, acoperită cu tencuială proaspătă. Vecinii au raportat-o pe partea lor. Mă tem că-i în peretele din apartamentul dumneavoastră.

- Este duminică seară! Iar

proprietarul nu mi-a spus că veniţi.

- Scuze. Poate a

uitat. Dâ, acu’ s-a rezolvat totu.

- Hmm, bine.

Mersi, a zis el, privindu-l pe muncitorul care îşi strângea uneltele într-o cutie.

- Eu plec acu'.

- Bin

e. Mulţumesc.

- Noapte bună, dom’le!

Marcus l-a

privit uimit pe omul care a trecut pe lângă el şi a ieşit din apartament.

CAPITOLUL
18

Luni seară, îmbrăcată în bluza ei preferată, verde-închis, peste jeanşi, după ce tăiase în grabă câteva aţe care atârnau înainte de a ieşi din apartament, Joanna stătea neliniştită pe scaun, alături de Marcus, în bistroul slab luminat Şi se simţea tot mai îngrijorată în legătură cu întâlnirea cu Zoe Harrison.

- Pen

tru numele lui Dumnezeu, Jo, nu îţi face griji! Numai să nu o întrebi cine este tatăl lui Jamie. Este paranoică atunci când vine vorba despre asta şi când va auzi că eşti ziaristă, oricum nu se va simţi în largul ei.

Marcus a comandat o sticlă de vin şi

şi-a aprins o ţigară.

- S-ar putea linişti când îi voi

spune că nu mă interesează decât ce fel de begonii plantează în grădină, a replicat Joanna posacă.

Serios, nu ştiu cât mai pot suporta situaţia de la muncă.

Marcus a îmbrăţişat-o pe după umeri.

- Te

vei întoarce în linia întâi mai devreme decât îţi dai seama, mai ales dacă vei descoperi marele secret al lui Sir Jim.

- Mă îndoiesc.

Oricum, editorul meu nu este dispus să îl publice.

- Ah,

dar se găseşte mereu un ziar de scandal care să fie dispus, draga mea, a zis el sărutându-o. Uite-o pe Zoe.

Joanna a recunoscut-o

pe femeia care se apropia de ei şi s-a simţit uşurată văzând că şi ea se îmbrăcase neprotocolar, cu o pereche de blugi şi un pulover din caşmir care se potrivea cu ochii ei. Părul blond îi era înfăşurat într-un conci şi nu purta nici o urmă de machiaj – era departe de vedeta strălucitoare pe care se aştepta să o vadă Joanna.

- Joanna, eu sunt Zoe Harrison, a zis ea zâmbind când Joanna s-a ridicat de la masă. Mă bucur să te cunosc.

Cele două femei au dat mâna. Joanna, întotdeauna conştientă de înălţimea ei neobişnuită, şi-a dat seama că o domina pe micuţa Zoe.

- Roşu sau alb, Zoe? a

întrebat Marcus când chelnerul a desfăcut vinul.

- Ori

ce beţi voi, a răspuns Zoe aşezându-se în faţa lor. Aşadar, unde f-ai cunoscut pe fratele meu?

- Păi... eu...

- Joanna lucrează la *Morning MaiL* Ea mi-a luat interviul despre fondul memorial. Apropo, când apare articolul, draga mea?

- Ah, curând, săptămâna viitoare, cred.

Joanna urmărea cu atenţie chipul lui Zoe. Un pâlpâit de neliniște i-a traversat trăsăturile.

Marcus le-a întins câte un

pahar de vin alb.

- Noroc! Beau în onoarea

faptului că le am numai pentru mine pe cele mai frumoase femei din Londra.

- Ce linguşitor eşti, frate dragă!

Zoe a ridicat o sprânceană înspre Joanna, apoi a luat o înghiţitură din vin. Despre ce scrii, Joanna?

- Sunt la secţia Casa şi

grădina în prezent.

A remarcat uşurarea lui Zoe la auzul

răspunsului ei.

- Dar nu pentru mult timp, a întrerupt-o

Marcus. Sper că fata acesta va avea destul de mult succes ca să imi asigure o bătrâneţe confortabilă.

- N-are de ales, a

spus Zoe cu un glas tărăgănat. Că doar tu nu ai de gând să candidezi la postul de guvernator al Băncii Angliei, aşa-i, Marcus?

- Nu o asculta pe sora mea, i-a zis el Joannei, aruncând o privire alertată spre Zoe. Ne petrecem mai tot timpul împungându-ne.

- Aşa e, a zis Zoe. Dar este mai

bine să îl vezi pe Marcus aşa cum este cu adevărat, Joanna. Nu vrem şocuri sau surprize neplăcute mai târziu, nu?

- Nu,

surioară dragă, nu vrem. Şi acum ce ar fi să taci şi să alegem ceva de mâncare?

Joanna a văzut că Zoe i-a aruncat un

zâmbet
satisfăcut
peste masă şi
şi-a dat seama
că îi plăcea să

îl tachineze pe fratele ei. I-a zâmbit şi ea.

După ce chelnerul le-a

luat comanda, Marcus s-a scuzat şi a dat o fugă până la magazinul de alături, ca să cumpere un pachet de ţigări.

- Am

auzit că filmezi *Tessy* în Norfolk? a zis Joanna.

-Da.

- îţi place?

- Foarte mult. Este un rol

minunat.

Chipul lui Zoe se luminase. Sper să mă ridic la înălţimea lui.

- Eu sunt convinsă că o vei face. Este minunat să văd o actriţă britanică jucând acest rol, a zis

Joanna. întotdeauna mi-au plăcut cărţile lui Hardy, mai ales *Departe de lumea dezlănţuită.* Am studiat-o la şcoală şi ne puneau să vedem filmul de fiecare dată când ploua prea tare şi nu puteam face orele de sport. Nu se spune că orice bărbat este fie un Gabriel Oak, ne un căpitan Trey? îmi doream cu disperare să fiu Julie Christie şi să îl sărut pe Terence

Stamp îmbrăcat în uniformă de soldat!

- Şi

eu la fel! a chicotit Zoe. Un bărbat în uniformă are un farmec aparte, nu crezi?

- Poate că de vină sunt nasturii

aceia lucioşi.

- Pe mine perciunii m-au cucerit, a zis Zoe

rânjind.
Doamne, mă gândesc la unii dintre bărbaţii pe

care îi plăceam şi mă cutremur.
Simon Le Bon este altul la

care visam noaptea.

- Mă car el arăta bine. Nu, al

meu era mult mai puţin arătos.

- Cine? a întrebat

Zoe. Nu te opri.

- Boy George, de la Culture Club.

Joanna a roşit şi şi-a lăsat privirile în jos. Dar este...

- Ştiu

!

Când Marcus s-a întors cu ţigările, cele două femei chicoteau de mama focului.

- Sor a mea îţi

povesteşte vreo istorie jenantă de când eram mic?

- De ce presupun bărbaţii că vorbim mereu despre ei? a replicat Zoe.

- Pentru că au un simţ nemăsurat al

propriei importanţe.

- Nu-i aşa?

Ambele

femei şi-au dat ochii peste cap şi au râs.

- Put

eţi să vă abţineţi amândouă cât mâncăm aperitivele? a zis Marcus îmbufnat, când chelnerul s-a întors la masa lor.

După două sticle de vin, Marcus se simţea exclus.

Deşi îi făcea plăcere să le vadă pe Zoe şi pe Joanna înţelegânduse atât de bine, se simţea ca un intrus la petrecerea fetelor, în timp ce ele îşi împărtăşeau poveşti din trecutul lor de adolescente, care lui însă nu i se păreau deloc amuzante. în plus, discuţia nu se îndrepta spre lucrurile pe care dorea să le afle. Zoe povestea cu mare elan un renghi pe care îl jucase la internat unui profesor detestat, ceva cu un prezervativ umplut cu apă.

- Mulţumesc, Marcus, a zis Joanna când

el i-a mai turnat vin în pahar.

- Cu plăcere,

madam.
Scopul meu este să fiu de folos, a mormăit el.

- Marcus, nu mai fî posac! Zoe s-a lovit cu un deget peste nas şi s-a aplecat peste masă, în direcţia Joannei. Un

sfat de la cineva care îl cunoaşte:
dacă buzele îi sunt ţuguiate

şi începe să încrucişeze puţin ochii, înseamnă că este într-o pasă proastă.

Joanna i-a făcut cu ochiul.

- Am

recepţionat mesajul şi l-am înţeles.

- Aşa dar, frate

drag, cum merge cu fondul memorial? l-a întrebat Zoe.

- Să ştii că muncesc din greu. În momentul acesta aranjez ceremonia de lansare în foaierul Teatrului

Naţional, care va fi peste vreo două săptămâni şi reunesc o comisie pentru audiţii. M-am gândit să fie alcătuită din directorul unei şcoli de teatru, un regizor, un actor cunoscut şi o actriţă. Mă gândeam că poate ai vrea să fii tu acea actriţă, Zo, având în vedere că este vorba de fondul lui Sir

Jim.

- Sigur, mi-ar fiice plăcere. O mulţime de bărbaţi superbi, de optsprezece ani, cu care va trebui să iau masa, ca să mă asigur că sunt potriviţi...

- Pot

să mă întâlnesc eu cu cei pe care nu îi vrei?

- Joa

nna! a exclamat Marcus.

- Un fel de Miss

World, în variantă masculină, a adăugat Zoe.

- Ar

trebui să se prezinte la probe în costum de baie, a hohotit

Joanna. - Recitând un monolog dîn *Henric al V-*

lea…

Marcus a clătinat din cap, disperat de râsetele isterice ale celor două femei.

- îmi pare rău,

Marcus, a zis Zoe ştergându- şi lacrimile cu şervetul.

Serios vorbind, aş fi onorată să fac parte din comisie. Ah, că tot veni vorba despre actori, am avut o discuţie fascinantă cu

William Fielding, care joacă rolul tatălui meu în *Tess*. Se pare că îl cunoştea pe James pe vremuri.

- Serios? a răspuns

Marcus aparent indiferent, dar ciulind urechile.

- Da, a zis Zoe luând o înghiţitură mare de vin.

Mi-a turnat o poveste incredibilă despre faptul că James nu s-ar fî numit „James” pe vremea când l-a cunoscut. Se pare că ar fi fost irlandez din Cork şi se numea Michael... 0*Connell cred că era numele de familie. Juca într-un spectacol de varietăţi la Hackney Empire şi deodată a dispărut cu totul. A, William mi-a zis ceva şi despre nişte scrisori, un fel de afacere amoroasă pe care o avea cu o femeie.

Joanna o

asculta uluită. Iată confirmarea teoriei sale că cei doi bărbaţi erau una şi aceeaşi persoană. Simţea că o trec fiori pe şira spinării.

- De unde putea el să ştie despre scrisori? a întrebat Marcus, cât a putut de calm.

- Pentru că era

mesagerul lui Michael 0*Connell. Trebuia să stea în faţă la

Swan şi Edgar, unde se întâlnea cu o femeie pe nume Rose, a zis Zoe, dând ochii peste cap. îţi zic, William este un scump, dar mie toată povestea mi se pare incredibilă.

Joanna

simţea cum inima îi loveşte cu putere în piept, dar a rămas tăcută, rugându-se ca Marcus să pună întrebările potrivite.

- Ar putea fi adevărat, Zo.

- Poa

te, parţial. Este clar că William îl cunoştea cu mulţi ani în urmă, dar cred că trecerea timpului i-a întunecat memoria şi poate că îl confundă pe James cu altcineva. Deşi recunosc că părea foarte sigur în privinţa detaliilor.

- Bunicul vostru nu ţi-a povestit niciodată ceva de genul acesta? a zis Joanna, neputând să se oprească.

- Nici

odată, a clătinat din cap Zoe. Şi, ca să fiu sinceră, dacă era o poveste de spus, James mi-ar fi dezvăluit-o înainte să moară. Am ţinut puţine secrete unul faţă de celălalt. Este adevărat, spre sfârşit, când morfina îi zăpăcea mintea, tot murmura ceva despre Irlanda, despre o casă într-un loc...

Zoe încerca să îşi amintească. Nu îmi amintesc exact numele, dar cred că era un loc care începea cu „R”.

- Am citit câteva dintre biografiile bunicului tău.

Mă surprinde că acolo nu se menţionează nimic despre asta, a remarcat Joanna.

- Ştiu. De asta îmi este greu să

cred. William spunea că James i-a zis în cele din urmă că este mai bine să meargă pe drumuri separate şi să întrerupă orice legătură.

- Uau ! Cu siguranţă merită investigată

povestea, a zis Marcus.

- Ah, da, o voi face când voi avea

timp. Oricum, lucrurile păstrate în podul din Haycroft

House trebuie sortate. Când voi termina de filmat, mă duc acolo şi am de gând să petrec un weekend întreg, să văd peste ce voi da.

- Asta dacă nu cumva vrei să o fac eu, Zo.

- Marcus – a ridicat Zoe o sprânceană uitându-se la el –, nu te văd deloc căutând printre cutii pline cu scrisori prăfuite şi tăieturi din ziare. Te-ai sătura după prima cutie şi ai pune restul cutiilor pe foc.

- Ai dreptate, a zis Joanna dându-şi ochii peste cap. S-a dus la cârciumă şi m-a lăsat singură. Dar aş zice că este nevoie de mai mult de o săptămână ca să iei totul la mână. Eu abia am reuşit să mă uit prin două cutii.

- Aţi

căutat prin lucrurile lui James? Ce speraţi să găsiţi, mai exact? a întrebat Zoe încruntându-se îngrijorată.

- Nu

mai câteva fotografii cu Sir James când era tânăr, ca să însoţească articolul despre fondul memorial, a răspuns

Joanna în grabă, dându-şi seama în clipa aceea că Zoe nu îşi dăduse permisiunea pentru recenta căutare de comori.

- Ascultaţi, fetelor, mi-a venit o idee zilele trecute, a intervenit grăbit Marcus, dorind ca discuţia să se mute către alte subiecte.

- Ce? a întrebat Zoe,

circumspectă.

- Vezi, sincer să fiu, este ideea Joannei, s-a corectat Marcus. Când ne-am dus acolo, în urmă cu câteva săptămâni, Joannei i-a venit ideea că am putea scoate la licitaţie unele din lucrurile din pod, ca să adunăm fonduri pentru bursa memorială, sau să le predăm Muzeului

Teatrului. Dar asta înseamnă că totul trebuie luat la mână şi catalogat.

Zoe şovăia.

- Nu sunt sigură că vreau să

renunţ la ele.

- Put rezesc în pod, Zoe, iar dacă nu faci ceva în privinţa lor în curând, nu va mai rămâne nimic.

- O

să mă gândesc. Şi aţi descoperit ceva important în timp ce căutaţi prin cutii?

- Din păcate, nu.

Cel mult am reuşit să dezvăluim secretele iazurilor din

Dorset, a murmurat Joanna.

- Aşa dar, actorul

despre care vorbeai era William Fielding? a mai întrebat o dată Marcus.

- Iar femeia cu care se întâlnea se numea sigur

Rose? a adăugat Joanna repede.

- Da

şi da. Zoe s-a uitat la ceas. îmi pare rău că sparg petrecerea, dragilor, dar trebuie să îmi fac somnul de frumuseţe. Mâine mă întorc în Norfolk, a zis ea, ridicându-se. Mâncarea a fost fabuloasă, compania, şi mai şi.

- Ai chef să vii

mâine cu mine la Teatrul Naţional? a întrebat-o

Marcus. La două şi jumătate mă întâlnesc cu organizatorii, pentru a discuta detaliile lansării.

- Mi-

ar plăcea, dar la ora aceea voi fi la filmări în Norfolk. Scuze, Marcus, a răspuns Joanna, după care s-a întors spre Joanna.

Noi două trebuie să dăm o raită prin magazine împreună.

Vreau să te duc la buticul despre care ţi-am spus.

- Mi-

ar plăcea foarte mult, mulţumesc.

- Grozav! Zoe şi-a

luat jacheta de pe scaun şi s-a îmbrăcat. Ce zici de sâmbăta viitoare? Ah, numai că Jamie va fi acasă, are un weekend liber de la şcoală. Ştii ce, ce ar fi să vii împreună cu Marcus la mine acasă sâmbătă dimineaţă? Marcus poate sta cu Jamie, în timp ce noî nouă mergem în oraş.

- Ia stai puţin....

Eu nu...

- îmi eşti dator, Marcus, a zis Zoe, dându-i o sărutare pe obraz. Noapte bună, Joanna!

Le-a făcut semne de

rămas-bun şi a ieşit din bistro.

- Ei, se pare că ai

marcat un punct cu sora mea. Rareori am văzut-o atât de relaxată, a zis Marcus, luând-o de mână pe Joanna.

Haide, să mergem la mine. Bem un coniac şi discutăm despre ce a spus Zoe.

Au ieşit din bistro şi au mers cinci

minute pe jos, până la apartamentul lui Marcus. A aprins o lumânare elegantă pe care dăduse o grămadă de bani şi a îndemnat-o pe Joanna să se aşeze pe canapea. Ea se simţea ca lovită de explozie după cele aflate de la Zoe şi l-a lăsat pe

Marcus să îi toarne un coniac înainte de a se aşeza lângă ea.

- Aşa dar, se pare că ai avut dreptate, iar Michael

O’Connell şi Sir Jim sunt, într-adevăr, una şi aceeaşi persoană, a

meditat
Marcus.
-Da.
- Will
iam Fielding l-

a cunoscut pe James în trecut sub un alt nume, având o altă viaţă şi până la moartea lui nu a scos nici o vorbă. Asta da, loialitate!

- Poate a fost vorba de frică, a comentat Joanna. Dacă ducea scrisori pentru James, iar scrisorile acelea conţineau informaţii delicate, era cu siguranţă imperativ să îţi ţină gura.

Se prea poate să fi fost plătit să tacă din gură. Sau poate şantajat.

Joanna a căscat.

- Doamne, Marcus,

am obosit să tot încerc să înţeleg ce înseamnă toate astea.

- Atunci, să lăsăm totul şi ne mai gândim mâine-dimineaţă. Mergem la culcare?

-Da.

A sărutat-o,

apoi a ridicat-o în braţe şi a îmbrăţişat-o.

- Mulţumesc pentru

cină, a zis ea. Zoe mi s- a părut minunată, apropo.

- Mmm. Nu ne-am străduit *prea* tare pentru motivele noastre egoiste, nu? Ar fi foarte convenabil pentru investigaţia ta să te împrieteneşti cu Zoe.

- Cu

m îndrăzneşti! Furioasă, Joanna s-a desprins din îmbrăţişarea lui. Iisuse! Fac un efort să mă împrietenesc cu sora ta, de dragul *tău,* descopăr că o plac cu adevărat, iar tu mă acuzi de asta! Doamne!

Nu mă cunoşti deloc, nu-i aşa?

- Linişteşte-te, Jo.

Era surprins de furia ei subită. Glumeam. A fost grozav să văd că vă înţelegeţi. Lui Zoe i-ar prinde bine o prietenă. Nu se deschide niciodată faţă de nimeni.

- Sper că vorbeşti

serios.

- Să ştii că da. Şi, să fim serioşi, doar nu a trebuit să o torturezi ca să spună tot ce ştie. A făcut-o din proprie iniţiativă.

-Da.

Joanna s-a îndreptat spre hol. Marcus a

urmat-o.

- Unde te duci?

- Acasă. Sunt prea

supărată ca să rămân la tine.

- Joanna, te rog, nu pleca. Ţi-am

cerut iertare. Nu...

Ea a deschis uşa şi a oftat.

- Uite, cred

că o luăm prea repede, Marcus. Am nevoie de spaţiu ca să răsuflu. îţi mulţumesc pentru cină. Noapte bună!

Marcus a

închis uşa în urma ei, trist, meditând la complexităţile minţii feminine, apoi a început să plănuiască cum să îl tragă de limbă pe William Fielding fără să trezească bănuielile surorii sale.

CAPITOLUL
19

William Fielding se odihnea lângă foc, în fotoliul lui preferat. îl dureau oasele şi se simţea obosit. Ştia că zilele lui de actorie erau numărate, că nu mai era mult până ce va trebui să renunţe şi să se lase pe mâna vreunui azil oribil, pentru cei bătrâni şi derutaţi. Iar după ce nu va mai munci, se îndoia că va mai rezista mult timp.

Discuţiile cu Zoe fuseseră una dintre plăcerile filmărilor la *Tess.* îl făcuseră să se întoarcă in trecut, în pofida voinţei sale.

William şi-a coborât privirea spre

inelul de aur cu sigiliu, pe care îl strângea în mâna lui

noduroasă.
Chiar şi acum, i se întorcea stomacul pe dos când se

gândea la ziua aceea. După toată bunătatea pe care i-o arătase Michael, se coborâse să fure de la el. Numai o dată, când el şi mama lui erau disperaţi. Ea îi spusese că o boală de stomac nu o lăsa să lucreze. Dar privind retrospectiv, William suspecta o întâlnire tainică cu un măcelar de pe o stradă periferică şi nişte andrele menite să-l îndepărteze un omuleţ nedorit.

Şi se întâmplase ca Michael

O’Connell să îl trimită chiar atunci să îi aducă haine din apartamentul lui. William intrase cu cheia lui, iar acolo, pe chiuvetă, văzuse inelul. îl dusese direct la amanet şi obţinuse destui bani cât să iasă din penurie şi să aibă ce mânca el şi mama lui mai bine de trei luni. Din nefericire, ea murise de septicemie după câteva săptămâni. Ciudat este că Michael nu îl întrebase niciodată de inelul dispărut, deşi era în mod evident suspectul principal. După câteva luni, timp în care făcuse economii la sânge, William se dusese la amanet şi îl răscumpărase. Dar până la momentul acela, Michael dispăruse din nou.

Hotărâse să îi dea inelul lui Zoe când o va revedea în

Norfolk. Ştia că îl considera un moşneag şi un flecar, şi cîne o putea

învinovăţi?
Dar simţea că ar fi corect ca inelul să ajungă la ea.

întins în pat în noaptea aceea, cu inelul pe deget, ca să nu îl uite de dimineaţă, William se întreba dacă să îi dezvăluie şi secretul pe care îl păstrase timp de şaptezeci de ani. Luase de bune avertismentele lui James Harrison, pentru că în cele din urmă descoperise cine era cu adevărat „Rose”...

- Salut, Simon, ai avut o săptămână bună? l-a întrebat Ian, lovindu-l cu mâna pe spate.

Pentru că nu

avea altceva de făcut, Simon se dusese cu băieţii la cârciumă, în apropiere de Thames House.

- Ca

să fiu sincer, nu prea. M-a părăsit iubita şi lucrez încă la palat, pe post de şofer de lux, a răspuns el.

- Toată

compasiunea mea pentru povestea cu femeia, dar tu ştii că nu este bine să pui la îndoială deciziile celor de mai sus. Ceva de băut?

- Bine, primesc. Iau o halbă.

- Tu ar trebui să

îmi cumperi mie de băut, de fapt. Este ziua mea. Am făcut patruzeci de ani astăzi şi am de gând să mă îmbăt, a zis lan, încercând şi nereuşind să îi atragă atenţia barmanului.

După cum

arăta lan, Simon bănuia că îşi atinsese deja obiectivul.

Pielea îi era cenuşie şi transpira, ochii îi erau injectaţi şi nu şi-i putea focaliza.

- Prin urmare, eşti în căutarea unei

alte drăguţe?

Ian s-a aşezat pe scaunul din faţa lui.

- Cred că o să las lucrurile să se aşeze înainte de a intra din nou în cuşca cu lei. Simon a luat o gură de bere. Oricum, o să îmi treacă supărarea, sunt sigur.

- Aşa te vreau, a râgâit Ian.

Sper că ţi-ai învăţat lecţia. A fluturat un deget înspre Simon.

Mottoul meu este: decât sub papucul nevestei, mai bine cu piciorul pe gâtul ei.

- Nu este stilul meu, îmi pare

rău, Ian.

- Vorbind despre afemeiaţi, am întâlnit unul serile trecute. Asta ne-ar putea învăţa câte ceva. Ce bou! Fată după fată îi cade la picioare.

- Sun ă a gelozie.

- Eu, gelos pe Marcus Harrison? lisuse, nu! Nu a muncit o zi din viaţa lui. Asta i-am spus şi lui Jenkins când m-a pus să recrutez ajutorul lui Harrison într-o investigaţie, oferă-i câteva bancnote şi este al tău. Desigur, am avut dreptate. L-am plătit pe nemernic să o spioneze pe iubita lui. Iar după cum pare din discuţia de aseară cu ea, nici nu şi-a dat seama că i-au fost plantate microfoane în apartament.

- Ian, vorbeşti prea mult, i-a zis

Simon aruncându-i o privire încărcată de avertismente.

- Toate persoanele din cârciuma asta sunt de la noi şi doar nu dezvălui secrete de stat, nu? Nu mai fi atât de pedant şi mai bine cinsteşte-ţi colegul cu o halbă de bere.

Simon s-a îndreptat spre

bar, gândindu-se că nu era prima dată când îl vedea pe Ian în halul acesta. Indiferent dacă era ziua lui de naştere sau nu, lan bea prea mult în ultimele luni. Se îndoia că va mai dura mult timp până ce va primi un avertisment. Ţi se spunea de mii de ori în timpul perioadei de pregătire. O singură indiscreţie –

un comentariu la momentul nepotrivit – putea duce la dezastru.

Simon a plătit pentru cele două beri şi s-a dus înapoi la

masă.

- La mulţi ani, amice!

- Mer

si. Vrei să vii cu noi? Mergem să mâncăm o porţie de curry, apoi la un club din Soho, unde Jack zice că vin multe adolescente pieptoase. S-ar putea să fie exact tratamentul de care ai nevoie, Si.

- Cred că zic pas, dar

mulţumesc, oricum.

- Uite, îmi pare rău că sunt în

halul ăsta, dar am avut o treabă mizerabilă de aranjat în dimineaţa asta. Ian şi-a trecut o mână prin păr. Sărmanul moşuleţ! S-a pişat pe el, atât de speriat a fost. Iisuse, nu ne plătesc destul pentru rahaturile astea.

- Ian, nu vreau să

aud.

- Nu, sigur că nu vrei. Doar că... fir-ar sâ fie, Si, fac munca asta de aproape douăzeci de ani. Aşteaptă

tu şi ai să vezi;
eşti nou
deocamdată,
dar te ajunge
şi te ţine

stresul. Să nu poţi împărtăşi familiei sau prietenilor detalii despre viaţa ta de zi cu zi...

- Sigur, şi pe mine mă deranjează

uneori, dar fac faţă situaţiei. De ce nu te duci să vorbeşti cu cineva? Poate ai nevoie de o pauză, de o vacanţă.

- Ştii

la fel de bine ca mine că dacă arăţi vreo fisură, eşti pa-pa! Te trezeşti în spatele unui birou, la consiliul local, unde ai grijă de hârţoage. Nu, a zis Ian golindu-şi halba. Nu voi păţi nimic. Am alte planuri – ceva ce se va materializa în curând. Totul ţine de oamenii pe care îi cunoşti, nu-i aşa? s-a bătut lan peste nas, cu un semn conspirativ. Halal mod de a-ţi petrece ziua de naştere!

Simon l-a bătut pe umăr pe Ian când s-a ridicat de la

masă.

- Nu lăsa toate astea să te afecteze. Să ai o seară frumoasă!

- Da, sigur.

Ian s-a

sforţat să zâmbească şi i-a făcut semn cu mâna lui Simon, care a plecat.

Telefonul a sunat la ora şapte în

dimineaţa
următoare, în
timp ce Zoe îşi
pregătea
bagajele

pentru drumul spre Norfolk.

- Zoe ? Mike la telefon.

- Bună, Mike. Zoe a zâmbit auzind tonul grav din glasul regizorului. Cum merge treaba în Norfolk?

- Nu

prea bine, mă tem. Ieri-dimineaţă William Fielding a fost atacat de un grup de bătăuşi violenţi în timp ce se afla acasă. Este în stare critică, iar doctorii nu ştiu dacă va scăpa cu viaţă.

- Vai, Doamne, nu! îngrozitor!

- Ştiu

. Te întrebi ce se va alege de lumea asta. Se pare că au pătruns în casa lui din Londra, au furat Dumnezeu-ştie-ce obiecte de valoare avea şi l-au lăsat mai mult mort.

- Doa

mne! Zoe şi-a înăbuşit un suspin. Sărmanul de el!

- Şi – îmi pare rău, dar trebuie să fiu pragmatic – după cum îţi imaginezi, ne-a dat peste cap programul de filmare de săptămâna asta. După cum se pare, chiar dacă scapă cu viaţă, nu va fi în stare să continue filmul. Verificăm scenele filmate până acum ca să vedem ce avem şi ce ne lipseşte. Cu ceva editare atentă, presupunem că vom ieşi la liman.

Oricum, până reuşim să descâlcim încurcătura asta, filmarea este întreruptă. Aşa că nu este nevoie să vii în Norfolk astăzi.

- Desigur, a zis Zoe, muşcându-şi buza. Ascultă, Mike, se întâmplă să ştii la care spital este internat

William? Dacă tot voi rămâne la Londra în următoarele zile, aş vrea să il vizitez.

- Ce drăguţ din partea ta, Zoe! Este la

spitalul St. Thomas. Nu ştiu dacă îl vei găsi *compos mentis*. Dacă

este,
transmite-i
dragostea
noastră, a
tuturor celor

din echipă.

- Sigur că da. Bine, Mike, mulţumesc că

m-ai sunat.

Zoe a lăsat jos telefonul, dojenindu-se că făcuse comentarii jignitoare la adresa lui de William de faţă cu Joanna

şi Marcus luni seară.
Neputând să se ocupe de nimic acasă şi

surprinsă de tulburarea pe care i-o provocase acest atac, Zoe a pornit după prânz spre spitalul St. Thomas.

Înarmată cu

un buchet de flori lipsit de imaginaţie, struguri şi suc de fructe, Zoe a fost îndreptată spre Secţia de terapie intensivă.

- Am venit în vizită la William Fielding, a informat-o ea pe o asistentă voinică.

- Este într-o stare prea gravă ca

să primească vizitatori, dacă nu fac parte din familie.

Dumneavoastră faceţi parte din familie?

- Ăăă, da, sunt fiica

lui, de fapt. „Pe peliculă, cel puţin”, şi-a zis Zoe în gând.

Asistenta a dus-o pe Zoe într-o încăpere dintr-un colţ al secţiei şi acolo se afla William, cu capul înfăşurat în bandaje şi faţa acoperită de sinistre vânătăi albastre şi purpurii. Era conectat la diverse aparate care scoteau sunete intermitente.

În ochii lui Zoe au izvorât lacrimi.

- în ce stare este?

- Foarte rea, mă tem. îşi pierde

cunoştinţa şi apoi şi-o recapătă, a zis asistenta.

Acum, că aţi

venit, îl chem pe doctor ca să puteţi discuta despre starea lui şi să îi daţi nişte informaţii. Nu ştiam că are copii. Vă las cu el câteva

minute.

Zoe a dat din cap în tăcere, iar apoi, după plecarea asistentei, s-a aşezat pe scaun şi a prins mâna lui

William între mâinile ei.

- Will iam, mă auzi? Sunt Zoe, Zoe

Harrison.

Nu a primit nici un răspuns. Ochii lui

William au rămas închişi, iar mâna lui moale între mâinile ei. Zoe i-a mângâiat delicat dosul palmei.

- Toţi cei din echipă

şi din distribuţie îţi transmit dragostea lor. Speră să te întorci in scurtă vreme, i-a şoptit ea. Vai, William, ce lucru îngrozitor! îmi pare rău, foarte rău.

Scenariul îi amintea atât

de mult de zilele în care stătea lângă patul lui James şi îl privea cum se duce, încât au început să îi curgă lacrimile pe obraji.

- îmi pare atât de rău că nu am apucat să vorbim mai mult despre timpurile când l-ai cunoscut pe bunicul meu. A fost fascinant, de-a dreptul. Unele dintre lucrurile pe care mi le- ai spus... ei bine, probabil că avea mare încredere în

tine.

Zoe a simţit că zvâcneşte unul din degetele lui

William în palma ei, iar pleoapele i-au tremurat.

- Will

iam, mă auzi?

Unul din degetele lui se zbătea atât de tare, că a fost nevoită să dea drumul mâinii sale. Arătătorul zăcea pe cearşaf, încins într-un inel mare, cu sigiliu, şi zbătându-se violent.

- Ce este? Te răneşte inelul? Zoe a

remarcat că nu părea să aibă degetele umflate. Vrei să îl scot?

Degetul s-a mişcat din nou.

- Bine. Zoe s-a

chinuit să scoată inelul, care stătea mult prea fix pe deget. îl pun în dulapul tău, ca să ţi—1 păstreze.

Apoi a văzut că dădea din

cap încet, dintr-o parte în cealaltă.

-Nu?

Degetul lui

arătător arăta spre ea.

- Vrei să am eu grijă de el?

A reuşit cu greu să îi facă un semn cu degetul mare în sus.

- Bine, aşa voi face. Zoe a ascuns inelul în buzunar.

William, ştii cine ţi-a făcut asta?

El a încuviinţat,

încet, dar clar.

- Poţi să îmi spui?

O altă încuviinţare

din cap.

Zoe şi-a lipit urechea de buzele lui în timp ce el se chinuia să rostească un cuvânt.

La prima încercare nu

s-a auzit decât o şoaptă răguşită, imposibil de înţeles.

- William, poţi să mai încerci o dată? l-a îndemnat ea.

- întreab-o pe... Rose.

- Ai spus „Rose",

nu-i aşa?

El a strâns-o de mână, apoi a vorbit din nou.

- Doamna de...

- Doamna de unde? a insistat Zoe,

auzind cum respiraţia lui William devine tot mai hârşâită.

- Oare...

- Ce spui, William? Sunt aici.

-... Oare...

- Ce vrei să spui?

William a suspinat,

rămas fără putere, apoi ochii i s-au închis şi a adormit. Zoe a rămas pe loc un timp, mângâindu-l pe mână, sperând să se trezească, dar el nu a făcut-o. în cele din urmă, Zoe s-a ridicat şi a ieşit din salon, trecând grăbită pe lângă biroul infirmierelor, înainte să o oprească cineva şi să îi ceară informaţii despre William, pe care nu le putea da.

S-a oprit în

faţa spitalului, privind cu ochi goi traficul. Hotărând că nu voia să se ducă acasă, l-a sunat pe Marcus.

- Bun

â, eşti încă la Naţional?

- Da. Abia am terminat

întâlnirea, a răspuns Marcus. Nu te simţi bine? Ai o voce ciudată.

- Pot să vin spre tine? Vai, Marcus, este îngrozitor. Sunt la St. Thomas...

- Iisuse, ai păţit

ceva?

- Nu, nu îţi face griji. Este vorba de un prieten...

- Ce ar fi să vii la Royal Festival Hali? Este mai aproape de tine, i-a sugerat el. Ne vedem în cafeneaua de acolo în zece minute.

Zoe a traversat şoseaua şi

apoi a mers de-a lungul malului sudic, simţind vântul rece care îi pişcă obrazul uscându-i ultimele lacrimi. Marcus aştepta în faţa clădirii, cu chipul plin de îngrijorare, iar ea s-a lăsat îmbrăţişată strâns şi apoi condusă înăuntru.

S-au aşezat la o masă din cafenea şi au comandat două căni aburinde de ceai.

- Spune, ce s-a întâmplat? a

întrebat Marcus.

- îţi aminteşti că ţi-am spus

despre actorul acela, William Fielding?

-Da?

- Ieri

a fost atacat brutal. Am fost să îl vizitez la spital şi nu are şanse să supravieţuiască până mâine. Zoe s-a lăsat grămadă în scaun, iar în ochi i-au izvorât lacrimi. M-a mâhnit foarte tare povestea asta.

„Nici pe departe la fel

de mult ca pe mine”, şi-a zis Marcus cu o grimasă. S-a întins peste masă şi a prins-o de mână.

- Hai de, scumpo,

doar nu făcea parte din familie, nu?

- Ştiu , dar este un

bătrânel atât de scump.

- A putut să vorbească?

- Nu prea. Când l-am întrebat dacă ştie cine i-a făcut asta, a şoptit ceva despre Rose, o doamnă de undeva. Zoe şi-a suflat nasul. Cred că bătea câmpii. Iar eu, care ţi-am povestit despre el chiar aseară!

„Chiar aseară... Să fie o coincidenţă?

Dar de unde să fi ştiut? Dacă nu cumva...”
Marcus a

înghiţit în gol, simţind cum îi îngheaţă sângele.

- Ai

notat pe hârtie ce ţi-a spus?

- Nu. Ar fi trebuit?

- Da. l-ar putea ajuta pe poliţişti în anchetă. S-a căutat prin buzunare şi a găsit un pix şi un bon fiscal vechi. Scrie exact ce ţi-a zis.

- Să o duc la poliţie? a

întrebat ea, când a terminat de scris.

- Ştii

ce, văd că eşti foarte supărată, o duc eu.

- Bin

e, Marcus. îţi mulţumesc.

Zoe a dat din cap cu recunoştinţă

şi i-a întins hârtia. Telefonul ei mobil a început să sune, făcându-i pe amândoi să tresară.

- Alo

? Da, Michelle, m-a sunat Mike azi-dimineaţă.

Ştiu, ai dreptate. M-am dus să îl vizitez la spital şi...

După ce Zoe a terminat de vorbit, a lăsat telefonul pe masă şi apoi şi-a golit cana de ceai.

- Marcus, îţi mulţumesc că

m-ai ascultat. Trebuie să plec.

- Nu ai pentru ce,

surioară. Sună-mă oricând, a zis el când Zoe s-a aplecat să îl sărute.

Apoi s-a lăsat pe spate pe scaun, privind la vapoarele pline cu turişti şi la barjele care pufaiau pe apele argintii ale Tamisei.

I-a trecut prin cap că probabil îi

fuseseră plantate microfoane în apartament. Constructorul acela care apăruse pe neaşteptate... Când îl sunase pe proprietar, acesta spusese că habar nu are despre ce este vorba... Dacă era aşa, înseamnă că l-au auzit vorbind cu

Joanna despre William Fielding.

Dacă il plăteau să

afle tot ce putea afla, atunci cu siguranţă voiau să se asigure că sunt primii care să afle ce ştie. Era singurul mod în care puteau să fi aflat alţii despre William Fielding şi legătura lui cu James Harrison atât de repede.

Ţârâitul

unui telefon mobil l-a trezit din gândurile sale. Uimit, pentru că nu era soneria telefonului său, şi-a dat seama că mobilul lui Zoe rămăsese pe masă. L-a ridicat şi a răspuns.

- Zoe? Eu sunt.

Vocea i se părea cunoscută.

- Ăăă, Zoe nu este aici. Vreţi să îi transmit ceva?

Apelul s-a întrerupt, dar nu înainte ca Marcus să fi recunoscut vocea de la premiera filmului lui Zoe...

ROCADA

O mutare defensivă a turei pentru

a apăra regele. Este singura dată când pot fi mutate două *piese simultan.*

CAPITOLUL 20

- Intră, Simpson, şi ia loc.

Ian îşi simţea capul

pulsând.

Spera că nu va vomita peste biroul scump al şefului său, îmbrăcat în piele.

- Poţi să îmi explici

de ce nu a fost dusă până la capăt sarcina pe care ai primit-o?

- Poftim?

Jenkins s-a aplecat în faţă.

- Moş ulică este încă în viaţă. Probabil va muri în scurt timp, dar Zoe Harrison a reuşit deja să ajungă la spital şi să îl vadă. Dumnezeu ştie ce i-o fi spus. La dracu’, Simpson! Ai făcut-o de oaie de data asta.

- Vă

rog să mă iertaţi, domnule. I-am verificat pulsul şi eram sigur că a murit.

Jenkins a bătut darabana cu

degetele pe birou.

- Te avertizez, încă o greşeală ca

asta şi eşti pe faraş. Mă înţelegi?

- Da, domnule.

Ian simţea că i se învârte capul, confuz. 1 s-a părut că este pe cale să leşine.

- Trimite-l pe Warburton. Şi adună-te,

omule, mă auzi?

- Da, domnule. Vă cer iertare.

Ian s-a ridicat şi s-a îndreptat spre uşă, cu multă atenţie.

- Eşti bine, amice? Pari de-a dreptul verde! a zis Simon, care aştepta pe un scaun, dincolo de uşă.

- Aşa

mă şi simt. Este rândul tău.

Simon l-a văzut pe lan

năpustindu-se spre toaletă, apoi s-a ridicat şi a bătut la uşă.

- Intră.

Jenkins a zâmbit înspre Simon.

- Ia loc, te rog, Warburton.

- Vă mulţumesc,

domnule.

- Mai întâi, aş vrea să te întreb, fără a-ţi compromite loialitatea şi prietenia care poate s-a înfiripat între voi, dacă ai impresia că Simpson simte efectele stresului, dacă ar avea nevoie de o... pauză.

- Ieri a împlinit patruzeci de

ani, domnule.

- Hal al scuză, dar în fine... l-am spus să îşi revină în simţiri. Stai cu ochii pe el, da? Este un coechipier bun, dar eu am mai văzut oameni care au luat-o pe calea asta.

Oricum, destul despre Simpson. Eşti aşteptat sus in zece minute, la o întâlnire.

- Chiar aşa? De ce?

Simon ştia că la Thames

House „sus” nu ajungeau decât ofiţerii superiori.

- Eu,

personal, te-am recomandat pentru această însărcinare. Este o chestiune dintre cele mai delicate, Warburton. Să nu cumva să mă dezamăgeşti.

- îmi

voi da silinţa, domnule,

- Foarte bine, a încuviinţat

Jenkins din cap. Asta-i tot.

După ce a părăsit biroul, Simon a luat

liftul până la etaj şi apoi a fost condus de-a lungul unui coridor acoperit cu o mochetă groasă, la capătul căruia stătea o funcţionară în vârstă, cu o atitudine extrem de formală.

-Domnul Warburton? a întrebat ea.

-Da.

Femeia a apăsat un buton aflat pe biroul lui, apoi s-a ridicat în

picioare.

- Urmaţi-mă.

L-a condus pe un alt

coridor şi într-un final a bătut la o uşă masivă, din stejar.

- Intră! s-a răstit cineva dinăuntru.

Femeia a

deschis uşa.

- A venit Warburton, domnule.

- Mulţumesc.

Simon s-a apropiat de birou,

remarcând uriaşul candelabru care lumina camera cea mare, draperiile grele de catifea ce încadrau de o parte şi de cealaltă ferestrele înalte. Decorul grandios contrasta puternic cu silueta firavă şi arhaică aşezată dincolo de birou, într-un scaun cu rotile. Prezenţa sa însă domina spaţiul.

- Ia loc, Warburton.

Simon s-a aşezat într-un scaun îmbrăcat în piele, cu spătar înalt.

Ochii pătrunzători îl cercetau.

- Jen

kins îmi spune mereu lucruri bune despre tine.

- Mă

bucur să and asta, domnule.

- Ţi-am citit dosarul şi am

fost impresionat. Ţi-ar plăcea să stai într-o bună zi în locul meu, Warburton?

Simon presupunea că se referea la

încăperea aceasta, şi nu la scaunul pe rotile.

- Da,

domnule,
desigur,

- Fă treabă bună pentru mine şi

îţi pot garanta o avansare imediată. De acum încolo te delegăm permanent la Departamentul pentru Protecţia Familiei

Regale.

Dezamăgit, Simon a simţit că îi piere entuziasmul.

îşi imaginase o însărcinare mult mai solicitantă.

- Pot

să întreb de ce, domnule?

- Noi credem că eşti cel mai

potrivit pentru această sarcină. Cred că ai cunoscut-o deja pe Zoe Harrison. După cum sigur ţi-ai dat seama, ea şi

Alteţa Sa Regală au o relaţie. Vei fi numit pe lângă ea ca ofiţer de securitate permanent. Vei primi instrucţiuni de la unul din ofiţerii lor în după-amiaza aceasta.

- înţe

leg. Domnule, pot să întreb de ce este necesar să plasaţi un agent M15, ca mine, pe post de bodyguard? Nu vreau să par îndărătnic, dar poziţia aceasta este departe de tipul de însărcinări pentru care am fost pregătit.

Pe buze i-a fluturat un licăr de zâmbet.

- Ori

cât ar părea de ciudat, cred că este necesar, a zis el şi a împins un dosar înspre Simon. Trebuie să plec la o întâlnire acum. Tu rămâi aici, citeşte dosarul acesta şi memorează- 1 până mă întorc. Vei rămâne încuiat aici cât timp îl citeşti.

- Am înţeles, domnule.

- Odată ce ai

terminat de citit, vei înţelege de ce vreau să rămâi în

apropierea
domnişoara
Harrison.
Situaţia
aceasta

serveşte intereselor noastre.

- Da, domnule, a zis

Simon, luând dosarul gros.

- Nu faci nici un fel de notiţe. Vei

fl percheziţionat la plecare, a zis bătrânul, manevrând scaunul în jurul biroului. Putem discuta lucrurile mai detaliat după ce ai reţinut toate informaţiile.

Simon s-a ridicat, s-a dus

spre uşă şi a deschis-o pentru a face loc să treacă scaunul cu rotile. Uşa s-a închis în spatele lui şi a auzit cheia învârtindu-se în broască pe dinafară. S-a întors şi s-a aşezat pe un scaun, ca să studieze dosarul. Ştampila roşie de pe copertă indica faptul că ceea ce era pe cale să citească erau informaţii strict secrete.

Puţini ochi s-au oprit pe acest dosar. L-a deschis şi a început să îl parcurgă.

O oră mai târziu, uşa s-a descuiat şi s-a deschis.

- Ai citit şi înţeles, Warburton?

- Da, domnule.

Simon nu îşi revenise din şoc.

- Ai priceput de ce

considerăm că ai fi potrivit ca bodyguard pentru Zoe Harrison în viitorul imediat?

- Cred că da, domnule.

- Te-am ales pe tine pentru că discreţia şi capacităţile tale sunt preţuite de Jenkins şi de colegii tăi. Eşti un tânăr arătos, capabil să se împrietenească cu o femeie ca domnişoara

Harrison. Va fi informată de la palat că urmează să te muţi în casa ei începând cu acest weekend şi că o vei însoţi oriunde se duce.

- Da, domnule.

- Aşa vei avea destule ocazii

să descoperi ce ştie. Deja îi sunt urmărite telefoanele din Dorset şi

Londra. Ţi se va pune la dispoziţie echipamentul necesar pe care să il instalezi prin casă. înţelegi acum că este cât se poate de urgent să găsim scrisoarea de care avem nevoie. Din păcate, se pare că Sir James a decis să se joace cu noi de dincolo de mormânt. Scrisoarea pe care ne-ai adus-o era o momeală.

Misiunea ta este să găseşti şi să recuperezi scrisoarea.

- Da, domnule.

- Warburton, nu este nevoie să

îţi spun că ceea ce ţi-am dezvăluit sunt lucruri extrem de delicate.

Alţii, ca de pildă Simpson, au fost informaţi numai cât a fost necesar. Subiectul nu trebuie discutat sub *nici o* formă în afara acestei încăperi. Dacă descopăr scăpări de informaţii, pe tine te voi învinovăţi. Dar dacă situaţia este rezolvată în mod satisfăcător, îţi pot garanta că vei primi o recompensă foarte generoasă.

- Vă mulţumesc, domnule.

- Cân

d vei pleca de aici, vei primi un telefon mobil care conţine un singur număr de telefon, îl vei folosi pentru a-mi raporta direct la ora patru în fiecare după-amiază. în afară de asta, în rolul tău de ofiţer de securitate pe lângă domnişoara Harrison, vei raporta ofiţerului ae securitate de la palat. A făcut un semn către un plic aflat pe masă, pe care Simon l-a ridicat. Acolo ai

ordinele.
Alteţa Sa vrea să îţi vorbească în apartamentul

său din palat, peste o oră. Mă bazez pe tine,
Warburton.

Mult noroc!

Simon s-a ridicat, a strâns mâna întinsă spre el şi s-a îndreptat spre uşă. O idee întârziată l-a întors din drum.

- Un ultim lucru, domnule. Haslam mi-a

spus că numele femeii în vârstă care i-a trimis scrisoarea era

„Rose”.

Omul aflat în scaunul cn rotile a îndreptat spre el un zâmbet rece şi în ochi i-a sclipit o lumină.

- Dup

ă câte ştii, situaţia aceea a fost rezolvată.
Este de ajuns

să spunem că „Rose” nu era cine părea să fie.

- Am

înţeles,
domnule.
Noapte bună!

Zoe privea

pe geam, admirând Monumentul Reginei Victoria, care se ridica în faţa palatului, dintr-un unghi diferit şi privilegiat.

- Vino, draga mea. în zilele astea nu ştii niciodată cine pândeşte dintr-un copac cu un aparat foto dotat cu teleobiectiv, a zis Art, apoi a închis bine draperiile groase, din damasc şi a condus-o înapoi pe canapea.

Erau în salonul lui Art,

iar alături era dormitorul lui, baia şi biroul. Zoe s-a cuibărit în braţele lui Art şi el i-a întins un pahar cu vin.

- în

sănătatea noastră, draga mea! a ridicat el paharul.

-Da.

Ea a ridicat paharul spre paharul lui.

- Apropo, ţi-ai găsit

telefonul?

- Da, Marcus m-a sunat să îmi spună că l-am lăsat pe masă când am băut un ceai cu el, mai devreme. De ce? Ai vorbit cu el?

- Nu. De cum mi-am dat seama, am închis. Nu

sunasem
decât ca să îţi
spun să aduci
o fotografie
frumoasă cu

tine, ca să o dau la înrămat şi să o admir când nu eşti aici.

- Doamne, sper că Marcus nu ţi-a recunoscut vocea, a zis

Zoe cu voce sugrumată de panică.

- Mă îndoiesc. Abia

am apucat să spun trei vorbe.

- Nu mi-a spus că

ai sunat. Sper că a uitat.

- Zoe, trebuie să vorbim. Îţi dai

seama că dacă ne vedem în continuare, ar fi o naivitate să presupunem că familia nu ar deduce adevărul despre Jamie?

- Nu spune asta, Art, te rog! Gândeşte-te la scandalul care s-ar stârni dacă ar descoperi cineva adevărul şi efectul pe care l-ar avea asupra lui! Zoe s-a rupt din braţele lui şi a făcut câţiva paşi prin cameră, în plină agitaţie. Poate că ar trebui să renunţăm. Poate că eu...

- Nu. A prins-o de

mână când a trecut pe lângă el. Ara pierdut prea mult timp. Te rog. Jur că voi face tot ce pot ca să mă asigur că iubirea noastră rămâne secretă, chiar dacă mă omoară să o fac. Te vreau cu mine pretutindeni. M-aş căsători cu tine mâine dacă aş putea.

- Vai, Art, nu cred că o mamă singură este o tovarăşă acceptabilă pentru un prinţ al Angliei – şi cu atât mai puţin o soţie –, cum nu era nici acum zece ani, a râs Zoe sarcastică de naivitatea lui.

- Dacă te referi la mica întâlnire

pe care ai avut-o cu băieţii în negru, atunci când am fost trimis în grabă într-un turneu al Canadei, acum zece ani, înainte să mă întorc şi să găsesc scrisoarea ta de despărţire, ştiu totul despre ce s-a întâmplat.

- Ştii ?

Zoe era uimită.

- Am bănuit mereu că ai fost

presată să o scrii, să îmi spui că s-a terminat totul între noi. Ieri am avut o întâlnire cu principalii consilieri ai părinţilor mei şi am dat cărţile pe faţă. Au recunoscut că te-au invitat la o întâlnire şi ţi-au spns că relaţia trebnia să se încheie.

- Da,

aşa a fost. Zoe şi-a dus mâinile Ia cap. Nici acum, după tot acest timp, nu mă pot gândi la clipele acelea.

- Vezi, nici eu nu

am uşurat situaţia spunându-le părinţilor mei că o am întâlnit-o pe fata cu care vreau să mă căsătoresc. Aveam douăzeci şi unu de ani, abia terminam facultatea, tu nu aveai decât optsprezece ani, iar eu insistam ca logodna noastră să fie anunţată cât se poate de repede, a zis Art, clătinând din cap. Am fost atât de prost – i-am speriat, forţându-i să ia măsnri, aşa cum ar fi făcut orice părinte. Doar că, desigur, situaţia mea era de zece ori mai serioasă.

- Nu ştiam că le

spuseseşi, a zis Zoe, uluită de dezvălnire.

- Am regretat-o în

fiecare zi. M-am simţit vinovat pentru ce s-a întâmplat ulterior. Dacă nu m-aş fi repezit ca un taur cu capul înainte, ci te-aş fi curtat câţiva ani, lucrnrile ar fi putut fi foarte diferite. Pe când aşa, tu ai fost nevoită să înduri iadul.

- Da, a încuviinţat

Zoe, amintindn-şi durerea pe care o simţise când scrisese scrisoarea aceea, apoi refuzul ei de a răspunde la scrisorile şi telefoanele frenetice ale lui Art. Sigur, nu le-am spus nimic despre copil. Dar chiar dacă aş fi făcut-o, ştiam că mi-ar sugera să scap de el. M-am întrebat de multe ori dacă au aflat despre naşterea lui Jamie. În fiecare zi tremuram de spaimă că vor veni şi îl vor răpi. Nu il lăsam singur nici o clipă când era mic.

Zoe a suspinat, amintindu-şi de frica de atunci şi de felul cum se agăţase de Haycroft House şi de anonimitate, de dragnl copilului ei.

- Când m-am întors din Canada,

am fost trimis în străinătate, pentru pregătire navală şi nu am ştiut ce se întâmpla acasă luni întregi. Dacă aş fi ştiut la momentul acela!

- Ori cum nu ar fi contat, nu?

Nu ne-ar fi permis să ne căsătorim.

- Nu. Dar asta a

fost în trecut. Am crescut acum, nu mai suntem copii. Părinţii mei ştiu ce sentimente am pentru tine; nu pot să nu ţină seama de sentimentele nnui bărbat de treizeci şi doi de ani, aşa cum au făcut când avem numai douăzeci şi unu de ani şi sunt conştienţi că intenţiile mele sunt serioase.

- Iisu

se, a gemut Zoe. Şi ce au spus? Vor să mă arunce înapoi în şanţul din care m-am târât spre lnmină?

- Nu.

Le-am spus că dacă nu sunt pregătiţi să te accepte, eu, în schimb, sunt pregătit să abdic la dreptul meu de succesiune, a zis Art strâmbându-se. Adică, nu este mare lncru, nu?

Sunt a doua rezervă, puţin probabil să ajung vreodată pe tron.

Zoe îl privea uluită.

- Ai face asta

pentru mine? a şoptit ea.

- Negreşit. Trăiesc un simulacru

de viaţă. Nu joc un rol bine definit şi, aşa cum le-am spus şi părinţilor mei, publicul este revoltat de existenţa tihnită de care se bucură membrii din linia doi a familiei regale.

Desigur, nu îşi închipuie că serviciul în marina navală ar fi muncă grea. Sunt convinşi că aveam perne pline cu pene de pasăre în cuşetă şi o plapumă din pnf, cn blazon, în timp ce toţi ceilalţi dormeau pe pietre şi se înveleau cu pătură din păr... în realitate, probabil am avut de tras mai greu decât toţi ceilalţi, a oftat el. Ideea este ca trebuie să aleagă. Dacă este să îndeplinesc dorinţa publicului de a fi o persoană „normală, atunci şi ei trebuie să respecte faptul că m-am îndrăgostit de o femeie care

are deja un copil. Ceea ce, în timpurile noastre, nu este deloc ceva neobişnuit.

- Sună minunat,

Art, dar nu văd cum se poate întâmpla asta. Cum s-a terminat întâlnirea cu ei?

- Ei bine, cred că

atitudinea palatului s-a înmuiat în ultimii ani, după toate divorţurile din familie. Am căzut de acord că deocamdată noi doi vom continua să ne vedem cât se poate de discret, oricând dorim. Că tu poţi veni aici şi poţi sta oricât doreşti. Că în cadrul familiei şi al consilierilor, vei reprezenta un secret deschis.

- Iar dacă secretul se află?

Art a ridicat din umeri.

- Nimeni nu ştie cum va reacţiona publicul. Cu toţii bănuim că ar fi reacţii variate: unii vor spune cât de

scandaloasă
este relaţia
noastră, alţii
vor fi de acord
cu o abordare

mai modernă a relaţiilor membrilor familiei regale. De acord, ramificaţiile vor ajunge la Jamie, mai ales dacă se descoperă că sunt tatăl lui.

- Ar urma o vânătoare de

vrăjitoare, a zis Zoe cutremurându-se. Art, *trebuie* să păstrăm secretul acesta. Jură-mi că nimeni din interior nu îl va dezvălui. Dacă se aude vreo şoaptă, plec împrennă cu Jamie. Mă mut la Los Angeles şi...

- Zoe, s-a apropiat el, luându-i

mâinile, crede-mă că înţeleg. Ce pot spune? Ai încredere în mine. Voi face tot ce pot ca să vă protejez pe tine şi pe Jamie. Iar asta mă aduce la un alt lucru pe care trebuie să îl discutăm.

- Des

pre ce este vorba?

- Mă tem că lucrul asupra căruia

cei de la putere – şi eu, ca să fiu cinstit – trebuie să insistăm este plasarea unui ofiţer de securitate în casa ta. În orice eventualitate.

- Ce fel de eventualitate?

Zoe era indignată. La mine acasă?

- Draga mea,

calmează-te. Tu eşti cea care spune că legătura noastră trebuie să rămână un secret cât mai mult timp posibil. Un ofiţer de protecţie personală – de fapt, nn bodyguard –

ar avea şi această responsabilitate. Se poate asigura că nu pândeşte nimeni pe afară, nu îţi plantează microfoane şi nu ţi se ascultă telefonul. Ştii foarte bine că atunci când te lansezi într-o relaţie cu un membru al Firmei, devii ţintă.

- Doamne, este din ce în ce mai rău... Ce îi voi spune lui

Jamie? Nu crezi că i se va părea ciudat să vină de la şcoală şi să găsească un bărbat care doarme în camera de oaspeţi?

- Dacă nu eşti încă pregătită să îi spui despre noi, sunt sigur că pntem născoci o poveste. Dar la un moment dat, va trebui să afle.

- Că tu eşti tatăl lui? Sau că suntem

împreună? Ştii ce mă supără cel mai mult? a zis Zoe, frângându-şi mâinile disperată. Că dacă ai fi altcineva, ar fi cel mai firesc şi mai frumos lucru din lume să fim împreună ca familie.

- Mie îmi spui!

Art a oftat, părând atât de nefericit, încât

Zoe s-a simţit vinovată. în definitiv, nu era vina lui, numai un accident al naşterii sale. Iar el făcea tot ce putea ca să fie împreună.

- îmi pare rău, a şoptit ea. Numai că situaţia este atât de complicată, când ar trebui să fie atât de simplă.

- Dar nu lipsită de speranţă?

O privea, iar în ochi i se

citea disperarea.

- Nu, nu este lipsită de speranţă.

- L-ai cunoscut deja pe bărbatul pe care l-am ales. Simon

Warburton, şoferul care te-a dus la Sandringham şi te-a adus înapoi. Am vorbit cn el pe îndelete azi-dimineaţă şi am constatat că este un tip simpatic, foarte bine antrenat. Te rog, Zoe, să încercăm măcar. Să luăm fiecare zi pe rând. Şi îţi promit că voi înţelege dacă ţi se va părea prea mult şi vei lua decizia să pui capăt acestei situaţii.

Zoe s-a lăsat peste nmărul lui, iar el a mângâiat-o pe păr.

- Ştiu ce îţi spui, a zis Art. Te

întrebi dacă merită.

- Da, aşa este.

- Şi

merit efortul?
   -
Dumnezeu
să mă ajute,
a gemut

Zoe, ştiu
prea bine că
meriţi tot
efortnl.
CAPITOLUL

Joanna s-a zgâit la ecranul calculatorului, apoi a

frunzărit
dicţionarul de
sinonime,
căutând
modalităţi mai

inspirate de a descrie fericirea de pe chipul unui prepelicar care devora castronul cu mâncare pentru câini pe care îl avea în faţă. O durerea şi o măsea. După prânz, durerea se înteţise atât de tare, încât îi ceruse lui Alice numărul unui dentist la care să îşi facă o programare în regim de urgenţă.

A sunat telefonul fix şi ea a ridicat receptorul.

- Joa

nna Haslam, aici.

- Eu sunt, draga mea.

- Ah, bună, i-a zis lui Marcus, coborându-şi vocea ca să nu o audă nimeni.

- Eşti gata să mă ierţi? Mai am puţin şi dau faliment după toate florile pe care ţi le-am trimis.

Joanna a

aruncat o privire către cele trei vaze pline cu trandafiri care sosiseră în ultimele zile şi şi-a înăbuşit un zâmbet. Adevărul era că îi fusese dor de el. îi simţea lipsa...

- Da, s-ar putea.

- Bine, pentru că am nişte informaţii pentru tine, ceva ce mi-a spus Zoe.

-Ce?

- Spune-mi numărul

tău de fax. Având în vedere situaţia în care ne aflăm, nu pot să ţi-l trimit prin mail sau să îţi spun la telefon. Vreau să văd dacă ajungi şi tu la aceeaşi concluzie la care am ajuns eu.

- Bine, a zis Joanna şi i-a spus numărul.

Trimite-l acum, iar eu merg să stau lângă aparat.

- Sun

ă-mă imediat după ce îl citeşti.
Trebuie să stabilim când

ne vedem ca să vorbim.

- Bine, te sun după ce ajunge. Pa!

Joanna a lăsat jos receptorul şi s-a grăbit să ajungă la fax înainte să îl acapareze altcineva din birou. în aşteptarea mesajului, s-a gândit la sentimentele ei faţă de Marcus. Era atât de diferit faţă de seriosul şi cumpătatul Matthew.

Poate că, în ciuda defectelor Ini, era exact ceea ce îi trebuia.

Noaptea
trecută,
singură,
întinsă în pat,
simţind lipsa

braţelor lui în jurul trupului ei, luase hotărârea să se încreadă în el şi în declaraţiile lui de dragoste şi la dracu cu consecinţele!

Dacă îşi punea la adăpost inima, ferindu-se de trădări, viaţa mai merita trăită?

Faxul a scos un ţârâit, iar mesajul lui Marcus a început să apară.

Bună, draga mea, îmi

este dor de tine.

Mai jos o să vezi...

- Ce

îţi mai face măseaua?

A tresărit şi apoi a văzut-o pe Alice în spatele ei, încercând să citească faxul. Joanna a smuls foaia din aparat şi a împăturit-o.

- Groaznic.

S-a întors la

biroul ei, grăbită să scape de Alice şi să citească faxul.

Alice s-a sprijinit de biroul Joannei, încrucişându-şi braţele peste piept.

- Domnişoară Haslam, prevăd

pericol.

- Alice, ne confruntăm cu pericole de

fiecare dată când mâncăm nn ou crud sau urcăm în maşină. Va trebui să mă încred în steaua mea norocoasă.

- Ade

vărat. Ce frumoase erau zilele când femeile se măritau cu fiii familiilor din vecini şi îşi petreceau timpul în bucătărie! Cel puţin nu ne făceam griji în privinţa războiului psihologic pe care acum suntem nevoite să îl ducem cu bărbaţii. Ne curtau şi apoi trebuia să ne ia de neveste dacă voiau să ne ducă în pat.

- Ah, te rog! a zis Joanna, dându-şi ochii peste cap. Eu, una, sunt fericită că sufragetele s-au legat cu lanţuri de garduri.

- Da, noroc cn ele, că poţi să îţi

petreci zilele specializându-te în hrana pentru câini, iar nopţile, fie singură, fie în pat cu cineva despre care nu poţi spune cu siguranţă că va mai fi acolo în noaptea următoare.

- Uau

, Alice, a spus Joanna, ţintuind-o cu privirile pe colega ei de redacţie. Nu ştiam că ai principii de modă veche.

- Poa

te că aşa este, dar câte dintre prietenele tale nemăritate de peste douăzeci şi cinci de ani sunt fericite cu adevărat?

- Sunt sigură că foarte multe.

- Bine, dar când

sunt *cel* mai fericite? întrebarea este valabilă şi pentru tine.

- Când au o zi bună la muncâ, sau când întâlnesc un băr...

Joanna s-a oprit în mijlocul propoziţiei.

- Vez

i? a rânjit Alice, triumfătoare. Nu mai am nimic de adăugat.

- Cel puţin avem libertatea de a alege.

- Prea multă libertate, dacă mă întrebi pe mine. Suntem prea pretenţioase. Dacă nu ne place loţiunea după ras pe care o foloseşte, sau enervantul obicei de a schimba canalele când urmărim cea mai recentă ecranizare BBC, îl aruncăm la coş şi plecăm în căutare de carne proaspătă.

Credem că trebuie să căutăm perfecţiunea şi, desigur, perfecţiunea nu există.

- Atunci, ar trebui să rezist

alături de bărbatul care se arată interesat în prezent, chiar dacă nu este perfect? a replicat Joanna.

- *Tou*

ché, a cedat Alice, dezlipindu-se de biroul Joannei. Iar dacă Marcus Harrison se pune într-un genunchi în faţa ta, nu îi pune prea multe întrebări, apucă-l cn ambele mâini.

Dacă mai târziu îţi întoarce spatele, cel puţin vei rămâne cu jumătate din ce câştigă el, ceea ce este mai mult decât obţii când te desparţi de vrenn şobolan cu care ai avut o relaţie „modernă”, lipsită de angajamente. Haide, înapoi la muncă! Sper că te face bine dentistul meu.

I-a făcut un

semn din mână şi a traversat încăperea.

Joanna a

oftat, întrebându-se care era „şobolanul” care o părăsise pe Alice. A despăturit faxul de la Marcus şi l-a citit.

Intreab-ope
Rose.
Doamna
de... oare.

în minte i-a venit deodată un gând. Poate câ Rose fusese o doamnă de onoare? A format numărul lui Marcus.

- Ţi-ai dat seama? a întrebat-o el.

- Cred că da.

- Hai să ne vedem diseară, să discutăm.

- Aş

vrea, dar nu pot. Am o durere de dinţi înfiorătoare şi trebuie să mă duc la dentist.

- Atunci, după aceea? Mai

am ceva să îţi spun şi nu se poate la telefon.

- Bin

e, dar s-ar putea să nu pot vorbi. Vino la mine.

- Min

unat. îţi este dor de mine? Măcar un pic?

- Da, îmi este, a

zâmbit Joanna. Ne vedem mai târziu.

îndesând

faxul în buzunarul jeanşilor, a oprit computerul, şi-a luat haina şi s-a îndreptat spre uşă. Alee stătea aplecat deasupra biroului său, ascunzându-se de ea, ca de obicei. A făcut cale întoarsă şi s-a oprit în spatele lui.

- Când o să apară

articolul meu despre Marcus Harrison şi fondul memorial? Mă tot întreabă şi îmi este jenă, nu ştiu ce să îi mai spuu

- întreabă la secţia Subiecte. Decizia le aparţine, a mormăit el.

- Bine, eu... Joanna a aruncat o privire la ecranul lui Alee şi a recunoscut numele scris la începutul foii. William Fielding. De ce scrii despre el?

- Pen

tru că a murit. Mai ai şi alte întrebări?

Joanna a înghiţit în sec.

Poate asta voia să îi spună Marcus.

- Unde? Când?

Cum?

- A fost bătut acum câteva zile şi a murit în spital, în după-amiaza asta. Ed lansează o campanie pornind de la povestea asta, încercând să forţeze guvernul să

ofere
bătrânilor şi
infirmilor
echipament de
securitate

gratuit şi pedepse mai dure pentru derbedeii care comit astfel de infracţiuni.

Joanna s-a aşezat brusc pe scaunul de lângă Alee.

- Ce s-a întâmplat? Nu te simţi bine?

- Doa

mne, Alee. Vai, Doamne, Dumnezeule!

El s-a uitat neliniştit în

direcţia biroului lui Ed.

- Ce este, Jo?

Joanna încerca să îşi limpezească gândurile.

- El...

William ştia lucruri despre Sir James Harrison. Ce s-a întâmplat nu a fost un accident! A fost un act plănuit, sunt sigură, la fel ca moartea lui Rose.

- Jo, vorbeşti prostii, a

mârâit Alee. Au arestat pe cineva.

- îţi zic sigur, nu el

a făcut-o.

- Nu ai de unde să ştii, Jo.

- Ba

da, Alee. Ascultă, vrei să auzi povestea sau nu?

El a ezitat.

- Bine, dar repede.

Când Jo a terminat de

expus teoria, Alee şi-a încrucişat braţele peste piept, cugetând.

- Bine, să spunem că ai dreptate şi că moartea lui *a fost* regizată. Cum au aflat atât de repede?

- Nu

ştiu. Doar dacă... dacă nu cumva au fost plantate microfoane în apartamentul lui Marcus. Mi-a trimis un fax acum câteva minute, apoi mi-a dat de înţeles că nu este bine să vorbim la telefon.

Joanna a scos faxul din buzunar şi a întins foaia pe birou. A zis că

William i-a spus aceste cuvinte lui Zoe. Poate că s-a dns la spital să îl vadă, înainte de ca el să moară.

A citit faxul,

apoi s-a uitat la Joanna.

- Ţi-ai dat seama despre ce este

vorba,
presupun?

- Da.

William
încerca să

spună că Rose era doamnă de onoare. Alee – Joanna îşi frângea mâinile de-acum –, situaţia este prea intensă, îmi este frică.

- Prima regulă până aflăm cu ce avem de-a face: fii atentă ce spui acasă. Eu am mai trăit sitnaţii ca aceasta, când relatam despre 1RA[12] – microfoanele ascunse sunt al dracului de greu de găsit, dar în locul tău aş căuta bine prin tot apartamentul. în cel mai rău caz, ţi le-au plantat când a fost spart apartamentul. Poate chiar în pereţi.

- Probabil că şi în apartamentul lui Marcus, a oftat ea.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Jo, ţi-am spus să îţi aperi pielea.

- Am încercat, dar se pare că

pericolul se ţine scai de mine. Şi-a trecut o mână prin păr, simţind cum îi creşte frustrarea. Nu ştiu ce să fac, serios. îmi pare rău, Alee. Ştiu că nu vrei să auzi toate astea.

S-a ridicat şi

s-a îndreptat spre uşă.

- Ah, apropo, aveai dreptate. Nu

am mai primit scrisoarea aceea înapoi. Noapte bună!

Alee şi-a mai

aprins un Rothmans şi a rămas cu ochii lipiţi de ecran. Mai avea doi ani până la pensie şi finalul unei cariere frumoase. Nu ar trebui să facă nimic care să i-o pericliteze. Dar mai ştia că ar regreta tot restul vieţii dacă ar lăsa să îi scape această poveste.

într-un final, s-a ridicat de pe scaun şi a coborât cu liftul până la arhivă, pentru a aduna cât mai multe articole de ziar despre Sir James Harrison şi pentru a încerca să găsească ceva despre o doamnă de onoare pe nume Rose.

Joanna a ieşit de la dentistul de pe Harley Street două ore mai târziu, simţind ca îi bubuie capul din cauza frezei, iar jumătate de gură îi era amorţită din cauza injecţiei cu novocaină.

A coborât scările încet şi a pornit-o de-a lungul străzii, simţind că plutește. O femeie a atins-o în treacăt, iar Joanna a tresărit și inima a început să îi bată mai tare în piept.

Oare

ascultau în seara aceea, când fusese în apartamentul lui Marcus? O urmăreau şi acum? Joanna a început să transpire, iar în faţa ochilor vedea pete purpurii. S-a aşezat pe vine în faţa unei clădiri vecine şi şi-a lăsat capul pe genunchi, încercând să inspire adânc, pentru a se linişti. Apoi s-a sprijinit de gardul care înconjura clădirea şi a privit spre cerul senin.

- La naiba! a gemut ea

încet, rugându-se să apară lângă ea un taxi care să o ducă acasă.

Ridicându-se cu greu în picioare, Joanna a decis că autobuzele şi metroul nu erau o soluţie în seara asta. A pomit-o din nou de-a lungul străzii, sperând să găsească un taxi în labirintul drumurilor din spatele Oxford Street. A mers pe Harley

Street,
întinzând
mâna numai
spre taxiuri
pline, a dat

colţul şi s-a trezit pe Welbeck Street, Şi-a amintit că aici locuia Zoe – la numărul 10, Zoe îi dăduse adresa după cina luată

împreună.

Joanna s-a oprit, dându-şi seama că se afla în dreptul numărului zece, pe trotuarul opus. A copleşit-o un nou val de slăbiciune care a făcut-o să se întrebe dacă ar părea inoportun să bată la uşa lui Zoe şi să ceară o cană ae ceai dulce, fierbinte, care să îi dea putere. Vedea că luminile erau aprinse în casă şi a hotărât să bată la uşă.

în clipa în care se

chinuia să se ridice, a văzut că se deschide uşa de la intrarea în casă. Din locul unde se afla, Joanna a văzut-o pe Zoe trăgând cu ochiul din spatele uşii, apoi o siluetă a sărit dintr-o maşină oprită în faţa casei şi a traversat în fugă aleea din faţă, spre ea. Au dispărut împreună în interiorul casei, iar uşa s-a închis în spatele lor.

Joanna îşi dădea seama că se holba ca o idioată. Dar era sigură că îl văzuse pe Arthur James Henry, ducele de York – numit de

familie şi ae
mass-media
„Art” – prinţ
moştenitor şi
al treilea în

linie la tron, intrând în casa lui Zoe Harrison.

Patruzeci şi

cinci de minute mai târziu, după ce renşise într-un final să găsească un taxi, Joanna zăcea întinsă pe canapeaua ei cea nouă şi foarte comodă, de culoare bej, luând din când în când o gură din coniacul pe care şi-l turnase ca să îi treacă durerea de dinţi. Se uita la tavanul crem, plin de crăpături, căutând să pună lucrurile cap la cap. Uitase de scrisoarea de la o bătrânică ciudată, moartea nnui actor în vârstă, intrigile şi conspiraţiile de tot felul... Dacă nu cumva îşi imagina, tocmai fusese martora unei întâlniri amoroase între unul dintre holteii cei mai râvniţi – şi mai urmăriţi de presă – şi o tânără actriţă foarte frumoasă.

Care avea

un copil.

Un freamăt de surescitare i-a urcat pe coloană. Dacă ar fi surprins momentul acela pe cameră, până la ora aceasta ar fi pus mâna pe o sută de mii de la oricare ziar britanic.

- Zoe Harrison şi Arthur, ducele de York. Ce poveste! a fluierat ea.

Ziua următoare va trebui să facă nişte

cercetări, să afle dacă cei doi aveau un trecut sau dacă pntea interpreta ceea ce văzuse ca o întâlnire între doi „vechi

prieteni”.
Urma să se vadă cu Zoe sâmbătă.
Poate reuşea

să extragă câteva informaţii în mod subtil. Nu încăpea îndoială că o ştire de calibrul acesta o va scoate de la secţia Casa şi grădina cât ai clipi din ochi.

Joanna a gemut,

îngrozită de gândurile ei trădătoare. Cum putea să îi treacă prin cap să îi dea în vileag? Era iubita fratelui lui Zoe – de care credea că s-a îndrăgostit –, iar ea şi Zoe se înţeleseseră destul de bine, încât îşi închipuise că acela era începutul unei viitoare prietenii. Şi-a amintit posomorâtă ceea ce îi spusese lui

Marcus la prima lor întâlnire despre legile pentru protecţia vieţii private.

Trist era că dacă prinţul şi Zoe aveau o relaţie, indiferent dacă divulga ea secretul sau nu, povestea nrma să se afle în viitorul foarte apropiat.

Şacalii din

presă miroseau un scandal înainte ca cei doi implicaţi să fi avut primnl sărut.

Când s-a auzit o bătaie în uşă, Joanna

s-a ridicat fără chef de pe canapea pentru a deschide.

Marcns i-a zâmbit, întinzându-i o sticlă de coniac ca ofertă de pace.

- Bună, iubito, cum îţi mai este cu

durerea de dinţi? a murmurat el când s-a aplecat să îi dea un sărut.

- O să îmi fie mai bine după un pahar de coniac, mulţumesc. Tocmai am terminat sticla mea, aşa că ai nimerit bine. Ai zis mai devreme la telefon că trebuie să vorbim...

Vocea i-a pierit când Marcus i-a pus un deget peste buze. A scos o bucată de hârtie din buzunar şi i-a întins-o, *William Fielding atacat Cred că ne-au pas microfoane în* *apartamente, scria pe bilet. Un muncitor ciudat a venit să repare o* *infiltraţie. Trebuie să caut bine înainte să vorbim. Dă* *drumul tare la muzică.*

Joanna a încuviinţat din cap, văzânduşi suspiciunile confirmate, A pus un CD şi a dat volumul la maximum, apoi au început să caute cu atenţie, pipăind pereţii în căutare de noi protuberanţe, de-a lungul scândurilor dîn parchet, sub abajururi şi în spatele dulapurilor.

- Est

e ridicol! a oftat Joanna, după patruzeci de minute de căutare sterilă, lăsându-se pe canapeaua cea nouă, urmată de Marcus. Am cercetat fiecare ungher, poate doar în interiorul pereţilor să îl fi ascuns, i-a şoptit ea la ureche, încercând să se facă auzită peste muzica tare ce se revărsa dinspre boxe.

- Gândeşte-te – cine a fost în

apartamentul
tău de când a
început
povestea asta?
i-a răspuns el

tot şoptit.

- Eu, Simon, tu, cel puţin patru ofiţeri de poliţie, trei muncitori de la livrări...

Fără nici un alt cuvânt, a

sărit de pe canapea şi s-a repezit la telefonul care stătea pe o măsuţă, într-un colţ al camerei. A cercetat firul şi l-a pipăit pe toată lungimea sa, până la locul unde ieşea din perete. S-a uitat la Marcus cu ochii mari, făcând semne către firul de telefon. A dus nn deget la buze, precantă, apoi l-a tras spre hol, a luat hainele din cnier şi l-a împins afară din apartament.

An mers pe strada luminată, iar Joanna simţea că incepe să tremure. Marcus i-a pus un braţ peste umeri.

- O, Doamne, Marcus... telefonul meu... am fost surprinsă la momentul când a venit un tip de la compania de telefonie fără să îi îi notificat, după ce am fost jefuită!

- Este în regulă, draga mea, totul va fi bine.

- Este acolo din ianuarie! Toate lucrurile pe care le-au auzit! Alee m-a avertizat. Ce facem acum? Smulgem firul din perete? Cum scăpăm de el?

El a făcut o pauză, apoi a

clătinat din cap,

- Nu, îşi vor da seama că le-am ghicit jocul. Se vor întoarce şi îl vor înlocui.

- Nu

suport să mă gândesc că ar pntea să intre din nou în casa mea!

lisuse!

- Ascultă, Jo, ne aflăm într-o situaţie bună.

în sfârşit, suntem cu un pas înaintea lor...

- Cu

m poţi spune asta? Nu ştim unde sunt microfoanele şi nici câte sunt.

- Trebuie să fim atenţi ce vorbim, a zis el încet. Şi unde vorbim. Nu ştim dacă pot asculta numai convorbirile telefonice sau pot capta sunetele din apartament.

Dar nu ne putem da de gol că am aflat. Va trebui să fim atenţi şi când vorbim la telefoanele mobile – poate le ascultă şi pe acestea.

Joanna a dat din cap, muşcându-şi buza.

- Mo
artea lui
William
Fielding nu
este o

coincidenţă, a zis ea într-un final. Chestiunea aceasta este o certitudine acum.

- Ce, Fielding este mort?

Credeam...

Ea a dat din cap, cu o privire sumbră.

- Editorul meu scria articolul când am plecat de la biron. Se pare că a murit în spital în după-amiaza aceasta. Este tot mai periculos... Nu crezi că ar trebui să punem capăt investigaţiei noastre? Să renunţăm?

Marcus s-a oprit pe loc şi

a strâns-o la piept cu ferocitate.

- Nu. îi vom da de

capăt împreună. Hai să ne întoarcem la vânătoarea de microfoane,

A sărutat-o şi s-au întors în apartament.

Chiar mai

hotărâtă acum, Joanna a încercat să îşi aducă aminte care zone din apartamentnl ei rămăseseră neatinse de haosul spargerii. Ea şi Marcus au pipăit şipcile de pe lângă pereţi şi arhitravele, până ce degetele ei au dat de un mic buton din cauciuc cocoţat pe partea de sus a tocului uşii care dădea în camera de zi. L-a dezlipit cu atenţie şi l-a ridicat spre lumină, iar

Marcus s-a apropiat să il inspecteze.

Marcus s-a lovit cu un

deget peste nas şi l-a aşezat la loc, unde îl găsise Joanna. Apoi a ieşit din apartament, a sunat la sonerie şi în următoarea jumătate de oră a intrat şi a ieşit din apartament sub înfăţişarea unei serii de personaje exotice, cu accente diferite.

Joanna a purtat discuţii imaginare cu un importator jamaican de rom, un descendent rus al ţarului şi un vânător sud-african. în cele din urmă, Joanna a fost nevoită să iasă din apartament pentru a încerca să îşi controleze hohotele de râs care devenise deja isteric. A ajuns la concluzia că

Marcus şi-a ratat profesia – era un actor şi un imitator minunat. Când joaca a luat sfârşit, Joanna a îndepărtat microfonul, l-a înfăşurat în mai multe straturi de vată şi l-a îndesat fără prea multă ceremonie într-o cutie de Tampax.

Trecuse multă vreme

de când râsese atât de mult – iar când s-au băgat în cele din urmă în pat, Marcus a făcut dragoste cu ea atât de tandru, încât i-au dat lacrimile pentru a doua oară în aceeaşi seară.

„Sunt... fericită”, şi-a zis ea.

- Te iubesc, i-a

murmurat el înainte ca ochii să i se închidă.

În timp ce

Marcus dormea dus lângă ea, Joanna s-a simţit mulţumită şi apărată, cu toată tensiunea provocată de

„Afacerea Bătrânica” şi de descoperirea din acea seară. Cuibărindu-se lângă corpul lui cald, a aţipit, încercând să îşi alunge din minte gândul sinistru la urechile care ascultă din pereţi, zicându-şi că este posibil ca şi ea să îl iubească pe el.

Simon a bătut la uşa

casei de pe Welbeck Street, numărul 10, la ora zece a doua zi dimineaţă.

Zoe a deschis.

- Bun

ă.

- Bună ziua, domnişoară Harrison.

- Cred că ar fi mai bine să intri.

Fără tragere de inimă, Zoe

s-a dat într-o parte, făcându-i loc să intre.

- Mul

ţumesc.

A închis uşa în spatele lui Simon şi au rămas în hol, în picioare.

- Ţi-am pregătit o cameră la etaj. Nu este foarte mare, dar are propria baie, a zis ea.

- Va

mulţumesc. Voi face tot ce pot să nu vă incomodez. îmi pare rău pentru această situaţie.

Zoe vedea că Simon este

la fel de jenat de situaţia aceasta ca şi ea, iar antipatia ei s-a mai domolit. Nici unul dintre ei nu avea de ales.

- Uit

e, ce ar fi să îţi urci bagajele în cameră şi apoi să cobori să bem o cafea? Este uşa din dreapta, la capătul scării.

- Bin

e, mulţumesc, a zis el, îndreptând spre ea un zâmbet recunoscător.

Ea l-a privit cum urcă scara cu geanta de voiaj în mână, apoi a intrat în bucătărie să pregătească apa pentru cafea.

- Neagră sau cu lapte? Cu zahăr? l-a

întrebat când s-a întors în bucătărie, zece minute mai târziu.

- Neagră, cu un cubuleţ de zahăr.

Ea i-a pus

cana în faţă.

- Aveţi o casă frumoasă, domnişoară

Harrison.

- Mulţumesc. Şi, te rog, dacă tot este să trăim împreună – adică sub acelaşi acoperiş, a adăugat ea în grabă, cred că ar fi mai bine să îmi zici Zoe.

- Bin

e. Iar eu sunt Simon. înţeleg că ultimul lucru pe care ţi-l doreşti este să mă aflu aici. Voi fi cât se poate de discret. Sunt sigur că ai fost deja informată că te voi însoţi în toate deplasările, fie într-o altă mașină, când vei conduce singură, fie, dacă preferi, voi fi eu şoferul tău.

- Nu, nu mi s-a spus, a oftat

Zoe. Trebuie să mă duc să îl iau pe fiul meu Jamie de la şcoală în după-amiaza aceasta. Doar nu trebuie să vii cu mine şi acolo?

- Ba mă tem că da, domnişoară... Zoe.

- Iisu

se! Liniştea greu câştigată a lui Zoe era în pericol să se fărâmiţeze şi să se transforme în panică. Nu m-am gândit bine la toată povestea asta. Cine ar trebui să îi spun că eşti?

- Poa

te este cel mai bine să spui că sunt un vechi prieten de familie, o rudă îndepărtată, care a venit la Londra din străinătate şi că stau cu tine până ce îmi găsesc un apartament.

- Tre

buie să înţelegi că lamie este foarte deştept. Te va întreba din ce parte a familiei provii şi ar fi bine să cunoşti detaliile. Zoe a rămas pe gânduri o vreme. Ar fi bine să spui că eşti un strănepot deal lui Grace, care a fost soţia bunicului meu.

- Bine. Atunci ar fi mai simplu dacă te-aş duce eu la şcoală în după-amiaza aceasta. Cred că fiului tău i s-ar părea straniu să mă vadă urmându-te într-o altă maşină.

- Bine, a zis Zoe, muşcându-şi buza. Iar o altă chestiune este că nu vreau să ştie nici ceilalţi membri ai familiei mele.

Nu că nu aş avea încredere în ei, dar...

- Nu

ai încredere în ei, i-a terminat el propoziţia, apoi au zâmbit amândoi.

- Exact. Doamne, va fi atât de dificil. Adică, mâine merg la cumpărături cu o prietenă. Trebuie să vii şi tu?

- Mă

tem că da, dar promit să păstrez o distanţă discretă.

Zoe a sorbit din cafea.

- Am început să am mai multă

înţelegere pentru familia regală şi cei dîn preajma lor. Trebuie să fie o senzaţie înfiorătoare să nu ai pic de intimitate nici în propria casă, nici în afara ei.

- Aşa au crescut şi au acceptat că

face parte din viaţa lor.

- Nici pentru tine nu poate fi foarte

plăcut. Adică, ce se întâmplă cu viaţa ta de familie? Ai o soţie, ai copii care îţi duc dorul cât eşti plecat?

- Nu. Mulţi din

domeniu sunt burlaci.

- îmi pare rău că ai primit o

însărcinare atât de plictisitoare. Nu prea cred că agenţiile internaţionale au numele meu pe lista de ţinte. Adică, nimeni nu ştie despre mine şi Art.

- încă

.

- Da,

mă rog, aşa va rămâne cât timp voi avea un cuvânt de spus, a zis ea cu fermitate, apoi s-a ridicat. Scuză-mă, te rog, trebuie să fac câte ceva înainte de să plec – *să plecăm* – spre şcoala lui Jamie.

Armata
Republicană
Irlandeză

CAPITOLUL
22

Marcus a petrecut după-amiaza de vineri cercetând prin tot apartamentul său. A căutat în zona din camera de zi unde îşi amintea că îl văzuse pe „muncitor” strângându-şi uneltele duminică seară, şi era, într-adevar, chiar lângă telefonul mobil.

În cele din urmă, a găsit şi el un aparat de forma unui buton negru, mic, ascuns sub tăblia măsuţei de cafea. L-a îndepărtat cu atenţie, uimit de minusculele componente electronice din interiorul său.

Joanna a

venit după serviciu, iar când a sosit, Marcus a dus un deget la buze şi i-a arătat un borcan cu cafea instant, din care a ridicat apoi cu băgare de seamă microfonul pe care îl ascunsese sub granulele maronii.

- Draga mea, ce ar

fi să faci un duş înainte să ieşim la cină? a zis el cu voce tare. Iar când ne întoarcem, am de gând să te pictez cu sos de ciocolată din cap până în picioare şi să o ling pe toată.

Ea a scos un

stilou şi o foaie de hârtie din rucsac şi a scris cu litere mari: *Abia* *aştept.* După care, cu o ridicare din sprâncene, a pus stiloul şi biletul pe măsuţă sub ochii lui Marcus, apoi s-a dus spre baie.

în dimineaţa următoare, după un mic

dejun scurt cu cafea şi pâine prăjită, pe care Marcus l-a adus pe o tavă la pat, s-au îmbrăcat şi au coborât din clădire, pentru a lua un autobuz până în Welbeck Street. După ce a găsit locuri îibere, Marcus s-a întors spre ea cu o expresie serioasă pe chip.

- Ştiu că ne-am distrat cu povestea asta cu microfoanele, dar mă dezgustă să ştiu că au

ascultat
fiecare cuvânt
pe care l-am
rostit.

- Ştiu

. Cu siguranţă este ilegal să ne asculte telefoanele şi să ne planteze microfoane în casă? Am putea alerta autorităţile?

- Nici

vorbă! Chiar autorităţile sunt cele care au plasat echipamentul de supraveghere.

- Ah, Marcus, nu ar fi trebuit să te

trag după mine în povestea asta. Este vina mea.

- Nu,

nu este, draga mea.

Marcus a simţit o împunsătură

de vinovăţie. Şi-a coborât privirile spre capul Joannei, rezemat de umărul lui şi s-a gândit că ar trebui să îi spună despre întâlnirea cu

Ian şi banii pe care îi primise.

Nu. Amânase prea

mult deja. Va fi furioasă pe el – asta ar putea pune capăt relaţiei lor...

Iar Marcus nu putea suporta nici gândul.

- Bună, intraţi. Zoe i-a condus înăuntru. Plecăm chiar acum? Abia aştept să ajung la magazin.

- Sig

ur, a răspuns Joanna în timp ce Zoe îi conducea spre bucătărie.

- Jamie este sus, în camera lui, se joacă pe calculator.

Asta ar trebui să îl ţină ocupat o grămadă de timp. Dau o fugă până sus să îi spun la revedere şi să îmi iau haina şi apoi plecăm. Şi te rog să nu fumezi pe lângă Jamie, a zis Zoe, încruntându-se, când l-a văzut pe Marcus că şi-a aprins o ţigară.

- Iisuse, eu sunt cel care îţi face ţie o favoare, a zis Marcus agasat. Nu sta prea mult, Jo. Sunt moduri mai bune de a petrece o sâmbătă decât să fac pe doica pe lângă nepotul meu, a zis el făcându-i cu ochiul.

- Iar eu nu cred că

sunt moduri mai bune de a-mi petrece sâmbăta decât la cumpărături! a zis Joanna, dându-i un sărut drăgăstos.

- îmi rămâi datoare.

- Zoe, eu...

Joanna a

auzit o voce cunoscută în spatele ei. S-a întors şi l-a văzut pe

Simon holbându-se la ea din uşa bucătăriei, iar uluiala din privirea lui îi oglindea propria uluială.

Zoe stătea în

spatele lui, îmbrăcată în palton.

- Ţi-am zis că

Simon va sta aici, Marcus?

- Care Simon? a întrebat

Marcus.

- Warburton. Este un văr îndepărtat deal nostru din Auckland, din Noua Zeelandă, din partea bunicii

Grace. Mi-a scris şi a zis că vine în Marea Britanie şi a cerut să stea la noi o vreme. Şi uite aşa, a zis Zoe, a ajuns aici.

Marcus s-a încruntat.

- Nu ştiam că avem veri

îndepărtaţi.

- Nici eu, până la serviciul religios în onoarea lui James, a improvizat Zoe în grabă.

Joanna

rămăsese fără grai privindu-l pe Marcus cum dă mâna cu Simon.

- Mă bucur să te cunosc, Simon. Şi, zi, suntem rude îndepărtate?

- Da, aşa se pare.

Simon îşi recăpătase

calmul.

- Ai venit pentru mult timp?

- Da,

destul de mult.

- Bine. Trebuie să ieşim

împreună într-o seară. îţi arăt care sunt cele mai bune locuri din oraş.

- Abi a aştept.

- Hai de, Jo, este

timpul să plecăm. Jo? a zis Zoe.

Joanna se holba încă la

Simon. Zoe a privit-o neliniştită.

- Da, vin. Bine. La

revedere, Simon! Pa, Marcus!

Joanna s-a întors şi a

urmat-o pe Zoe spre ieşire.

Simon şi-a pus jacheta pe

care o ducea în braţe.

- Plec şi eu. M-am gândit să

vizitez câteva locuri. Mă bucur că te-am cunoscut, Marcus.

Zoe şi joanna au petrecut o dimineaţă încântătoare pe King’s Road, apoi au luat autobuzul spre Knightsbridge

. S-au plimbat prin magazinul Harvey Nichols până a început să le doară picioarele, apoi s-au refugiat în cafeneaua de la ultimul etaj.

- Fac cinste, să ştii! a spus Zoe,

luând un meniu de la bar. Orice femeie dispusă să îl suporte pe fratele meu merită măcar un prânz gratuit!

- Nu ştiu dacă să îţi mulţumesc, a spus Joanna zâmbind larg, în timp ce Zoe a comandat două pahare de şampanie.

- Ştii,

cred că ai o influenţă bună asupra lui Marcus. Are nevoie de o înrâurire liniştitoare şi cred că s-a îndrăgostit de tine. Dacă te cere de nevastă, te rog să spui da, iar noi două vom putea face lucruri de genul acesta tot timpul.

Joanna era impresionată

de nerăbdarea lui Zoe de a se împrieteni şi din nou se simţea înfiorător de vinovată pentru gândul duplicitar de a vinde secretul lui Zoe la ziare. Când a venit mâncarea, Joanna s-a înfipt în deliciosul sendviş cu şuncă de Parma şi rucola. A remarcat că Zoe abia s-a atins de al ei.

- Tra

gic ce s-a întâmplat cu William Fielding, nu-i aşa? a

remarcat
Joanna
sorbind din
şampanie.
- înfi

orător. Am fost să îl vizitez în spital în ziua dinainte de a muri, ştii?

- Da, mi-a spus Marcus.

- Era

într-o stare foarte rea. M-a tulburat rău, mai ales că avusesem discuţia despre bunicul meu cu numai câteva zile înainte. Mi-a dat un inel frumos, cu sigiliu, ca să i-l păstrez. Uite, ţi-l arăt.

Zoe a căutat prin buzunarul cu fermoar al genţii sale, a scos inelul şi i l-a întins Joannei.

- Vai,

ce greu este! Joanna a întors inelul în palmă şi a privit la emblemă. Ce ai de gând să faci cu el?

- Il iau cu mine la

înmormântare a lui de săptămâna viitoare, să văd dacă apare cineva din familia lui William, cred.

Zoe a băgat inelul la loc în

geantă.

- Cum a râmas cu filmul tău? îl vor continua?

- Cred că au destul material ca să suplinească... absenţa lui

William. Mă întorc în Norfolk miercuri.

- Şi,

ăăă, prietenul tău Simon cât va sta? a întrebat Joanna în treacăt.

- Nu ştiu sigur. Va rămâne o vreme la

Londra şi i-am spus deja că poate sta cât vrea.

Casa este atât

de mare, este loc destul pentru amândoi.

- Cor

ect.

Joanna nu mai ştia ce să spună.

- Ţi-am remarcat faţa când l-ai văzut. Păreai că îl recunoşti. îl ştii?

- Păi, a zis Joanna roşind, neputând să mintă. Da.

încrederea lui Zoe s-a prăbuşit în mod vizibil.

- Ştia

m eu. De unde îl cunoşti?

- îl ştiu pe Simon de când eram

mică. Am crescut împreună în Yorkshire. Nu în Aukland, aş putea adăuga!

- Atunci, presupun că ştii că nu îmi este rudă?

a zis Zoe încet.

- Da. Sau, dacă este, nu a

menţionat-o niciodată faţă de mine.

Zoe a privit-o pe Joanna

nesigură.

- Eşti conştientă ce meserie are?

- înto

tdeauna mi-a spus că este funcţionar în administraţia civilă, lucru pe care nu l-am crezut niciodată în întregime. Are diplomă de la

Cambridge şi este foarte inteligent.

Dar, Zoe, nu trebuie să îmi

explici. Este clar că ai motivele tale pentru care ne-ai spus mie şi lui Marcus o poveste inventată despre trecutul lui

Simon. A fost o pură întâmplare că îl cunosc. Nu voi spune nimic, promit.

- Vai, Joanna – Zoe se juca neliniştită cu

şervetul îmi
este atât de
frică să am
încredere în
cineva în

momentul acesta. Iar în tine cel mai puţin, fiind ziaristă.

Scuze, a adăugat în grabă. Totuşi, simt că vreau să îţi spun. Dacă nu vorbesc cu cineva despre situaţia asta, simt că o voi lua razna.

- Dacă te ajută cu ceva, cred că ştiu, a zis Joanna mai mult în şoaptă.

- Ştii? Cum? Nimeni nu

ştie. Zoe părea îngrozită. A aflat deja presa?

- Nu, nu îţi face griji, s-a grăbit Joanna să o liniştească. A fost o altă coincidenţă. Am văzut... un bărbat intrând în casa ta joi seară.

- Cum aşa? Mă spionai?

- Nu, a clătinat Joanna din cap cu fermitate. Am fost la dentist pe Harley Street, m-am simţit rău după aceea şi m-am trezit pe Welbeck Street, căutând un taxi. Voiam să bat la uşa ta şi să cer o ceaşcă de ceai cu zahăr şi să mă laşi să stau jos, când s-a deschis uşa.

Zoe a încruntat din sprâncene.

- Te rog să nu mă minţi, Joanna, nu aş putea suporta. Eşti sigură că nu ţi-a dat pontul cineva de la ziar?

- Nu!

Dacă ar fi un pont, nu l-ar da unui reporter începător de la secţia Casa şi grădina, cum sunt eu.

- Adevărat. Of, fir-ar să fie, Jo! a făcut Zoe, privind-o fix. Ai văzut cine era bărbatul care a intrat?

-Da.

- Atunci, presupun că îţi dai

seama de ce locuieşte Simon în casă.

- Un fel de

protecţie, cred.

- Da. Ei – *el* – a insistat.

- Ei bine, nu ai putea avea parte de un om mai bun care să te apere. Simon este cea amabilă persoană pe care o cunosc.

Pe chipul lui Zoe a trecut o pâlpâire de zâmbet.

- Aşa? Să îi zic lui Marcus că are un rival?

- Doa

mne, nu. Suntem ca fraţii. Nu suntem decât foarte buni prieteni.

- Apropo de Marcus, nu i-ai zis nimic

despre ce ai văzut joi seară, nu? a întrebat Zoe îngrijorată.

- Nu. Mă pricep să păstrez secrete. Spune-mi dacă nu vrei să vorbim despre asta, dar voi doi...? Adică, este ceva serios?

Ochii albaştri ai lui Zoe s-au umplut de lacrimi.

- Foarte. Din păcate.

- De

ce din păcate?

- Pentru că aş fi vrut ca Art să fie vreun contabil în Guildford – chiar un bărbat însurat –, dar nu... nu cine este.

- înţeleg perfect, dar nu poţi alege de cine te îndrăgosteşti, Zoe.

- Nu, dar îţi

imaginezi cum îl va afecta pe Jamie aflarea acestei poveşti? Sunt îngrozită.

- Da. Seara trecută mă gândeam că la un

moment dat povestea se va afla, mai ales dacă aveţi intenţii serioase.

- Nici nu mă pot gândi la aşa ceva. Cel mai rău este că nu mă pot opri, chiar dacă ştiu că ar trebui, de dragul lui

Jamie. Eu şi Art... ei bine, întotdeauna a fost aşa între noi.

- Vă cunoaşteţi de mult timp?

- Da. De ani întregi.

Jur, Joanna, dacă citesc despre această conversaţie în ziarul tău, nu voi răspunde de acţiunile mele, a zis Zoe cu ferocitate.

- Zoe, recunosc că mi-ar plăcea foarte mult să fiu persoana care pune această poveste senzaţională în mâinile editorului, dar eu sunt fată din Yorkshire şi acolo, în nord, cuvântul dat este o garanţie. Îţi promit că nu o voi face, bine?

- Bine. Doamne, am nevoie de altă băutură. Zoe a făcut un semn chelnerului şi a mai cerut două pahare de şampanie.

Ei bine, pentru că deja ştii aproape totul, ar fi bine să îţi spun povestea până la capăt...

Din poziţia

în care se afla, la o masă din spatele unui pilon convenabil plasat, Simon vedea că cele două femei erau adâncite în conversaţie.

A profitat de ocazie să se ducă la baie şi, după ce a închis uşa toaletei, a format numărul de pe telefonul mobil.

- Aici Warburton, domnule.

-Da.

- O

problemă în dimineaţa asta. Mă tem că Haslam a sosit pe neaşteptate acasă la domnişoara Harrison. Evident, m-a

recunoscut.
Dacă mă ia la întrebări, ce să îi spun?

- Că

lucrezi pentru Departamentul pentru Protecţia Familiei

Regale. Ceea ce nu este o minciună. Ai plasat microfoanele la sosire?

- Da, domnule.

- Bine. Alte veşti?

- Nimic, domnule.

- În regulă, Warburton.

Noroc!

Marcus se uita la meciul de rugby

dintre Ţara Galilor şi Irlanda la televizor, servindu-se din rezerva de bere a lui Zoe. Era patru şi un sfert şi fetele încă nu se întorseseră. Mulţumit de situaţie, Jamie a rămas ascuns în camera lui, jucând un joc complicat pe calculator.

Marcus intrase la el, dar după ce Jamie se pornise să îi explice ce era cu „monedele magice” pe care trebuia să le adune, plecase. Nu era ca şi cum de-a lungul anilor nu făcuse nici un efort de deschidere, şi-a zis el în gând. Ciocolată, excursii la grădina zoologică... nimic nu părea să îl impresioneze pe Jamie, iar în cele din urmă Marcus renunţase.

Părea că întreaga rezerva de iubire a nepotului său se concentrase asupra Marelui James şi a mamei sale, iar pentru el nu mai rămăsese loc.

- Bun

ă, unchiule Marcus, a zis Jamie băgând capul pe uşă. Pot să intru?

- Sigur că da. Doar este casa ta, a răspuns Marcus, reuşind să schiţeze un zâmbet.

Jamie a intrat în

cameră şi a rămas cu mâinile în buzunare şi cu faţa către televizor.

- Cine câştigă?

- Irlanda. Ţara

Galilor o încasează rău.

- Marele James mi-a spus odată o

poveste
despre
Irlanda.

-Da?

- Da.

A zis că odată a fost nevoit să stea un timp acolo, într-un loc aflat pe malul mării.

- Mda, vezi tu, cea mai mare

parte a Irlandei este pe malul mării.

Jamie s-a

dus la fereastră şi a dat într-o parte perdelele pentru a vedea dacă sa întorcea mama sa.

- Mi-

a spus unde a fost, mi-a arătat pe atlasul cel mare. Era o casă imensă, înconjurată de apă, ca şi cum s-ar fi aflat în mijlocul apei.

Iar apoi mi-a spus o poveste despre un tânăr care s-a îndrăgostit de o irlandeză frumoasă, îmi amintesc că povestea avea un final trist. I- am spus bunicului că ar fi un film frumos.

Marcus a ciulit urechile. S-a uitat spre Jamie, care privea încă pe geam.

- Când ţi-a spus povestea?

- Chi

ar înainte de a muri.

Marcus s-a ridicat şi s-a apropiat de

bibliotecă. Şi-a trecut ochii peste titluri, până a găsit atlasul cel vechi.

Răsfoind până la pagina cu harta Irlandei, a pus cartea pe măsuţa de cafea. I-a făcut semn lui Jamie să se apropie.

- Unde zicea Marele James că era locul acesta?

Degetul lui

Jamie s-a îndreptat fără ezitare spre partea de jos a hărţii şi s-a oprit asupra unui loc aflat la jumătatea coastei sudice, la Atlantic.

- Acolo. Casa este în golf. Zicea că mi-ar plăcea, că este un loc mirific.

- Mmm. Marcus a închis atlasul şi l-a privit pe

Jamie. Vrei ceva de mâncare?

- Nu, mama a zis că

o să îmi pregătească ea ceva când se întoarce. Este plecată de mult timp.

- Chiar aşa. Femeile, nu? a dat din cap

Marcus, conspirativ.

- Mama mi-a zis că doamna cu

care a plecat este prietena ta.

- Aşa este.

- O să te însori cu ea?

- Poate că da, a

zâmbit Marcus. O plac foarte mult.

- Atu

nci, voi avea o mătuşă. Ar fi frumos. Gata, eu mă duc înapoi în camera mea.

- Sigur.

După ce a plecat Jamie,

Marcus a luat o bucată de hârtie şi a scris pe ea numele oraşului pe care i-l arătase Jamie.

Zoe şi

Joanna au sosit la cinci şi jumătate cu o mulţime de pungi pline de cumpărături.

- V-aţi distrat bine, doamnelor? a

întrebat Marcus cu o voce încărcată de ironie, când le-a întâmpinat în hol.

- Foarte bine, mulţumim, a

zis Zoe.

- Atât de bine, că ne-am gândit să mai mergem şi mâine. Nu am terminat toate magazinele în care aveam de gând să mergem, a zis Joanna, făcând o grimasă.

- Mâine este duminică, Jo!

Marcus părea

înspăimântat.

- Da, iar în zilele acestea sunt deschise toate magazinele, scumpule.

- Glumim, frate dragă, a zis

Zoe. în plus, va trebui să îmi trimit cârdul la tratament şi relaxare după abuzul pe care l-a îndurat astăzi.

Uşa s-a

deschis din nou şi în prag a apărut Simon.

- Sal

utare, prieteni.

- Bună. Ai vizitat atracţiile

turistice?

-Da.

- Ce anume, Simon? nu s-a

putut abţine Joanna.

- Ah, ştiţi voi, Turnul

Londrei, catedrala Sf. Paul, Trafalgar Square, a zis

Simon, înfruntând-o din priviri. Ne vedem mai târziu.

Le-a făcut un semn din cap, apoi a pornit-o în sus pe scări.

- Unde este Jamie? a întrebat Zoe.

- în camera lui.

- Marcus, sper că nu l-ai lăsat să stea la calculator toată ziua? s-a încruntat Zoe.

- îmi pare rău. Am făcut tot ce

mi-a stat în puteri, dar nu prea este abordabil, nu? Haide, Jo, nu îţi mai da jos paltonul. Să o zbughim.

Zoe a sărutat-o pe

Joanna, apoi pe Marcus.

- Ne vedem curând. Şi îţi

mulţumesc pentru ziua aceasta plăcută, Jo.

- Nu

ai pentru ce. Te sun în timpul săptămânii, i-a răspnns ea.

Au schimbat un zâmbet discret, conspirativ, în timp ce

Marcus o împingea pe Joanna spre ieşire.

Zoe a urcat

la etaj pentru a-l vedea pe Jamie şi să afle dacă vrea la cină cârnaţi cu piure sau plăcintă cu carne. Jamie a ales ultima variantă şi a urmat-o pe mama lui la parter, ca să poată să stea de vorbă cât timp ea gătea.

- Ştii, nu cred că nnchiul Marcus mă

place foarte mult, a zis el.

- Jamie, sigur că te place! Doar că

nu este obişnuit cu copiii, asta-i tot. Ţi-a spus ceva astăzi, când a fost aici, dragule?

- Nu, nimic. Nu a

făcut decât să bea multă bere. Poate că noua lui prietenă îl va face să se simtă mai bine. A zis că s-ar putea să se căsătorească cu ea.

- Serios? Ar fi minunat. Jo

este simpatică.

- Tu ai un prieten, mama?

- Eu... da, este un bărbat care îmi place.

- Est

e Simon?

- Doamne, nu!

- îmi place Simon.

Pare drăguţ. A venit şi s-a jucat cu mine nn joc pe calculator aseară. Vine la masă cu noi?

- De fapt, m-am

gândit ca noi doi să luăm cina împreună, ca să putem discuta în linişte.

- Este urât că nu îl invităm, nu

crezi? Doar este musafirul nostru.

- Bine, atunci, a zis

Zoe, cedând, vezi dacă vrea să vină.

După cinci minute,

Simon, cu un zâmbet vag jenat pe chip, a intrat în bucătărie.

- Eşti sigură că nu deranjez, Zoe? Pot să îmi comand o pizza.

- Fiul meu insistă asupra prezenţei tale, a zis Zoe cu un zâmbet, aşa că aşază-te, te rog.

În timpul

cinei, a facnt tot posibilul să nu izbucnească în râs când

Simon îl distra pe Jamie cu poveşti de la ferma sa de oi din Noua Zeelandă.

- Mama, într-o zi putem merge

să îl vizităm pe Simon în Auckland? Pare un loc straşnic!

- Cred că da, de ce nu?

- Simon, vrei să vii

şi să îmi vezi noul joc pe care mi l-a cumpărat mama astăzi?

Este fantastic, dar şi mai bun când ai împotriva cui să joci.

- Jamie, lasă-l în pace pe săracul Simon, a oftat

Zoe.

- Nu-i nimic. Mi-ar plăcea să joc, a acceptat

Simon.

- Atunci, haide.

Jamie s-a ridicat şi i-a

făcut semn lui Simon să facă la fel. Cu o ridicare din umeri şi un zâmbet spre Zoe, Simon l-a urmat pe Jamie spre ieşirea din bucătărie şi apoi în sus pe scări.

O oră mai târziu, a urcat

la etaj, atrasă de ţipetele însufleţite care veneau atât de la fiul ei, cât şi de la Simon.

- Nu ai venit să îmi spui că este

deja ora de culcare? Este sâmbătă şi aproape am ajuns la nivelul trei, iar eu câştig, a zis Jamie, fără să îşi ia ochii de la ecran.

- Atunci poţi să câştigi şi mâine. A

trecut de nouă şi jumătate, Jamie.

- Ma

ma, te rog!

- îmi pare rău, Jamie. Mama ta are

dreptate. Mai jucăm şi mâine, îţi promit.
Noapte bună!

Simon a lăsat controllerul jos şi l-a bătut pe umăr pe

Jamie.

- Noapte bună, Simon! i-a zis Jamie în timp ce ieşea din cameră.

Zoe a dereticat camera lui

Jamie cât timp l-a aşteptat să se întoarcă de la baie, apoi l-a băgat în pat.

- Ai vrea să faci ceva anume mâine?

- Să

termin jocul.

- Şi în afară de asta?

- Nu,

nu chiar. Să stau în pat, să mă uit mult la televizor, să beau coca-cola, toate lucrurile pe care nu le pot face la şcoală, a zis el rânjind.

- Bine, sunt de acord, în afară de coca-cola, i-a promis Zoe dându-i un sărut. Noapte bună!

- Noapte bună, mama!

Când a coborât Zoe,

Simon îşi turna un pahar cu apă de la robinet.

- Scu

ză-mă. Mi-a fost sete după cât ne-am jucat. Plec imediat, nu vreau să îţi stau în drum.

- Cred că meriţi un pahar înainte

de culcare, după creativitatea de care ai dat dovadă la masă. Sigur nu ai făcut cursuri de actorie? a zis ea, cu suspiciune prefăcută.

- întâmplător, am impresia că

Noua Zeelandă îmi este foarte cunoscută. Iubita mea...

adică *fosta* mea prietenă şi-a petrecut ultimul an acolo.

- Fosta?

- Mda. îi place atât de mult, încât

a decis să rămână acolo şi să se căsătorească cu un localnic.

- Îmi pare rău. Vrei un coniac? Sau un whisky?

- Nu mai... numai dacă nu te încurc.

- Nu.

Ştii-tu-cine este plecat cu treburi oficiale, aşa că sunt singură tot weekendul. Dulăpiorul cu băuturi este în camera de zi.

Haide acolo, ca să fac şi focul. S-a cam răcit.

Simon s-a

aşezat într-un fotoliu cu un pahar de coniac, iar Zoe s-a întins pe canapea.

- L-ai cucerit pe fiul meu.

- Est

e un băiat inteligent. Cu siguranţă eşti foarte mândră de el.

- Sunt. Marcus spune mereu că îl cocoloşesc prea mult.

- Cred că este un tânăr foarte echilibrat şi cât se poate de normal.

- încerc din răsputeri, dar

nu este uşor să creşti un copil de una singură, deşi cel puţin l-a avut pe bunicul meu. Dar în altă ordine de idei, Joanna ţi-a trimis un mesaj. A zis să o suni, a zis Zoe, studiind expresia de pe chipul lui Simon. Mi-a spus că vă cunoaşteţi de multă vreme şi mi-a promis că nu te va da de gol faţă de Marcus. Crezi că o va face?

- Cu siguranţă nu. Am încredere totală în Jo. îmi ştie aproape toate secretele.

- Mai puţin unul. Cel puţin până

astăzi, a contracarat Zoe. l-am spus şi despre Art. Cu tine aici şi încă un lucru pe care l-a văzut, oricum ghicise aproape tot adevărul de una singură. Crezi cu adevărat că nu mă va da de gol, având în vedere că este reporter?

- Nici odată.

- Ei bine, sper că ea şi Marcus vor rămâne împreună. Are o influenţă bună asupra lui.

Simon a dat din cap în

tăcere, luând o înghiţitură din paharul cu coniac.

- Sun

t sigur că îi simţi lipsa bunicului tău.

- Da, foarte mult.

- Eraţi apropiaţi?

- Foarte. Ştiu că lui Jamie îi

lipseşte foarte mult, deşi nu spune prea multe. El era bărbatul în casă, figura paternă din viaţa lui Jamie. Dar acum descopăr multe lucruri pe care nu le ştiam despre el.

- Chiar aşa? Ce anume? Aveam impresia că viaţa lui a fost foarte bine documentată.

- William Fielding

îmi spunea săptămâna trecută, înainte să moară, că bunicul meu era originar din Irlanda. De fapt, mi-a spus tot felul de lucruri despre el. Dacă sunt adevărate sau nu, cine ştie?

Faptele se amestecă cu ficţiunea când este vorba despre evenimente petrecute cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă.

- Aşa este, a remarcat Simon cât a putut de nonşalant. Sir James ţi-a povestit cum era în trecut? Pun pariu că se ştia cu cei mai importanţi oameni din ţară.

- Da. Scrisorile lui putrezesc in podul casei din Dorset.

Când se termină filmările, am de gând să mă duc acolo şi să le triez, a zis Zoe înăbuşindu-şi un căscat.

- Eşti

obosită, te las. Simon şi-a golit paharul cu coniac şi s-a ridicat.

Mulţumesc pentru băutură.

- Nu ai pentru ce.

Mulţumesc că i-ai ţinut companie fiului meu. Noapte bună!

- Noapte bună, Zoe!

Când urca spre dormitorul lui,

Simon era mai convins ca niciodată că Zoe Harrison nu ştia nimic despre trecutul bunicului ei. Spera, pentru binele

amândurora,
că nici nu va
afla.

în ciuda

faptului că amândouă apartamentele erau nesigure, Marcus şi

Joanna nu aveau de ales şi au rămas în Crouch End în seara aceea –

după cum a remarcat Simon, ea măcar avea încuietori noi la uşă.

- Cum ţi-ar plăcea să petrecem un sfârşit de săptămână la un hotel frumos de la țară, în Irlanda? a întrebat-o Marcus în pat, după ce trăseseră o plapumă peste capetele lor, ca să le înăbuşe vocile.

- Ce?

De ce? a întrebat Joanna.

- Pentru că am

senzaţia că am identificat locul unde s-a născut Sir Jim.

- Seri

os?

- Da. Am avut o discuţie cu Jamie. Mi-a

spus că Sir Jim i-a povestit despre un loc magic din

Irlanda, unde un bărbat şi o femeie s-au îndrăgostit unul de celălalt. Mi-a arătat locul pe hartă.

- Unde era?

- Potrivit lui Jamie, era un sătuc din West Cork[11], numit

Rosscarbery. Se pare că această casă se află în golf şi este separată de alte case. Voi da nişte telefoane luni dimineaţă şi voi cere la agenţia de turism să îmi recomande un hotel bun.

Chiar dacă se dovedeşte a nu fi decât o pistă falsă, este o scuză perfectă pentru o vacanţă – şi pentru a putea pleca din apartamentele noastre pline de microfoane. Ar fi şi mai bine dacă ai reuşi să îţi mai iei o zi liberă, ca să nu fim presaţi de timp să ajungem acolo şi să ne întoarcem.

- Voi

încerca, a zis ea, dar şeful meu nu este într-o dispoziţie generoasă faţă de mine deocamdată.

- Spune-i că vrei să

dai în vileag un complot pus la cale de IRA.

- Poa

te mai degrabă un compost, a spus Joanna, pufnind batjocoritoare.

Regiune în comitatul Cork, din

Irlanda
CAPITOLUL
23

- Am fost sunat de la palat. îl iau pe Alteţa Sa la ora opt.

-Da.

Zoe a dat din cap neatentă, ascultându-l pe Simon care ieşea din parcarea şcolii şi neluându-şi ochii de la silueta tot mai mică a lui Jamie, rămas pe treptele din faţa intrării.

Stătea pe locul din faţă al Jaguarului, renunţând la formalitate.

Se simţea mai bine aşa.

- Ştii, cred că lui Jamie i-a fost

mai greu să îşi ia la revedere de la tine decât de la mine, a zis

Zoe.

- Nu este adevărat, dar ne-am distrat

împreună.
Până la urmă, însărcinarea aceasta de muncă are şi

părţile ei frumoase.

Simon se îndrepta spre autostradă, în

direcţia
Londrei.

- Zoe
?

-Da.

- Nu vreau să par deplasat, dar nu ar fi mai bine pentru tine să te întâlneşti cu Alteţa Sa Regală la palat, decât să vină el în Welbeck Street? Este mult mai sigur aşa.

- Ştiu. Dar mă simt atât de încordată acolo, întotdeauna am impresia că ascultă cineva la uşă.

- Bin

e. Dispar în seara aceasta, desigur.

- Mulţumesc. Ăăă,

Simon, când mă întorc la filmări, în Norfolk, săptămâna viitoare, cum îţi vei explica prezenţa acolo?

- Ah,

mă cazez, pierd vremea pe la bar, vin pe platoul de filmare ca să casc gura... l-a aruncat un rânjet. Pot fi aproape invizibil când vreau.

- Te cred pe cuvânt, a replicat Zoe

mohorâtă.

În faţa numărului zece de pe Welbeck

Street,
fotograful
aştepta
răbdător.

După ce a

lăsat-o acasă pe Zoe, Simon a oprit maşina în faţa casei de pe Welbeck

Street pentru a doua oară în ziua aceea. Prinţul fusese un pasager mai enervant, prin comparaţie cu prezenţa liniştitoare a lui Zoe. Simon a încleştat din dinţi, simţindu-l cum se agită pe bancheta din spate şi tastează pe telefonul mobil.

- Nu te osteni să îmi deschizi portiera. Cobor în grabă, i-a aruncat prinţul lui Simon, când a vrut să iasă din maşină.

- Desigur, domnule.

Simon l-a privit urcând

scările, nici unul dintre ei neobservând un mic bliţ cu infraroşu pe partea cealaltă a drumului. A oftat şi s-a uitat la ceas.

Putea dura câteva ore şi chiar nu avea chef să se gândească la cum îşi petreceau timpul cei doi. A scos un roman de aventuri din torpedou, a aprins lumina de deasupra lui şi a început să citească.

Mobilul i-a sunat la ora unsprezece fără zece

minute.

- Ies în cinci minute.

- Am

înţeles. Sunt afară, gata de plecare, domnule.

Simon a

lăsat cartea deoparte şi a pornit motorul. După exact cinci minute, uşa s-a deschis. Zoe a apărut în prag, a privit în ambele direcţii, apoi i-a făcut semn însoţitorului ei. în hol i-a dat un scurt sărut pe obraz şi apoi a fugit spre maşină.

Lumina cu infraroşu a

sclipit din nou.

- Bine, Warburton, înapoi acasă,

te rog.

- Da, domnule.

*

Pe platoul de

filmare de la *Tess* era o atmosferă mohorâtă în prima dimineaţă când s-a înapoiat în Norfolk. Toată lumea era uluită de moartea lui William, iar atmosfera jovială dispăruse.

- Slavă Domnului că nu mai avem decât o

lună, a zis Miranda, actriţa care o juca pe mama lui Tess. Parcă

am fi în mormânt.
Acesta este noul tău iubit? a întrebat ea

dintr-o suflare, studiindu-l pe Simon, care bea un pahar de coca-cola la bar.

- Nu, este un jurnalist care

a fost trimis aici cu mine timp de o săptămână. Publică un interviu care va coincide cu lansarea filmului, le-a repetat Zoe povestea pe care o scorniseră împreună.

În ciuda

promisiunilor sale că se va pierde în mulţime, toţi remarcaseră prezenţa lui Simon în ultimele două zile. Era mult prea atractiv ca să poată fi „invizibil”, aşa cum sugerase el şi toată lumea îl observase la marginea platoului de filmare, prefacându-se că ia notiţe grăbite într-o agendă. Lui Zoe, prezenţa lui Simon i se părea neliniştitoare, dar cel puţin seara, din cauza muncii intense, abia se târa până în pat, imediat ce se întorcea de la filmare şi aşa îl putea evita.

Joi dimineaţă studia

scenariul
pentru
filmarea din
ziua aceea
când i-a sunat

telefonul mobil.

- Bună, surioară, eu sunt. Ce mai

faci?

- Bine, Marcus.

- Vii acasă la

sfârşitul săptămânii? Ziceai că vrei să mergi în Dorset şi să te apuci de făcut curat în cutiile din pod.

- Mă tem că nu pot.

Plec în altă parte.

- înţeleg. Te duci într-un loc

frumos?

- La casa unor prieteni.

- Car

e „prieteni”?

- Marcus! Zi-mi ce doreşti, s-a răstit Zoe.

- Te deranjează dacă eu şi Jo ne ducem în Dorset şi mai căutăm prin cutiile din pod?

- Nu văd de ce nu

aţi face-o. Dar să nu arunci nimic înainte să văd şi eu. Bine?

- Sigur. Le împart în două categorii – „utile” şi

„inutile”.

- Bine. Zoe nu avea tîmp de discuţii.

Vorbim în curând. Sărut-o pe Jo din partea mea. Pa!

Coborând scările, Zoe s-a întrebat preţ de o clipă dacă era o decizie înţeleaptă să îl lase pe fratele ei să se ducă în Dorset fără ea, dar apoi a alungat gândul. Aştepta cu nerăbdare să petreacă un sfârşit de săptămână liniştit în braţele lui Art.

Marcus a pus jos receptorul şi a ieşit din cabina telefonică, privind în jur ca să vadă dacă îl urmărea cineva, Ian nu îl contactase încă, dar Marcus era sigur că el fusese cel care plantase microfoanele.

A cumpărat două cafele şi

chifle cu bacon de la brutărie şi a urcat scările până în apartamentul lui, unde Joanna tocmai ieşea de sub duş, cu părul ud lăsat peste un umăr.

- Am sunat-o pe Zoe, a zis el. A

fost de acord să mă duc în Dorset şi să mai caut printre toate lucrurile din pod. Vrei să vii?

- Ah, Marcus, nu

pot în weekendul acesta. Sunt de gardă la birou, a zis ea începând să își usuce părul cu prosopul.

- Se lucrează şi îu

weekend la Case şi grădini?

- Da! Multe dintre

activităţile rurale au loc la final de săptămână, concursuri canine, vânzarea de pui şi ieşirea ghioceilor.

- Vai,

ce captivant!

- Unii dintre noi trebuie să muncească,

Marcus. Nu voi mai avea nici unde să locuiesc şi nici ce să mănânc dacă îmi pierd locul de muncă.

- Scuze, Jo. Marcus

înţelegea că o supărase. Te superi dacă mă duc eu singur în

Dorset?

- De ce să mă supăr? Doar nu sunt

gardianul tău.

- Nu, dar vreau să fii. S-a dus la ea şi a luat-o în braţe. Nu te supăra. Am zis că îmi pare rău.

- Ştiu

, doar că...

- înţeleg.

I-a scos prosopul şi a

sărutat-o, iar Joanna a uitat totul.

Când maşina

a ajuns la intrarea principală a măreţei case în stil georgian, Simon i-a ajutat pe Zoe şi pe prinţ să coboare, apoi le-a scos genţile din portbagaj.

- Mulţumesc,

Warburton. Ce ar fi să îţi iei liber weekendul acesta? Omul meu este aici. Te sunăm dacă avem vreo problemă.

- Va mulţumesc, domnule.

- Ne vedem

duminică seară, Simon, i-a zâmbit Zoe peste umăr, în timp ce prinţul o conducea înăuntru.

După două ore, Simon a

sosit inapoi in apartamentul lui din Highgate, cu un suspin de uşurare.

Trecuse peste o săptămână de când nu mai fusese acasă, de când nu mai avusese timp pentru el însuşi. Şi-a ascultat mesajele; patru dintre ele erau de la Ian, părând

tot mai beat şi
mai
neinteligibil
cu fiecare nou
apel,

chicotind pe înfundate despre o „fentă” grozavă pe care o jucase celor „de sus”. Simon nu înţelegea despre ce

dracului
vorbea şi se
întreba dacă
nu cumva ar
trebui să

şoptească o
vorbă la
urechea
potrivită
despre

comportamentul scăpat de sub control al lui Ian.

A format

numărul de telefon al Joaunei şi i-a lăsat un mesaj, invitând-o să vină la cină în seara următoare, ca să poată sta de vorbă. „Probabil este în patul lui Marcus Harrison”, şi-a zis Simon, punând receptorul jos. A făcut un duş, şi-a pregătit o omletă spaniolă şi o salată, apoi s-a aşezat să se uite la un film. Telefonul a sunat după câteva minute.

- Simon? Eşti acasă.

Era Joanna.

- Sun

t.

- Am crezut că te-ai întors în Auckland, să creşti oi.

- Foarte amuzant. Am sunat ca să văd dacă eşti liberă mâine-seară.

- Nu sunt.

- O

întâlnire de amor cu Marcus?

- O întâlnire cu

un eveniment agricol din Rotterdam. Se lansează un nou erbicid revoluţionar.

După cum îţi poţi imagina, totul este extrem de captivant. Nu mă întorc decât mâine-seară târziu, dar ne putem vedea duminică la prânz.

- Bine, dar voi

lucra după-amiază, aşa că vino devreme şi pregătesc o gustare.

- În regulă. Ne vedem pe la unsprezece,

atunci?

- Minunat. Ne vedem duminică.

Simon a lăsat receptorul, trist că se lăsase o răceală peste relaţia lor. Asta de când nu îi retumase scrisoarea, a recunoscut el. Nu încăpea nici o îndoială că Joanna avea suspiciuni în privinţa lui, mai ales acum, că aflase că nu era un simplu funcţionar în administraţie. Iar asta era vina lui.

Pusese în pericol încrederea ei şi prietenia lor de dragul slujbei sale. Simon s-a ridicat, a scos o bere din frigider şi a luat o înghiţitură, dorind să şteargă amintirea dureroasă a trădării sale...

La fel ca Ian.

Până acum nu omorâse pe

nimeni, dar se întreba cum s-ar simţi după aceea. Cu siguranţă, după ce ar lua viaţa unei fiinţe umane, consecinţele ar fi imprevizibile. Dincolo de acest act, nimic nu ar mai părea relevant din punct de vedere moral.

„Merită...?

Simon s-a

apropiat de chiuvetă şi a turnat restul sticlei de bere în scurgere, spunându-şi că nu s-a întâmplat încă. îşi iubea sîujba, viaţa, dar situaţia cu Joanna făcuse lucrurile mult mai clare.

Şi ştia că

într-o zi va fi nevoit să aleagă.

A auzit soneria.

Simon a gemut şi s-a apropiat de interfon.

- Alo

?

- Eu sunt.

„Vorbeam de lup...”

- Bună, Ian. Mă pregăteam de culcare.

- Pot

să urc, te rog?

Fără tragere de inimă, Simon a apăsat pe butonul interfonului. L-a privit atent pe Ian când acesta a intrat în apartament. Arăta înfiorător. Faţa îi era buhăită şi roşie, ochii mici şi congestionaţi. Deşi vestit pentru colecţia sa de costume Paul Smith şi Armâni, în seara aceasta Ian părea un vagabond, îmbrăcat într-un impermeabil şi ducând o pungă de plastic din care a scos o sticlă de whisky pe jumătate goală.

- Saf,

Simon, a zis el şi s-a prăbuşit într-un scaun.

- Ce s-a întâmplat?

- Nenorociţii m-au obligat să intru în concediu pe motiv de „probleme *personale*”. Timp de o lună. Trebuie să mă duc la vraci de două ori pe săptămână, de parcă aş fi ţăcânit...

- Dar ce s-a întâmplat? a întrebat

Simon, cocoţându-se pe braţul canapelei.

- Ah,

am dat rasol Ia o însărcinare săptămâna trecută. M-am dus la cârciumă pentru un pahar, am pierdut noţiunea timpului, am pierdut ţinta.

-înţeleg.

- Ştii,

nu s-ar putea spune că slujba aceasta este amuzantă, aşa-i? De ce trebuie să fac eu mereu treburile nasoale?

- Pentru că au încredere în tine.

- *Ave*

au încredere în mine, a râgâit lan, apoi a mai luat o gură de whisky, direct din sticlă.

- Mie mi se pare că ai o vacanţă

plătită. în locul tău, m-aş bucura de ea.

- Crezi că mi se va

permite să mă întorc? Nici o şansă. S-a terminat, Simon, după toţi anii aceştia, după atâta muncă...

Apoi a început să

plângă.

- Fruntea sus, lan, nu ai de unde ştii. Doar nu vor să te piardă. Ai fost mereu unul dintre cei mai buni. Dacă te aduni, le demonstrezi că nu a fost decât un accident, sunt sigur că îţi vor mai acorda o şansă.

Ian a lăsat capul în jos.

- Nu, Si. Dacă am noroc, voi ajunge să dau amenzi pentru parcare. Sunt speriat, chiar sunt. Mă văd ca pe un risc, nu-i aşa? Un beţiv care are pe mână prea multe secrete. Dacă se hotărăsc să mă...?

Vocea lui lan a pierit, iar frica i-a acoperit ochii.

- Stai liniştit, nu o vor face. Simon spera să pară convingător. Vor avea grijă de tine. Te vor ajuta să te pui pe picioare.

- Rahat. Crezi că există un sanatoriu pentru ofiţeri de securitate care suferă de stres? a izbucnit Ian în râs. James

Bond m-a făcut să vreau să intru în domeniu. Mă uitam la femeile acelea superbe şi mă gândeam că dacă acesta este unul

dintre
beneficii,
atunci este
slujba
perfectă

pentru mine.

Simon a rămas tăcut, ştiind că nu avea ce spune.

- Aceasta este sfârşitul, a oftat lan. Şi cu ce mă pot lăuda după toţi anii de serviciu loial? O garsonieră în Clapham şi un ficat rablagit.

A oftat, la auzul propriului

comentariu trist.

- Ei, Iasă, amice. Ştiu că

lucrurile par sumbre acum, dar sunt sigur că dacă stai departe de sticlă o vreme, situaţia se va îndrepta.

- Băutura este

singura care mă ajută să depăşesc greutăţile. Oricum – ochii lui Ian s-au luminat deodată, dar Simon nu ştia dacă de furie sau de regret –, cel puţin am nişte bani puşi deoparte. Iar ultima

„acţiune laterală” mi- a adus un profit neaşteptat. Ştii – lan s-a apropiat de Simon, clătinându-se –, mă simţeam oarecum vinovat din cauza asta. Tu ai spus că pare o persoană bună şi că este o porcărie să faci rău unui om bun. A sughiţat. Dar acum imi pare bine că am făcut-o.

- Despre cine

vorbeşti, lan?

- Nimic. Despre nimeni... lan s-a ridicat. îmi pare rău că te-am deranjat. Tre’ să plec. N-aş vrea să fii asociat cu faptele mele. S-a îndreptat bălăbănindu-se spre uşă, apoi I-a ameninţat pe Simon cu un deget. Tu o să ajungi departe, bătrâne. Dar ai grijă, păzeşte-ţi spatele şi spune-i fetişcanei aceleia ale tale să se care din patul lui Marcus

Harrison. Este periculos şi în plus, din ceea ce am ascultat la căşti, nici nu este un amant bun.

Ian a schiţat un snrâs fantomatic,

apoi a dispărut dincolo de uşă.

Duminică dimineaţă, după o sâmbătă liniştită în care se uitase la rugby şi citise, Simon s-a trezit din primul somn odihnitor de care avusese parte în ultimele zile. A văzut că ceasul arăta opt treizeci şi doi – mult după ora la care îi suna infailibilul lui ceas intern, la şapte. Dând drumul la Radio Four- şi lăsând cafeaua la fiert, era pe punctul de a coborî pentru a-şi lua obişnuitul morman de ziare de duminică, când a sunat telefonul.

-Da?

- Probleme. Te

prezinţi fără întârziere pe Welbeck Street. Te sunăm mai târziu cu alte instrucţiuni.

- înţeleg. Ce a provocat

schimbarea?

- Citeşte *Morning Mail.* O să afli. La revedere!

înjurând, a alergat pe scări spre ieşirea din clădire şi a ridicat *Morning Mail* din mormanul lăsat pe preş. A citit titlul şi a gemut.

- Iisuse! Sărmana Zoe!

Cu stomacul

răscolit de furie şi de îngrijorare, a dat fuga înapoi sus şi şi-a îmbrăcat în grabă costumul.

„Fir-ar să fie, Joanna, şi-a

zis el, aşa se răzbună pe mine, trădândo pe Zoe pentru un câştig rapid...”

Era gata că plece când a auzit soneria. Şi-a amintit că o invitase pe Joanna să ia masa împreună. încercând să îşi controleze furia, Simon a apăsat butonul care îi permitea să intre. „Orice om este nevinovat până Ia proba contrarie”, şi-a amintit el, punându-şi jacheta.

- Bună, a zis ea

degajată când a intrat, l-a sărutat pe obraz şi i-a întins o sticlă cu lapte. Ştiu că mereu rămâi fără lapte şi m-am gândit să...

El i-a întins ziarul.

- Ai văzut asta?

- Nu,

ştiam că ai tu ziarele de duminică, aşa cu nu m-am mai deranjat să le cumpăr. Eu..., a dat ea să spună, dar ochii i-au căzut pe titlul

de pe prima pagină. Ah, la naiba!
Sărmana Zoe!

- Da,

sărmana Zoe,
a imitat-o el.
Joanna a
studiat
fotografia

ducelui de York cu braţul trecut peste umerii lui Zoe şi o alta în care o săruta pe creştetul capului. Ar fi putut fi o pereche de tineri frumoşi şi îndrăgostiţi, aflaţi la plimbare la ţară.

- „Prinţul Arthur şi noua lui iubită, Zoe Harrison, bucurându-se de un weekend împreună, la casa domnului

Richard Bartlett şi a soţiei sale, Cliona”, a citit Joanna cu voce tare. Nu i-ai dus tu până acolo?

- Ba da. I-am lăsat

acolo vineri. Iar acum trebuie să plec.

- A,

nu mai luăm masa?

- Nu, a zis el aruncându-i o

privire
mânioasă.
Joanna?

-Da?

- Ai

văzut în ce ziar a apărut povestea?

- Sigur că da. Este

ziarul nostru.

- Da, ziarul *tău*.

I-a căzut fisa în timp ce

scruta chipul furios al lui Simon.

- Sper că nu îţi

închipui ce *cred eu* că îţi închipui.

- Foarte probabil

exact asta îmi închipui.

Joanna a roşit, nu de vinovăţie, ci

de indignare.

- Iisuse, Simon! Cum poţi

sugera aşa ceva? Cine dracului crezi că sunt?

- O

jurnalistă
ambiţioasă,
care nu a
ratat
oportunitatea

poveştii anului când i-a fluturat prin faţă.

- Cu

m îndrăzneşti? Zoe este prietena mea. în plus, mergi pe presupunerea că ea mi-a zis totul.

- Zoe mi-a spus că a

vorbit cu tine despre povestea asta. Am fost cu ea aproape douăzeci şi patru de ore pe zi şi nu văd cum ar fi putut afla altcineva.

Poate că nu ai vrut, dar în cele din urmă nu ai putut rezista şi...

- Nu îndrăzni să mă tratezi de sus, Simon! Sunt foarte ataşată de Zoe. Bine, recunosc, m-am gândit la asta...

- Vezi!

- Dar nu aş putea trăda un

prieten! a replicat ea.

- Este chiar ziarul tău, Jo! Zoe m-a întrebat dacă ar trebui să aibă încredere în tine, iar eu ţi-am lăudat discreţia! Iar acum regret enorm că am făcut-o.

- Simon, *te rog*, jur că nu de la mine s-a aflat.

- Săr

mana femeie! Are un fiu pe care încearcă să îl apere, iar copilul acesta va fi acum hărţuit. Va fi extrem de mâhnită...

- lisu

se, Simon, a zis Joanna, clătinând din cap uluită şi jignită. Te-ai îndrăgostit de ea, sau ce? Nu eşti decât bodyguardul ei. Este datoria prinţului să o mângâie, nu a ta.

- Nu

fi ridicolă! Tu vorbeşti! Te ţii pe lângă ea împreună cu nemernicul acela de Marcus, numai ca să obţineţi mai multe informaţii despre scrisoarea aceea de dragoste, închipuindu-vă că sunteţi nişte Sherlock Holmes moderni…

- Destul, Simon! Ca să ştii şi tu, îl plac cu adevărat pe

Marcus. Ba chiar s-ar putea să mă fi îndrăgostit de el, nu că ar fi treaba ta cu cine îmi petrec eu timpul şi...

- Cu

m de ai putut să o înşeli cu atâta nepăsare?

- Dar

nu am făcut-o, Simon! Iar dacă nu mă cunoşti destul de bine ca să îţi dai seama că nu aş trăda un prieten în felul acesta, atunci încep să îmi pun întrebări în legătură cu prietenia noastră de atâţia ani. Iar tu nu eşti atât de pur cum vrei să pari! M-ai minţit în legătură cu scrisoarea pe care ţi-am încredinţat-o. „S-a dezintegrat”, aşa ai spus. Dar eu ştiu prea bine că m-ai minţit ca să o recuperezi pentru amicii tăi de la M15!

Simon a

rămas pe loc, fără replică.

- Aşa ai făcut, nu-i aşa? a

continuat ea, ştiind că a nimerit Ia ţintă.

- Plec

. Tremurând de furie, şi-a luat geanta de jos şi s-a îndreptat spre uşă, apoi s-a oprit şi s-a întors. Şi presupun că este de datoria mea să te avertizez că Marcus Harrison este plătit de

„amicii mei” ca să se culce cu tine. întreabă- I pe Ian Simpson.

Să închizi când ieşi, Joanna.

Şi cu asta, a trântit uşa în

spatele lui.

Joanna a rămas nemişcată, într-o tăcere

uluită. Nu îi venea să creadă ce se întâmplase în ultimele minute. în toţi anii de când se cunoşteau, nu îşi amintea să fi schimbat vreo vorbă aspră. Dacă aceasta era reacţia lui Simon – un om care o cunoştea din copilărie cum să spere că Zoe o va crede? Şi ce era cu absurditatea aceea pe care o aruncase

Simon despre faptul că Marcus ar fi „plătit” să se culce cu ea?

Cum ar putea fi adevărat? Marcus nu ştiuse nimic despre

„Afacerea Bătrânica” înainte de a-i spune ea.

Joanna a

scos un ţipăt de frustrare, simţind că întreg eşafodajul

lumii sale se prăbuşeşte cu încetinitorul.
A scotocit prin rucsacul ei, de

unde a extras portofelul. Scoţând cartea de vizită a lui Ian

Simpson, s-a gândit preţ de o clipă, apoi s-a dus la telefonul lui

Simon şi a ridicat receptorul. Nesigură ce putea să spună, dar ştiind că trebuie să vorbească cu el, a format numărul.

A durat o vecie până ce a răspuns cineva.

- Sal’, Simon, a zis o voce somnoroasă.

- Sun

teţi Ian Simpson?

- Cine doreşte să afle?

- La telefon Joanna Haslam, prietenă cu Simon

Warburton.
Uite, ştiu că probabil sună ridicol, şi nu vreau ca

Simon să intre în belele, dar a lăsat să se înţeleagă că... iubitul meu, Marcus Harrison, s-ar putea să... hmm... să fie în solda cuiva pentru care lucraţi?

La capătul celălalt nu s-a auzit decât

tăcere.

- Poate că cel mai bine ar fi să rămâneţi tăcut dacă răspunsul este „da”.

A urmat o pauză lungă,

apoi a auzit un clinchet la celălalt capăt, când Ian a închis.

Joanna a pus receptorul jos, înţelegând că Simon spusese adevărul. Prin cap îi goneau gândurile, încercând să îşi amintească toate conversaţiile pe care le purtase cu Marcus. A inspirat adânc, tremurând de furie şi de durere, apoi s-a aşezat, ca să îşi plănuiască următoarea mişcare.

Simon traversase oraşul cu viteză, dar apoi, dându-şi seama că era prea supărat ca să conducă în siguranţă, a tras pe dreapta şi a oprit motorul, aşteptând să se calmeze.

- Fir-ar!

A lovit volanul cu palmele. Era prima dată în viaţa sa adultă când îşi amintea să îşi fi pierdut controlul în asemenea hal. Joanna era cea mai veche prietenă a lui. Nu îi dăduse şansa să se explice – o condamnase înainte să deschidă gura măcar.

întrebarea era de ce?

Vizita lui Ian Simpson

reuşise să îl tulbure? Sau – aşa cum sugerase Joanna –

motivul era că începea să o placă pe Zoe Harrison mai mult decât ar fi trebuit?

- La naiba, a oftat el, încercând să îşi examineze sentimentele. Cu siguranţă, nu era dragoste. Cum putea fi dragoste? Nu o ştia decât de câteva săptămâni, iar în majoritatea timpului stătuse departe de ea. Şi totuşi, avea ceva care îl înduioşa, o vulnerabilitate care îl făcea să îşi dorească să o apere. Şi, a recunoscut el în cele din urmă faţă de el însuşi, nu într-un sens pur profesional.

Şi-a dat seama că aşa

s-ar explica dezgustul iraţional pe care îl simţea faţă de iubitul ei regal. Bărbatul era un om cât se poate decent, fusese întotdeauna politicos şi totuşi el simţise mereu animozitate faţă de el. Era surprins că inteligenta şi duioasa Zoe se putuse îndrăgosti de el. Dar... era un „prinţ”. Simon presupunea că lucrul acesta compensa multe neajunsuri.

A gemut

când şi-a amintit ultimele cuvinte pe care i le aruncase Joannei. Comisese o gravă încălcare a regulilor când îi spusese că Marcus este plătit să afle tot ce ştie ea.

„Este o persoană bună...”

Cuvintele de beţiv ale lui

lan, de vineri seară, i-au revenit în minte.

Dar dacă...?

- Ah, la dracu!

Simon a lovit cu pumnul în volan când

întregul scenariu i s-a lămurit în minte. Presupusese că Ian vorbea despre Joanna când menţionase o femeie. Dar el însuşi fusese cel care montase microfoane în telefon şi prin casa din Welbeck Street. Ştia prea bine că ascultau...

Dar dacă Ian se referise la Zoe? în ultima vreme insinuase că avea un venit suplimentar, iar Joanna cu siguranţă nu era o ţintă pentru presă – nu era o vedetă pentru care ziarele să cheltuiască o avere ca să obţină niscaiva bârfe.

Dar Zoe *era*...

Simon a pornit motorul, conştient că înţelesese totul greşit.

Când a sosit în Welbeck Street, a găsit un detaşament de fotografi, echipe de filmare şi jurnalişti campaţi în pragul casei. Croindu-şi drum printre ei şi ignorându-le strigătele şi întrebările, a intrat în casă. A trântit uşa şi a blocat toate încuietorile şi ivărele de pe ea.

- Zoe? Zoe? a strigat el.

Nu s-a auzit nici un

răspuns.

Poate nu se întorsese încă din Hampshire, deşi i se spusese că venise înapoi când sunase echipajul de pe drum. A verificat camera de zi, a văzut obiectivul

f

lung al unei camere de fotografiat irin perdelele vechi, din damasc şi s-a grăbit să e tragă mai bine. A intrat în sufragerie, în birou şi apoi în bucătărie, strigând-o pe nume. La etaj, a verificat dormitorul principal, camera lui Jamie, camera de oaspeţi şi baia.

- Zoe ? Sunt Simon! Unde eşti? a

strigat din nou, tot mai imperios.

A urcat scările în fugă

spre cele două cămăruţe din pod şi a văzut că a lui era goală. A deschis uşa camerei din partea opusă a coridorului opus. Era plină de mobilă veche şi de jucării care fuseseră ale lui Jamie. Şi acolo, ghemuită pe podea, într-un colţ, între un şifonier vechi şi un fotoliu şi strângând în braţe un ursuleţ vechi, se afla Zoe, cu faţa roşie de plâns, cu părul strâns la spate într-o coadă de cal. îmbrăcată într-un hanorac vechi şi pantaloni de sport, nu părea mai în vârstă decât fiul ei.

- Of,

Simon! Slavă Domnului că eşti aici, îţi mulţumesc.

A întins o

mână spre el, iar Simon a îngenuncheat lângă ea. Şi-a pus capul pe pieptul lui şi a plâns cu suspine.

Nu putea face mai

nimic, în afară de a o strânge în braţe, poruncindu-şi să uite cât de minunat era să o ţină în braţe.

într-un final, a ridicat capul

şi l-a privit cu ochii ei albaştri plini de teamă.

- Sun

t tot afară?

- Da, din păcate.

- Când am ajuns

aici, unul dintre ei avea o scară mobilă. Se uiuita în camera lui Jamie, încerca să facă o fotografie.

Eu... Of,

Doamne, ce am făcut?

- Nimic, Zoe, doar te-ai

îndrăgostit de un bărbat faimos. Uite.

Simon i-a oferit batista

lui şi a privit-o în timp ce îşi ştergea lacrimile.

- Nu

ai ce să regreţi. Unde este Alteţa Sa Regală?

- îna

poi la palat, cred. Ne-au trezit în Hampshire la ora cinci, au zis că trebuie să plecăm. Art a plecat într-o maşină, iar eu am venit aici în alta. Am ajuns la opt, dar cei de la presă erau deja campaţi afară. Am crezut că nu mai ajungi.

- Zoe, îmi pare rău.

M-au sunat abia azi-dimineaţă, la zece şi jumătate. Ai primit veşti de la Alteţa Sa Regală de când te-ai întors?

- Nici un cuvânt, dar dincolo de asta, îmi este teamă pentru

Jamie. Dacă reporterii s-au dus la şcoală, aşa cum au venit şi aici, ca să îi facă o poză? El nu ştie nimic... Of, Doamne, Simon, am fost atât de egoistă! Nu ar fi trebuit să reiau legătura, nu ar fi trebuit să îl pun în pericol. Eu...

- încearcă să te

linişteşti. Sunt sigur că prinţul te va suna, iar palatul se va asigura că tu şi Jamie sunteţi apăraţi.

- Cre

zi?

- Sigur că da. Doar nu te vor lăsa singură. Uite, ce ar fi să mă duc eu să dau un telefon?

- Bine. Şi poţi să îl

rogi pe cel cu care vorbeşti să îi spună lui Art să mă sune? De dimineaţă nu am avut timp să discutăm despre nimic.

- Dac

ă vrei să vii jos, am tras bine toate draperiile. Nu o să te vadă nimeni.

Zoe a clătinat din cap.

- încă

nu, mulţumesc. Mai întâi vreau să mă calmez.

- Atunci îţi aduc un ceai. Cu lapte, fără zahăr, nu-i aşa?

- Da.

Pe buze avea un licăr de zâmbet.

Mulţumesc,

Simon.

A coborât în bucătărie, a pus ceainicul pe foc şi se simţea josnic mângâind o femeie care cel mai probabil fusese vândută de o cârtiţă – care ascultase microfoanele plasate de el însuşi – din propria lui organizaţie. O organizaţie a cărei datorie era aceea de a apăra nu numai Marea Britanie, ci şi pe cei care aveau nevoie de ajutor. A sunat la biroul de securitate al palatului.

- Aici Warburton. Sunt în Welbeck

Street şi locul este asaltat. Care este ordinul?

- în

momentul acesta, nici unul. Stai pe loc.

- Seri

os? Nu este greu de înţeles că domnişoara Harrison este într-o stare proastă. Se pregăteşte o adresă mai sigură pentru ea?

- Nu ştiu să se pregătească aşa ceva.

- Ar fi mai bine dacă ar fi dusă la palat.

- Nu

este posibil.

- Înţeleg. Dar fiul ei? Evident, îşi face griji în legătură cu efectul pe care povestea aceasta îl va avea asupra lui. Copilul este la şcoală, în Berkshire.

- Atunci ar fi mai

bine să vorbească cu directorul şcolii, să vadă ce se poate aranja acolo. Asta este tot?

Simon a inspirat adânc,

încercând să îşi controleze furia.

- Da, mulţumesc.

Apoi a dat telefon la şcoala lui Jamie şi a urcat scările cu două căni de ceai şi o farfurie cu biscuiţi.

- Ai

vorbit cu ei? a întrebat ea, ridicând spre el ochii în care se citea speranţa.

- Da.

Simon i-a întins cana, apoi a

îngenuncheat lângă ea. Un biscuit?

- Mnl ţumesc. Ce au

spus?

- Că trebuie să rezistăm aici. Se pregăteşte ceva în aceste clipe. A, iar prinţul îţi transmite dragostea lui, a minţit el. Te sună mai târziu.

Chipul lui Zoe s-a

luminat, uşurată.

- Iar Jamie?

- Am

vorbit cu directorul şi sunt conştienţi de această situaţie. Presa nu a ajuns acolo încă, dar vor lua măsuri de precauţie suplimentare când va fi nevoie. Directorul a spus că Jamie este la adăpost. Se pare că nu primesc la şcoală „fiţuica” aceea, cum a numit-o el.

- Slavă Domnului! A luat o mică

înghiţitură din biscuit. Nu ştiu ce îi voi putea spune. Cum îi explic eu toate astea?

- Trebuie să ai mai multă

încredere în Jamie, Zoe. Este un băiat inteligent şi nu uita, a crescut în lumina reflectoarelor, ca urmare a meseriei tale şi a bunicului tău. Se va descurca.

- Da, presupun că ai

dreptate.
Crezi că Joanna a fost cea care a lăsat să

transpire ştirea? a întrebat ea precaută.

- Nu,

sunt foarte sigur că nu ea a făcut-o, deşi când am văzut titlurile din ziare, era chiar în apartamentul meu, iar eu... am tras concluzii pripite.

- Este o coincidenţă.

- Da, dar nu cred că a fost ea. Şi nici tu nu ar trebui să o bănuieşti, a zis Simon ferm. O ştiu de când hăul, este un prieten credincios. Serios, Zoe.

- Era singura care

ştia, Simon. Cine să fi fost, dacă nu ea?

- Habar nu am, a

minţit Simon din nou. Din nefericire, când este vorba despre lucruri de genul acesta, pereţilor tind să le crească urechi.

„La propriu”, şi-a zis el.

- Deci suntem

prinşi aici până ni se spune ce să facem.

- Aşa

se pare, da.

Zoe a sorbit din ceai, apoi s-a uitat spre el, zâmbind.

- Simon?
- Da, Zoe?
- Mă

bucur foarte mult că eşti aici.

Radio Four –

post de radio naţional britanic, deţinut şi operat de BBC

CAPITOLUL
24

Seara se lăsa peste Welbeck Street, fără ca ei doi să primească vreo veste, nici de la prinţ, nici de la palat. într-un târziu, când a sunat Marcus, Zoe se mai calmase puţin.

Pentru că fusese plecat la Haycroft House, ca să caute prin cutiile din pod, nu auzise ştirile până în clipa în care se dusese la cârciumă şi fusese acostat de localnicii care doreau să afle amănunte.

- Bravo, surioară, ai pus mâna pe un prinţ, a

zis el, încercând să o înveselească.
Voi veni la Londra mai

târziu în seara asta, aşa că dacă ai nevoie de mine, ştii unde sunt.

Stai liniştită şi ignoră ce spun labagiii din presă, va trece totul. Te iubesc, surioară.

- Îţi mulţumesc, Marcus.

Zoe a închis telefonul, consolată de susţinerea lui Marcus. A hotărât să iasă din ascunzătoarea ei din pod şi a coborât în camera de zi învăluită în semiobscuritate, fără să dea drumul din braţe ursuleţului care fusese al lui Jamie.

Simon

bântuia din cameră în cameră, neavând altceva mai bun de făcut, verificând deschizăturile între draperiile bine trase şi eventualele urme de daltă sub ferestrele glisante. A îndepărtat în taină microfoanele pe care le instalase şi le-a îndesat într-o cutie cu şerveţele din camera lui. Nu voia să se

distreze
nimeni la
sediu de
suferinţa lui
Zoe. Nu dorea

decât să se grăbească şi să decidă odată ce aveau de gând cu Zoe, căci până se lua o decizie, ei doi erau izolaţi aici, în casă.

S-a strecurat în jos spre hol, auzind zumzăit de voci dincolo de uşă. Intrând în camera de zi, a văzut-o pe Zoe stând încă pe canapea, ca paralizată.

- O cană de ceai? Cafea? Ceva

mai tare? a sugerat el.

Zoe a ridicat ochii şi a clătinat din

cap.

- Mulţumesc, dar imi este greaţă un pic.

Cât este ceasul?

- Cinci fără zece.

- Tre

buie să il sun pe Jamie. întotdeauna îl sun la ora ceaiului, duminica, a zis ea, apoi şi-a muşcat buza. Ce Dumnezeului aş putea să îi spun?

- Vorbeşte mai întâi cu

directorul, cere-i sfatul. Dacă Jamie nu ştie nimic deocamdată, poate este mai bine să nu afle acum.

- Da, ai dreptate.

Mulţumesc, Simon.

A ridicat telefonul de pe podea şi a

format numărul şcolii.

Simon s-a dus la

bucătărie să îşi facă a nu-ştiu-câta cană de ceai, întrebându-se de ce nu o sunase prinţul pe Zoe încă. Dacă o iubea, aşa cum declara, nu ar fi trebuit ca o scurtă, dar liniştitoare discuţie să fie prioritatea lui în clipele acestea? Nu putea crede că era posibil ca el şi palatul să nu îi vină în ajutor lui Zoe; să o lase să înfrunte singură furtuna.

- Pare în regulă. Este evident

că nu ştie nimic, i-a întrerupt gândurile vocea lui Zoe.

Simon s-a întors şi i-a zâmbit.

- Bine.

- Directorul a spus că sunt câţiva jurnalişti care se învârt prin faţa gardurilor şcolii, dar a informat poliţia locală şi sunt

vigilenţi.
Jamie a vrut să ştie cum a fost săptămâna

mea şi i-am spus că a fost o săptămână normală, a râs ea slab.

Desigur, nu sunt atât de proastă încât să cred că va mai dura multă vreme până ce va afla... Chiar crezi că a fost mai bine să nu îi spun nimic?

- Da, deocamdată. Ignoranţa te fereşte de necazuri, mai ales când ai zece ani. Este în siguranţă acolo şi poate că dacă nu primesc muniţie de nici un fel, reporterii se vor plictisi.

Zoe s-a aşezat la masa din bucătărie şi şi-a lăsat capul să se odihnească sprijinit pe braţe.

- Sun

ă, Art, te rog, sună.

Simon a bătut-o uşor pe umăr.

- Va suna, Zoe, vei vedea.

La ora opt în seara aceea,

Simon a mutat televizorul portabil din camera lui Jamie în dormitorul lui Zoe. încercase să o convingă să mănânce ceva, dar în zadar. Ea s-a aşezat, s-a lăsat peste pat, cu chipul palid ca lumina lunii care intra prin fereastra boltită. Simon a tras draperiile, în caz că vreunul din cei de afară avea o scară.

- Uite ce zic eu, de ce nu il suni pe Art? Doar ai numărul lui de telefon, nu?

- Nu crezi că am făcut-o deja? a

replicat ea, furioasă. Nu crezi că l-am sunat deja ae o sută de ori?

Intră direct căsuţa vocală.

- Bine, îmi pare rău.

- Şi mie. Ce se întâmplă acum nu este din vina ta şi nu vreau să îmi vărs supărarea pe tine.

- Nu

o faci, a zis Simon. Şi chiar dacă ai face- o, este de înţeles.

Zoe s-a ridicat şi a pornit să bată camera în lung şi în lat, în vreme ce Simon a băgat antena de cablu în televizor şi apoi i-a dat drumul. Ecranul a pâlpâit şi s-a aprins şi apoi s-a pornit să trâmbiţeze:

...că prinţul

Arthur, duce de York şi al treilea în linia de *ascendenţă la tron, are o nouă iubită. Actriţa Zoe*

Harrison, nepoata regretatului Sir James Harrison, a *fost văzută plimbându-se împreună cu prinţul* *pe moşia conacului unui prieten, în Hampshire*

.

Zoe şi Simon s-au uitat în tăcere la

reporterul de la 1TV care vorbea din faţa casei ei din Welbeck

Street. în spatele lui, se vedea o hoardă de fotografi ce se revărsa pe trotuar şi până pe cealaltă parte a străzii.

Poliţia dirija maşinile printr-o deschizătură în mulţimea aceasta pe care încerca să o controleze.

Domnişoara Harrison a sosit la casa ei din

Londra devreme în această dimineaţă şi până *acum a evitat să vorbească cu ziariştii care* *aşteaptă în faţa uşii sale. Dacă domnişoara Harrison* *are o legătură romantică cu ducele, acest lucru* *va provoca o dilemă morală la palat Domnişoar* *a Harrison este mamă necăsătorită şi are un fiu de zece* *ani. Nu a dezvăluit niciodată identitatea tatălui.*

Rămâne de văzut dacă palatul îşi va da binecuvânt *area pentru o relaţie atât de controvers* *ată. Un purtător de cuvânt de la palatul Buckingha* *m a emis în dimineaţa aceasta o scurtă* *declaraţie care confirmă că ducele şi*

domnişoara Harrison au fost împreună în

Hampshire
, invitaţi la
conac, dar
că relaţia
lor nu este

mai mult decât una de bună prietenie.

Simon a cercetat chipul lui Zoe, aşteptând o reacţie. Nu a văzut nici una. Ochii lui Zoe erau sticloşi.

- Zoe ...

- Trebuia să ştiu că aşa va fi, a zis ea slab, îndreptându-se spre uşa dormitorului. Am mai trecut o dată prin asta.

în dimineaţa următoare, cum nu primise încă nici un fel de instrucţiuni, Simon a sunat din nou la biroul de securitate.

- Vre un ordin?

- Nici imul deocamdată.

Stai pe loc.

- Domnişoara Harrison trebuie să iasă

astăzi, are de mers la un studio din Londra, pentru un postsincron. Cum anume să o scot de aici fără să provoc tulburări pe o stradă centrală din Londra?

La celălalt

capăt al firului a urmat o pauză.

- Foloseşte-ţi anii

de pregătire plătiţi de guvernul britanic. La revedere,

Warburton!

- Lua-te-ar dracu'! s-a răstit Simon în

receptor, înţelegând fără urmă de îndoială că palatul nu avea nici cea mai mică intenţie să o ajute pe Zoe.

- Cin

e era? a întrebat Zoe din pragul uşii bucătăriei.

- Şef

ul meu.

- Ce a zis?

Simon a răsuflat

adânc. Nu avea rost să o mintă.

- Nimic. Trebuie să

rămânem pe loc, - înţeleg. Aşadar, suntem pe cont propriu?

- Da, aşa mă tem.

- Bine, a făcut ea şi

s-a întors. O să îi scriu lui Art.

A intrat în camera de

lucru şi a deschis unul din sertarele mici ale biroului vechi şi scump care aparţinuse bunicului ei, în căutarea stiloului său frumos. L-a găsit, i-a scos capacul şi l-a încercat pe o factură veche de curent. Stiloul era gol. A căutat în grabă prin sertare rezervele cu cerneală, scoţând facturi şi aruncându-le pe podea. într-un final, după ce a găsit o rezervă, a îngenuncheat pe podea ca să adune facturile şi să le îndese înapoi în sertar. Iar atunci a zărit numele firmei scris pe antetul uneia dintre ele.

Servicii de investigare Regan Srl

Plăţi scadente total = £8 600

James scrisese

neglijent cuvântul *Achitat* peste factură şi dedesubt data

19/10/95. Zoe şi- a muşcat buza şi s-a întrebat de ce oare avusese nevoie bunicul ei de serviciile unei agenţii private de detectivi, mai ales atât de aproape de sfârşitul vieţii sale. Judecând după suma plătită, investigaţia fusese una majoră.

- Te

simţi bine?

A tresărit la auzul vocii lui Simon. Stătea în pragul uşii, iar pe chip i se citea îngrijorarea.

- Da, bine.

A băgat factura înapoi în sertar şi l-a închis.

- La

ce oră trebuie să ajungi la studio?

- La două.

- Bine. Atunci, ar trebui să plecăm pe la unu. O să ies acum. Vreau să mut maşina, să o poziţionez mai bine, pentru o plecare rapidă.

- Va trebui să înfrunt

mulţimea de afară?

- Nu, dacă eşti pregătită să

porţi o pălărie ridicolă şi să intri prin efracţie într-o clădire, i- a zâmbit el. Ne vedem peste câteva minute.

Zoe şi-a întors

gândurile spre scrisoare, încercând să uite de teama şi furia pe care le simţea.

Dragul
meu Art, a
scris ea. în

primul
rând aş vrea
să spun că
înţeleg poziţia
îngrozitoare

în care te-a pus această situaţie.

Mă simt...

Telefonul a sunat, întrerupându-i gândurile.

- Da?

A, bună, Michelle, A ascultat în timp ce agenta ei vorbea. Nu, nu vreau să mă duc la GMTV, nici să dau un interviu celor de la *Mail, Express*, *The Times* şi nici afurisitei de

Toytown Gazettel îmi pare rău că au ajuns să te hărţuiască pe tine... Ce pot spune în afară de faptul că nu am *nimic* de spus? Nici un comentariu... Bine. Aşa voi face. La revedere.

Zoe a scrâşnit din dinţi. Apoi telefonul a sunat din nou.

- Ce?
! a urlat ea,
- Eu
sunt.
- Art!

a răsuflat ea, uşurata. Ah, Doamne, am crezut că nu mai suni.

- îmi pare rău, draga mea. Aici s-a dezlănţuit iadul, după cum îţi poţi imagina.

- Nici aici nu este

foarte comod.

- Nu. îmi pare foarte rău, Zoe. Uite ce e, trebuie să vorbim.

- Unde?

- Ast

a este problema. Warburton este acolo, cu tine?

- Da, adică nu în această clipă, A ieşit să mute maşina. Aici este un fel de asediu. Mă simt ca un animal în cuşcă, a zis ea forţându-se să nu plângă la telefon.

- Trebuie să fie

înfiorător pentru tine, draga mea. Serios, înţeleg perfect. S-ar putea să ne vedem la casa bunicului tău din Dorset? Ai putea să te furişezi şi să ajungi acolo în seara asta?

- Probabil. Dar tu?

- Voi face tot posibilul. Voi încerca să ajung în jur de opt.

- Te rog, te rog să încerci.

- Des

igur. Şi nu uita că te iubesc.

- Şi eu te iubesc.

- Trebuie să plec. Ne vedem mai târziu. La revedere, draga mea!

-Pa!

Zoe a simţit cum îi piere toată

încordarea şi hotărârea recentă de a pune capăt relaţiei. Auzul vocii lui îi dăduse curaj. A privit la scrisoarea pe care o începuse şi a rupt-o în bucăţi, încă o *iubea...* Poate *era* totuşi o cale...

Uşa s-a deschis, iar Zoe a auzit un torent de voci care azvârleau cu întrebări înspre Simon. Zarva a scăzut după ce Simon a închis uşa în spatele lui, iar ea a băgat capul pe uşa dinspre hol.

- Sunt ca o haită de lupi care latră. Fără îndoială, mâine voi ajunge pe prima pagină a vreunei fiţuici sau alta, drept tatăl lui Jamie... a zis el.

Chipul lui Zoe s-a

întunecat.

- lartă-mă, Zoe, a fost lipsit de tact din partea

mea.

- Dar corect, a zis ea zâmbind silit.

- Arăţi mai bine, a zis Simon studiind-o. Ţi-ai descărcat sufletul?

- A sunat Art. A propus să mă duc la casa bunicului, în Dorset, în seara asta. Va încerca să vină şi el mai târziu. Aşa că este neapărată nevoie să ieşim din casa asta fără să ne vadă cineva. Mă duc sus, să fac un duş.

- Bin

e. Dar nu îţi lua bagaje. Si nu îţi face griji, am inspectat situaţia şi am făcut un plan şiret, a zis Simon zâmbind şi lovindu-se cu un deget peste nas.

- Bine.

Zoe a scos un râs slab şi a pornit în sus pe scări. Când a auzit încuindu-se uşa băii, Simon a intrat în birou şi a deschis sertarul pe care îl văzuse închis de Zoe mai devreme, l-a cercetat conţinutul cât de repede a putut. Găsind factura pe care o citise

Zoe atât de cufundată în gânduri, a împăturit-o şi a ascuns-o în buzunarul costumului. Simon a închis sertarul, a ieşit din cameră şi a urcat scările.

S-au întâlnit în micuţa curte din

spate zece minute mai târziu. Simon şi-a suprimat un zâmbet la vederea ţinutei alese de Zoe: jeanşi negri, un pulover pe gât negru şi o pălărie cloş trasă cât mai jos peste coama ei blondă de păr.

- Bine. O să te salt peste zidul acela, a zis el.

Pe partea cealaltă, la vreun metru douăzeci de vârful zidului, este o bordură pe care poţi să pui piciorul. Apoi trecem peste zidul următor şi peste încă unul.

Magazinul de antichităţi

aflat la patru case mai jos are o uşă care dă în spate. O forţăm dacă trebuie, ne prefacem că suntem clienţi obişnuiţi şi ieşim pe partea cealaltă.

- Dar nu crezi că uşa din spate

are alarmă?

- Probabil că da, dar vedem pe loc cum

rezolvăm problema. Bine. Să pornim!

Au escaladat

zidurile care despărţeau partea din spate a clădirilor care se înşiruiau de-a lungul străzii, Simon se bucura că Zoe era tânără şi în formă şi, cu ajutorul lui, au lăsat în urmă zidurile de aproape doi metri. într-un final au ajuns în faţa unei uşi din spate, prevăzută cu grilaj. Deasupra ei pâlpâia o luminiţă roşie.

- La naiba! a zis Simon, inspectând uşa. Este încuiată pe dinăuntru.

S-a apropiat de micuţa fereastră din

dreptul ei, peste care era pus alt grilaj. Scoţând un cleşte din

Î

buzunar, Simon s-a luptat cu grilajul)ână ce partea sa inferioară s-a desprins, dând a iveală o fereastră glisantă. între fereastră şi rama era un spaţiu de un centimetru.

- Nu

ştiu dacă geamul are alarmă, aşa că fii pregătită să sari înapoi peste zid, dacă o declanşez, a avertizat-o el.

Zoe a rămas

pe loc, simţindu-şi inima în gât, în timp ce Simon s-a înroşit de efort. într-un final, fereastra a gemut cedând şi a glisat în sus. Alarma nu s-a pornit.

Simon a scos o exclamaţie

şi i-a făcut semn sa il urmeze.

- Oamenii trebuie

să fie mai precauţi. Nu-i de mirare că sunt atâtea spargeri.

Strecoară-te înăuntru.

I-a arătat lui Zoe cum să treacă prin

deschizătura de jumătate de metru şi apoi să o deschidă mai mult dinăuntru, ca să poată trece şi el. După şaizeci de secunde, atât ea, cât şi Simon se aflau în cealaltă parte, într-un depozit plin de scaune vechi, elegante şi mese din mahon.

- Ochelarii de soare, i-a ordonat el.

Zoe a scos

din buzunar o pereche de ochelari de soare imenşi pe care şi i-a pus pe nas.

- Cum arăt? a întrebat ea, rânjind.

- Ca o adorabilă furnică ninja, a şoptit el. Acum urmează-mă.

A condus-o prin depozit şi a deschis cu grijă uşa la celălalt capăt. A verificat ce se află dincolo de uşă, apoi i-a făcut semn să vină lângă el şi i-a arătat şirul de trepte care începeau dincolo de

uşă.

- Treptele astea duc probabil în magazin, a şoptit el. Aproape am ajuns.

Simon a urcat scările

cu Zoe pe urme. A apăsat pe clanţa uşii de la capătul scărilor şi a aruncat o privire furişă înăuntru. I-a făcut semn din cap, a deschis-o mai bine şi s-a furişat dincolo de ea, făcându-i semn lui Zoe să facă la fel. Odată intrat, Simon s-a îndreptat spre un şezlong lung şi ornamentat din magazinul părăsit, iar

Zoe l-a urmat. în cele din urmă, un bărbat în vârstă a apărut venind de dincolo de o altă uşă, aflată după colţ.

- Scuzele mele, domnule, nu am auzit clopoţelul de la intrare.

- Nu vă faceţi griji. Ăăă, eu şi soţia mea am fi interesaţi de lucrul acesta. Aţi putea să îmi spuneţi ceva despre

el?

Cinci minute mai târziu, după ce au promis să se întoarcă cu dimensiunile camerei lor de zi, Zoe şi Simon au ieşit în lumina strălucitoare a unei zile de februarie neobişnuit de primăvăratice.

- Nu te uita în spate, Zoe, nu te opri, a şoptit Simon mergând în grabă spre maşina parcată câţiva metri mai sus pe stradă.

După ce au urcat în Jaguar, Simon

a semnalizat şi s-a înscris în trafic, îndreptându-se spre Soho şi studioul de înregistrare.

Zoe a întors capul şi a văzut ziariştii

adunaţi încă în faţa uşii ei, la nici cincizeci de metri. Când au cotit după colţ, a ridicat două degete în direcţia lor.

- Ştii

ceva, chiar mi-a făcut plăcere, a chicotit ea. Iar gândul că toţi vulturii aceia aşteaptă acum în faţa unei case goale m-a înveselit peste măsură.

I-a apucat mâna lăsată pe schimbătorul

de viteze şi a strâns-o în mâna ei.

- Mulţumesc,

Simon.

Atingerea uşoară a lui Zoe i-a făcut harcea-

parcea
concentrarea.
- Sati
sfacţia
dumneavoastr

ă este scopul nostru, doamnă. Dar nu te culca pe o ureche. Mai devreme sau mai târziu, cineva se va prinde că nu mai eşti acasă.

- Ştiu , dar să sperăm că nu o vor face până diseară.

Simon a lăsat-o în Dean Street, în faţa studioului de înregistrări, apoi şi-a sunat şeful de pe telefonul mobil.

- îmi pare rău că sun mai devreme decât de obicei, domnule, dar s-ar putea ca mai târziu să nu mai pot.

- înţe

les.

- Am găsit ceva. S-ar putea să nu însemne nimic, dar...

I-a citit detaliile de pe factura luată din sertarul biroului.

- Mă ocup de asta, Warburton. Aud că eşti foarte ocupat.

- Da. O conduc pe domnişoara Harrison în

Dorset în seara aceasta.

- Continuă să vorbeşti cu ea,

Warburton. Mai devreme sau mai târziu, îi va scăpa ceva.

- Nu sunt convins că ştie ceva, domnule, dar voi insista. La revedere!

Simon a închis, a pornit de pe loc şi a reuşit să găsească un loc de parcare pe Brewer Street, apoi i-a trimis un mesaj lui Zoe, spunându-i să îl sune când va termina, ca să o ia din faţa studioului. Simţind deodată că i s-a făcut foame, a pornit spre un McDonald’s. A ochit un local peste drum, tânjind după o halbă de bere, dar imaginea lui Ian, dezgustător, beat şi înlăcrimat l-a făcut să se gândească mai bine. A mestecat hamburgerul lipsit de gust şi cartofii prăjiţi şi a încercat să se concentreze la cartea lui, dar chipul lui Zoe îi umplea gândurile când îşi amintea de atingerea mâinii ei.

„Revino-ţi, Warburton”, s-a dojenit el. „Prima regulă a operaţiunilor: Nu te implica emoţional. ‘ Dar, în timp ce îi aştepta nerăbdător telefonul, ştia că depăşise punctul de unde mai putea da înapoi. Nu mai putea face nimic în afară de

a

implementa
un
program de

limitare a prejudiciilor şi a fi pregătit să sufere când serviciile sale nu vor mai fi necesare şi drumurile lor se vor despărţi.

Două ore mai târziu, când Zoe a urcat din nou în maşină, Simon a remarcat că se machiase. O prefera fără machiaj, era atât de frumoasă că nu avea nevoie…

„Opreşte-te, Warburton!”

A pornit motorul şi

s-a îndreptat spre Dorset, pe autostrada M3.

- A mers bine post... treaba ta? a întrebat el, ca din întâmplare.

- Bine.

Desigur, toată lumea era mai interesată de relaţia mea cu Art decât de orice altceva, a zis Zoe, trecându-şi o mână prin părul lung şi blond. Mike, regizorul, a fost foarte dulce. Mi-a zis că are un apartament în sudul Franţei şi mi-a zis că îl pot folosi oricând vreau.

- Nu îmi place să o spun, dar

presupun că îşi zice că prezenţa noii iubite a unui prinţ al

Angliei în filmul lui i-ar putea creşte vânzările la nivel mondial.

- Eşti foarte cinic, dar probabil ai dreptate.

Zoe a oftat

privind pe geam la fluviul Tamisa

care curgea pe sub podul

Chiswick.

- Ori cum, pari mult mai fericită.

- Nor

mal că sunt. S-a întors spre el, cu ochii plini de căldură. Mă întâlnesc cu Art în câteva ore.

Simon a oprit maşina

în parcarea din faţa Haycroft House când abia trecuse

de ora şase.
înăuntru era frig, ca întotdeauna. Iar prin toată

camera de zi erau răspândite de-a valma obiectele dintr-o duzină de cutii din pod.

- Lua-te-ar naiba,

Marcus! a exclamat Zoe, în timp ce Simon încerca să aprindă focul, iar ea începea să îndese mormanele de hârtii vechi înapoi în lăzi. Ştiam eu că o să se plictisească la jumătatea drumului şi o să renunţe. Acum este şi mai mare dezordinea decât ea înainte.

- Dacă tot eşti împotmolită

aici o vreme, măcar să ai ceva de făcut.

- Sper ca Art să fi

făcut alte planuri. Poate va propune să plecăm în străinătate o vreme, dar ce voi face cu Jamie? Of, Doamne, nu ştiu, Simon.

Va trebui să aştept până ajunge aici. Până una-alta, poţi să mă ajuţi să împing toate cutiile astea într-un colţ?

într-un

târziu, când camera a fost orânduită, focul aprins şi soba din bucătărie convinsă să pornească, Zoe s-a apucat să pună deoparte mâncarea pe care Simon o cumpărase mai devreme, în timp ce ea se ascundea în maşină.

- Sla

vă Domnului că am lăsat nişte haine în şifonierul de aici, a zis ea cu gândurile aiurea. Ar trebui să mă schimb. Crezi că a mâncat deja? Sa pregătesc ceva de mâncare? Poate nu ar fi rău să o las pe sobă, ca să fie caldă indiferent de ora la care soseşte.

Simon i-a răspuns la întrebări cât de bine a putut, simţindu-i tensiunea. în timp ce ea s-a dus la etaj ca să se schimbe, Simon a ieşit afară cu binoclul, pentru a inspecta terenul din jur. Inima i-a stat în loc când a văzut două maşini parcate dincolo de poartă, apoi o scară mobilă, care s-a lungit şi s-a legănat precar peste gardul viu care înconjura casa. „Cum reuşesc oamenii ăştia?” s-a întrebat el, încercând să îşi adune curajul de a intra şi a-i spune lui Zoe.

- O, Doamne, nu! a zis ea în bucătărie, cu o privire de deznădejde pe chip.

- Zoe, mă tem că

trebuie să îi avertizez pe cei de la securitate că presa a sosit aici.

- De ce nu ne pot lăsa în pace? De ce? De ce?

De ce?

A lovit cu pumnul în masă, de fiecare dată mai tare.

- îmi pare rău, dar trebuie să sun acum.

- Da.
Bine, a zis ea, lăsându-se într-un scaun.

Simon a ieşit

şi a livrat mesajul, conform obligaţiei sale. S-a întors în bucătărie, unde Zoe fuma o ţigară.

- Nu ştiam că

fumezi, a remarcat el.

- Cred că Marcus că a lăsat un

pachet aici, iar dacă aş avea Prozac, ecstasy sau heroină în casă, în seara asta aş lua-o. Ochii îi erau roşii de epuizare.

Acum nu va mai veni, nu?

- Nu. Uite, ce ar fi să pregătesc

eu ceva rapid pentru cină? Nu te-am văzut mâncând nimic de când am ajuns la tine acasă, ieri-dimineaţă.

- Est

e drăguţ din partea ta, dar nu aş putea înghiţi nimic.

- Bin

e. Atunci fac ceva pentru mine.

Zoe a dat din umeri,

apoi s-a ridicat.

- Cred că acum s-a încălzit

destulă apă pentru o baie. Mă duc să fac o baie.

După ce Zoe

a ieşit din bucătărie, Simon s-a apucat să adune ingredientele şi să mărunţească legumele, fluierând ca să rupă tăcerea sinistră a zidurilor străvechi din jurul lui.

Zoe a coborât o oră mai târziu, îmbrăcată în vechiul halat de casă al bunicului ei, şi a simţit un miros îmbietor care plutea dinspre bucătărie.

- Ce este? s-a uitat ea peste

umărul lui Simon la cratiţa în care amesteca el.

- Con

tează? Ai uitat că nu vrei să mănânci? A arătat spre sticla deschisă de vin roşu de pe masă. Serveşte-te. Am deschis-o numai pentru scopuri culinare, desigur.

- Desigur, a zâmbit

Zoe şi apoi şi-a turnat un pahar, s-a aşezat şi l-a privit pe

Simon cum muncea.

- Asta face parte din pregătirea

ta?

- Nu. Doar că îmi place să gătesc. Sigur nu vrei?

- Bine, haide, dacă tot ai muncit atât.

Simon a umplut două farfurii, iar pe una a pus-o în faţa lui Zoe.

- Este carne de vită picantă, cu linte. Ar fi trebuit să marinez carnea mai întâi timp de câteva ore, desigur, dar ar trebui să fie comestibilă şi aşa.

S-a aşezat în

faţa ei.

Zoe a dus la gură furculiţa.

- Este foarte bună,

Simon.

- Nu fi atât de surprinsă, a râs el.

- îţi iroseşti talentul. Ar trebui să deschizi un restaurant.

- Aşa zice şi Joanna.

- Are dreptate, a zis

Zoe, continuând să mănânce. Tu şi Joanna aţi fost vreodată... ştii tu?

- Am anţi? Nu, niciodată.

întotdeauna am văzut-o ca pe o soră. Ar fi părut cumva... incestuos.

Deşi...

-Da?

- Ah, nimic serios. în urmă cu

câteva săptămâni, stătea la mine şi ne-am sărutat. Simon a simţit că roşeşte. Prietenul ei o părăsise de curând, dar eu credeam încă în relaţia cu iubita mea. Aşa că am pus punct. Simon s-a oprit, cu furculiţa plină cu mâncare la jumătatea drumului dintre farfurie şi gură. Dacă aş fi ştiut atunci că urma să mă părăsească, mă întreb dacă aş fi reacţionat diferit.

- Ei, nu vei şti niciodată, a zis Zoe ridicând din

umeri.

- Mai vrei? Este destulă, a zis Simon,

observându-i farfuria goală.

- Chiar aş mai vrea,

mulţumesc, este delicios! Asta vei face toată viaţa? a întrebat ea, când Simon i-a pus a doua porţie în faţă.

- Ce anume?

- Să fii bodyguard. Să îţi închini viaţa protejării altor oameni.

- Cine ştie?

- Cred că îţi

iroseşti viaţa. Nu crezi că este o fundătură?

- Uau

, mulţumesc, a râs el.

- Nu am vrut să sune aşa, a

roşit ea.

- Nu-i nimic. Ai dreptate. Nu vreau să fac asta tot restul vieţii.

- În cazul acesta, a ridicat Zoe

paharul, beau ca amândoi sa ne găsim drumul cel bun în viaţă.

- în cinstea noastră! a zis Simon ridicând paharul cu apă.

în clipa aceea a sunat telefonul

mobil al Ini Zoe.

- Scuză-mă.

A ieşit din

bucătărie ca să răspundă.

Simon a luat farfuriile de pe masă şi a

făcut cafea. Zece minute mai târziu, Zoe s-a întors în bucătărie cu chipul luminat de un zâmbet.

- Ah, Simon! Totul

va fi bine.

- Da? Asta-i bine.

- Era Art. A aranjat

să plecăm în străinătate. Un prieten indnstriaş ne-a oferit avionul privat şi casa lui de vacanţă din Spania. Se pare că este dotată cu cel mai sofisticat sistem de securitate, aşa că ne pntem relaxa şi putem discuta despre viitor în linişte, departe de ochi indiscreţi.

- Bine, asta este grozav. Când

plecaţi?

- Mâine-dimineaţă. Art a zis că te vor suna cu detaliile, dar trebuie să ajung la Heathrow la ora nouă. Ne întâlnim în salonul de protocol de la Terminalul patru. Iar apoi vei scăpa de mine, în sfârşit. Art îşi ia oamenii lui să ne păzească cât timp vom sta acolo.

- Bine. Cafea?

- Da, mulţumesc. Hai să o bem lângă foc, a zis ea, îndrumându-l spre camera de zi cu cafelele. Va fi fantastic să nn ne mai spioneze nimeni. Avem mare nevoie de timp, ca să vorbim pe îndelete.

Zoe s-a aşezat cu picioarele

încrucişate lângă foc, strângând în palme cana.

Simon s-a

aşezat pe canapea şi a luat o gură de cafea.

- Dac

ă te cere, o să te căsătoreşti cu el?

- Crezi că o va

face? Ar putea să o facă, cu toată situaţia asta?

- Bin

e, formulez întrebarea altfel: *vrei* să îţi petreci restul vieţii cu

el?

Ochii lui Zoe sclipeau.

- Ah, Doamne, da!

Visez la lucrul acesta în fiecare zi de peste zece ani.

- *Zece* ani? La naiba, se pare că am greşit. Povestea a durat mult până să ajungă în presă, a tachinat-o el cu blândeţe.

- Nn.

S-a oprit, trăgând de un fir desprins

din covor. L-am întâlnit în urmă cu peste zece ani. Eram atât de tânără... aveam numai optsprezece ani. Nu sunt atât de naivă încât să cred că de data asta totul va fi simplu.

Familia lui s-ar putea să mă respingă, aşa cum au făcut şi atunci. Poate că mă duc în Spania numai ca el să îmi spună cât mai frumos că situaţia este fără ieşire.

Simon nu i-a spus despre discuţia pe

care o auzise la Radio Five Live, în care se pnnea întrebarea dacă familia regală era pregătită să primească în rândurile sale o mamă necăsătorită. Sondajele de opinie sugerau că nu.

- Este ceva ce voiam să te rog, a zis ea, ridicând privirea spre el.

- Spune.

- Uit

e, nu ştiu cât timp voi fi plecată. Mă întrebam...
cum să spun...

- Spune, Zoe.

- Dacă te-ai putea duce să îl

vizitezi pe Jamie la şcoală în weekendnl acesta. I-am promis că mă duc şi acum este clar că nu voi mai ajnnge. Părea că s-a ataşat de tine...

- Sigur că mă duc. Consider-o

rezolvată.

- îi voi anunţa pe cei de la şcoală nnde voi fi. Poate îi voi ruga să îi spună lui Jamie că filmez o... o reclamă sau altceva în Spania. Nu vreau să îl mint, dar cred că este esenţial ca eu şi Art să avem vreme să vorbim.

- Da, a încuviinţat Simon absent, gândindu- se ce frumoasă este în lumina focului. S-a ridicat, nevrând să îşi prelungească agonia. Mă duc la culcare, Zoe. Mâine ne trezim devreme şi s-ar putea să fie nevoie să îmi pun în practică abilităţile mele de şofer ca să scăpăm de şobolanii de afară.

- Des

igur. Zoe s-a ridicat şi s-a apropiat de el, s-a ridicat pe vârfuri şi i-a plantat un sărut pe obraz. Îţi mulţumesc, Simon. Nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine în ultimele două zile. M-ai ţînut pe linia de plutire.

- Mulţumesc, a spus el, cu inima

strânsă, a murmurat un „noapte bună” şi apoi a ieşit din cameră.

- Art!

A doua zi de dimineaţă, la Heathrow, Zoe a zbughito de lângă Simon şi s-a aruncat în braţele prinţului.

- Bună, Zoe. Art a sărutat-o pe creştetul capului. Gata, plecăm acum. Mulţumesc, Warburton, pentru tot ajutorul, i-a zis lui Simon, cu un semn neglijent din cap.

- Da,

la revedere, Simon, a zis şi Zoe şi i-a făcut semne din mână, în timp ce Art o conducea în salonul de protocol.

O mică

armată de oameni îi urmau pe cei doi.

Simon şi-a

croit drum înapoi prin labirintul coridoarelor aeroportului, care l-au ghidat până la ieşire, l-a sunat telefonul.

- Warburton.

- Da, domnule?

- Eşti

eliberat de misiunea de pază până la întoarcerea domnişoarei

Harrison. Aşteaptă alte instrucţiuni.

- Sigur. Vă

mulţumesc, domnule.

Simon a dus Jaguarul înapoi la garaj

şi a predat cheile. Apoi s-a îndreptat spre cârciumă, unde s-a cinstit cu o halbă de bere amară Tetley perfect înspnmată, în care avea de gând să îşi înece amarul cu bună ştiinţă şi din toată inima.

PIONUL IZOLAT

Un pion care nu are lângă el nici un pion prieten. Situaţia *poate fi văzută ca o slăbiciune sau folosită ca o* *oportunitate de a contraataca.*

CAPITOLUL 25

Joanna stătea la biroul ei, scriind nefericită un articol despre cele mai periculoase plante care pot ucide un animal de companie. Se simţea amorţită, pustie şi confuză şi pe cale de a renunţa la tot şi a se întoarce în

Yorkshire pentru a număra oi tot restul vieţii.

Cu o seară

în urmă, Marcus o sunase pe mobil, ba chiar şi pe telefonul fix din apartamentul ei, care era ascultat.

Joanna nu răspunsese. Intenţiona să nu îi mai răspundă tot restul vieţii, după felul în care o trădase. S-a cutremurat la gândul că în toate clipele minunate petrecute împreună, el o folosise pentru a afla ceea ce ştia.

Număra minutele până

la ora cinci şi jumătate, când pntea opri ecranul calculatorului.

Deşi de ce voia să se ducă acasă, într-un apartament gol, fără iubitul ei şi cel mai bun prieten, nu ştia. Iar starea îi era înrăntăţită de vestea care făcea să zbârnâie redacţia, cea despre Zoe Harrison şi prinţ. Şi de faptul că fusese convocată de dimineaţă de Marian, editoarea paginii pentru femei.

- Ai scris un articol despre

Marcus Harrison, fratele lui Zoe.

- Da,

a replicat Joanna posacă.

- Şi am auzit

zvonuri că te culci cu el.

Marian vorbea mereu pe şleau.

- Am rupt legătnra cn el.

- De când?

- De ieri.

- Ce păcat! Aveam de gând să te

trimit la ea, să încerci să îi iei un interviu, dacă tot sunteţi aproape rude.

- Mă tem că este imposibil.

- Păc

at. Aşa ai fi pntut scăpa de la Case şi grădini, a zis Marian, mestecând capătul unui pix şi studiind-o pe Joanna. Bine, Jo, tu decizi. Dacă nu o faci tu, altcineva o va face. încerci cumva să o protejezi?

-Nu.

- Bine. Pentru că dacă asta faci,

cel mai bun lucru ar fi să o convingi să vorbească cu tine. Cel puţin aşa vocea ei va fi ascultată de cineva care o înţelege.

Marian o

concediase cu o fluturare din mână, iar Joanna s-a furişat înapoi până la biroul ei.

Într-un târziu, s-a făcut ora cinci

şi douăzeci şi
nouă de
minute şi
cincizeci şi
cinci de

secunde. Cu un oftat de uşurare, Joanna a stins calculatorul şi s-a îndreptat spre uşă. Aştepta liftul când Alee s-a apropiat de ea.

- Bună, Jo. Nu te simţi bine?

- Nu,

Alee, nu mă simt bine.

- Vreau să schimbăm o

vorbă, dar nu aici. Ne vedem la French House într-o oră. Se pare că ai avut dreptate.

Fără să îi lase timp să zică nu, Alee

s-a întors pe călcâie şi a intrat în birou.

Cum nu mai avea nimic de

pierdut,
Joanna a
petrecut
următoarea
oră

plimbându-se fără ţintă prin Leicester Square şi Trocadero, din ce în ce mai enervată de turiştii care îi stăteau în cale. Alee era deja aşezat pe un scaun înalt când a sosit ea în barul aglomerat.

- Un pahar de vin?

- Îhî, a făcut ea semn din cap,

trăgând mai aproape scaunul de bar de alături.

- Aud

că nu a fost o zi bună.

- Deloc.

- Mar

ian mi-a zis că ai refuzat să încerci să îi iei un interviu lui Zoe Harrison.

Ai fi putut să profiţi de ocazie ca să te întorci la mine.

- Ar fi fost o încercare sortită eşecului, Alee.

Zoe probabil crede că eu sunt cea care a divulgat secretul şi ar prefera să pozeze seminud pentru vreun tabloid decât să vorbească cu mine.

- Rahat! a zis Alee, rămas cu gura

căscată. Ştiai despre relaţia ei cu prinţul?

- Da. Ea mi-a spus

totul.

Mulţumesc, a zis Joanna şi a luat o gură zdravănă de vin. Cu detalii, aş putea adăuga.

- Iisuse, a gemut

Alee. Aşadar, ai **fi** putut să dai în vileag întreaga poveste?

- Ah, da. Iar acum regret că nu am făcut-o dracului, dacă tot sunt învinovăţită.

- Doamne, Jo! Va trebui să devii

mai dură. O ştire ca asta ţi-ar fi putut clădi o carieră de invidiat.

- Crezi că eu nu ştiu? Am petrecut toată noaptea găndindu-mă că poate jocul acesta nu este pentru mine, pentru că nu am necesara lipsă de fibră morală. Se pare că am în schimb

această
afurisită
virtute,
complet
nejurnalistică,

de a putea păstra un secret. Şi-a terminat paharul cu vin. Mai vreau unul.

- Mă car acum bei ca unul din

breaslă, a observat Alee şi a făcut un semn către barman. Ei, lasă, o să te înveseleşti când o să îţi spun ce veste am.

- Sunt trimisă înapoi la ştiri?

-Nu.

Joanna s-a

lăsat în faţă şi şi-a lăsat capul pe braţe.

- Atu

nci nimic din ce ai putea spune nu mă va înveseli.

- Nici

chiar dacă ţi-aş spune că am găsit nişte informaţii picante despre bătrânica ta?

Alee şi-a aprins un Rothmans.

- Nu. Am renunţat la poveste. Scrisoarea aceea mi-a distrus viaţa. M-am săturat.

- Bine, a zis el trăgând un

fum din ţigară. Atunci nu o să îţi spun că sunt aproape sigur că am descoperit cine a fost. Şi că, înainte de a sosi în

Anglia, a locuit Ia Paris timp de şaizeci de ani.

- Tot

nu vreau să ştiu.

- Sau că James Harrison a

reuşit că îşi cumpere casa din Welbeck Street cu banii jos în 1928.

Aparţinuse unui politician în vârstă care făcuse parte din cabinetul lui Lloyd George. Pare ciudat că un actor sărac îşi permitea o casă atât de grandioasă, nu-i aşa? Asta doar dacă nu obţinuse deodată o sumă mare de bani.

- îmi

pare rău, Alee, tot nu sunt aici.

- Atunci la final nu

o să îţi spun că a existat o Rose Alice Fitzgerald care a lucrat ca doamnă de onoare într-o anumită casă regală în anii 1920.

Joanna a rămas cu gura căscată la el.

- La dracu'! Hai să

luam o sticlă întreagă.

S-au retras la o masă din colţ, iar Alee i-a povestit ce descoperise.

- Aşa dar, ce spui tu

este că bătrânica mea, Rose, şi James Harrison, cunoscut şi ca Michael O'Connell, au fost în cârdăşie şi au şantajat pe cineva din familia regală? a zis ea.

- Asta-i ce am dedus, da. Şi cred că scrisoarea pe care ţi-a trimis-o a fost o scrisoare de dragoste de la Rose însăşi pentru James, sau Michael – sau, aşa cum este numit în scrisoare,

„Siam” – care nu avea nimic de-a face cu adevăratul complot.

- Atunci de ce vorbeşte Rose în scrisoarea ei despre faptul că nu se poate întâlni cu James?

- Pentru că Rose

Fitzgerald era doamnă de onoare. Venea dintr-o familie scoţiană suspusă. Nu prea cred că un actor irlandez lipsit de mijloace ar fi fost o partidă. Sunt sigur că au fost nevoiţi să îşi ţină aventura secretă.

- Hristoase! De ce am băut atât de mult? Am mintea încețoșată. Nici nu pot gândi limpede.

- Atunci gândesc eu în locul tău. Mai pe scurt, Rose şi

Sir James...

- Michael O'Connell pe vremea aceea, l-a întrerupt Joanna.

- Michael şi Rose erau amanţi.

Rose descoperise ceva picant în timpul petrecut alături de familia regală, i-a spus lui Michael, sau James, care apoi a şantajat persoana în cauză. Pachetele despre care spui că erau ridicate de William Fielding pentru

Michael/James, ei bine, probabil conţineau bani. Apoi

Michael dispare, poate chiar fuge din ţară, părăsind-o în acelaşi timp şi pe săraca Rose. După câteva luni, se întoarce,

adoptă o nouă
identitate,
cumpără casa
din Weîbeck
Street cu banii

strânşi, se căsătoreşte cu Grace şi de aici totul merge ca pe roate.

- Bine. Să pornim de la premisa aceasta, a zis

Joanna. Trebuie să recunosc, este mai bună decât variantele la care m-am gândit eu până acum şi totul pare să se potrivească. De ce s-a produs panică la moartea lui

James Harrison?

- Păi, să ne exersăm gândirea

laterală. Ştim sigur că Rose a sosit înapoi în ţară la scurtă vreme după ce Sir James a dat ortul popii, după ce a stat multă vreme în străinătate. Este posibil ca Rose să fi plănuit să dea totul în vileag după moartea lui Sir James? Să îl defăimeze, poate ca să se răzbune pentru că o părăsise cu mulţi ani în urmă?

- Atunci de ce nu a făcut-o înainte de moartea lui?

- Probabil îi era teamă. Poate James o avea cu ceva la mână şi o ameninţase. Iar apoi, când a aflat că este bolnav şi nu mai are ae trăit, a decis că nu mai avea nimic de pierdut. Nu ştiu, Jo, îmi dau şi eu cu presupusul.

Alee a stins ţigara în

scrumieră, apoi şi-a aprins alta.

Dar asta ar panica

stabilimentul guvernamental? S-a implicat MI5. Tot ce ştiu este că e vorba de ceva foarte important, a zis Joanna dintr-o suflare. Destul de important ca marii granguri să îşi dea osteneala îl convingă pe Marcus Harrison să mă curteze ca să descopere ce ştiu.

- Cine ţi-a spus asta?

- Prie

tenul meu, Simon.

- Eşti convinsă?

- Ah,

da.

Alee a înjurat în barbă.

- La

dracu’, Jo, despre ce este vorba aici?

- Dacă mergem pe

ideea ta, atunci este evident că lucrul peste care au dat

Rose şi Michael era de importanţă majoră. Apoi, coborând tonul şi mai mult: Iisuse, Alee, doi oameni au murit deja în circumstanţe ciudate... Nu vreau să fiu a treia.

Au rămas

tăcuţi, Joanna încercând disperată să îşi limpezească mintea. Cuvintele lui Alee iau răsunat în cap: „Să nu ai încredere în nimeni...”

- Alee, de ce interesul

acesta brusc după ce m-ai îndepărtat?

A izbucnit într-un râs

provocator.

- Dacă ai impresia că sunt plătit să te spionez, nu îţi face griji, iubito. Mi se pare că ai nevoie de ajutor. Pentru că povestea asta nu va dispărea de la sine, nu? Toţi ceilalţi par să te fi trădat. S-ar putea să fiu un neverosimil cavaler pe un cal alb, dar va trebui să te mulţumeşti cu mine.

- *Dacă* voi decide să

continui investigaţia.

- Da. Aşadar, ce urmează?

- Eu şi Marcus urma să mergem într-o excursie în

Irlanda Ia sfârşitul săptămânii viitoare, înainte de a afla adevărul despre motivul pentru care se întâlneşte cu mine. William Fielding a menţionat o legătură cu Irlanda, iar

Marcus a reuşit să identifice de unde este posibil să fi fost de origine Michael O’Connell.

- Cum?

- A zis că fiul lui Zoe a menţionat un loc din Irlanda despre care i-a vorbit bunicul lui înainte de a muri. Poate a înţeles greşit, dar...

- Nici odată să nu ignori spusele

copiilor, Jo. Cele mai mari descoperiri jurnalistice le-am scos de la copii.

- Atunci, chiar eşti lipsit de scrupule, Alee.

- Asta înseamnă să fii un ziarist bun. S-a uitat la ceas. Trebuie să plec. Desigur, această conversaţie nu a avut loc. Nu te sfătuiesc să te duci în Irlanda şi să vizitezi cârciuma din preajmă, unde se pot afla toate bârfele, şi nici nu îţi sugerez să o faci repede, ca nu cumva Marcus – sau poate altcineva – să ţi-o ia înainte. Şi cu siguranţă nu voi remarca

acum că nu
arăţi deloc
bine în seara
asta şi că
există

posibilitatea ca în următoarele câteva zile să te pună gripa la pat şi să nu mai poţi veni la serviciu, a zis Alee, îndesându-şi

ţigările în buzunar.
Noapte buna, Jo! Sună-mă dacă dai de

belele.

- Noapte bună, Alee!

L-a urmărit

până ce a ieşit din bar şi a zâmbit, în ciuda ei înseşi. Cel puţin Alee, sau poate vinul, san amândouă la un loc, reuşiseră să îi ridice moralul. A oprit un taxi şi a decis să lase noaptea să îi fie sfetnic bun, să digere informaţia înainte de a formula un plan.

Erau opt mesaje noi de la Marcus pe robotul telefonului când a ajuns acasă. Asta pe lângă cele şapte de pe telefonul mobil, plus numeroasele apeluri pe care o rugase pe recepţionera de la muncă să nu i le direcţioneze.

- Probabil te-au plătit gras, broscoi râios, puturos şi trădător, a mârâit ea pe un ton ameninţător, în direcţia telefonului, în timp ce se îndrepta spre baie, să facă un duş.

Când a ieşit, udă leoarcă şi învelită într-un prosop, se auzea soneria.

Furişând o privire printre perdele, Joanna a văzut că broscoiul râios stătea în pragul casei.

- Of, *Iisuse*! a strigat ea şi

apoi a aprins televizorul, pregătită să îl ignore cât timp era necesar.

- Joanna, striga el prin deschizătura

cutiei pentru scrisori. Sunt eu, Marcus. Ştiu că eşti acasă. Te-am văzut la perdea. Deschide! Cu ce am greşit? *Joanna!*

- Fir-ar al dracului să fie! a mârâit Joanna, punându-şi halatul de casă şi îndreptându-se cu paşi hotărâţi spre

uşă.

Marcus avea să trezească tot cartierul dacă nu îl lăsa să intre. I-a văzut ochii privind-o prin deschizătura cutiei de scrisori.

- Bună. Lasă-mă să intru, Jo.

- Du-

te dracului!

- Fermecător. Poţi să îmi spui ce se presupune că am făcut?

- Dacă nu ştii, atunci nu am ce să îţi spun.

Ieşi din viaţa mea şi nu te mai întoarce.

- Joanna, te iubesc.

Vocea i s-a frânt. Dacă nu mă laşi să intru, să îmi spui ce crimă am înfăptuit, atunci voi fi nevoit să stau aici toată noaptea şi să... îţi cânt o serenadă.

- Marcus, dacă nu dispari din

faţa uşii mele în cinci secunde, sun la poliţie. O să te aresteze pentru hărţuire.

- Bine. Nu mă deranjează.

Sigur, probabil că mâine vom apărea pe prima pagină a ziarelor, având în vedere noul meu statul de frate al iubitei prinţului Arthur, dar sunt sigur că asta nu te îngrijorează de nici un fel... Eu...

Marcus mai că s-a rostogolit

dincolo de uşă când a deschis-o Joanna.

- Bin

e. Tu câştigi.

Joanna tremura de furie. Marcus s-a apropiat să o mângâie. A tresărit şi s-a dat înapoi,

- Nu te apropia de

mine. Nu glumesc.

- Bine, bine. Atunci spune-mi, ce

am făcut?

Joanna a încrucişat braţele.

- Rec

unosc că mi s-a părut mie ciudat că erai atât de grijuliu, atât de afectuos. Adică am fost avertizată că eşti un şobolan puturos şi nemernic. Şi, ca o proastă, am hotărât să îmi cred ochilor, mi-am închipuit că poate simţeai pentru mine ceva ce nu simţeai faţă de restul populaţiei feminine a Londrei.

- Chiar aşa este, Jo. Nu...

- Taci, Marcus. Eu

vorbesc acum. Şi apoi, descopăr că sentimentele tale pentru mine nici nu au existat. Portofelul tău era cel care se bucura de compania mea.

- Dar ...

- în

urmă cu două zile mi s-a spus că eşti plătit ca să mă curtezi şi să te culci cu mine.

Joanna a văzut roşeaţa intensă care i-a cuprins deodată obrajii. Şi a simţit o nevoie grabnică să îl pălmuiască cu putere.

- Nu, Joanna, cine ţi-a spus asta greşeşte.

Adică, am primit nişte bani, dar nu pentru a obţine informaţii de la *tine.* Ci pentru a încerca să găsesc scrisoarea care a dispărut. Jur că nu ştiam nimic despre

Rose înainte să îmi spui tu, şi nici în prima noapte pe care am petrecut-o împreună. S-a întâmplat la câteva zile după aceea.

M-am gândit să îţi spun că mi s-a solicitat ajutorul, dar am crezut că o să te sperii. Iar acum nu mă crezi şi...

- *Tu* te-ai crede?

- Nu, sigur că nu. Dar... Marcus părea pe punctul de a izbucni în plâns. Te rog, trebuie să mă crezi că nu am simţit niciodată aşa ceva, niciodată. Nu a avut nimic de-a face cu banii, în afară de faptul că mi-a trecut prin minte că dacă ne punem laolaltă resursele şi cunoştinţele, am putea găsi răspunsurile, iar... eu... la dracu'!

Marcus şi-a frecat

pleoapele cu degetele.

Joanna era cu adevărat surprinsă de

reacţia lui. Se aştepta să rămână ferm pe picioare, să nege, sau să recunoască indiferent, când va simţi că a pierdut. în schimb, era martora confuziei şi suferinţei lui adevărate. Dar după

Matthew, Simon şi acum Marcus, se săturase să fie trădată.

- Ai luat banii, Marcus, şi ai păstrat secretul faţă de mine. Ar fi trebuit să îi cred pe toţi cei care mi-au zis ce egoist eşti. Iar sora ta? Pun pariu că tu eşti cel care le-a spus ziariştilor despre legătura ei cu prinţul. Ştiai că toată lumea mă va învinovăţi pe mine, dar nu ţi-a păsat decât să faci rost de nişte bani!

- Nu! a zis Marcus, vehement. Nu aş trăda-o pe Zoe în felul acesta!

- Dar *pe mine* m-ai trădat! Cum să te mai cred?

Furia o gâtuia.

- Nu ştiu ce să îţi

spun ca să mă crezi!

- Nu mai este nimic de spus. S-au

dus cele cinci minute. Vreau să pleci.

- Nu vreau decât să

te apăr... Ştiu că nu are nici o logică, dar poţi să îmi mai dai o ultimă şansă? a implorat-o el

- Sub nici o formă. Chiar dacă

spui adevărul acum, tot m-ai minţit. Pentru bani. Eşti un laş, Marcus.

- Ai dreptate. Nu ţi-am spus pentru că am crezut că te voi pierde. Nn mint când spun că te iubesc, Joanna, şi voi regreta asta toată viaţa.

- Adio.

A închis uşa

în urma lui iară nici o altă vorbă, înainte ca el să îi vadă lacrimile. Era oboseală, tensiune şi emoţie, asta era tot, s-a asigurat ea în timp ce se ducea la culcare. Marcus era un obicei nou, de care trebuia să se dezbare. A rămas întinsă în pat, neputând să adoarmă, îndreptându-şi gândurile spre ceea ce îi spusese Alee mai devreme, ca să nu se mai gândească la Marcus. îşi simţea mintea ca pe un iepure nou-născut, sărind de la un fapt la altul, iar într-un târziu a renunţat, s-a dat jos din pat şi a pus ceainicul pe foc. După ce şi-a făcut o cană de ceai tare şi s-a aşezat pe pat cu picioarele încrucişate, Joanna a scos din rucsac dosarul cu informaţii intitulat „Rose”. A studiat faptele cunoscute, apoi a desenat o diagramă care includea toate informaţiile pe care le adunase până acum.

Să mai

încerce o dată? Se zice că Irlanda este extrem de frumoasă, iar biletele de avion şi cazarea au fost plătite deja. Cel puţin putea folosi plecarea aceasta ca pe o foarte necesară vacanţă departe de Londra şi de tot ce se întâmplase de la Crăciun încoace,

- La dracu'! a oftat ea.

Şi-o datora sieşi să mai facă un pas în direcţia aceasta.

Altfel, îşi va petrece toată viaţa întrebându-se ce ar fi fost. Şi oricum nu avea nimic de pierdut...

- în afară de viaţa

mea, a murmurat ea cu un glas funest.

Trei zile mai târziu, după ce s-a prezentat la aeroport pentru a lua avionul cu destinaţia Cork, Joanna a scos telefonul mobil în timp ce se apropia de poarta de îmbarcare.

- Alo

?

- Ale

e?

-Da?

- Eu

sunt. Poţi să îi spui lui Ed că am o răceală îngrozitoare? Atât de urâtă, că s-ar putea să nu îmi revin până la mijlocul săptămânii viitoare.

- La revedere, Jo! Noroc! Şi păzeşte-ţi

spatele. Ştii unde mă găseşti.

- Mulţumesc, Alee.

Pa.

Abia când a ajuns în aer, pe drum spre destinaţia ei aflată dincolo de Marea Irlandei, a scos un oftat de uşurare.

CAPITOLUL
26

în timp ce Joanna ateriza pe aeroportul din Cork, Marcus era întins în pat. Era deja miezul zilei, dar nu simţea că are rost să se ridice. Nu făcuse nimic altceva din seara în care fusese dat afară din apartamentul Joannei. Era devastat, atât de pierderea ei, cât şi de faptul că nu avea pe cine învinovăţi.

S-a ridicat

cu greu din pat şi a intrat în camera de zi, hotărât să îşi aştearnă sentimentele faţă de ea pe hârtie. Ridicând un stilou auriu pe care nu îl recunoştea de pe măsuţa laterală, a simţit că i se strânge inima când şi-a dat seama că trebuie să fie al Joannei, apoi s-a apucat să îi scrie o scrisoare. A închis ochii şi a văzut-o apărându-i în faţa ochilor, aşa cum făcuse de o sută de ori de când se trezise în dimineaţa aceea. Se îndrăgostise de-a binelea pentru prima dată în viaţă. Nu era dorinţă fizică, sau obsesie, sau vreun altul din sentimentele periferice pe care le avusese faţă de femei înainte. Era ceva mult mai profund, ceva ce venea din adâncul lui. Tânjea cu inima şi cu gândurile după ea, ca şi cum ar fi fost bolnav – nu se putea gândi la nimic altceva. Ura până şi preţiosul lui proiect cinematografi c – motivul pentru care acceptase bani de la idiotul acela ae Ian...

Mai târziu în aceeaşi seară, a luat un autobuz până în Crouch End şi a mers pe jos până la apartamentul Joannei.

Văzând că era cufundat în întuneric, a băgat scrisoarea în cutie, rugându-se să o citească şi să îl contacteze.

Apoi s-a dus acasă şi s-a băgat la loc în pat, ţinând în mână o sticlă de whisky.

Chiar înainte de miezul nopţii, a sunat cineva la sonerie.

Marcus a sărit din pat, ca un iepure scăpat din cursă, sperând din tot sufletul că Joanna reacţionase la scrisoarea sa sinceră. A deschis uşa, aşteptându-se să o vadă pe ea. în schimb, a recunoscut silueta înaltă şi voinică a lui Ian Simpson.

- Ce vrei la ora asta? I-a întrebat Marcus.

Ian a intrat fără să răspundă.

- Unde este Joanna

Haslam? a întrebat el, cercetând în jur din ochi.

- Aici

nu este, asta-i sigur.

- Atunci unde?

Ian a făcut

un pas spre el, impunător prin statura lui.

- Chi

ar nu ştiu. Aş vrea să ştiu.

Ian stătea atât de aproape de el,

încât Marcus îi auzea respiraţia inegală şi simţea aburii de alcool care emanau dinspre el. Sau poate el era cel care mirosea a alcool, şi-a zis el, reprimându-şi senzaţia de greaţă.

- Te-am plătit ca să stai cu ochii pe ea, sau ai uitat? Iar acum prietenul ei Simon a avertizat- o.

- Si... ce...?

- Simon, idiotule! Bodyguardul

surorii tale.

Marcus a făcut un pas în spate şi-a trecut mâna peste ochii înceţoşaţi.

- Uite, am făcut tot

ce am putut ca să găsesc scrisoarea, dar Joanna m-a lăsat baltă şi...

Ian l-a apucat pe Marcus de gulerul

cămăşii.

- Ştii unde este, nu-i aşa, rahat cu ochi ce eşti!

- Chiar nu ştiu...

De aproape, Marcus a văzut că Ian

avea ochii injectaţi. Omul îşi pierduse minţile de furie şi de băutură.

- P-poţi să îmi dai drumul şi să discutăm ca doi oameni raţionali?

Un pumn în stomac l-a trimis pe

Marcus clătinându-se spre canapea. S-a lovit cu capul de perete şi a văzut stele verzi.

- Liniştește-te,

amice! Suntem de aceeaşi parte, sau ai uitat?

Ian a râs.

- Nu prea cred.

Marcus s-a chinuit să se îndrepte şi l-a urmărit din ochi pe Ian, care străbătea camera de la un capăt la altul.

- A plecat undeva, nu-i aşa? a întrebat Ian insistent. Urmăreşte o pistă.

- Ce pistă? Eu...

Ian s-a apropiat şi i-a plasat o lovitură în vintre, care l-a trimis pe Marcus de-a dura la podea, urlând de durere.

- Ar fi bine să îmi spui. Ştiu că o acoperi, o aperi.

- Nu! Pe cuvânt. Eu...

O lovitură în rinîchî î-a

provocat alte ţipete de durere, iar Marcus a inceput să vomite.

- Ce plănuiaţi voi doi? Spune-mi!

- Nimic. Nu...

Marcus nu mai putea suporta;

disperat, a căutat prin minte ceva să îi spună lui Ian, ca să scape de el şi să il pună pe o pistă greşită. Atunci î-a venît o idee excelentă.

- Urma să mergem în Irlanda în weekendul ăsta. I-am spus că Sir James s-a născut acolo.

- Und

e în Irlanda?

- Comitatul Cork...

- în care parte?

Ian s-a lăsat pe vine şi i-a cercetat chipul, cu pumnul pregătit să lovească. Spune-mi, prietene, pentru că pot să te lovesc mult mai rău.

- Nu.

.. Marcus se străduia să îşi

amintească
numele acelui
loc.
Rosscarbery.
- O

să dau nişte telefoane. Aflu eu dacă minţi. O să mă întorc, pricepi?

- Da, a gemut Marcus.

Ian a scos un

pufnet care ar fi putut fi un hohot de râs, sau o exclamaţie de milă, sau câte puţin din amândouă.

- întotdeauna ai

fost un fricos la şcoală. Nu te-ai schimbat deloc, Marcus, aşa-i?

Ian a ţintit nasul lui Marcus cu vârful pantofului.

Marcus s-a înfiorat când piciorul a descris un arc larg şi apoi l-a lovit în obraz.

- Ne mai vedem noi.

Marcus a

auzit cum se închide uşa în urma lui lan, apoî s-a rostogolit până ce a ajuns în genunchi şi şi-a mişcat falca dintr-o parte în alta, înjurând de durere. A reuşit să se ridice şi s-a aşezat cu spatele sprijinit de canapea, privind în gol şi simţind cum îi pulsează obrazul, vintrele şi stomacul.

- Iisuse!

Slavă Domnului că reuşise să îi

servească povestea cu Irlanda. Desigur, Ian se va întoarce când va descoperi că Joanna nu se afla acolo – era ultimul loc de pe lume unde s-ar fi dus dacă exista cel mai mic risc să dea de el acolo –, dar cel puţin va fi pregătit.

Poate ar

trebui să stea la Zoe o vreme, până ce trecea totul...

Apoi, un subit val de frică s-a rostogolit peste pieptul care deja îl apăsa. Dar dacă Joanna se dusese totuşi...? Nu...

În definitiv, de ce ar face- o? Pe de altă parte, Ian spunea că este pe urmele unei piste...

- Hristoase!

Nu cumva,

fără să vrea, pusese un copoi beat şi instabil mintal pe urmele

Joannei?

Marcus s-a repezit la bucătărie şi a căutat prin mormanul de hârtii numărul de telefon al hotelului unde făcuse rezervarea, apoi a ridicat receptorul.

Simon

fluiera pe melodiile Ellei Fitzgerald în timp ce maşina străbătea autostrada înspre Berkshire şi şcoala lui

Jamie. Cele câteva zile libere în care aşteptase instrucţiuni fuseseră foarte binevenite. Se simţea odihnit şi liniştit, cum nu se mai simţise de mult timp, chiar dacă tot acest timp

f

liber îi dăduse ocazia să se gândească la Zoe. Partea bună era că fantoma ui Sarah fusese alungată. Partea proastă era că sentimentele acelea fuseseră transferate şi amplificate de o mie de ori. Chiar şi faptul că urma să il vadă pe fiul lui Zoe într-o jumătate de oră il umplea de o plăcere ilicită, pentru că însemna un contact prin interpuşi cu ea.

După ce a identificat un

restaurant care promitea un excelent prânz de duminică, Simon l-a condus pe Jamie într-acolo, de-a lungul drumurilor înguste de ţară. Pentru că nu înţelegea de ce este scos la masă de Simon, Jamie era mai tăcut decât fusese acasă, la Londra.

- Cred că eu o să iau friptură de

vită, a zis Simon, cercetând meniul şi privind apoi spre Jamie. Şi tu?

- De pui, mulţumesc.

Simon a comandat mâncarea, o halbă pentru el şi o coca-cola pentru Jamie.

- Deci, cum a fost săptămâna

asta?

Nu putea ignora asemănarea puternică

dintre Jamie şi mama lui. Aceiaşi ochi albaştri uluitori, părul blond, cu firul gros şi trăsături delicate.

- Bin

e, a zis Jamie nesigur. Cât timp lipseşte mama?

- Nu

ştiu sigur. Cred că s-ar putea să se întoarcă săptămâna viitoare.

- Ah. Ce fel de angajament este?

- O reclamă TV, cred. Nu sunt sigur.

Jamîe a luat

o înghiţitură din cola.

- Stai la noi acasă, la Londra?

- De fapt, de mâine am decis să fac un scurt voiaj. Poate mă duc în Scoţia, sau în Irlanda. Cum este la şcoală? a trecut Simon la alt subiect.

- Bine. Ştii tu, la fel.

- Cor

ect.

Simon s-a simţit recunoscător când a venit mâncarea. Jamie a ciugulit din carnea de pui, răspunzând monosilabic la mai toate încercările lui de a face conversaţie. A refuzat desertul, deşi în meniu era plăcintă de mere cu frişca, făcută în casă.

- îmi amintesc că mâneam totul

cu mare plăcere când mă scoteau părinţii mei la prânz de la şcoală. Sigur te simţi bine, bătrâne?

- Da. Există şcoli cu

internat în Noua Zeelandă?

- Păi... da, sigur că

există. Dacă locuieşti la mulţi kilometri depărtare de orice, la o fermă de oi, trebuie să mergi la o şcoală cu internat la oraş, a inventat Simon pe loc. Sigur nu te tentează o porţie de budincă?

- Foarte sigur.

Simon se simţea uşurat când a venit timpul să îl ducă pe băiat înapoi. în maşină, Jamie a stat cu ochii pe geam, fredonând pentru sine.

- Ce cântec este acela?

- Un

cântecel pentru copii, „Ring a Ring o' Roses". Bunicul James mi-l cânta tot timpul. Când am mai crescut, mi-a spus că era vorba despre oamenii care au murit de Ciuma Neagră.

- Îţi este dor de el, Jamie?

- Da. Dar ştiu că

are grijă de mine din ceruri.

- Sunt sigur că aşa

este.

- Şi am trandafirii lui care îmi amintesc de

el.

- Trandafirii?

- Da. Bunicul James

iubea trandafirii. îi are plantaţi şi pe mormânt.

Simon a

oprit maşina în faţa şcolii şi Jamie a deschis uşa, ca să coboare.

- Mulţumesc pentru masă, Simon, drum bun înapoi la

Londra!

- Ori când. Pa, Jamie!

Simon l-a

urmărit pe Jamie urcând scările în fugă şi intrând în şcoală.

Oftând, a parcurs cu spatele aleea cu pietriş şi a ieşit din incinta şcolii. întors în apartamentul lui, o oră mai târziu, a găsit un mesaj pe robotul telefonului.

„Te prezinţi la mine la

8.00, mâine-dimîneaţă.”

Înţelegând că scurtul său răgaz de

libertate era la final, Simon şi-a pregătit o salată Caesar, apoi a făcut un duş şi s-a dus la culcare, încercând să nu şi-o imagineze pe

Zoe împreună cu prinţul ei, în Spania.

CAPITOLUL 27

La sosirea în aeroportul Cork, Joanna s-a îndreptat spre biroul de

închirieri auto şi a ales o Fiesta.
înarmată cu o hartă şi ceva

lire irlandeze, a urmat indicatoarele către şoseaua N71 şi a fost surprinsă să descopere că şoseaua principală care pornea de la aeroport semăna cu un drum de ţară din Yorkshire-ul ei natal.

Ziua de sfârşit de februarie era însorită, făcând-o să admire verdele bogat al câmpiilor întinse pe ambele părţi ale drumului.

O oră mai târziu, Joanna cobora un deal abrupt, spre satul

Rosscarbery.

în stânga, un estuar adânc, străjuit de un zid scund, se întindea până departe, în mare. Pe fiecare parte a sa erau împrăştiate case, ferme şi bungalouri. Ajunsă la poalele dealului, Joanna a oprit maşina, ca să poată privi mai bine.

Marea era în reflux şi tot felul de păsări coborau în picaj spre nisip, în timp ce un stol de lebede plutea graţios pe apa calmă a unei bălţi enorme formate de reflux.

După ce a coborât din

maşină, Joanna s-a sprijinit de zidul scund, inspirând adânc aerul. Mirosea diferit faţă de aerul din Londra: curat, proaspăt, cu un iz sărat, care amintea că Atlanticul se afla la depărtare de vreun kilometru. Atunci a văzut casa. Ieşea mult înspre estuar, la capătul unui drum pietruit, ridicată pe o stâncă şi înconjurată de apă din trei părţi. Era mare, îmbrăcată în piatră cenuşie, iar deasupra hornului o giruetă se învârtea agale în briza vântului. După descrierea făcută de Marcus, a unei case mari într-un golf, aceasta trebuia să fie.

Un nor a trecut prin dreptul soarelui,

aruncând o umbră peste golf şi casă. A trecut-o deodată un fior, apoi s-a întors la maşină, a pornit motorul şi a plecat de pe loc.

În seara aceea, Joanna stătea în cochetul bar al hotelului la care se cazase şi bea un pahar de vin fiert aşezată lângă foc. Se simţea mai relaxată decât fusese de câteva săptămâni şi chiar dacă gândurile la Marcus – pe numele căruia se făcuse rezervarea – îi ocupau mintea, adormise în după-amiaza aceea în patul mare şi vechi din cameră. Se întinsese în pat numai ca să studieze harta satului Rosscarbery, iar următorul lucru de care şi-a dat seama era că se făcuse ora şapte, iar în cameră era întuneric.

„Pentru că mă simt în siguranţă

aici", şi-a zis ea.

- Doriţi să luaţi cina în sala de

mese, sau aici, lângă foc? a întrebat-o Margaret, soţia lui

WiDie, jovialul proprietar şi stăpân al locului.

- Aici

ar fi grozav, vă mulţumesc.

Joanna şi-a mâncat porţia de bacon,

varză şi cartofi privind la şirul de localnici care intrau pe uşă.

Tineri şi bătrâni, toţi se ştiau şi păreau să fie la curent cu detaliile vieţii celorlalţi. Simţindu-se sătulă la finalul mesei, Joanna a migrat spre bar şi şi-a mai comandat un pahar de vin fiert înainte de culcare.

- Deci, aţi venit aici în vacanţă? a

întrebat-o un bărbat de vârstă medie, îmbrăcat în salopetă şi încălţat cu cizme de cauciuc, cocoţat în faţa barului.

- în parte, a răspuns ea. Caut şi o rudă de-a mea.

- Normal, mereu vin oameni în căutare de rude. S-ar putea spune că binecuvântata noastră ţară a reuşit să dea naştere la jumătate din emisfera vestică.

Replica lui a

provocat chicotelile celorlalţi băutori din bar.

- Şi cum se numea ruda dumitale?

- Mic

hael O'Connell. Presupun că s-a născut aici la începutul secolului.

Bărbatul şi-a frecat bărbia.

- Cre’ că or fi

câţiva dintre ăştia, pentru că-i un nume des întâlnit pe aci.

- Aveţi idee unde aş putea să caut?

- La Starea Civilă,

alături de farmacia din piaţă. Şi pe la biserici, desigur. Sau aţi putea merge la Clonakilty, unde-i unu’ care a pornit o afacere, de vă caută rădăcinile irlandeze, a zis el dând pe gât halba de bere. Tre’ să găsească el un O’Connell care să vă fie rudă pe computerul lui, atâta vreme cât îi plătiţi taxa.

Omul a făcut un semn cu ochiul celui aşezat pe scaunul de alături. Ciudat totuşi, cum se schimbă lucrurile. Acu' şaizeci de ani, eram nişte amărâţi abia ieşiţi din grote. Nimeni nu dădea doi bani pe noi. Iar acu’, chiar şi Preşedintele Statelor Unite vrea să ne fie rudă.

- Adevărat, adevărat, a încuviinţat din

cap vecinul lui.

- Ştiţi cumva cine deţine casa

care se vede în estuar? Casa aceea cenuşie, cu giruetă pe acoperiş? a întrebat Joanna, ca într-o doară.

O bătrână

îmbrăcată într-un hanorac vechi, cu părul acoperit cu o căciulă din lână, a cercetat-o pe Joanna de pe scaunul ei din colţ, cu atenţie subită.

- Ah, Iisuse, dărăpănătura

aia? a zis bărbatul. Este părăsită de când trăiesc eu pe aci.

Poate ar fi bine să îl întrebi pe Fergal Mulcahy, istoricul locului. Cre’ că a aparţinut unui britanic odată, cu multă vreme în urmă. Pe atunci era folosită ca avanpost pentru paza de coastă, dar de atunci... Aş zice că sunt multe proprietăţi părăsite pe aicî, fără proprietari care să se îngrijească de ele.

- Mulţumesc, oricum, a zis

Joanna, luându-şi vinul fiert de la tejgheaua barului.

Noapte bună!

- Noapte bună, don’şoară! Sper să vă

găsiţi strămoşii.

Bătrâna din colţ s-a ridicat la scurtă

vreme după ce Joanna a ieşit şi s-a îndreptat spre uşă.

Bărbatul de la bar i-a dat un ghiont vecinului sau, remarcând plecarea bătrânei.

- Ar fi trebuit să o trimit la

nebuna de Ciara Deasy. Sigur i-ar turna ea o poveste, două despre familia O'Connell din Rosscarbery.

Amândoi bărbaţii au râs

pe înfundate şi au mai comandat câte un pahar de Murphy’s, încurajaţi de glumă.

A doua zi de dimineaţă,

după un mic dejun irlandez zdravăn, Joanna se pregătea să iasă. Vremea era mizerabilă, promisiunea primăverii din ajun dejucată de o ploaie cenuşie, îndârjită, care învăluia în negură golful de dedesubt.

A petrecut dimineaţa plimbându-se

prin frumoasa catedrală protestantă şi discutând cu amabilul vicar care i-a permis să arunce un ochi prin catastifele în care se înregistrau botezurile şi căsătoriile.

- Mai

degrabă îl veţi găsi pe omul pe care îl căutaţi în registrele de la St. Marys, biserica catolică de peste drum. Noi, protestanţii, am fost mereu o minoritate aici.

La Marys,

preotul a terminat de ascultat confesiunile, apoi a descuiat dulapul unde ţinea registrele.

- Dac

ă s-a născut în Ross, numele lui trebuie să fie în registru. Pe atunci nu era nici un copil prin părţile acestea care să nu fi fost botezat.

Spuneţi, căutăm anul 1900, aşa-i?

-Da.

Joanna şi-a

petrecut următoarea jumătate de oră căutând printre numele celor botezaţi. în anul acela nu era nici un copilaş numit

O'Connell. Şi nici în anii dinainte şi după el.

- Sun

teţi sigură că numele este corect? Adică, dacă s-ar numi O'Con nor, am putea ajunge undeva, a zis preotul.

Joanna nu era sigură de

nimic. Se afla acolo pe urmele părelnicelor vorbe ale unui bătrân şi ale comentariului întâmplător făcut de un băiat.

îngheţată până în măduva oaselor, Joanna a ieşit din biserică şi a traversat piaţa, întorcându-se la hotel pentru o farfurie de supă care să o încălzească.

- Aţi avut noroc? a

întrebat-o Margaret.

- Del oc.

- Ar

trebui să îi întrebaţi pe bătrânii oraşului. Ei s-ar putea să îşi amintească numele. Sau pe Fergal Mulcahy, aşa cum a sugerat bărbatul de la bar aseară. Predă istorie la şcoala de băieţi.

Joanna i-a mulţumit, iar în după-amiaza aceea a descoperit exasperată că Arhiva pentru naşteri, căsătorii şi decese era închisă. Văzând că ploaia se oprise şi pentru că avea nevoie de aer curat şi de mişcare, a împrumutat o bicicletă de la fiica lui Margaret. A pornit din sat spre estuar, simţind vântul care îi ciupea obrajii în timp ce bicicleta trepida sub ea, cu pinionul ei înţepenit. Drumul pietruit a şerpuit mai bine de un kilometru înainte ca Joanna să vadă în faţa ei căsuţa pazei de coastă. Când a ajuns lângă ea, a sprijinit bicicleta de zid. Chiar şi de aici, se vedea că erau găuri în acoperişul din ţiglă, că gemurile erau sparte sau acoperite cu scânduri.

Joanna a făcut un pas spre poarta ruginită care s-a deschis cu un scârţâit. A urcat treptele până la uşa principală şi a apucat clanţa, de probă. Lacătul cel vechi era ruginit, dar era încă în stare să ţină piept musafirilor nepoftiţi. A curăţat un pic de murdărie de pe geamul din stânga uşii cu măneca. S-a uitat înăuntru, dar nu putut discerne nimic.

A făcut

câţiva paşi îndepărtându-se de casă şi luând în calcul altă cale de a intra. A remarcat un geam spart care dădea spre estuar, în spatele casei. Singurul mod de a ajunge la el era să coboare în estuar şi apoi să urce digul abrupt din spatele casei. Din fericire, marea era la reflux, aşa că Joanna a coborât treptele verzi şi alunecoase din cauza algelor şi a ajuns pe nisipul ud. A calculat că digul se ridica vreo zece metri, apărând casa de apa din jur.

Reuşind să îşi sprijine piciorul în cărămizile fărâmiţate, a urcat cu multă trudă, până a ajuns la o proeminenţă lată de vreo două picioare. Deasupra ei era geamul spart.

Trăgându-se în picioare, s-a uitat înăuntru. Deşi în afara casei vântul nu bătea foarte tare, înăuntru i se auzea plânsetul moale.

Camera de dincolo de geam trebuie să fi fost odată bucătăria; de-a lungul unui perete se vedea încă o plită veche şi neagră – ruginită acum – şi pe peretele celălalt o chiuvetă cu o pompă veche de apă deasupra ei. Joanna a privit în jos şi a văzut un şobolan mort în mijlocul podelei acoperite de dale cenuşii.

Deodată, undeva, în casă, s-a

trântit o uşă. Joanna a tresărit speriată şi aproape a căzut de pe pervazul de piatră. întorcându-se, s-a aşezat în fund şi şi-a lăsat picioarele să atârne dincolo de margine, pentru a coborî cât mai mult înainte ae a sări şi a ateriza pe nisipul moale de dedesubt. S-a scuturat de nisip, s-a întors grăbită la bicicletă, pe care s-a urcat şi a pedalat cât a putut de repede, îndepărtându-se de casă.

Ciara Deasy o privea pe Joanna de la

fereastra căsuţei sale. Ştiuse întotdeauna că într-o zi va veni cineva şi va putea în sfârşit să îşi spună povestea.

- Acesta este omul de care aveţi nevoie, Fergal Mulcahy, a anunţat-o Margaret, conducând-o în direcţia barului, în ziua următoare.

- Bună ziua, a zâmbit

Joanna, încercând să nu îşi trădeze surprinderea.

Se aşteptase

ca Fergal Mulcahy să fie tipul profesorului demodat, cn barbă căruntă. în realitate, Fegal nu părea să fie cu mult mai în vârstă decât ea şi era îmbrăcat într-o pereche foarte plăcntă de jeanşi şi un pulover în stil pescăresc. Avea păr negru şi bogat, ochi albaştri şi îi amintea Joannei de Marcus. Apoi s-a ridicat şi ea a văzut că era mult mai înalt decât fostnl ei inbit şi avea o silnetă mult mai zveltă.

- Mă bucur să te

cunosc, Joanna. Am auzit că ţi-ai pierdut o rudă.

Ochii i s-au încreţit cu bunătate când a zâmbit.

-Da.

Fergal a lovit cu palma scaunul de alături.

- Ia

loc, bem un pahar şi poţi să îmi povesteşti totul. Un pahar şi o halbă, Margaret, te rog.

Joannei, care

nu gustase în viaţa ei bere brună, gustul metalic şi eremos al

berii
Murphy i s-a
părut foarte
plăcut.
- Ia

spune, care este numele rudei tale?

- Michael

O'Connell.

- Ai încercat la biserici, presupun?

- Da. Nu era menţionat în lista de botezuri. Nici la căsătorii. Aş fi încercat la arhiva Stării Civile, dar...

- Est

e închis la sfârşit de săptămână, ştiu. Ei bine, problema asta o pot rezolva eu. Funcţionarul de la Starea Civilă se întâmplă să fie tatăl meu, a zis Fergal, legănându-i o cheie prin faţa ochilor. Şi locuieşte chiar deasupra prăvăliei.

- Mul

ţumesc.

- Şi aud că te interesează casa pazei de coastă?

- Da, deşi nu ştiu sigur dacă are vreo legătură cu ruda mea dispărută.

- Altă dată era o casă

frumoasă.
Tatăl meu are fotografii cu ea pe undeva. Păcat că a fost

lăsată în ruină, dar sigur că nimeni din sat nu s-ar atinge de ea.

- De ce?

Fergal a sorbit din

halba plină.

- Poate că ştii şi tu cum este în comunităţile mici. Miturile şi legendele se nasc dintr-un sâmbure de adevăr şi multe bârfe. Şi cum a rămas părăsită atât de mnlt timp, casa a avut parte de mnlte poveşti. Presnpun că va veni vreun american bogat şi o va cumpăra pe nimic.

- Car

e erau poveştile, domnule Mulcahy?

- Ei,

haide, spnne-mi Fergal, i-a zâmbit el. Eu sunt istoric. Mă ocup cu fapte, nu cu fantezii, aşa că nu am crezut nici o iotă. Doar că nu m-ai prinde nici mort pe acolo în nopţile cu lună plină.

- Serios? De ce?

- Se spune prin părţile noastre

că în urmă cn vreo şaptezeci de ani, o tânără din sat, Niamh Deasy, a dat de bucluc după ce s-a încurcat cu un bărbat care locuia în casa pazei de coastă. Bărbatul a plecat ca să se întoarcă acasă, în Anglia, lăsând-o pe fată însărcinată.

Fata a înnebunit de dnrere, aşa se spune, a dat naştere unui copil mort în casă şi la scurt timp după aceea a murit şi ea.

Sunt unii în sat care cred că fantoma ei bântuie casa şi acum, că plânsetele de durere şi de frică ale lui Niamh se aud încă răsunând în casă în nopţile cu furtună. Unii au zis chiar că i-au văzut chipul la geam, cu mâinile murdare de sânge.

Joannei i-a îngheţat sângele în vene. Buimacă, a luat o gură de bere Murphy şi s-a înecat.

- Este numai o

legendă. Nu am vrut să te tulbur.

- Nu... nu m-ai

tulburat. Este fascinant! Zici că s-a întâmplat acum şaptezeci de ani? S-ar putea să mai fie în viaţă oameni care trăiau pe atunci.

- Sunt, într-adevăr. Sora mai mică

a fetei, Ciara, locuieşte încă în casa părintească. Dar să nu încerci să vorbeşti cu ea. Mereu a avut o doagă lipsă, de când era copilă. Crede povestea ad litteram şi mai adaugă şi propriile detalii, îţi zic.

- Aşa dar, copilul a murit?

- Aşa se zice, deşi unii spun că tatăl lui Niamh l-a ucis. Am auzit chiar că pruncul a fost răpit de spiriduşi... A zâmbit, clătinând din cap. încearcă să îţi imaginezi o perioadă, nu cu mult timp în urmă, fără electricitate, când singura lor formă de distracţie era să se adune ca să bea, să cânte şi să spună istorii, adevărate sau nu. în Irlanda, veştile au fost mereu ca în jocul de-a telefonul fără fir, fiecare om concnrând cn ceilalţi ca să facă povestea mai încâlcită şi mai bună. însă în cazul acesta, este adevărat că fata a murit. Dar să fi fost în casa aceea, de inbire trădată? a zis Fergal, ridicând din umeri. Mă îndoiesc.

- Unde locuieşte această Ciara?

- în

căsuţa roz care dă spre golf, vizavi de casa pazei de coastă. O priveliște dureroasă pentru ea, s-ar putea spune. Ce zici, vrei să dăm o fugă şi să te uiţi îa arhiva pe care o are în grijă tatăl meu?

- Da, dacă nu te deranjez.

- Nici

o problemă. Nu te grăbi, a zis el, arătând spre berea Joannei.

Mergem când eşti gata.

Micul oficiu care înregistrase

fiecare naştere şi deces din satul Rosscarbery în ultimii o sută cincizeci de ani nu părea să se fi schimbat mult în tot acest timp, în afară de becurile care luminau neîndurătoare de deasupra biroului făcut din lemn de mlaştină.

Fergal a

cotrobăit în camera din spate, în căutarea registrelor de la începutul secolului.

- Bun , tu iei naşterile, iar

eu iau decesele.

- Bine.

S-au aşezat

de o parte şi de alta a mesei, verificând în tăcere fiecare

înregistrare.
Joanna a găsit o Fionnuala şi o Kathleen O’Connell, dar

nici un băiat cu acest nume de familie între 1897 şi 1905.

- Nimic? a întrebat ea.

- Absolut nimic. Am

găsit-o însă pe Niamh Deasy – fata care a murit. Decesul ei a fost înregistrat pe doi iannarie 1927. Dar nu este nici o urmă că bebeluşul ar fi murit odată cu ea, aşa că ar trebui să vedem dacă nu cumva cineva a înregistrat naşterea copilului.

Fergal a mai adus nn registru vechi, legat în piele, şi împreună au cercetat cu atenţie paginile sale îngălbenite, pe care erau înregistrate naşterile.

- Nimic. Fergal a închis

catastiful, ridicând în aer un nor de praf care i-a provocat un strănut violent Joannei. Poate că totuşi existenţa copilulni este o legendă. Eşti sigură că Michael O’Connell s-a născut aici, în

Rosscarbery? Vezi tu, fiecare oraş sau regiune îşi avea propriul birou de stare civilă. Posibil să se fi născut la depărtare de câţiva kilometri de aici, în Clonakilty, de pildă, sau în Skibbereen, iar naşterea sa ar fi fost înregistrată acolo.

Joanna şi-a

frecat fruntea.

- Ca să spun drept, Fergal, nu ştiu nimic sigur.

- Atunci, ar fi util să verifici registrele şi din aceste două localităţi. O să închid aici şi apoi te conduc înapoi la hotel.

Barul era mai aglomerat decât fusese în seara trecută. în faţa Joannei a poposit nn alt pahar cu bere Murphy, iar ea a fost atrasă într-un grup cu care vorbea Fergal.

- Du-

te şi vorbeşte cu Ciara Deasy, măcar de amuzament! a râs o tânără cn ochi vioi şi o coamă de păr roşcat, auzind de fascinaţia pe care casa pazei de coastă o exercita asupra Joannei. Când eram copii, ne înspăimânta cu vorbele ei.

Eu cred că este o vrăjitoare.

- Destul, Eileen. Nu

mai suntem ţărani needucaţi, să credem în asemenea prostii, a dojenit-o Fergal.

- Nu are fiecare

ţară poveştile ei? a întrebat Eileen, fluturând din pleoape în direcţia lui Fergal. Şi excentricii ei? Nici chiar Uniunea

Europeană nu le poate interzice, să ştii.

A urmat o

dezbatere încinsă între susţinătorii UE şi adversarii săi.

Joanna a căscat pe furiş.

- Mi-a făcut mare

plăcere să vă cunosc şi vă mulţumesc pentru ajutor. Mă duc la culcare acum.

- O tânără londoneză, ca tine? Credeam

că la Londra nu se merge la culcare decât la ivirea zorilor, a zis unul dintre bărbaţi.

- De vină este aerul curat de aici.

Plămânii mei nu îşi revin din şoc. Noapte bună tuturor!

S-a îndreptat spre scări, dar a fost oprită de o bătaie pe umăr.

- Sunt liber mâine-dimineaţă până la douăsprezece, a zis Fergal. Te-aş putea duce până la Oficiul de Stare Civilă din Clonakilty. Este mai mare decât cel de aici şi probabil au informaţii şi despre proprietarnl casei pazei de coastă. Am putea merge şi la biserică, să vedem dacă apare acolo ceva. Viu mâine pe la nouă.

Joanna i-a zâmbit.

- Da, mulţnmesc. Ar

fi grozav. Noapte bună!

La ora nouă, a doua zi

dimineaţă, Fergal o aştepta în barul pustiu acum.

Douăzeci de minute mai târziu, se aflau în biroul mare şi nou construit, al consiliului local. Fergal părea să o cunoască pe femeia aşezată în spatele ghişeului şi i-a făcut semn

Joannei să îi urmeze pe el şi pe femeie, într-un depozit.

- Uite, acolo sunt toate planurile cadastrale din Rosscarbery, a arătat femeia spre un raft plin cu dosare, apoi s-a îndreptat spre uşă. Dacă mai ai nevoie de ceva, Fergal, cheamă- mă, bine?

- Sigur, Gînny. Mulţumesc.

în timp ce

mergea în spatele lui Fergal, spre raftul cu pricina, a avut senzaţia că acest tânăr era visul tuturor fetelor din zonă.

- Tu te ocupi de teancul acela, eu de cel de aici. Casa trebuie să se afle pe undeva, pe aici.

Timp de o

oră au cercetat paginile dosarelor prăfuite şi îngălbenite, până ce Fergal a scos un strigăt de triumf.

- L-am prins! Viuo aici şi uită-te.

în dosar era planul casei

pazei de coastă din Rosscarbery.

- Tras at la cererea

unui domn H.O. Bentinck, adresa Drumnogue House, Rosscarbery, 1869, a citit Fergal. Era un englez care locuia aici la vremea aceea. A plecat în timpul conflictului nord-irlandez.

Mulţî englezi au plecat atunci.

- Dar cu siguranţă

asta nu înseamnă că tot el deţine casa, nu? Adică au trecut o sută douăzeci de ani de atunci.

- Ei bine, stră-

strănepoata sa, Emily Bentinck, locuieşte încă la Ardfield, un loc aflat pe drumul de aici spre Ross. Şi-a transformat moşia într-o afacere şi antrenează cai de cursă acolo. Ar trebui să te duci la ea, să vezi dacă ştie mai multe. Fergal a aruncat o privire la ceasul de la mână. Eu trebuie să plec într-o jumătate de oră. Hai să fotocopiem planurile acestea şi apoi să dăm fuga până la biserică, bine?

După ce Fergal l-a

salutat pe preot şi i-a spns câteva cuvinte bine alese, vechile registre ale botezurilor au fost scoase din dulap şi deschise.

Joanna a trecut cu degetul repede peste registru.

- Uite aici! a exclamat şi ochii i s-au aprins de

bucurie.
Michael James
O’Connell.
Botezat
pe zece aprilie

1900. El trebuie să fie!

- Asta-i ce căutai, Joanna, a zis

Fergus, cu un zâmbet larg pe chip. S-a uitat apoi la ceas. Trebui să o pornesc înapoi spre Ross. Nu pot întârzia la ore. îţi scriu cum să ajungi la moşia Bentinck pe drum.

- încotro o porneşti, acum, că l-ai găsit pe cel pe care îl căutai?

a întrebat-o pe Joanna, care conducea dinspre Clonakilty spre Rosscarbery.

- Nu ştiu. Dar cel puţin simt că

nu am irosit timpul venind aici.

Joanna l-a lăsat pe

Fergal la şcoală, iar apoi a condus după indicaţiile lui spre Ardfield şi, după douăzeci de minute frustrante, în care a străbătut drumuri de ţară înguste, a ajuns la poarta casei Drumnogue. înaintând cu greu pe drumeagul plin de gropi, în cele din urmă i-a apărut în faţă o casă mare şi albă. A parcat lângă un Laud Rover plin de pământ şi a coborât dîn maşină. Casa beneficia de o minunată privelişte spre Atlanticul care se întindea în zare.

Joanna a început să caute semne

ale existenţei cuiva, dar dincolo de geamurile înalte, în stil georgian, nu se vedea nimic. Coloane ionice înrămau intrarea principală, iar când s-a apropiat, a remarcat că uşa era întredeschisă. După ce a ciocănit şi nu primit nicî un răspuns, a împins încetişor uşa.

- Alo? a strigat ea,

iar vocea i-a răsunat în holul cavernos.

Simţind că

nu era cazul să înainteze mai mult de atât, Joanna s-a retras şi a mers spre spatele casei, unde a văzut un grajd. O femeie îmbrăcată într-un hanorac vechi şi o pereche de pantaloni de călărie ţesăla un cal.

- Bună ziua, iertaţi-mă că vă

deranjez, o caut pe Emily Bentinck.

- Aţi găsit-o, a zis

femeia cu un accent britanic sadea. Cu ce vă pot ajuta?

- Numele meu este Joanna Haslam. Am venit să fac câteva cercetări despre familia mea. Aţi putea să îmi spuneţi dacă familia dumneavoastră deţine încă clădirea pazei de coastă din

Rosscarbery?

- Vă interesează să o cumpăraţi, nu?

- Nu, din păcate nu îmi permit, a zis Joanna zâmbind. Mă interesează mai mult istoria ei.

- înţeleg. Emily a

continuat să perie calul cu mişcări ferme. Nu ştiu prea multe despre ea, în afară de faptul că stră-străbunicul meu a comandat construcţia ei la sfârşitul secolului al nouăsprezecelea, în numele guvernului britanic. Voiau un avanpost în golf pentru a încerca să oprească contrabanda care se desfăşura aici. Nu cred că familia noastră a deţinut propriu-zis casa vreodată.

- înţeleg. Ştiţi cum aş putea afla cine a fost proprietarul de drept?

- Bravo, Sergeant, băiat bun! Emily a bătut cu palma calul pe spate şi l-a condus înapoi spre grajduri, apoi a ieşit şi a ridicat capul spre soare. Intraţi, să bem o cană de ceai. Tocmai voiam să pun de ceai.

Joanna a aşteptat în bucătăria

imensă şi dezordonată, în timp ce Emily a pus ceainicul la fiert pe plită. Toţi pereţii erau acoperiţi cu sute de rozete cucerite în competiţii atât în Irlanda, cât şi în străinătate.

- Trebuie să recunosc că sunt cam indolentă când vine vorba de cercetarea istoriei familiei mele. Sunt foarte ocupată cu mârţoagele de afară şi cu repunerea pe picioare a acestei case. Emily i-a turnat Joannei o ceaşcă de ceai dintr- un ceainic imens, din oţel inoxidabil. Bunica a locuit aici până la moarte, folosind numai două camere de la parter.

Toată casa se ducea de râpă când am venit eu aici, în urmă cu zece ani. Din păcate, unele lucruri s-au pierdut iremediabil.

Umezeala din aer putrezeşte toate lucrurile în care pătrunde.

- Dar este o casă frumoasă.

- Ah, da. La vremea

ei, era foarte apreciată. Balurile, petrecerile şi vânătorile erau legendare. Străbunicul meu îi primea pe cei mai mari oameni din Europa, printre care şi membrii familiei regale engleze. Se pare că am avut aici şi un prinţ de Wales, venit pentru un rendez-vous cu amanta lui. Era o ascunzătoare perfectă. Vapoarele cu bumbac veneau regulat din

Anglia până la Clonakilty, şi de acolo puteai sări într-un vapor şi apoi navigai în jurul coastei, fără să îşi dea seama uimeni de sosirea ta.

- Vreţi să o restauraţi?

- De

încercat, încerc. Am nevoie de câteva victorii ale cailor la

Cheltenham săptămâna viitoare şi asta ne va ajuta să înaintăm. Casa este prea mare numai pentru mine. Când va fi locuibilă o parte mai mare din casă, am de gând să o pun să producă bani şi să o deschid turiştilor, ca pensiune de lux. S-ar putea să intrăm în noul mileniu până voi reuşi. Dar

– ochii luminoşi ai lui Emily o studiau pe Joanna – tu cu ce te ocupi?

- Sunt ziaristă, de fapt, dar nu am venit aici cu treburi oficiale. Caut pe cineva din familia mea. înainte de a muri, a menţionat Rosscarbery şi o casă care intră în golf.

- Era irlandez?

- Da. Am găsit o înregistrare a

botezului său în biserica din Clonakilty.

- Cum îl chema?

- Michael O’Connell.

- Aha. Unde stai?

- La hotelul Ross.

- O să mă uit prin vechile

documente şi acte de proprietate aflate în bibliotecă în cursul zilei de astăzi, să văd dacă pot să găsesc ceva pentru tine.

Dar acum mă tem că trebuie să mă întorc la grajduri.

- îţi mulţumesc, Emily.

Joanna a golit ceaşca,

s-a ridicat şi împreună au ieşit din bucătărie.

- Căl

ărești?

- Ah, da. Am crescut în Yorkshire şi

am stat în şa mai toată copilăria.

- Dacă vrei să

călăreşti cât stai aici, eşti binevenită la mine. La revedere! i-a făcut Emily semn cn mâna.

Mai târziu în

seara aceea, Joanna stătea la locul ei obişnuit din bar, lângă foc, cănd a strigat-o proprietarul.

- La telefon,

Joanna. Este Emily, de la Drumnogue.

- Mersi.

S-a ridicat şi a înconjurat barul, ca să apuce receptorul.

- Alo?

- Emily la telefon, Joanna. Am

găsît ceva interesant în timp ce căutam informaţii pentru tine. Se pare că vecinul nostru a reuşit să ne fure cel puţin zece acri de pământ şi să îî înconjoare cu copaci, în timp ce draga de bunica nu se uita.

- îmi pare rău. Poţi să le

recuperezi?

- Nu. Pe aici, la şapte ani de când aî ridicat un gard, dacă nu revendică nimeni locul, este al tău. Aşa se explică de ce fuge speriat vecinul de fiecare dată când mă apropii de el.

Nu contează, mai am câteva sute de acri rămaşi, dar in viitor ar trebui să mă gândesc cum să ridîc un gard.

- Vai, Doamne. Ai

reuşit să găseşti documente referitoare la casa pazei de coastă?

- Mă tem că nu. Am găsit câteva titluri de proprietate asupra unor şandramale care probabil sunt în ruine acum, dar nimic despre casa pazei de coastă. Ar trebui să cauţi actele de proprietate Ia Oficiul de Cadastru din Dublin.

- Cât timp durează?

- A, o săptămână, două.

- Pot să le caut singură?

- Cred că da, câtă

vreme iei cu tine harta de planificare a construcţiei. Este cam mult de mers până la Dublin, însă; vreo patru ore cu maşina. Ia trenul expres din Cork, este mai rapid aşa.

- Atunci, s-ar putea

să mă duc mâine. Nu am fost niciodată la Dublin şi aş vrea să văd oraşul. Mulţumesc pentru ajutor, Emily. îţi rămân recunoscătoare.

- Nu te grăbi, Joanna. Am

Î spus că nu am găsit titlurile de proprietate, dar am găsit alte ucruri care te-ar putea interesa. Mai întâi am găsit ceva ce s-ar putea să fie o simplă coincidenţă – un vechi registru în care s-a ţinut evidenţa salariilor angajaţilor în

1919. Pe listă este un bărbat pe nume Michael O’Connell,

- înţeleg. S-ar putea să fi lucrat pentru familia ta în urmă cu mulţi ani?

- Da, aşa s-ar părea.

- Cu ce se ocupa?

- Registrul nu spune, mă

tem. Dar în 1922, numele lui dispare de pe listă, aşa că presupun că o fi plecat,

- Mulţumesc, Emily. M-ai ajutat mult.

- în al doilea rând, am găsit o scrisoare. A fost trimisă străbunicului meu în 1925. Vrei să vii mâine până aici, să o vezi?

- Nu mi-ai putea-o citi acum? Dar stai să iau un stilou şi hârtie, ca să fac câteva notiţe,

Joanna i-a făcut semn lui

Margaret să îi aducă hârtie şi un stilou.

- *Bun, iată ce zice.*

Este datată 11 noiembrie 1925, Dragă Stanley – adică bunicul *meu – Sper că scrisoarea aceasta te găseşte sănătos. Am* *fost rugat de lordul Ashley să îţi scriu ca să te informez despre* *sosirea pe malurile tale a unui gentleman, oaspete al*

Guvernului Majestâţii Sale. Deocamdată va sta în *clădirea pazei de coastă şi îşi va lua în primire reşedinţa pe 2* *ianuarie 1926. Dacă este posibil, am dori să îl întâmpini la* *coborârea de pe vas, care va andoca în portul Clonakilty* *aproximativ la ora unu noaptea şi apoi să îl conduci în* *siguranţă la noua sa reşedinţă. Poţi să aranjezi să* *vină o femeie din sat, care să facă curat în casă înainte de* *venirea lui? Poate că această femeie ar dori să lucreze* *pentru dumnealui permanent, să îi ţină casa şi să îi gătească.*

Situaţia cu acest gentleman este extrem de delicată.

Am prefera ca prezenţa lui în casa pazei de coastă să fie trecută sub *tăcere. Lordul Ashley a pomenit că mă va contacta cu* *alte detalii despre această chestiune. Toate* *cheltuielile sant acoperite de Guvernul Majestăţii Sale, desigur.*

Te rog să îmi trimiţi facturile. în cele din urmă, transmite *dragostea mea Ameliei şi copiilor. Al dumitale, cu stimă, It. John*

Moore.
totul?
- Md
a, a făcut
Joanna,

trecând în revistă notiţele pe care şi le făcuse.

Presupun că nu ai găsit vreo misivă care să indice cine ar putea fi acest domn?

- Nici una, mă tem. Oricum, sper să îţi fie de ajutor. Mult noroc în Dublin! Noapte bună, Joanna!

CAPITOLUL
28

Zoe a deschis obloanele şi a păşit afară, pe terasa largă.

Marea Mediterană sclipea sub ea. Cerul era albastru limpede, soarele ardea deja. Ar fi putut fi o zi de iulie în Anglia;

chiar şi menajera remarcase că era neobişnuit de cald pentru sfârşitul lunii februarie în Menorca.

Vila în care stăteau ea şi

Art era frumoasă. Deţinută de unul din fraţii regelui

Spaniei, cu un exterior crenelat, văruit în alb, era adăpostită în patruzeci de acri de parcuri luxuriante.

înăuntrul vilei,

briza caldă pătrundea prin ferestrele care se ridicau până la tavan, iar podelele largi, acoperite cu gresie, străluceau de curăţenia făcută de mâini invizibile. Era construită pe o ridicătură de unde se vedea marea, aşa că dacă paparazzi nu erau dispuşi să escaladeze faţada din stâncă, înaltă de douăzeci de metri, sau să se ascundă de rottweilerii care patrulau zidurile înalte acoperite cu sârmă electrificată, Zoe şi Art aveau certitudinea că se puteau bucura de compania celuilalt fără a fi deranjaţi.

Zoe s-a aşezat pe un şezlong şi a privit în depărtare. Art dormea încă înăuntru şi nu intenţiona să îl trezească.

Din toate punctele de vedere, ultima săptămână fusese una binecuvântată. Pentru prima dată nu exista nimic şi nimeni care să îi tragă în direcţii diferite. Lumea îşi vedea de treabă altundeva, reuşind să existe şi fără ei doi.

Noapte şi zi, Art îi jurase dragoste eternă, îi promisese că nu va lăsa nimic să îi stea în cale. O iubea, voia să fie cu ea, iar dacă ceilalţi nu îi puteau accepta iubirea, era gata să ia măsuri drastice.

Era un scenariu la care Zoe

visase ani de zile. Şi nu înţelegea de ce nu era cuprinsă de o fericire extatică.

Poate că de vină era stresul

ultimelor săptămâni; oamenii spun de multe ori că lunile de miere nu sunt deloc perfecte, realitatea fiind mai prejos decât aşteptările. Sau poate că Zoe ajunsese la concluzia că ea şi Art nu ştiau aestule despre realitatea cotidiană a celuilalt.

Scurta lor aventură din urmă cu câţiva ani fusese una adolescentină; erau imaturi şi vulnerabili, îşi căutau drumul spre maturitate. Iar în ultimele câteva săptămâni, nu petrecuseră decât vreo trei-patru zile împreună şi chiar mai puţine nopţi.

- Clipe furate, a murmurat Zoe.

Şi totuşi, iată-i aici şi, în loc să se fie relaxată, era fără urmă de îndoială tensionată. Cu o seară în urmă, maestrul bucătar le pregătise o paella minunată. Când a fost servită, Art s-a îmbufnat şi a sugerat ca data viitoare bucătarul să îl consulte în legătură cu meniul înainte. Se pare că ura fructele de mare de orice fel. Zoe mâncase porţia de paella încântată şi îl lăudase pe bucătar pentru reţetă, ceea ce îi crease o proastă dispoziţie lui Art. O mai acuzase că este prea prietenoasă cu angajaţii.

Fuseseră

numeroase
alte
mărunţişuri în
ultimele
câteva zile

care mai mult o iritaseră decât să o înfurie. Părea că fac întotdeauna ceea ce vrea *el.* Este adevărat că îi cerea mai întâi părerea, dar după aceea o făcea să îşi schimbe ideea şi ajungea să fie de acord cu planul lui, de dragul liniştii. Descoperise că aveau foarte puţine în comun, ceea ce nu era surprinzător, dat fiind faptul că lumile din care veneau erau atât de diferite. în ciuda şcolii sale de elită şi a educaţiei universitare, a culturii sale generale şi a stăpânirii noţiunilor de politică, habar nu avea de amănuntele de zi cu zi care alcătuiau viaţa unui om de rând.

Gătitul, serialele TV, mersul la cumpărături,., activitățile normale, agreabile. îşi dăduse seama cât de greu îi era să se relaxeze, că era plin de energie nervoasă. Şi chiar dacă ar fi fost de acord să vadă un film împreună cu ea, Zoe se îndoia că vor putea ajunge la un consens în privinţa alegerii.

Zoe a oftat. Era sigură că majoritatea acestor diferenţe erau descoperite de fiecare cuplu care începea deodată să trăiască împreună douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru. Totul se va rezolva, îşi spunea ea, iar povestea magică de dragoste din trecut va prinde viaţă din nou.

Problema era

exacerbată, desigur, de faptul că erau ţinuţi captivi în cea mai

luxoasă
închisoare
imaginabilă.
Zoe a privit în
jos, gândindu-

se cât de mult i-ar plăcea să părăsească casa şi să meargă la o plimbare pe plajă, sigură. Dar asta ar însemna să îl anunţe pe

Dennis, bodyguardul, care ar urmări-o într-o maşină, iar scopul iniţial, de fi singură, s-ar duce pe apa sâmbetei. Dar, dintr-un motiv sau altul, şi-a zis ea, prezenţa lui Simon nu o deranjase.

Compania lui avusese un efect liniştitor, Zoe s-a ridicat şi şi-a sprijinit coatele pe balustrada care înconjura balconul, amintindu- şi cele douăzeci şi patru de ore pe care ea şi Simon le petrecuseră împreună în casa din Welbeck Street.

Amintindu-şi cum îi gătise, cum o liniştise când era într-o stare de disperare. Se simţise ea însăşi în clipele acelea. Se simţise confortabil în pielea ei.

Alături de Art, era ea însăşi?

Nu ştia.

- Bună dimineaţa, draga mea, a chemat-o din pat vocea lui, în timp ce ea păşea în vârful picioarelor spre baie,

- Neaţa, a replicat ea veselă.

- Vino aici.

Braţele lui Art se întindeau spre ea.

S-a îndreptat

spre pat şi s-a lăsat prinsă de braţele lui Art. Sărutul lui a fost prelung, senzual, iar Zoe s-a pierdut în el.

- O nouă zi în

paradis, a murmurat el. Sunt hămesit. Ai comandat micul dejun?

- Nu, nu încă.

- Ce ar fi să te duci după Maria şi

să îi spui să ne aducă suc de portocale proaspăt, croasanţi şi câteva scrumbii afumate? Zicea ieri că le va comanda şi papilele mele gustative palpită după ele, a zis el, dându-i o palmă afectuoasă peste fund. între timp, eu fac un duş. Ne vedem jos, pe terasă.

- Ah, dar Art, eu voiam să fac

un...

- Ce, draga mea?

- Nimic, a oftat ea.

Ne vedem jos.

Au petrecut restul dimineţii bronzându-se la piscină, Zoe citind un roman, Art frunzărind ziarele englezeşti.

- Ascultă asta, iubito. Titlu: „Să i se

permită fiului unui monarh să se însoare cu o mamă singură?”

- Serios, Art, nu vreau să ştiu.

- Ba da, vrei. Ziarul

a făcut un sondaj telefonic şi douăzeci şi cinci de mii de cititori au sunat să îşi înregistreze opinia. Optsprezece mii au zis da. Peste două treimi. Mă întreb dacă Mater şi Pater l-au citit.

- Ar avea vreo importanţă dacă l-au citit sau nu?

- Desigur. Sunt foarte sensibili la

opinia publică, mai ales în acest moment. Uite, chiar şi un episcop protestant intervievat în ziarul *The Times* îşi arată susţinerea faţă de noi. Zice că mamele singure fac parte din societatea modernă, iar dacă monarhia vrea să supravieţuiască în noul mileniu, trebuie să renunţe la zăvoarele de tot felul şi să demonstreze că se poate adapta.

- Pun pariu că în *Telegraph* este vreun moralist smiorcăit care spune că datoria unei persoane publice este aceea de a da un exemplu, şi nu de a se folosi de morala sexuală laxă a publicului ca o cale de scăpare, a bombănit Zoe supărată.

- Sigur că este. Dar uite, draga mea.

Art s-a ridicat din scaun şi s-a aşezat pe şezlongul ei. I-a luat mâna şi a sărutat-o. Te iubesc. Jamie este sânge din sângele meu. Din orice perspectivă ai privi chestiunea, căsătoria noastră este firească.

- Dar nimeni nu trebuie să afle lucrul acesta, nu-i aşa? Asta-i ideea. Zoe s-a ridicat şi a început să păşească în sus şi în jos. Nu ştiu cum o să îi pot spune lui Jamie despre noi.

- Draga mea, ţi-ai dedicat zece ani din viaţă lui Jamie. El a fost o greşeală pe care...

Zoe s-a întors pe călcâie, cu

ochi scăpărând de furie.

- Cum îndrăzneşti

să îl numeşti pe Jamie o greşeală!

- Nu aşa am vrut să

sune, draga mea, pe cuvânt. Tot ce spun este că a crescut acum, îşi făureşte o viaţă proprie. Aici este vorba despre mine şi despre tine, despre şansa noastră la fericire înainte de a fi prea târziu!

- Nu vorbim despre un adult, Art! Nici pe departe. Jamie are zece ani. Şi vorbeşti de parcă am făcut un sacrificiu crescându-l pe Jamie. Nu a fost deloc aşa. Jamie este miezul vieţii mele. Aş lua-o de la capăt oricând.

- Ştiu , ştiu. îmi pare

rău. Doamne, nimic nu fac bine în dimineaţa asta, a bombănit Art. Oricum, am o veste bună. Am aranjat să ne plimbăm cu un vapor în după-amiaza asta. Mergem într-o croazieră la

Mallorca şi din port îi vom lua pe prietenul meu, prinţul

Antonio şi pe soţia lui, Mariella. Apoi o să navigăm în largul mării câteva zile. Or să îţi placă, sunt foarte înţelegători faţă de necazul nostru. A întins o mână spre ea şi a mângâiat-o pe păr. Haide, draga mea, înveseleşte-te.

La puţin timp aupă

masa de prânz, în timp ce camerista îi pregătea hainele pe care să le ia pe vapor, a sunat telefonul mobil. A văzut că era directorul şcolii lui Jamie şi a răspuns imediat.

-Alo?

- Domnişoară Harrison? Directorul

West la telefon.

- Bună ziua, domnule

director West. S-a întâmplat ceva?

- Mă tem că da.

Jamie a dispărut. Nu a mai fost de găsit de azi-dimineaţă, după micul dejun. Am cercetat cu multă atenţie clădirea şcolii şi parcul din jur, dar nu am dat de el.

- Ah, Doamne!

Zoe îşi auzea sângele pompându-i prin vene. S-a aşezat pe pat, înainte de a se prăbuşi la podea.

- Eu... a luat ceva?

Haine? Bani?

- Haine nu, dar ieri a primit banii de buzunar,

aşa că s-ar putea să îi aibă asupra lui.
Domnişoară

Harrison, nu vreau să vă sperii, şi sunt sigur că nu a păţit nimic, dar adevărul este că sunt îngrijorat că, în situaţia prezentă, este posibil ca Jamie să fi fost răpit.

Zoe a dus o mână la gură.

- Ah, Doamne, Dumnezeule! Aţi sunat la poliţie?

- Tocmai de asta v-am sunat. Am vrut să vă cer permisiunea înainte de a o face.

- Da, sigur! Sunaţi imediat. Voi

aranja să vin acasă de îndată ce este posibil. Vă rog, domnule director, sunaţi-mă de îndată ce aveţi veşti.

- Des

igur. încercaţi să rămâneţi calmă, domnişoară Harrison. Să nu ne panicăm. Lucrurile de genul acesta sunt destul de comune: o ciorovăială cu un prieten, o cuvânt de dojană spus de vreun profesor... De cele mai multe ori băiatul se întoarce în câteva ore. Şi poate că şi în cazul lui este ceva de genul acesta. Mă duc să îi iau la întrebări pe colegii lui de clasă, poate ştiu ei ceva despre dispariţia lui.

- Da, vă mulţumesc. La-la

revedere, domnule West!

Zoe s-a ridicat şi

întreg corpul îi tremura, încercând să îşi adune curajul.

- Te-te rog, Doamne..., orice, dau orice, dar să fie bine, fă să nu i se întâmple nimic!

- *Señ*

ora? Aţi păţit ceva?

Maria nu a primit nici un răspuns.

- Mă duc să-l chem pe Alteţa Sa, da?

Art a intrat

în cameră după câteva minute.

- Draga mea, ce s-a

întâmplat?

- Este vorba de Jamie! i-a zis ea, ridicând spre el priviri agonice. A dispărut de la şcoală. Directorul crede că s-ar putea să fi fost răpit! Zoe şi-a şters lacrimile din ochi cu

palmele.
Dacă i s-a întâmplat ceva din cauza

egoismului meu...

- Stai aşa, Zoe. Ascultă-mă.

Toţi băieţii fug de la şcoală. Chiar şi eu am fugit o dată, i-am băgat în sperieţi pe agenţii mei şi...

- Da,

dar tu *aveai* agenţi, nu-i aşa? Te-am întrebat dacă Jamie va primi protecţie specială, dar tu ai spus că nu este necesar şi acum uite ce s-a întâmplat!

- Nu avem nici un motiv să

suspectăm o mână criminală. Sunt sigur că Jamie este bine şi va ajunge înapoi la şcoală bine-sănătos la ora mesei de seară, aşa că...

- Dacă nu era cazul să suspectăm

o mână
criminală,
atunci de ce
mi-ai dat *mie*
un bodyguard,

dar nu şi fiului tău? Fiului tău, care este mult mai vulnerabil

decât mine!
Ah, Doamne!
Ah, Doamne!
- *Zoe*
| Calmează-te.

Exagerezi.

- Ce?! Fiul meu dispare, iar tu mă acuzi că sunt melodramatică! Du-mă la avion *acum!* a zis Zoe, începând să arunce lucruri în valiza pe jumătate plină.

- Acum eşti absurdă. Cu siguranţă, dacă nu apare până mâine-dimineaţă, vom face aranjamente ca să ajungi acasă, dar în seara asta hai să mergem pe vapor, să luăm masa cu

Antonio şi Mariella şi să ne simţim bine. Abia aşteaptă să te cunoască. O să îţi mai iei mintea de la probleme.

Zoe a

aruncat cu un pantof înspre el.

- Să mai uit! Iisuse

Hristoase! Vorbim despre fiul meu, nu despre un căţeluş care s-a rătăcit! Jamie a dispărut! Nu pot să colind prin Mediterana, la distracţie, în timp ce copilul meu, copilaşul meu – Zoe a suspinat din rărunchi – ar putea fi în

pericol.

- Faci din ţânţar armăsar. Art şi-a ţuguiat buzele, iritat. În plus, mă îndoiesc că îţi putem găsi un zbor în seara asta. Va trebui să te îmbarci mâine-dimineaţă.

- Nu, tu *poţi* să îmi găseşti un zbor în seara asta, Art. Eşti prinţ, nu uita. Dorinţa ta este poruncă pentru toţi ceilalţi. Adu un avion aici, să mă pot întoarce acasă, altfel va trebui să găsesc singură imul!

Ţipa de-acum, nemaipăsându

-i ce credea despre ea.

- Bine, bine, a ridicat el

mâinile, retrăgându- se spre uşă. O să văd ce pot face.

Trei ore mai târziu, Zoe se afla în micul salon de protocol de la aeroportul Mahon. Călătorea într-un avion privat spre

Barcelona, iar de acolo cu un zbor de noapte al companiei

British Airways, spre Heathrow.

Art nu o însoţise la

aeroport, îmbarcându-se în schimb în vaporul către Mallorca. îşi luaseră la revedere scurt, în timp ce Zoe se urca în maşină, sărutându-se politicos, pe obraz.

Şi-a căutat telefonul

mobil în geantă. Până ce va ajunge pe pământ britanic, ca să îşi caute copilul, se va face miezul nopţii. Iar între timp nu era decât o singură persoană în care avea încredere completă că o putea ajuta să îl găsească.

l-a format numărul,

rugându-se să îi răspundă. A răspuns.

-Alo?

- Sim

on? La telefon
Zoe Harrison.

CAPITOLUL
29

Joanna se afla în expresul Cork-Dublin, privind ţintă pârâiaşele de apă care se scurgeau pe cealaltă parte a geamului.

Ploaia nu se oprise din seara trecută. Răpăitul apei o ţinuse trează şi – ca o formă de tortură hipnotică – zgomotul slab crescuse în capul ei, transformat în grindină care izbea în acoperiş. Oricum, nu ar fi putut adormi. Era prea tensionată, petrecuse întreaga noapte cu ochii în tavan, încercând să înţeleagă încotro o puteau conduce informaţiile aflate.

„Situaţia cu acest gentleman

este extrem de delicată...”

Ce voia să spună cu asta? Ce

înseamnă *„în momentul acestaH** se întreba Joanna, obosită. A încrucişat braţele şi a închis ochii, încercând să doarmă restul orelor.

- Locul este ocupat?

Vocea era bărbătească, cu accent american. A deschis ochii şi a văzut un bărbat înalt, musculos, îmbrăcat într-o cămaşă ecosez şi jeanşi.

- Nu.

- Grozav! Este

foarte neobişnuit să găseşti un vagon pentru fumători într-un tren. Noi nu mai avem de astea.

Joanna era oarecum

surprinsă că se urcase într-un vagon de fumători. În mod normal nu ar fi facnt-o. Dar în mod normal nu ar fi fost atât de obosită sau de confuză.

Omul s-a aşezat dincolo de măsuţă, în faţa ei şi şi-a aprins o ţigară.

- Vrei una?

- Nu,

mulţumesc, nu fumez, a replicat ea, rugându-se ca omul acesta să nu fumeze ţigară de la ţigară şi să o ţină de vorbă în următoarele două ore şi jumătate.

A mai luat un fum, în

timp ce o studia.

- Eşti englezoaică?

-Da.

- Am fost şi eu în Anglia înainte de a veni aici. Am stat la

Londra. Mi-a plăcut foarte mult.

- Bine, a zis ea

scurt.

- Dar Irlanda o iubesc. Eşti în vacanţă aici?

- Aşa s-ar putea zice. O vacanţă de lucru.

- Autoare de cărţi de călătorie?

- Nu, jurnalistă.

Omul a cercetat harta satului Rosscarbery, trasată de

Serviciul Cartografic de Stat, care se afla pe masă în faţa ei.

- Ai de gând să cumperi o proprietate? întrebarea a fost pusă pe o voce tărăgănată, dar Joanna a înţepenit şi l-a privit cu atenţie.

- Nu, investighez istoria unei

case care mă interesează.

- Legături de familie?

-Da.

Căruciorul cu mâncare a trecut pe lânşă ei.

- Frate, mor de foame. De vină tre să fie aern[1] ăsta curat. Vreau o cafea şi un pateu, doamnă, şi un sendviş cu ton. Vrei ceva... ăăă...?

- Lucy, a minţit ea fără nici o

ezitare. Vreau o cafea, vă rog, i-a zis ea tinerei care împingea căruciorul.

A băgat mâna în rncsac, căutându-şi

portofelul, dar omul i-a facnt semn că nn este nevoie.

- Las’

, că nu mă aduce la faliment o cană de cafea, l-a întins-o, zâmbind. Knrt Brosnan. Nici o legătură cu „Pierce”, înainte să mă întrebi.

- Mulţumesc pentru cafea, Kurt.

A împăturit

harta Serviciului Cartografic, dar lui părea să îi fi pierit interesul deja, căci şi-a desfăcut sendvişul cu ton din învelişul său de plastic şi a luat o îmbucătură zdravănă.

- Cu plăcere, a zis el. Aşadar, crezi că ai rădăcini aici, în Irlanda?

- Tot ce se poate.

Joanna s-a resemnat la

gândul că trebuia să renunţe la somnul ei câtă vreme Kurt se afla în tren. Acum, când îşi mânca sendvişul răspândind firimituri pe masă, Joanna s-a dojenit pentru accesul de paranoia de mai devreme. „Nu toată lumea te vrea moartă”, şi-a amintit ea. Şi în definitiv omul era american, nu avea nimic de-a face cu toată povestea aceasta.

- Şi io la fel. în sud, într-un

sătuc de pe coastă, în West Cork. Se pare că bunicu-meu venea din Clonakilty.

- Acesta este satul de lângă cel în

care sunt cazată, Rosscarbery.

- Chiar aşa? Chipul

lui Kurt s-a luminat ca un chip de copil, plăcut surprins de mica coincidenţă. Am fost acolo alaltăieri, în catedrala cea mare. După aceea am băut cea mai bună halbă de bere din viaţa mea, în hotelul acela din centru...

- The Ross? Acolo

stau eu.

- Nu mai spune! Şi acum ai pornit-o spre

Dublin?

-Da.

- Ai mai fost?

- Nu.

Am ceva afaceri de rezolvat şi apoi m-am gândit să dau o raită prin oraş. Tu ai mai fost?

- Nu, este prima

oară şi pentru mine. Poate ar trebui să ne unim forţele.

- Tre

buie să mă duc la Oficiul de Cadastru şi s-ar putea să dureze ore întregi până ce voi găsi informaţia pe care o caut.

- Aco

lo se ţin actele de proprietate ale clădirilor? a întrebat Kurt, clefăind acum im pateu.

-Da.

- încerci să vezi

dacă ai de primit o moştenire?

- Să zicem. Este o

casă în Rosscarbery. Nimeni nu pare să ştie cui aparţine.

- Este mai relaxată situaţia aici decât în State. Adică – Kurt şi-a dat ochii peste cap – nimeni nu are alarmă auto sau încuietori la uşă. Eram într-un restaurant în oraş ieri şi proprietarul zicea că trebuie să plece puţin şi m-a rugat să pun farfuria în chiuvetă când voi termina şi să închid uşa în spatele meu. Este un stil de viaţă cu totul diferit. Arată-mi casa, a zis Kurt, arătând spre hartă.

în ciuda reţinerilor ei iniţiale, drumul până la Dublin a fost destul de plăcut. Kurt s-a dovedit o companie bună şi a distrat-o cu istorisiri din oraşul lui natal, Chicago. în timp ce trenul trăgea în gara Heuston, Kurt a scos o agendă mică şi un stilou aurit din buzunar.

- Dă-mi numărul la care te pot găsi în Rosscarbery. Când te întorci acolo, poate bem ceva împreună.

Joanna şi-a

notat numărul de telefon pe o bucăţică de hârtie şi i-a întins-o. El a băgat-o în buzunarul jachetei cu un rânjet mulţumit.

- Ei bine, nici nu am simţit cum a trecut timpul stând de vorbă cu tine, Lucy. Când te întorci în West Cork?

- Ah, nu sunt sigură. Data plecării este flexibilă. S-a ridicat în momentul în care trenul s-a oprit. Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Kurt.

- Şi mie, Lucy. Poate ne

revedem în curând.

- Poate. La revedere, i-a

zâmbit ea, apoi i-a urmat pe ceilalţi pasageri care coborau din vagon.

Joanna a luat un taxi până la Oficiul de Cadastru aflat pe malul râului, lângă clădirea Celor Patru Curţi de Justiţie. După ce a completat un şir nesfârşit de formulare, s-a pns la coadă în faţa ghişeului, unde i s-a înmânat într-un final un dosar.

- Este o masă liberă acolo, dacă vreţi să studiaţi actele de proprietate, a zis tânăra.

- Mul

ţumesc.

Joanna s-a îndreptat spre birou şi s-a aşezat. A fost cuprinsă de dezamăgire când a văznt că pe 27 iunie 1928 clădirea pazei de coastă fusese predată de Guvernul Maiestăţii

Sale, devenind proprietatea „Statului Liber al Irlandei”.

După ce a făcut fotocopii după acte şi planurile cadastrale, a returnat dosarul, i-a mulţumit femeii şi a ieşit.

Afară ploua încă cu găleata. Deschizându-şi firava umbrelă potrivită mai degrabă pentru Londra, a mers pe jos până la Grafton Street şi nenumăratele alei care porneau de aici, pline cu cârciumi atrăgătoare.

S-a repezit spre cea mai apropiată şi a comandat un pahar de

Guinness. Şi-a scos jacheta care, deşi etichetată ca fiind rezistentă la apă, îi înşelase aşteptările şi şi-a trecut o mână prin părul umed.

- O zi frumoasă, de primăvară,

nu-i aşa? a zis barmanul.

- Se opreşte vreodată

ploaia aici?

- Nu foarte des, a zis barmanul fără urmă de ironie. Şi se mai întreabă de ce atât de mulţi dintre noi ajung să fie alcoolici nebuni.

Joanna era gata să comande un

sendviş cu brânză, când pe uşă a intrat o siluetă pe care a recunoscut-o.

A văzut-o şi i-a făcut semn cu mâna,

încântat.

- Lucy! Bună.

Kurt s-a aşezat lângă

ea la bar, iar apa de pe jacheta lui făcea o baltă pe podea, sub scaun.

- Vreau o bere Guinness, vă rog, şi încă una pentru doamna, i-a zis barmanului.

- Eu..

. am deja una, mulţumesc, a zis Joanna, încercând să îşi ascundă uimirea pe care i-o provoca coincidenţa.

El a părut să

îi înţeleagă gândurile.

- Ei, nu este aşa de ciudat. Te afli

într-unul dintre cele mai vestite localuri din Dublin. Bailey se află pe lista de locuri de vizitat pentru orice turist – James Joyce obişnuia să vină aici.

- Serios? Nici nu am văzut

numele. Am alergat încoace ca să scap de ploaie.

- Cum merge căutarea prin documente?

- Nu

merge, a zis ea întinzând mâna după paharul cu bere.

- Da, şi au am avut o dimineaţă la fel. Este atât de multă ploaie, că ai nevoie de ştergătoare de parbriz ca să vezi ceva.

Am hotărât să renunţ şi să petrec seara bând, iar noaptea în lux. Mi-am rezervat o cameră la Shelbourne, după câte se pare cel mai bun hotel din oraş.

- Bine. Vreau un

sendviş cu brânză, vă rog, a spus Joanna, făcând un semn către barman.

- Ştii ceva, ce ar **fi** să iei masa cu mine la hotel în seara asta? Fac eu cinste, ca să te mai înveseleşti.

- Mulţumesc pentru ofertă, dar...

Kurt a ridicat

braţele, defensiv.

- Domnişoară, jur, fără prostii.

Doar că mi se pare că tu eştî singură, şi eu sunt singur şi poate ne-am distra mai bine dacă ne-am ţine companie unul altuia.

- Nu, mulţumesc.

Joanna s-a ridicat, de-a dreptul

buimacă.

Chipul lui Kurt părea al unui om onest, dar ea era încă tulburată de brusca sa apariţie.

- Bine. Kurt părea

iritat. Când te întorci în West Cork?

- Păi... nu... nu ştiu

încă.

- Poate ne vedem pe drumul de întoarcere.

- Poate, La revedere, Kurt!

- Semnaţi aici, i-a arătat Margaret tânărului care stătea în faţa biroului de la recepţie.

- Mulţumesc, a zis

el şi apoi a ridicat capul spre ea. Nu cumva a trecut pe aici în ultimele câteva zile o englezoaică pe nume Joanna

Haslam?

- Cine ar vrea să ştie?

- Sun

t prietenul ei, a zis el cu un zâmbet cald.

- Ei, da, s-a cazat

aici o fată cu numele acesta. Dar a plecat în nord acum. Se întoarce în seara asta sau mâine, a zis ea.

- Min

unat. Nu vreau să ştie că sunt aici. Este... ziua ei de naştere mâine şi m-am gândit să îi fac o surpriză, a spus el, ducând un deget la buze. Nu spuneţi nimic, da?

- Sigur, nici o

vorbuliţă.

Margaret i-a întins omului cheia şi a privit în urma lui, în timp ce urma scările, „Ah, ce n-aş da să mai fiu tânără”, şi-a zis ea visătoare, înainte de a coborî în pivniţă pentru

a deschide alt butoi.
CAPTURAREA

Eliminare

a unei piese a oponentului de pe tablă

CAPITOLUL
30

În dimineaţa următoare, Simon se afla aşezat în scaunul din faţa biroului îmbrăcat în piele.

- Simpson a

dispărut fără urmă, a zis bărbatul aflat în faţa lui.

- înţe

leg.

- La fel şi prietena ta, domnişoara

Haslam.

Simon voia să facă o glumă că poate fugiseră în lume împreună, dar şi-a zis că nu ar fi înţelept din partea lui.

- Nu ar putea fi o coincidenţă, domnule?

- în

situaţia dată, mă cam îndoiesc. Tocmai am primit evaluarea raportului psihologic al lui Simpson, Psihologul a fost destul de îngrijorat de starea lui încât să recomande punerea de urgenţă sub tratament. A înconjurat biroul în scaunul lui pe rotile. Ştie prea multe, Warburton. Vreau să îl găseşti, şi încă repede.

Instinctul îmi spune că a plecat după

Haslam.

- Dar nu aţi pus microfoane în apartamentul ei? Ca şi în al lui Marcus Harrison? Cei care ascultă nu v-au dat nici un indiciu unde ar putea fi?

- Nu. Bănuim că au

descoperit microfoanele, pentru că nu s-a mai auzit nimic de interes în ultimele câteva zile. De fapt, aparatul din apartamentul lui Harrison nu mai transmite corect, dar oamenii noştri se pregătesc să îl înlocuiască. în cazul domnişoarei Haslam, nu s-a mai auzit nimic, în afară de apelurile frenetice pe telefonul fix de la Marcus Harrison, care vrea să ştie unde se află.

- Şi nimeni nu are habar unde ar fi putut să plece?

- Ai citit dosarul, Warburton, a replicat el iritat. Dacă ai fi în locul lui Haslam şi ţi-ai dori să afli alte informaţii despre omul nostru, unde te-ai duce?

- în

Dorset, poate? Să continui căutarea prin podul casei? Am aruncat o privire prin pod când am fost acolo şi sunt cutii peste cutii pline de materiale, domnule.

- Crezi că noi nu

ştim asta?! Am o duzină de oameni care lucrează acolo zî şi noapte de când a plecat Zoe Harrison cu Alteţa Sa în Spania. Nu au dat de nimic, a zis el întorcându-se în spatele biroului.

Harrison este încă în apartamentul lui din Londra. Poate ar trebui să schimbi o vorbă cu el.

- Da, domnule. O să

îi foc o vizită.

- După aceea, raportează-mi. Şi vedem ce se poate face,

- Aud că te-ai dus să îl vizitezi pe tânărul Jamie

Harrison ieri?

- Da, domnule.

- Cu treburi sau de

plăcere?

- Ca un favor pentru domnişoara

Harrison, domnule.

- Ai grijă, Warburton.

Ştii regulile.

- Desigur, domnule.

- în regulă.

Anunţă-mă când ai veşti.

- Aşa voi face.

Simon s-a

ridicat de pe scaun, sperând ca bătrânul să nu îi vadă roşeaţa care îi cuprinsese faţa. Chiar dacă mintea şi corpul puteau fi antrenate şi disciplinate, era evident că inima nu.

Negăsind pe nimeni în apartamentul lui Marcus, Simon se întorsese la birou şi îi sunase pe părinţii Joannei, care nu primiseră însă nici o veste de la ea. Era convins că nu renunţase la investigaţie. „Să fi plecat în Franţa?” s-a întrebat el, apoi a petrecut două ore sterile verificând listele de pasageri ale tuturor avioanelor şi feriboturilor care plecaseră în ultimele câteva zile. Numele ei nu se afla pe nici una dintre ele.

Prin urmare,

care alt loc avea importanţă pentru misterul pe care voiau amândoi să îl descopere...?

Simon s-a întors în minte

la ziua în care memorase dosarul. Nu i se permisese să îşi facă notiţe. Mai era un loc, era sigur...

Apoi, într-un final, şi-a

amintit.

Patruzeci şi cinci de minute mai târziu, găsise numele Joannei într-un zbor spre Cork, din urmă cu câteva zile, şi fără să mai ezite şi-a rezervat un bilet la un avion care pleca în după-amiaza aceea. Era pe drum spre

Heathrow, traversând supraaglomeratul cartier Hammersmith

, când i-a sunat telefonul mobil.

- Bun

ă, Zoe.

Simon a fost atât de speriat de vocea ei, încât a trebuit să tragă pe dreapta şi să parcheze, ceea ce s-a dovedit a fi o operaţiune complicată în învălmăşeala din trafic.

- Und

e eşti?

- La aeroportul Mahon, din Menorca. Of,

Simon.

A auzit-o înăbuşindu-şi un hohot de plâns.

- Ce este? Ce s-a întâmplat?

- Este vorba de

Jamie. A dispărut. Directorul şcolii crede că s-ar putea să fi fost răpit. Doamne, Simon, ar putea fi mort. Eu...

- Stai o clipă, Zoe, Calmează-te şi spune-mi pe îndelete ce s-a întâmplat.

S-a străduit să facă cum i-a cerut.

- Dir

ectorul a sunat la poliţie?

- Da, dar Art

doreşte să se facă cât mai puţin zgomot pe tema asta. Spune că nu vrea să se amestece presa, decât dacă este absolut necesar, pentru că...

- V-ar aduce pe el, pe tine şi pe

Jamie înapoi pe prima pagină, a terminat Simon propoziţia. Ei bine, va trebui să suporte. în definitiv, ce este important este ca Jamie să fie găsit, întotdeauna este mai util ca publicul să fie alertat când dispare un copil.

- Cum ţi s-a părut

Jamie când ai fost la el?

- Un pic cam tăcut, recunosc, dar

bine în rest.

- Nu a spus că l-ar îngrijora ceva, nu?

- Nu, dar am avut senzaţia că era preocupat de ceva, ceea ce îmi spune că probabil nu i s-a întâmplat nimic rău. Poate că avea nevoie să petreacă un timp singur. Este un copil cu bună judecată, Zoe. încearcă să te linişteşti.

- Nu voi ajunge

înapoi la Londra decât peste câteva ore. Poţi să îmi faci o favoare?

- Sigur.

- Poţi să te duci

până la casa din Londra? Mai ai cheia, nu? Dacă nu este acolo, încearcă în Dorset. Cheia este sub butoiul cu apă, în partea stângă a casei, cum te duci în spate.

- Dar cu siguranţă

poliţia...

- Simou, pe tiue te cunoaşte. Are încredere în tine. *Te rog.* Eu...

Vocea lui Zoe s-a pierdut.

- Zoe? Zoe? Mai eşti acolo? La dracu'! a exclamat el, lovind volanul cu palmele.

Trebuia să plece în Irlanda

imediat, să ajute pe cineva care nu ştia că se află în pericol, altcineva care avea nevoie de el.

Trebuia să decidă... Cui îi

era loial?
în mod logic, nu era un concurs. îi datora

loialitate celei mai bune prîeteue şi supunere guvernului pe care îl servea. Dar inima lui trădătoare se afla alături de o femeie şi un copil pe care nu îi cunoştea decât de câteva săptămâni. S-a luptat cu sine timp de un minut, apoi a dat semnal ca să se reînscrie în fluxul traficului. De îndată ce a putut, Simon a făcut o întoarcere şi a pornit-o înapoi, spre centrul

Londrei.

Casa din Welbeck Street era cufundată în întuneric, iar afară nu se vedea nimeni. Simon se aştepta să găsească presa încă în faţa casei, în aşteptarea unei umbre care dispăruse de multă vreme. A întors cheia în broască, apoi a aprins lumina. A verificat toate camerele de la parter, deşi instinctele sale îndelung antrenate îi spuneau că era în zadar.

Casa avea aerul unei case pustii.

Totuşi, a verificat

camera lui Zoe, apoi pe cea a lui Jamie. S-a aşezat pe patul lui Jamie, privind în jur, la ursuleţii dîn pluş şi la maşinile cu telecomandă, testament al vârstei la care se afla băiatul, între copilărie şi adolescenţă. Pereţii erau acoperiţi cu o varietate de imprimeuri potrivite camerei copiilor; pe spatele uşii era lipit un afiş cu eroii din Power Rangers.

- Unde eşti, amice? a întrebat el în gol, uitându-se fix la un mic, dar complicat goblen atârnat deasupra patului lui

Jamie.

Cum nu a primit nici un răspuns, Simon a urcat scările, ca să investigheze ultimul etaj al casei.

Revenit la

parter, a intrat în salon şi a văzut un Fiat Panda oprit în faţa casei. Un poliţist a coborât şi s-a apropiat de intrare. Simon a deschis înainte ca omul să aibă timp să apese pe sonerie.

- Bună.

- Bună ziua, domuule,

locuiţi în clădirea aceasta? a întrebat detectivul.

-Nu.

Simon şi-a scos legitimaţia.

- înţe

leg, domnule Warburton. Presupun că îl căutati pe tânărul care a dispărut, nu-i aşa?

-Da.

- Totul trebuie

ţinut secret deocamdată, se pare. Ăi de sus nu vor ca această dispariţie să ajungă în ziare, din cauza mamei sale şi a...

prietenului ei.

- Chiar aşa. Ei bine, am verificat casa

şi aici nu este. Ai de gând să rămâi aici, în caz că îşi face apariţia?

- Nu, am ordine să verific casa, atât. Pot aranja să vină cineva aici, dacă alor voştri li se pare necesar.

- Cre

d că ar fi bine. Este foarte probabil că, dacă are libertate de mişcare, tânărul în chestiune să se îndrepte spre casă, a zis Simon. Eu trebuie să plec acum, dar asigură-te că rămâne cineva afară, da?

- Bine, domnule, aşa voi face.

După ceva mai mult de două ore, Simon a oprit maşina în faţa casei Haycroft. Şi-a verificat ceasul şi a văzut că abia trecuse de ora zece. A scos lanterna din torpedou, a coborât din maşină şi a pornit în căutarea butoiului cu apă şi a cheii pitite. Când a găsit-o, a scos un oftat de dezamăgire; era evident că

Jamie nu ajunsese acolo înaintea lui. S-a întors abia trăgând de sine spre partea din faţă a casei şi a deschis uşa grea de la intrare.

Aprinzâna luminile, Simon a trecut dintr-o camera în alta şi a văzut tigăile încă pe uscătorul de vase, lăsate acolo după cina pe care i-o gătise lui Zoe, patul ei tot nefacut din dimineaţa în care plecaseră atât de devreme.

Nimic. Casa

era pustie.

S-a întors jos şi l-a sunat pe sergentul staţionat în

Welbeck Street, ca să afle dacă se întorsese Jamie. Nu se întorsese. Informându-l că nici aici nu era nici un semn al trecerii lui Jamie, Simon a intrat în bucătărie ca să îşi facă o cafea neagră, înainte de a se gândi la drumul de întoarcere spre Londra. S-a aşezat la masă şi şi-a trecut palmele prin păr energic, încercând să gândească. Dacă Jamie nu îşi va face apariţia până mâine-dimineaţă, atunci la dracu’ cu palatul. Va ieşi în public. S-a ridicat şi a pus câteva linguriţe de cafea instant într-o cană, a adăugat apă fiartă, reluând în minte în mod repetat ultima discuţie pe care o avusese cu băiatul.

După a treia cană de cafea, care îi dădea o senzaţie de greaţă şi de rău hepatic, Sîmon s-a ridicat în picioare şi a mai dat o ultimă raită prin casă. A aprins reflectoarele de afară şi a deschis uşa care dădea în grădina din spate. Grădina era mare şi în mod evident bine îngrijită, deşi condiţia sa sezonieră prezentă era aceea a unei schiţe care aşteaptă să fie pictată. Simon a luminat cu lanterna gardul viu care mărginea grădina. într-un colţ al ei, probabil poziţionată astfel încât să beneficieze cât mai mult de soare, se afla o pergolă. Sub ea, o banca făcută din piatră.

Simon s-a apropiat de ea şi s-a aşezat. Pérgola era acoperită de o plantă agăţătoare – Sîmon a ridicat o mână spre ea şi a exclamat „auci!” când un spin ranchiunos l-a înţepat în deget.

„Trandafiri”, şi-a zis el. „Cât de frumos trebuie să fie locul acesta în miezul verii.”

Trandafiri...

„Bunicul

James iubea trandafirii. îi are plantaţi şi pe mormânt...”

Simon a sărit în picioare şi a alergat către uşa din dos, pentru a da un telefon.

Cimitirul se afla la numai un cinci sute de metri de casă, în spatele bisericii. Simon a parcat maşina în faţa porţii de fier. Descoperind că era închisă cu lacătul, a făcut un salt peste ea şi a început să meargă spre morminte, îndreptând lumina spre fiecare nume. S-a cutremurat fără să vrea. Luna s-a ivit din spatele unui nor, scăldând cimitirul într-o lumiuă fantomatică. Ceasul din turla bisericii a bătut miezul nopţii, clopotul a zăngănit încet, a jale, parcă pentru a aminti de sufletele moarte de la picioarele sale.

în cele din urmă, Simon a ajuns în

zona deceselor din anii 1970 şi apoi 1980. Abia la capătul cimitirului Simon a zărit o piatră de mormânt pe care era dăltuit anul 1991. Uşor-uşor, pe măsură ce înainta, datele de pe pietrele de mormânt erau tot mai recente. Se afla aproape de capătul cimitirului acum, rămăsese un singur mormânt, izolat, cu un tufiş mic plantat sub piatra de căpătâi.

SIR JAMES HARRISON
actor

1900-1995

Noapte bună, blânde prinţ.

Să cânte un

stol de îngeri spre odihna ta.[13]

Iar acolo, ghemuit

deasupra mormântului, se afla Jamie.

Simon s-a apropiat de

băiat în tăcere. Şi-a dat seama după felul cum respira că dormea dus. A îngenuncheat lângă el şi a aplecat

lanterna
astfel încât să
lumineze faţa
băiatului, dar
fără să îl

deranjeze, l-a pipăit pulsul, care era stabil, apoi mâna. Era rece, dar nu se afla în pericol. Simon a oftat uşurat şi i-a mângâiat părul blond.

- Mami? s-a trezit Jamie.

- Nu, sunt Simon, dar eşti în siguranţă, prietene.

Jamie s-a ridicat brusc din poziţia culcată, cu ochii larg deschişi, îngroziţi.

- Ce...? Unde sunt?

A privit în

jur şi apoi a început să tremure.

- Jamie, nu ai păţit

nimic. Simon este aici. Urmându-şi instinctul, Simon l-a tras pe băiat spre el. O să te ridic în braţe, te pun îu maşina mea şi te duc acasă. O să facem un foc zdravăn în camera de zi şi o cană de ceai şi o să îmi povesteşti ce s-a întâmplat. Bine?

Jamie a

ridicat capul spre el, iar ochii, la început temători, deveniseră încrezători.

- Bine.

Când au

ajuns acasă, Simon a luat plapuma de pe patul lui Zoe şi l-a învelit bine pe băiat, care era aşezat pe canapea. A aprins focul, în timp ce Jamie se uita pierdut în depărtare, fără să scoată o vorbă. După ce a făcut câte o cană de ceai pentru ei doi şi i-a anunţat pe sergentul de la Londra şi pe Zoe despre faptul că Jamie nu păţise nimic, Simon s-a aşezat la celălalt capăt al canapelei.

- Bea-ţî ceaiul, Jamie. O să te încălzeşti.

Băiatul a

sorbit din lichidul fierbinte, strângând în mânuţele lui cana.

- Sunteţi supăraţi pe mine?

- Nu,

sigur că nu. Am fost foarte îngrijoraţi, da, dar nu supăraţi.

- Mama va fi furioasă când va afla.

- Ştie

deja că ai dispărut de la şcoală. Se întoarce din Spania şi probabil a aterizat deja. Sunt sigur că va suna de îndată ce va putea. Vei putea vorbi cu ea, să îi spui că eşti în siguranţă.

Jamie a mai sorbit o gură de ceai.

- Nu era la filmări

în Spania, nu-i aşa? a zis el tărăgănat. Era cu el, aşa-i?

- Cu

el?

- Prietenul ei, prinţul.

Prinţul Arthur.

- Da. Simon i-a studiat chipul.

De unde ştii?

- Unu

l dintre băieţii mai marî a lăsat o pagină de ziar în dulapul meu.

- înţeleg.

- Apoi Dickie Sisman, care

m-a urât mereu pentru că eu am intrat în echipa mare de rugby pentru cei sub zece ani, iar el nu, o tot numea pe mama cucurva prinţului.

Simon s-a înfiorat, dar

nu a spus nimic.

- Apoi m-a întrebat cine este ttatăl meu. Am zis Marele James, iar Dickie şi ceilalţi au râs de mine, au zis că nu putea fi tatăl meu, pentru că era străbunicul meu şi că eu sunt prost. Ştiam că nu era tatăl meu adevărat, d-da-dar era, Simon. Bunicul James a fost tatăl meu şi acum n-nu mai este.

Simon a văzut umerii lui Jamie

scuturaţi de hohote.

- A spus că nu mă va părăsi

niciodată, că va fi mereu lângă mine când voi avea nevoie de el şi că tot ce am de făcut este să sun şi el va răspunde...

Dar nu a

răspuns! Penpentru că este mort!

Simon i-a luat cu

blândeţe cana de ceai din mâini, s-a aşezat şi l-a tras pe Jamie la piept.

- Nu am crezut că va muri, nu am crezut cu adevărat, a continuat Jamie. Vreau să-să spun că ştiam că nu mai este în viaţă – aşa mi-a zis şi el –, dar că va fi mereu undeva aici, dar când am avut nevoie de el, nu era nicăieri! Alte suspine au zguduit pieptul lui Jamie. Iar apoi a dispărut şi mama. Şi nu a mai rămas nimeni. Nu mai suportam să stau la

şcoală.
Trebuia să plec, aşa că am plecat la Marele James.

- Înţeleg, a zis Simon încetişor.

- Cel-

cel mai rău este că mama m-a minţit.

- Nu intenţionat,

Jamie. A făcut-o pentru a te proteja.

- Până acum mi-a

spus totul. Nu am avut secrete. Dacă aş fi ştiut, aş fi putut să mă apăr când băieţii aceia s-au purtat atât de urât cu mine.

- Vezi tu, uneori adulţii evaluează greşit situaţia.

Cred că asta s-a întâmplat cu mama ta.

- Nu, a dat el din

cap, obosit. S-a întâmplat că nu mai sunt numărul unu pentru ea.

Acum este prinţul Arthur. îl iubeşte mai mult decât mă iubeşte pe

mine.

- Ah, Jamie. Nimic nu ar putea fi mai departe de adevăr. Mama ta te adoră. Crede-mă, a fost înnebunită de groază când a aflat. A mutat cerul şi pământul ca să se urce într-un avion şi să se întoarcă acasă, să te caute.

- Da? Jamie şi-a şters nasul îmbufnat. Simon?

-Da?

- Va trebui să mă mut într-una din casele lor?

- Nu ştiu, Jamie. Cred că decizia aceasta este foarte îndepărtată.

- L-am auzit pe unul dintre

f

profesori care lumea cu profesorul de educaţie fizică, în iroul lui. A zis că nu ar fi prima oară când un bastard se mută într-un palat.

Simon a blestemat cruzimea firii umane în şoaptă.

- Jamie, mama ta va ajunge acasă în scurt timp.

Vreau să îmi promiţi că îi vei spune tot ce mi-ai spus mie, ca să nu mai fie neînţelegeri în viitor.

Jamie a ridicat

privirea spre el.

- Tu l-ai cunoscut?

-Da.

- Cum este?

- Drăguţ. Este un om drăguţ. O

să îţi placă, vei vedea.

- Nu cred. Prinţii joacă fotbal?

Simon a râs.

-Da.

- Şi mănâncă pizza şi fasole?

- Sunt sigur că da.

- Mami se va mărita cu el,

Simon?

- Cred că asta numai mama ta îţi poate

spune. Din buzunar s-a auzit sunând telefonul. Alo? Zoe? Ai primit mesajul meu? Da, Jamie este întreg şi nevătămat. Suntem în

Dorset.

Simon i-a dat telefonul lui Jamie şi s-a ridicat pentru a ieşi din cameră, ca să îl lase singur. Când s-a întors, convorbirea se încheiase, iar în obrajii lui Jamie revenea culoarea.

- Va fi foarte supărată pe mine?

- La

telefon părea supărată?

- Nu, a admis Jamie. Părea fericită.

Vine direct aici, să mă vadă.

- Vezi?

Simon s-a aşezat lângă el şi Jamie s-a lăsat pe genunchiul lui, ghemuit, căscând.

- Cât m-aş bucura să fii tu

prinţul,
Simon, a zis el somnoros.

„Şi eu”, şi-a zis Simon.

Jamie a ridicat capul şi a zâmbit spre Simon.

- Mul

ţumesc că ai ştiut unde să mă cauţi.

- Ori când, amice,

oricând.

La ora trei dimineaţa, Zoe a plătit

taximetristul şi a deschis uşa de la Haycroft House. Era linişte deplină. S-a dus mai întâi la bucătărie, apoi în camera de zi. Jamie era ghemuit în poala lui Simon, dormind dus. Simon îşi lăsase capul pe spătarul canapelei şi avea şi el ochii închişi. I-au dat lacrimile la vederea fiului ei. Iar

Simon, care îi ajutase pe amândoi cu atâta generozitate, când nimeni altcineva nu voia să o facă.

Simon a deschis ochii

în timp ce păşea spre ei. Cu mare grijă, s-a tras de sub Jamie, punând o pernă în locul picioarelor sale şi făcându-i semn să meargă în altă cameră.

Au intrat în tăcere în

bucătărie.
Simon a închis uşa în spatele lui.

- Se

simte bine? Sigur?

- Se simte bine, te asigur.

Zoe s-a aşezat pe un scaun şi şi-a luat capul între mâini.

- Slavă Domnului! Nici nu îţi imaginezi ce mi-a trecut prin cap în timpul acelui zbor interminabil.

- Aşa

este, nu aş putea, a zis el apropiindu-se de ceainic. Un ceai?

- Mi-ar plăcea nişte ceai de muşeţel. Avem în dulapul de acolo. Unde l-ai găsit?

- Adormit peste mormântul

bunicului tău.

- Vai, Simon! Cum am...

Zoe a dus o

mână la gură, îngrozită.

- Nu te învinovăţi, Zoe. Cred că

ce s-a întâmplat cu Jamie a fost o combinaţie nefericită, o

necăjeală
răutăcioasă,
dar firească la
şcoală,
suferinţa

întârziată şi...

- Şi faptul că eu nu i-am fost aproape.

- Da. Poftim, a spus el, punându-i ceaiul în faţă.

- Aşa

dar, a aflat despre Art de la ceilalţi băieţi?

- Mă

tem că da.

- Fir-ar! Ar fi trebuit să îi spun.

- Cu toţii facem greşeli, nu uita. Eu te-am sfătuit să nu îi spui. Dar din fericire situaţia poate fi rectificată cu uşurinţă.

- Ştiam că este prea calm după moartea lui James, zis Zoe înainte de a lua o gură de ceai. Ar fi trebuit să îmi dau seama.

- Cred că atunci când i-a fost greu, Jamie şi-a dat seama pentru prima oară că omul pe care îl adora – figura paternă din viaţa lui – plecase pentru totdeauna. Mai ales când ceilalţi băieţi au insinuat cu răutate că va fi înlocuit. Dar este un copil bun, va face faţă. Uite, acum, că ai ajuns aici, mă tem că eu trebuie să plec.

Zoe a fost luată prin surprindere.

- Unde să pleci?

- Datoria mă cheamă.

Simon a intrat în camera de zi în vârful picioarelor pentru a-şi lua jacheta de pe scaun, apoi a ieşit pe hol, unde il aştepta Zoe.

- Jamie doarme dus. Cred că o grămadă de iubire şi atenţie din partea mamei sale este singurul tratament de care are nevoie.

- Da. Iar noi doi

trebuie să stăm de vorbă, a zis ea, urmându-l spre ieşire.

Simon, cum aş putea să îţi mulţumesc vreodată?

- Nici

nu te gândi la asta. Ai grijă de voi doi şi transmite-i dragostea mea lui Jamie. Spune-i că îmi pare rău că a trebuit să plec fără să îmi iau rămas-bun.

- Desigur. Zoe a dat din cap, gânditoare.

Simon?

S-a întors şi s-a uitat la ea.

-Da?

Zoe s-a

oprit, apoi a clătinat din cap.

- Nimic.

- La revedere, Zoe!

Simon i-a zâmbit scurt, încordat, a

deschis uşa şi
a plecat.

William
Shakespeare,

Hamlet, Actul V, scena 2, pagina 221, ed. Litera, 2018, traducere Ion Vinea

CAPITOLUL 31

Joanna a oprit Fiesta închiriată la marginea trotuarului, în faţa hotelului Ross şi a oprit motorul, recunoscătoare. Era epuizată după o altă noapte nedormită, petrecută într-un motel ieftin din Dublin, tresărind de fiecare dată când auzea un scârţâit.

Apariţia lui Kurt la barul acela o tulburase de-a binelea.

întrebarea era dacă o urmărea sau poate devenise paranoică?

A rămas acolo câteva momente, privind la ploaia care răpăia încă peste piaţeta încântătoare.

- Băt

râna aia este de vină pentru tot, şi-a zis Joanna în şoaptă. Dacă nu aş fi cunoscut-o...

Unde ar fi acum? Acasă, la Londra, ar

lucra încă la secţia de ştiri, nu ar sta în ploaie într-un oraş uitat de

Dumnezeu din Irlanda.

Era destul. Luase hotărârea să

se întoarcă acasă, în Anglia, cât de curând posibil şi să lase în urmă săptămânile acestea, să le dea uitării. îi va trimite toate informaţiile adunate lui Simon şi nu avea decât să facă ce o şti cu ele. Bănuia că fusese plantat în casa lui Zoe

Harrison ca să afle ce ştia ea şi ce secrete ascundea casa. Putea să îi dea tot ce avea. Şi să pună capăt poveştii.

Joanna a

deschis portiera maşinii, şi-a luat geanta de voiaj din portbagaj şi a pătruns pe uşa principală a hotelului.

- Bun

ă ziua. Ai avut un drum bun? a întrebat Margaret, apărută de dincolo de bar.

- Da. A fost... bine, mulţumesc.

- Minunat.

- Voi pleca, Margaret, mă

duc acasă. Dacă găsesc un loc la avionul care pleacă în seara asta din Cork.

- Bine, a zis Margaret, iar

una dintre sprâncene i s-a ridicat uşor. Cineva ţi-a lăsat un plic cât erai plecată. S-a întors şi l-a luat din compartiment ul rezervat camerei sale. Poftim.

- Mulţumesc.

- Probabil este o felicitare de ziua ta, nu?

- Nu,

ziua mea de naştere este abia în august. Mulţumesc, oricum.

Margaret a privit-o urcând scările. S-a gândit preţ de o clipă, apoi i-a dat un telefon lui Sean, nepotul ei, care lucra la poliţia locală din Garda.

- Ştii că mă întrebai

despre tânărul acela, cel care s-a cazat ieri, Sean? Ştii, poate că nu este cine pare a fi. A ieşit acum, zicea că se întoarce pe la şase... Cred că ar fi bine, da.

Joanna a descuiat uşa camerei sale,

a lăsat geanta jos şi a desfăcut scrisoarea. Trecând în zbor peste rânduri, s-a lăsat pe pat. I-a luat ceva să descifreze scrisul cu ortografie haotică.

Dragă

donşoră,

Ti-am auzit
la bar că
zici de
casa pazei

de
costă. Ştiu
ieu despre ia.
vino să vobim
şi o

să aflii
adevâru. pe
mine mă
găseşti în
căsuţa roză

din faţa la paza de costă.

donşora
dara deasy

Ciara... numele îi suna cunoscut. Joanna şi-a scormonit memoria, încercând să îşi amintească cine îi menţionase acest nume. Fusese Fergal Mulcahy, istoricul. Zicea că e nebună.

Avea rost să se întâlnească cu ea? Asta nu putea duce decât la altă vânătoare sterilă – poveşti pe jumătate uitate, care aveau prea puţină relevanţă asupra unei situaţii din trecut, cu care nu mai voia să aibă nimic de-a face.

„Uite în câte necazuri m-a băpat deja cealaltă bătrânică pe jumătate nebună', şi-a zis ea cu fermitate.

Joanna a

făcut scrisoarea ghem şi a aruncat-o în coşul cu hârtii. A ridicat receptorul, a format un nouă pentru o linie externă şi a vorbit cu cineva de la biroul de rezervări al companiei Aer Lingus. Putea rezerva un loc la zborul de şase treizeci care pleca din Cork, A plătit biletul cu cârdul ei de credit îndelung abuzat şi a început să îşi strângă lucrurile în rucsac. Apoi a ridicat din nou receptorul şi a format numărul de la ziar al lui Alee.

- Eu sunt.

- Iisu

se Hristoase, Joanna! Credeam că o să mă suni până acum!

- Scuze. Timpul zboară aici fără să îţi dai seama.

- Mda, bine, Ed mă vânează în fiecare zi, vrea să ştie unde este certificatul medical. A trimis pe cineva la tine acasă, aşa că ştie că nu eşti acolo. Am făcut tot ce am putut, dar rezultatul este că din păcate eşti concediată.

Joanna s-a

lăsat pe pat, simţind că i se pune un nod în gât.

- Oh,

Doamne, Alee!

- îmi pare rău, iubito. Nu ştiu dacă este presat de îa spate, dar aşa stau lucrurile.

Joanna a rămas tăcută,

înecată de plâns.

- Jo, mai eşti acolo?

- Toc mai luasem hotărârea să renunţ la toată povestea asta urâtă! Am un avion spre Londra în seara asta. Dacă vin mâine la Ea şi mă pun în genunchi în faţa lui, îi cer iertare din tot sufletul şi mă ofer să îi fac ceaiul până mă iartă, crezi că am vreo şansă?

-Nu.

- Nici nu mă aşteptam.

într-o stare abjectă, Joanna a rămas cu ochii aţintiţi la tapetul înflorat. Trandafirii decoloraţi îi dansau în faţa ochilor.

- Deci, din câte spui, nu ai descoperit

nimic?

- Mai nimic. Numai că Michael O'Connell s- a născut aici, la câţiva kilometri de coastă şi probabil şi-a petrecut primii ani ai tinereţii lucrând la conacul străbunicului unei femei cu care am vorbit. Ah, şi există o scrisoare veche a unui oficial britanic – zice că un gentleman a fost trimis aici cu vaporul, ca să stea într-o casă de aici, ca oaspete al

Guvernului Majestăţii Sale. în 1926.

- Cine era?

- Habar n-am.

- Şi nu crezi că ar fi bine să afli?

- Nu, nu cred. Sunt băgată până peste cap în povestea asta.

Vreau..., a zis Joanna, muşcându-şi buza. Vreau să vin acasă şi să îmi reiau viaţa dinainte.

- Ei bine, cum asta este imposibil,

ai ceva de pierdut dacă îţi continui investigaţia?

- Nu

o pot scoate la capăt, Alee, chiar nu pot.

- Ei, haide, Jo.

După cum văd eu lucrurile, singurul mod de a-ţi relansa cariera este să

pui cap la cap
o poveste
trăsnet şi să o
vinzi celui
care plăteşte

mai mult. Nu datorezi nimic acestui ziar. Iar dacă alţii refuză să o publice, o vor publica în străinătate. Am senzaţia că eşti foarte aproape de nişte răspunsuri. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te îneca la mal, Jo.

- Ce „răspunsuri”? Nimic nu are

sens.

- Cineva ştie. întotdeauna se întâmplă aşa.

Dar fii atentă, păzeşte-te. Nu va mai dura mult până ce îţi vor da de urmă.

- Plec, Alee. Te sun când ajung înapoi la

Londra.

- Bine, Jo. Nu uita să mă suni. Ai grijă de tine.

Timp de câteva minute, Joanna a rămas ca paralizată pe pat, gândindu-se că de la începutul anului îşi pierduse iubitul, cele mai multe lucruri pe care le avea, pe cel mai bun prieten şi acum locul de muncă.

Contrar celor spuse de Alee,

mai avea şi altele de pierdut.

- Cum ar fi viaţa, a

murmurat ea.

După cinci minute, îşi luase geanta de voiaj, încuiase uşa în spatele ei şi cobora scările.

- Aşa dar, pleci? a

ciripit Margaret din spatele biroului recepţiei.

- Da, a zis Joanna întinzându-i cârdul de credit.

Mulţumesc că mi-ai făcut şederea atât de plăcută.

- Nu

ai pentru ce. Sper că te vei întoarce în scurt timp, să ne revezi.

Joanna a semnat bonul pe care i l-a întins Margaret.

- Poftim. La revedere, Margaret, şi mulţumesc pentru tot.

Şi-a luat geanta şi s-a apropiat de uşă.

- Joanna, nu aşteptai să te viziteze cineva aici, nu-i aşa?

- De ce? M-a căutat cineva?

- Nu, a clătinat din

cap Margaret. Drum bun spre casă şi ai grijă de tine!

- Aşa

voi face.

Joanna a pus geanta în portbagajul Fordului

Fiesta, apoi a ieşit din piaţetă, în direcţia estuarului. în timp ce dădea semnal spre stânga şi aştepta să treacă o altă maşină, a zărit o căsuţă roz, cu un singur etaj, ridicându-se singură pe partea opusă a estuarului faţă de clădirea pazei de coastă. Cele două locuinţe nu erau despărţite decât de cincizeci de metri de dune de nisip. Joanna a ezitat o clipă, a clătinat din cap resemnată, apoi a dat semnal dreapta. Dacă se grăbea, putea prinde avionul. Nu a observat că maşina din spatele ei a schimbat şi ea direcţia şi a urmărit Fordul la o oarecare depărtare, pe drumul ingust.

- Intră, s-a auzit o voce dinăuntru, când a bătut la uşă.

A făcut aşa cum i se ceruse. Cămăruţa de la intrare în care păşise avea un aspect rustic, care amintea de o altă epocă. în şemineul mare ardea un foc zdravăn, iar deasupra lui atârna pe un lanţ un ceainic negru. Puţina mobilă din lemn era neîngrijită, iar singurele podoabe de pe pereţi erau un crucifix mare şi o gravură îngălbenită, cu Madonna şi Pruncul.

Ciara Deasy era aşezată pe un scaun din lemn, cu spătar înalt, în dreptul focului. Pe chip avea riduri adânci şi moi, semn că avea undeva între şaptezeci şi optzeci de ani. Părul alb era tuns barbar de scurt la spate şi în părţi, iar când s-a ridicat să o întâmpine pe Joanna, picioarele nu au trădat nici cel mai mic semn de nesiguranţă.

- Doamna de la hotel? a

întrebat Ciara, strângând cu putere mâna Joannei.

- Joa

nna Haslam, a confirmat ea.

- Ia loc, a zis Ciara,

arătându-i un scaun, în partea opusă a şemineului. Ia spune-mi, de ce te interesează clădirea pazei de coastă?

- Do

mnişoară Deasy, este o poveste lungă.

- Genul meu

preferat. Şi spune-mi Ciara, da? Dacă îmi zici „domnişoară

Deasy”, mă simt ca o fată bătrână. Ceea ce sunt, nu pot să neg, a chicotit ea.

- Uite, eu sunt ziaristă şi am venit aici să investighez pe cineva numit Michael O’Connell. Se poate ca, atunci când s-a întors în Anglia, să fi fost cunoscut sub un alt nume.

Privirea Ciarei s-a înflăcărat.

- L-

am cunoscut sub numele Michael, dar nu i-am ştiut al doilea nume. Şi nu greşeşti în legătură cu faptul că şi-a schimbat numele.

- Ştiai că a folosit o altă identitate?

- Joanna, ştiu lucrul acesta de când aveam opt ani.

De aproape şaptezeci de ani sunt numită mincinoasă, inventatoare de basme. Satul crede că mi-am pierdut minţile de atunci, dar sigur că nu este adevărat. Sunt la fel de sănătoasă ca

tine.

- Şi ştii cumva dacă „Michael” are

vreo legătură cu casa pazei de coastă?

- A stat acolo cât

timp a fost bolnav. Au vrut să rămână ascuns până când se va însdrăveni.

- L-ai cunoscut?

- Nu

aş putea spune că am fost prezentaţi in mod oficial, nu, dar mergeam uneori în casă împreună cu Niamh, Dumnezeu să îi odihnească sufletul, a zis femeia făcându-şi cruce.

- Niamh?

- Sora mea cea mare. Tare

frumoasă era, atât de frumoasă, cu părul lung şi negru şi ochii albaştri...

Ciara a rămas cu privirea aţintită în foc. Orice bărbat s-ar fi îndrăgostit de ea, aşa şi el.

- Michael?

- Acesta era numele pe care îl folosea, da, dar noi ştim bine cine era, nu?

- Ciara, ce ar fi să îmi spui toată

povestea de la început?

- O să încerc, cum să nu, dar a

trecut multă vreme de când nu am mai rostit aceste cuvinte. Ciara şi-a tras sufletul. Stanley Bentinck a fost cel care a sugerat-o; locuia în casa cea mare din Ardfìeld. El i-a spus că va veni un oaspete important, iar Niamh era menajeră în casa lui la vremea aceea. Aşa că domnul Bentinck a pus-o să aibă grijă de oaspetele din clădirea pazei de coastă, pentru că locuia la o aruncătură de băţ. Se întorcea de acolo cu ochii sclipind de-a dreptul şi avea un zâmbet tainic. Mi-a spus că domnul respectiv era englez, dar refuza să spună mai multe.

Desigur, eu eram o fatucă la vremea aceea, prea mică să înţeleg ce se petrecea între ei. Uneori mă duceam să ajut la curăţenie şi o dată i-am surprins îmbrăţişaţi în bucătărie. Dar la vârsta aceea nu ştiam nimic despre dragoste sau despre chestiuni fizice. Apoi a plecat, a dispărut într-o noapte pe mare, înainte ca ei să îl prindă...

- Ei? a întrebat Joanna.

- Ăia de erau după

el. Ea îl avertizase, vezi tu, chiar dacă ştia că îl va pierde, că va trebui să plece ca să îşi salveze viaţa. Dar era convinsă că va trimite după ea după ce va ajunge la Londra.

Privind înapoi

acum, imi dau seama că era o situaţie lipsită de speranţă, dar ea nu ştia asta.

- Cine era după el, Ciara?

- O să îţi zic când ajung la final. După plecarea lui, Niamh şi tăticul s-au certat cumplit. Ea ţipa ca o nebună, el zbiera la ea.

Apoi, în dimineaţa următoare, a dispărut şi ea.

- înţe

leg. Ştii unde a plecat?

- Nu. în următoarele

câteva luni nu am ştiut nimic. Unii oameni din sat ziceau că au văzut-o cu nişte ţigani la târgul din Ballybunion, alţii că a fost zărită în Bandon.

- De ce a plecat?

- Joa

nna, nu mai pune întrebări şi vei auzi răspunsurile.

La şase luni

după ce a dispărut, mămica şi tăticul s-au dus la slujbă cu surorile mele, dar eu am stat acasă, aveam o răceală urâtă.

Mămica nu voia să întrerup predica cu tuşea mea. în timp ce zăceam în pat, am auzit vacarmul. Un sunet înfiorător, ca un animal în agonia morţii. M-am dus la uşa aceasta –

Ciara a arătat spre uşa pe care intrase Joanna – în cămaşa de noapte şi am ascultat. Ştiam că zgomotele vin din căsuţa pazei de coastă. Aşa că am mers spre ea, iar în urechi îmi vuia urletul acela înfiorător.

- Nu îţi era frică?

- Ba eram de-a dreptul îngrozită, dar parcă eram trasă spre ea, ca şi cum trupul nu îmi mai aparţinea. Ciara a privit spre cealaltă parte a golfului. Uşa era deschisă. Am intrat şi am găsit-o la etaj, întinsă în patul *lui,* cu picioarele pline de sânge... Şi-a ascuns faţa în palmele ei mici. îi văd şi acum chipul, cât se poate de limpede. Agonia de pe faţa ei m-a bântuit toată viaţa.

Joanna a simţit că pe spinare îi urcă nişte degete reci.

- Era sora ta, Niamh?

- Da.

Iar între picioarele ei, încă legat de ea, se afla un prunc nou-născut.

Joanna a înghiţit în gol şi a privit-o pe Ciara, care încerca să se adune.

- Am... crezut că pruncul este

mort când l-am văzut, căci era vânăt şi nu plângea. L-am ridicat şi am tăiat cordonul cu dinţii, aşa cum îl văzusem pe tăticul că făcea cu vacile pe care le ţinea. Mi-am încolăcit braţele în jurul lui, încercând să îl încălzesc, dar nu mişca.

- Of,

Doamne.

În ochii Joannei erau lacrimi.

- Aşa

că m-am apropiat de Niamh, care se oprise din ţipat.

Rămăsese întinsă, nemişcată, cu ochii închişi, iar din ea se scurgea încă sânge. Am încercat să o trezesc, să îi dau copilul în braţe, gândindu-mă că ea îl poate ajuta, dar nu se mişca.

Ochii Ciarei erau larg deschişi şi torturaţi, căci gândurile îi călătoriseră înapoi în timp, făcând-o să retrăiască scena oribilă.

- Aşa că m-am aşezat pe pat, legănând copilul lipsit de viaţă, încercând să o trezesc pe sora mea. într-un final, i s-au deschis ochii. I- am spus „Niamh, ai un copil: vrei să îl ţii în braţe?”

Mi-a făcut semn să mă apropii, să îmi lipesc urechea de gura ei, ca să poată şopti.

- Ce a zis?

- Că are o

scrisoare în buzunarul fustei, pentru tatăl copilului, aflat la

Londra. Că bebeluşul să fie dus la el. Apoi a ridicat capul, l- a sărutat pe copil pe frunte, a scos un oftat şi nu a mai spus

nimic.

Ciara a închis ochii strâns, dar lacrimile i-au scăpat totuşi şi cele două femei au rămas tăcute.

- Ce

grozăvie, să fii martoră la aşa ceva în copilărie, a şoptit Joanna într-un final. Ce ai făcut?

- Am învelit copilul într-un cearşaf

de pe pat. Era îmbibat ae sânge, dar tot mai bine decât nimic. Apoi am băgat mâna în buzunarul lui Niamh şi am scos scrisoarea. Ştiam că trebuie să fug cu copilul la doctor şi, cum

cămaşa mea
de noapte nu
avea buzunare
şi mă temeam
să nu o pierd,

am ridicat o scândură din duşumea şi am ascuns scrisoarea sub ea, ca să o iau mai târziu. M-am ridicat şi i-am încrucişat mâinile lui

Niamh peste piept, aşa cum am văzut că făcuse antreprenorul de pompe funebre cu bunica mea. Apoi am ridicat copilul şi am fugit după ajutor.

- Ce s-a întâmplat cu copilul? a

întrebat Joanna vorbind rar.

- Ei bine, aici

lucrurile devin confuze. Mi s-a spus că am fost găsită stând în mijlocul estuarului şi urlând că Niamh este moartă în casă. Joanna, am stat la pat multe luni după aceea. Stanley

Bentinck a plătit ca să fiu dusă la spital, în Cork. Am avut pneumonie şi au zis că mintea nu imi mai era întreagă, aşa că m-au dus la casa de nebuni după ce m-am făcut bine. Mămica şi tăticul au venit să mă vadă acolo. Mi-au spus că tot ce văzusem fusese un vis, indus de febră. Niamh nu se întorsese. Nu exista nici un copil. Totul era în imaginaţia mea, a zis Ciara cu o grimasă. Am încercat săptămâni întregi să le spun că era încă moartă în casă şi să întreb ce se întâmplase cu copilul, dar cu cât vorbeam mai mult despre asta, cu atât mai abitir clătinau din cap şi mă lăsau să stau în locul acela uitat de Dumnezeu.

- Cum de au putut să îţi facă aşa

ceva? s-a cutremurat Joanna. Cineva trebuie să îţi fi luat copilul din braţe!

- Da. Şi, cu toate că ştiam că ceea

ce văzusem era real, începeam să învăţ că dacă voi continua în felul acela, îmi voi petrece tot restul vieţii alături de nebuni. Aşa că în cele din urmă le-am spus doctorilor că nu văzusem nimic, iar data viitoare când a venit tăticul să mă vadă, m-am prefăcut şi faţă de el că îmi revenisem, că nu văzusem nimic, iar febra îmi dăduse halucinaţii. Ciara a zâmbit amar. A făcut tot posibilul să mă aducă înapoi acasă în aceeaşi zi. Desigur, din momentul acela, toţi cei din oraş m-au considerat nebună de legat. Ceilalţi copii râdeau de mine, îmi spuneau vorbe urâte... M-am obişnuit, am intrat în jocul lor şi mă răzbunam vorbindu-le ciudat, ca să îi sperii, a râs ea.

- Iar părinţii tăi nu au mai vorbit

niciodată despre ceea ce ai văzut?

- Nici odată. Dar ştii

ce am făcut, nu-i aşa, Joanna?

- Te-ai dus înapoi

în casă şi ai verificat dacă scrisoarea se mai afla acolo?

- Chiar aşa am făcut. Trebuia să ştiu că eu aveam dreptate, iar ei greşeau.

- Şi era acolo?

-Da.

- Ai citit scrisoarea?

- Nu atunci. Nu am

putut, nu ştiu de ce. Dar mai târziu, când am aflat, am citit-o, fără îndoială.

Joanna a inspirat adânc.

- Cia

ra, ce spunea scrisoarea?

Ciara a privit-o gânditoare.

- S-ar putea să îţi spun îndată. Ascultă-mă, nu am terminat.

„Oare spune adevărul?” s-a întrebat Joanna. Sau era zăludă, aşa cum credeau ceilalţi locuitori ai satului?

- Abia după mulţi ani a început să se lege totul. Aveam optsprezece ani când am descoperit de ce. De ce trecuseră totul sub tăcere, ce era atât de important încât au fost dispuşi să o închidă pe fiica lor şi să îi spună că este nebună pentru că povestea ceea ce văzuse...

- Nu

te opri, a îndemnat-o Joanna.

- Eram în Cork

împreună cu mămica, cumpăram pânză pentru cearşafuri noi.

Atunci am văzut ziarul, *Irish Times*. Pe prima pagină era un chip pe care l-am recunoscut. Era omul pe care îl văzusem în căsuţa pazei de coastă.

- Cine era?

Ciara Deasy

i-a spus.

CAPITOLUL
32

A urcat scările spre camera sa de hotel şi a descoperit că uşa era deschisă. Ridicând din umeri la adresa comportamentului neglijent al cameristei, care probabil uitase să încuie după ce făcuse curat, a împins în uşă.

Doi ofiţeri în uniformă

aşteptau în dormitor.

- Bună ziua. Cu ce vă pot ajuta?

- Sunteţi cumva Ian C. Simpson?

- Nu, nu sunt, a

răspuns el.

- Atunci ne puteţi spune de ce aveţi un stilou cu iniţialele lui lângă pat? a întrebat alt ofiţer, mai în vârstă.

- Desigur. Există o explicaţie simplă.

- Gro

zav! O să ne explicaţi, în cazul acesta. La postul de poliţie ar fi mai confortabil.

- Ce? De ce? Nu sunt Ian

Simpson şi nu am făcut nimic rău!

- Minunat,

domnule.
Dacă veniţi cu noi, sunt sigur că vom rezolva

neînţelegerea.

- Refuz! Este ridicol! Sunt oaspete în

ţara voastră. Scuzaţi-mă, dar eu plec.

S-a întors şi a pornit spre

uşă. Ofiţerii s-au repezit la el şi l-au prins de braţe, că să nu se mai zbată.

- Daţi-mi drumul! Ce dracului se petrece aici?

Uitaţi-vă în portofelul meu, pot dovedi că nu sunt lan

Simpson!

- Toate la timpul lor, domnule. Vreţi să veniţi cu noi de bunăvoie? Doar nu vrem să îi deranjăm pe Margaret şi pe clienţii ei de la parter.

A oftat şi s-a lăsat pe mâna ofiţerilor care îl ţineau ca într-o menghină şi care l-au condus de-a lungul coridorului.

- Voi contacta ambasada

britanică. Nu puteţi intra în camera de hotel a cuiva, să îl acuzaţi că este o altă persoană şi apoi să îl duceţi pe sus la închisoare!

Vreau un avocat!

Mulţimea din bar privea cu interes

cum ofiţerii l-au escortat pe om afară şi apoi l-au urcat în maşina care aştepta.

Simon a sosit la aeroportul din

Cork la patru şi zece minute în după-amiaza aceea. Fusese admonestat de Thames House pentru că nu se urcase în ultimul avion din seara trecută şi nici în cel care plecase în dimineaţa aceea. Adevărul era că se oprise într-o benzinărie pe drumul de întoarcere din Dorset, dându-şi seama că mai avea puţin şi aţipea la volan şi dormise tun patru ore. Când s-a trezit, era trecut de nouă şi fusese nevoit să ia avionul care pleca la ora unu şi care avusese o întârziere de două ore.

Ieşind din terminalul pentru sosiri, Simon a dat un telefon.

- Mă bucur să ai ajuns, în sfârşit, a zis Jenkins sarcastic.

- Da. Vreo veste?

- Poliţia irlandeză

crede că l-au localizat pe Simpson. Era cazat în acelaşi hotel cu Haslam. L-au dus la postul de poliţie din localitate, aşa cum le-am cerut şi te aşteaptă ca să îl identifici.

- Bin

e.

- Se pare că era neînarmat şi nici în camera lui nu au găsit vreo armă, dar credem că ar trebui să trimitem câţiva oameni de-ai noştri, să te ajute să îl escortezi înapoi.

- Sigur. Şi... Haslam?

- Colegii noştri

irlandezi ne spun că a părăsit hotelul. Se pare că se întoarce la Londra. Numele ei este pe lista de pasageri pentru avionul care pleacă la şase patruzeci din Cork. Cum Simpson este închis deocamdată, vreau să o aştepţi până ajunge la aeroport. Află dacă a descoperit ceva. Sună-mă mai târziu, pentru noi ordine.

- Sigur, domnule.

Simon a

oftat greu, nedorindu-şi o altă aşteptare de două ore la aeroport şi nici conversaţia ulterioară cu Joanna. A mers la chioşcul de ziare, şi-a cumpărat un ziar şi s-a instalat pe un scaun care îi permitea o privelişte liberă a intrărilor în sala de plecări.

La ora şase treizeci s-a anunţat la

difuzoare ultimul apel pentru cursa spre Heathrow.

Pentru că i se confirmase deja de la biroul de check-in că domnişoara Haslam nu apăruse şi apoi făcuse un tur de jur împrejur pentru a verifica cu cea mai mare atenţie salonul de plecare, Simon era cât se poate de sigur că Joanna uu era acolo. I-a urmărit pe ultimii pasageri care au trecut de poarta de îmbarcare şi au coborât scările, spre avionul care aştepta să plece.

- Ast a-i tot, domnule.

închidem porţile, a zis tânăra irlandeză de la birou.

Simon s-a apropiat ce paşi mari de fereastra înaltă şi a văzut cum scările au fost trase de lângă avion, iar uşa s-a închis. A oftat resemnat, gândind că i se păruse prea uşor.

Douăzeci de minute mai târziu, Simon era într-o maşină

închiriată,
grăbindu-se
spre
Rosscarbery,
pe şoseaua

N71.

Camera de zi era luminată de

flăcările focului, care aruncau umbre fantomatice şi pâlpâitoare pe pereţi. Cele două femei stăteau tăcute, abia observând că se lăsase noaptea peste ele, prea pierdute în propriile gânduri.

- Mă crezi, nu-i aşa?

După toţi aceşti ani în care fusese crezută nebună, nu era de mirare că Ciara Deasy avea nevoie de asigurări.

- Da. Joanna şi-a dus degetele la tâmple. Doar că... nici nu pot gândi în momentul acesta. Sunt atâtea lucruri despre care trebuie să te întreb.

- Avem timp, Joanna, poate

mâine, ca să putem vorbi. Tu odihneşte-te, adună-ţi gândurile şi după aceea vino înapoi la mine.

- Ciara, ai păstrat

scrisoarea?

-Nu.

Joanna s-a prăbuşit la loc în scaun,

dezamăgită.

- Atunci, nu avem cum dovedi ce mi-ai spus.

- Casa a păstrat-o.

- Pardon?

- Am

lăsat-o acolo, sub duşumea. Am avut sentimentul că este cel mai sigur loc.

- Dar nu a distrus-o umezeala?

- Nu.

O fi ea veche casa, dar nu este igrasioasă. A fost construită să reziste la cea mai rea vreme. în plus – au sclipit ochii Ciarei am pus-o într-o cutie metalică, sub geam, în camera unde a murit. Cea care se vede din căsuţa aceasta.

- Atu

nci... să mă duc să o iau? Dacă vreau să dovedesc că nu suntem nebune, nici tu, nici eu, voi avea nevoie de ea.

- Fii

atentă, Joanna, casa aia este bântuită de spirite rele, să ştii. Uneori se aud încă plânsete care traversează golful...

- Voi fi atentă, a zis Joanna, refuzând să se lase speriată.

Ce ar fi să mă duc mâine-dimineaţă, pe lumină?

Ciara s-a

uitat pe geam, pierdută în gânduri.

- Stă să înceapă

furtuna. Estuarul va fi inundat până dimineaţă.

- Bin

e. Joanna s-a ridicat, întunericul şi discuţia despre furtuni şi stafii făcând-o să intre în acţiune. îţi mulţumesc, Ciara, pentru că mi-ai spus tot ce ştii.

- Ai mare grijă, a

strâns ea mâna Joannei. Să nu ai încredere în nimeni, auzi?

- Nu. Să sperăm că mâine voi veni aici cu scrisoarea.

Afară, vântul urla pe deasupra estuarului, iar ploaia cădea razant. Joanna a simţit că o trece un fior necontrolabil la vederea siluetei negre a casei pazei de coastă profilate pe zarea întunecată. Chinuindu-se să deschidă maşina pe întuneric, a urcat uşurată şi a trântit portiera, la adăpost de vijelie. A pornit motorul ca să nu mai audă zgomotul de afară şi a pornit în sus pe deal, înapoi spre sat. Un pahar de vin fiert şi căldura focului ii va linişti nervii întinşi la maximum şi îi va da răgazul să îşi adune gândurile.

Tocmai oprea motorul, pregătită să

reintre în hotel şi să îi spună lui Margaret că voia să mai stea o noapte, când pe uşa principală a hotelului, la câţiva metri de ea, a ieşit o siluetă cunoscută. Instinctiv, s-a lăsat în jos, când el a ajuns pe trotuar,

„Te rog, Doamne, să

nu mă vadă,,,” în urechi simţea cum îi pompează sângele când

o pereche de
faruri i-a
scăldat
maşina într-o
lumină

puternică timp de câteva secunde agonizante, apoi s-a lăsat din nou întunericul. S-a îndreptat în scaun, a lăsat capul pe spate şi a răsuflat, îi dăduseră de urmă, era clar, ceea ce însemna că nu mai avea timp şi nu putea aştepta până dimineaţă. Trebuia să intre în casa pazei de coastă şi să recupereze scrisoarea acum, înaintea altuia.

S-a auzit o bătaie în geamul din

spate al maşinii, iar Joannei i-a sărit inima din piept. A întors capul şi a văzut altă figură cunoscută zâmbindu-i prin geam. A lăsat geamul în jos fără nici o tragere de inimă, în timp ce el înconjura maşina spre ea,

- Bună, Lucy.

- Bună, Kurt, a zis ea voioasă. Ce faci?

- Bin

e,
- Aşa
.
- M-am gândit că

te-am ratat. Am trecnt pe la hotel şi mi-au spus că ai plecat. Tocmai mă întorceam la hotelul meu, în Clonakilty, când te-am zărit aici, în maşină. S-a uitat mai bine la ea. Pari foarte palidă.

S-a întâmplat ceva?

- Nu, mă simt bine,

- Te

duci undeva?

- Păi... nu. Tocmai m-am întors. Mă duc la culcare.

- Sigur. Sigur te simţi bine?

- Mă

simt bine. La revedere, Kurt!

- Da, la revedere!

I-a făcut un semn vesel cu mâna în timp ce ea rula geamul în sus, Joanna a aşteptat până ce l-a văzut îndepărtându-se, apoi a alergat prin ploaie spre intrarea în hotel. Privind pe furiş pe fereastră, a aşteptat până ce maşina lui Kurt a dispărut, apoi a dat fuga înapoi la maşina ei şi a pornit motorul.

A condus înapoi pe drumul pietruit, spre casa din golf, tot aruncându-şi privirea în oglinda retrovizoare, dar în spatele ei nu a apărut nici o altă maşină,

Simon a

condus prin ploaia care bătea în geamuri spre secţia de poliţie din Garda, la celălalt capăt al satului Rosscarbery, Se oprise la hotel ca să verifice camera în care se cazase

Ian, înainte de a merge să îl identifice. Margaret, femeia care se ocupa de hotel, îi spusese că deja fusese verificată de către poliţişti şi bagajele lui Ian fuseseră duse la secţie în urmă cu o jumătate de oră. Cât despre Joanna, Margaret nu o mai văzuse de când eliherase camera şi plecase spre aeroport, la ora patru în după-amiaza aceea,

A oprit maşina în faţa

unei case mici dintr- un şir de clădiri, singurul semn că acolo era secţia de poliţie fiind semnul luminat pe care scria

„Garda" Biroul recepţiei era pustiu, A sunat şi într-un final a ieşit pe o uşă un tânăr.

- Bună seara, domnule,

îngrozitoare vreme, nu-i aşa? Cu ce vă pot ajuta?

- Nu

mele meu este Simon Warburton. Am venit să îl identific pe

Ian Simpson, a zis Simon arătându-i o legitimaţie,

- Eu

sunt Sean Ryan, mă bucur să vă văd. Omul dumneavoastr ă ne-a facnt numai necazuri de când a sosit. Nu este fericit că se află aici. Dar, ca să fim drepţi, nimeni nu se bucură,

- Est

e treaz?

- Aşa aş zice, da, I-am făcut un test de alcoolemie şi rezultatul este sub limită,

„Asta-i o schimbare”,

şi-a zis Simon, - în regulă, să mergem şi să aruncăm o privire.

L-a urmat pe Sean pe un coridor îngust şi scurt,

- A trebuit să îl încui în biroul din spate, că făcea scandal.

Aveţi grijă, da?

- Sigur, a replicat Simon în timp

ce Sean a deschis uşa, iar apoi a făcut un pas în lături, ca să il lase pe Simon să intre primul.

Un bărbat era prăbuşit

peste birou, cu capul pe braţe, iar în scrumieră ardea un

Marlboro Light, Bărbatul a ridicat capul spre Simon şi a scos un oftat de uşurare.

- Slavă Domnului! Poate le poţi

spune
ţăranoilor
ăstora de
irlandezi că nu
sunt

nenorocitul de Ian Simpson!

Simon a oftat dezamăgit.

- Bună, Marcus.

Joanna a parcat maşina

pe iarba de pe marginea drumului, vizavi de casa pazei de coastă, a oprit motorul şi s-a întins după lanternă, încercând să îşi pună în mişcare ultimele resurse de curaj pentru a ieşi din maşină şi a traversa drnmul spre casă.

A deschis portiera şi a aprins lanterna, iar picioarele îi tremurau, A indreptat raza lanternei spre bancnrile de nisip şi a văzut că fluxul începuse să avansează spre mal, umplând estuarul cu apă. Ştia că singurul mod de a intra în casă era să meargă prin apa care creştea, să urce zidul şi să se strecoare înăuntru prin fereastra bucătăriei, îndreptându-se spre trepte şi apoi coborând spre apă, a strâns din dinţi, pregătită pentrn şocul apei îngheţate care îi ajnngea până sub genunchi, în timp ce ploaia nemiloasă îi mura partea snperioară a trupului. A mers prin apă spre zidul abrupt din spate, a luminat cu lanterna în sus, ca să localizeze fereastra de la

bucătărie.
După alţi
câţiva metri,
se afla sub ea,
A ridicat mâna

şi s-a apncat de partea superioară a zidului cu buricele

degetelor,
apoi s-a tras în sus, simţindn-şi muşchii încordaţi de

efortul depus în încercarea de a găsi un punct de sprijin pentru picior. A ţipat de durere când i-a alunecat mâna şi aproape s-a răsturnat pe spate, în apă. După încă trei încercări, piciorul a reuşit să găsească o adâncitură în zidul din cărămidă, ca să se poată căţăra.

Gâfâind puternic, a rămas întinsă

pe partea superioară a zidului. S-a ridicat în picioare pe marginea alunecoasă, a luminat cu lanterna şi a găsit geamul spart. Dându-şi seama că deschizătura nu era destul de mare ca să se poată strecura, şi-a tras în jos mâneca jachetei, acoperindu-şi mâna cu ea şi a lovit colţul de jos al geamului rămas în ramă, care s-a făcut ţăndări şi a căzut, până ce a creat un spaţiu destnl de mare ca să treacă. Spărgând resturile de sticlă din ramă, s-a băgat prin ea, cu capul înainte.

Raza lanternei i-a arătat că podeaua

bucătăriei era la un metru sub ea. S-a întins în jos, cu picioarele încă atârnând în afara geamului, până când a atins podeana umedă de sub ea cu vârfurile degetelor. S-a rostogolit in faţă cu un ţipăt, aterizând cu o bufnitură surdă pe podeaua tare şi a rămas întinsă acolo timp de câteva secunde, simţind că ceva moale îi gâdila obrazul, Joanna a sărit în picioare, a îndreptat lanterna în jos şi a văzut un şobolan mort pe podea.

- Ah, Doamne! Doamne! a

gâfâit ea, gata să vomite de şoc şi dezgust şi simţind că o doare umărul din cauza căzătnrii.

A rămas pe loc, simţind că atmosfera

casei se încolăcea în jurul ei. Fiecare terminaţie nervoasă din corpul ei percepea pericolul şi moartea care se scurgeau din pereţi. Instinctul îi zicea să iasă şi să fugă.

- Nu, nu, şi-a murmurat ea. Ia scrisoarea. Aproape ai ajuns, eşti aproape.

Ţinând lanterna cu mâini care îi

tremurau atât de tare, încât raza de lumină oscila nebuneşte în faţa ei, Joanna a localizat uşa bucătăriei, a deschis-o şi s-a trezit în holul de la intrare, cu scările în faţa ei, A urcat încet, ascultând furtuna de afară, ajunsă la apogeu. Fiecare

treaptă
scârţâia şi
gemea sub
greutatea ei.
în vârful

scării, s-a oprit, căci puterea de orientare îi paralizase de frică, nesigură încotro să o ia.

- Gân

deşte, Joanna, gândeşte... A zis că este camera care dă spre căsuţa ei.

Orientândn-se mai bine, s-a întors la stânga, a traversat coridorul şi a deschis nşa de la capătul coridorului.

- La dracu’, Simon! Poţi să îmi spui ce se petrece? a zis

Marcus urmându-l la maşina parcată afară şi Iăsându-se greu în scaunul din dreapta,

- Credeam că un...

personaj dezagreabil pe nume Ian Simpson a venit aici pe urmele Joannei. Am presupus că tu eşti.

- Mii

de draci, Simon, îl cunosc pe Ian şi ştiam că este pe urmele ei, de asta am venit şi eu aici! Dar nu îţi face griji, Joanna a plecat acasă, este în siguranţă. Mi-a spus Margaret.

Urma să plec şi eu după ea la Londra când m- au săltat poliţiştii.

- Nu a plecat de la aeroportul Cork, Am

aşteptat-o acolo şi nu a ajuns la avion.

- Hristoase! Pe

chipul lui Marcus se vedea frica. Ştii unde este? Dacă nenorocitul a pus mâna pe ea? Iisuse, Simon, individnl acela este un animal!

- Nu îţi face griji, îi dau eu de

urmă. Uite, te duc înapoi la hotel. Oricum vreau să verific camera

Joannei.

- Am pierdut tot timpul acesta închis în secţia de poliţie, când aş fi putut să o caut! Idioţii ăia aveau un teanc de cardnri de credit cu numele men pe ele şi tot nu m-au crezut că sunt cine spuneam că sunt!

- Dar

mai aveai şi stiloul lui Ian Simpson, gravat cu iniţialele lui.

- Jo a lăsat stiloul în apartamentul meu şi tot ce am făcut a fost să îl ţin la mine. Ce mizerie!

- Scuze pentru

neînţelegerea creată, Marcus. Cel mai important lucrn acum este să îi localizăm pe adevăratul Ian Simpson şi pe Joanna.

Marcns a clătinat din cap, frământat, iar Simon a parcat în faţa hotelului.

- Dumnezeu ştie unde este, dar

trebuie să o găsim înaintea Ini Ian, a zis el în timp ce intra în clădirea hotelului.

O reacţie de panică a traversat

chipul lui Margaret la vederea lui Marcus.

- Nu

este... periculos?

- Nici pomeneală, a clătinat din

cap Simon. Un caz de eroare de identitate, asta-i tot. Pnteţi să îmi daţi cheile de la camera domnişoarei Haslam? Ne facem griji pentru ea. Nu a ajuns la aeroportul din Cork în seara asta.

- Desigur, Eu nu am intrat încă. A fost mare aglomeraţie aici,

Margaret i-a întins cheile lui Simon,

- Mul

ţumesc.

- Vin cu tine, a zis Marcus, urcând scările în salturi, în faţa lui Simon.

Simon a descuiat camera

Joannei şi a verificat metodic toate locurile obişnuite, în timp ce Marcus se năpustea de la un obiect la altul, la întâmplare. Negăsind nimic, Marcus s- a aşezat pe pat, cu capul între mâini.

- Ei, haide, Jo, unde eşti?

Privirea lui

Simon a fost atrasă de coşul de gunoi. L-a golit pe podea şi a pescuit dintre resturi o hârtie făcută ghem. A întins-o şi a descifrat mesajul scris pe ea,

- S-a dus să se

întâlnească cu o femeie, întro căsuţă roz, în faţa casei din golf, a zis

Simon,

- Cu cine... unde...?

- Marcus, rezolv eu

problema asta. Tu stai aici, fereşte-te de belele şi ne vedem mai

târziu.

- Stai …

Dar înainte ca Marcus să

mai spună altceva, Simon ieşise şi dispăruse deja.

Simon a mers cu maşina pe drumul pietruit până în estuar, aşa cum îi explicase Margaret şi a găsit casa

Ciarei Deasy stând singură în faţa dunelor de nisip şi a formei negre şi ameninţătoare a casei din golf. A sărit din maşină şi s-a îndreptat spre uşă.

CAPITOLUL
33

Joanna a rămas în mijlocul camerei, nemişcată ca zidurile care o înconjurau. Camera era pustie, golită de mâini neştiute de tot ce conţinuse vreodată,

A luminat podeaua cu

lanterna, privind la scândurile groase de lemn şi s-a apropiat de fereastra de la care se vedea casa Ciarei. S-a ghemuit şi a tras de scândură cu mâinile. A scârţâit, apoi s-a desprins cu uşurinţă. Joanna şi-a stăpânit sila auzind deodată hârşâituri şi un tropăit de lăbuţe care se îndepărtau speriate.

S-a aşezat pe podea şi, cu degetele amorţite de frig, a mai tras de o scândură, care a opus mai multă rezistenţă, iar aerul umed s-a umplut de praf şi de aşchii de lemn. A îndreptat raza lanternei spre golul de dedesubt şi a văzut sclipirea unei cutii ruginite. A înhăţat-o şi a încercat să deschidă capacul cu degete care tremurau deacum.

Apoi a auzit

paşi în faţa uşii. Erau mici şi măsuraţi, ca şi cum posesorul picioarelor le comanda să înainteze cât mai încet cu putinţă.

Instinctiv, Joanna a pus cutia jos în ascunzătoarea sa, a stins lanterna şi a înlemnit pe loc. Nu avea unde să se ascundă, unde să fugă. Mâinile i s-au întins după o scândură ruptă din podea, iar respiraţia i-a devenit întretăiată, scurtă, când a auzit scârţâitul uşii care se deschidea.

Simon a intrat în căsuţa trandafirie şi a văzut o încăpere goală. Focul se stinsese, lăsând numai o grămadă de tăciuni incandescenţi. A deschis uşa cu zăvor care dădea în bucătărie, A văzut o chiuvetă smălţuită, cu o pompă de apă deasupra ei şi o cămară plină cu conserve de legume, o jumătate de pâine de casă, nişte unt şi brânză.

Uşa din

spate dădea afară, spre o toaletă. Simon s-a întors pe urmele sale în camera de zi şi a urcat scările. Uşa din capăt era închisă. A bătut în ea încet, temându-se să nu o sperie pe bătrâna care probabil dormea. A bătut mai tare, gândindu-se că s-ar putea să fie surdă. Nici un răspuns, însă. Simon a tras zăvorul şi a deschis uşa. Camera era cufundată în întuneric.

- Domnişoară Deasy? a şoptit el.

Şi-a căutat

lanterna în buzunar şi a aprins-o. Văzând un trup în pat, s-a apropiat, s-a aplecat deasupra lui şi i-a luminat chipul cu lanterna. Gura era deschisă şi moale, iar o pereche de ochi verzi îl ţintuiau fără să clipească.

Simon a găsit un întrerupător

de lumină şi l-a apăsat, cu inima îngreunată de groază, A căutat semne de lovituri sau o rană pe corp, dar nu a găsit nimic, dar teroarea – încremenită pe vecie în ochii aceia – îi spunea lui

Simon propria-i poveste. Nu era o moarte din cauze naturale, ci mâna unui expert.

Joanna a

auzit zgomotul picioarelor care au pătruns în cameră. Era întuneric beznă, dar după greutatea pasului, şi-a dat seama că cel care se apropia era bărbat. Deodată, o rază de lumină i-a strălucit puternic în ochi. A ridicat scândura şi a lovit cu ea în gol, în faţa ei.

- Uaa! Lucy?

Picioarele s-au apropiat de ea, iar lumina lanternei îi ardea retina.

A încercat din nou să îl lovească,

- Te rog! Opreşte-te! Opreşte-te! Lucy, sunt eu, sunt Kurt. Calmează-te, nu îţi fac nimic rău, pe cuvânt.

A durat ceva vreme ca mintea ei să

răzbească prin panica oarbă şi să admită că da, aceasta era o voce pe care o recunoştea. A scăpat scândura din mâinile care îi tremurau violent, apoi a ridicat lanterna şi i-a luminat faţa,

- C-ce faci.... a-aici?

Tremura şi dinţii îi

clănţăneau de frică şi de frig - îmi pare rău că te-am speriat, scumpo. Eram îngrijorat în privinţa ta, asta-i tot. Păreai cam...

speriată când ne-am văzut mai devreme. Aşa că te-am urmărit, ca să mă asigur că nu o să păţeşti nimic.

- M-ai urmărit?

- Vai, Lu, eşti udă leoarcă. O să te îmbolnăveşti rău. Uite, a zis Kurt care a pus lanterna pe podea, apoi a băgat mâna în buzunar şi a scos un recipient metalic, la o gură.

A făcut un pas în faţă, apoi a apucat-o de ceafa brusc, cu

f

putere şi i-a dus recipientul la ;ură. Ea şi-a ţuguiat buzele ca să împiedice ichidul dezgustător să îi intre în gură şi i s-a vărsat pe cămaşă.

- Hai de, Lu, a încurajat-o

Kurt. Ia o gură de whisky. O să te încălzească.

Cum

lanterna lui rămăsese pe podea, iar a ei lângă picior, ochii i s-au obişnuit cu umbrele şi a putut trasa o traiectorie până la uşă.

- Scuze, nu mă descurc bine cu băuturile tari, a zis ea, silindu-se să scoată un râs nesigur şi aplecându-şi corpul în direcţia uşii deschise, dar el o încolţise. Ce faci aici?

Şi-a

recuperat lanterna, iar dinţii i-au strălucit deodată albi şi ascuţiţi, când raza de lumină i-a trecut peste faţă.

- Ţi-am spus – eram îngrijorat în privinţa ta. Şi ţi-aş putea pune aceeaşi întrebare. Ce naiba faci într-o casă abandonată la miezul nopţii?

- Este o poveste lungă. Hai să

ieşim şi îţi explic pe drum spre hotel.

- Sco

tocești dnpă ceva ce crezi că este ascnns aici, nu-i așa? a zis Kurt, căutând cu lanterna spre scândurile scoase din podea. O comoară îngropată?

- Da, aşa este, dar nu am găsit-o

încă. Ar putea fi oriunde, a zis Joanna făcând un gest spre scândurile podelei.

- Bine, ce ar fi să te ajut? Iar apoi

plecăm de aici spre cel mai apropiat loc unde găsim un foc, înainte să răceşti de moarte.

Joanna a căutat să îşi facă strategii

de fugă. Era prea înalt şi prea masiv ca să se poată lupta cu el.

Tot avantajul ei era elementul surpriză,

- Bin

e... eu continui unde am început, iar tu poţi începe de acolo, a spus ea, făcând un semn din cap spre celălalt capăt al încăperii, cât mai departe de locul unde stătea ascunsă cutia din tinichea, aproape de picioarele ei.

- Şi ne întâlnim în

mijlocul universului, a râs el.

Când s-a

aplecat să tragă de o scândură, Joanna s-a aplecat şi ea şi pe furiş a împins cutia mai departe, sub scândurile încă intacte,

- Nimic până acum. Tu ai găsit ceva? a zis el.

- Nu.

Hai să renunţăm şi să ne întoarcem, i-a strigat ea, încercând să se facă auzită peste vuietul vântului.

Casa părea

zguduită din temelii de loviturile pe care le îndura.

- Ba

nu, dacă tot suntem aici, să terminăm ce avem de făcut. Eu am terminat în partea asta, vin să te ajut.

- Nu, şi eu aproape

am terminat...

Dar el se afla deja lângă ea, căutând printre scândurile fărâmate. A scos cutia, iar ochii i s- au îngustat într-o privire semnificativă.

- Ia uite ce am găsit, Jo, a

jubilat el.

Mâinile lui mari au apucat cutia şi au deschis capacul cu foarte puţin efort. Un plic a fâlfâit, căzând la podea,

- Stai, a zis ea.

- Ţi-o păstrez eu, Jo.

- Nu, eu...

Cu o groază crescândă, şi-a dat seama

că îi folosise numele real. L-a văzut băgând scrisoarea într-un buzunar al gecii impermeabile şi închizând fermoarul,

- A fost mai uşor decât mă aşteptam.

El a rânjit şi a făcut un pas spre ea. Joanna s-a dat în spate, atentă să nu se împiedice în găurile din podea.

- Să

încetăm joaca, Jo, a zis el, fără căldura pe care i-o dădea accentul american de până atunci.

În întunericul

aproape desăvârşit, trăsăturile lui erau dăltuite în umbre, trupul solid şi ameninţător Jo şi-a găsit o poziţie de echilibru, cu tot corpul încordat şi inima bubuindu-i în piept.

- Despre ce joacă vorbeşti? i-a zâmbit ea, cât putea de încrezătoare. Uite, şi eu am găsit ceva. Uită-te aici, jos.

A îndreptat lanterna spre spaţiul gol de sub scândurile podelei. Când el s-a întors ca să urmărească raza lanternei, Joanna s-a aruncat cu toată forţa în el şi l-a împins în faţă.

Cu un geamăt de

surprindere, el s-a dezechilibrat şi s-a împleticit, dar căderea i-a fost oprită de zid. Şi-a recăpătat echilibrul, s-a întors spre ea, dar ea i-a înfipt un genunchi în vintre.

- Aah ! Putoare! a gemut el, îndoindu-se de mijloc.

Joanna a fugit spre uşă, dându-şi seama că scăpase din mână lanterna şi nu mai vedea nimic, dar el a prins-o de gleznă şi a pus-o la pământ. în timp ce ea se chinuia să se ridice, două braţe au apucat-o de spate, încleştându-i mijlocul ca într-o menghină. Lovind din picioare şi strigând, a simţit cum este târâtă din cameră, până ce a fost împinsă de la spate şi s-a prăbuşit în josul scărilor, în întunericul de dedesubt.

Simon stătea în faţa căsuţei, încă îngreţoşat de cele descoperite la etaj. Vântul îi urla ca nişte iazme în urechi, iar ploaia îl lovea în faţă.

- Joanna, pentru numele lui

Dumnezeu, unde eşti? a strigat el în vânt.

De dincolo

de bocetul lui s-a auzit un alt sunet. O femeie ţipa de frică sau de agonie, nu îşi dădea bine seama. Când luna a apărut de după un nor purtat de furtună, Simon s-a uitat la casa cea mare, singură în estuar, în jurul căreia fierbeau şi jucau coamele valurilor înspumate de vânt. Ţipetele veneau dinăuntrul casei. Văzând că apa dinaintea lui era prea adâncă pentru a o traversa, s-a repezit înapoi la maşină şi a pornit motorul.

Joanna şi-a revenit cu un geamăt de durere, trezită de apa care o împroşca pe faţă. îşi simţea creierul învelit într-o negură groasă, iar prin ochii înceţoşaţi, luna de deasupra ei era o insulă capricioasă şi înzăpezită, pe cerul nopţii. S-a ridicat, silindu-şi creierul să se orienteze. Şi-a dat seama că zăcea în faţa intrării principale a casei. A inspirat adânc şi a simţit o durere cumplită în partea stângă. I-a scăpat un ţipăt şi a căzut pe spate pe pietrişul tare, o altă repriză de ameţeală ameninţând să o facă să îşi piardă cunoştinţa. în aceeaşi clipă, nişte mâini au apucat-o de sub umeri şi cineva a început să o târască peste pietriş.

- Ce...? Opreşte-te... te rog...

S-a luptat şi

a lovit pământul cu picioarele, dar nu mai avea putere, iar strânsoarea ca de fier era de nesuportat.

- Fetiţă proastă! Te

credeai al dracului de deşteaptă, nu?!

În faţa ei,

vedea treptele zgrunţuroase care coborau spre estuar. Apa lovea deja treapta de sus.

- Cine eşti? Să-mi drumul!

- Nu se poate, iubire, a râs Kurt.

I-a dat

drumul pe lespezile de piatră rece de lângă malul apei.

Intorcând-o cu faţa în jos şi ţintuindu-i mâinile cu putere la spate, a împins-o în jos şi a înclinat-o în aşa fel încât capul şi umerii să îi atârne deasupra apei. Ochii ei îngroziţi priveau direct spre valurile furioase de dedesubt. Fluxul crescuse, iar apa se zbătea din cauza curentului puternic.

- Ştii câte probleme ai creat tuturor? Ştii?

I-a tras

capul pe spate, ţinând-o de păr până ce a simţit ca o să îi plesnească gâtul.

- Pentru cine lucrezi? a icnit

ea. Ce vrei...

Abia a reuşit să ia o gură de aer, înainte ca el să îi scufunde capul în apa rece ca gheaţa. S-a luptat să îşi elibereze braţele, dar nu mai avea aer în plămâni.

Lumini strălucitoare i-au explodat în faţa ochilor şi nu mai avea energie să se opună.

Apoi, tocmai când era pe cale să îşi

piardă ultima rămăşiţă de cunoştinţă, mâinile lui i-au dat drumul deodată.

Joanna a scos capul ca să respire, icnind şi bolborosind, rostogolindu-se de la malul apei fără oprelişte. Inhalând aerul cu înghiţituri lacome, l-a văzut pe Kurt uitându-se ţintă în sus, spre casa din spatele lor, ca în transă.

- Cine este? a

strigat el. Cine este acolo?

Mintea Joannei a

deslușit un sunet ascuțit, pe lângă cel al propriei răsuflări muncite şi a apei care se învolbura sub ea, lovită de vântul puternic.

Karl şi-a dus mâinile la urechi şi a

început să clatine din cap.

- Oprește zgomotul

ăsta! *O preşte-te!*

A căzut într-o parte, ţipând de durere, cu mâinile încă peste urechi.

Era şansa ei să scape. „Dar scrisoarea...”

„Las-o”, i-a spus o voce, „las-o şi fugi”.

Ridicându-se nesigură pe

picioare pe piatra udă şi alunecoasă, în timp ce durerea pe care o simţea într-o parte îi sfaşia carnea, Joanna a înţeles că singura cale de salvare era prin apa din spatele ei. Dacă putea să înoate până la zidul estuarului şi să îl escaladeze, avea o şansă. Cu plămânii încă lipsiţi de suficient oxigen şi simţind că o doare fiecare respiraţie, s-a aruncat în apa rece ca gheaţa. Şocul a fac ut-o să se ducă la fund şi, spre uşurarea ei, a găsit o bază solidă sub picioare. Apa îi ajungea până la gât, dar cel puţin putea merge prin apă în loc să înoate.

„Haide, Jo,

haide! Poţi să o faci”, şi-a zis ea când a simţit că ameţeala crescândă şi greaţa anunţau o pierdere a cunoştinţei. A întors capul, ca să verifice dacă observase Kurt plecarea ei şi atunci a văzut silueta din dormitorul de la etaj, cu braţele ridicate în faţă, ca şi cum îi făcea semn Joannei să vină spre ea.

A clipit de câteva ori şi a clătinat din cap, convinsă că era un alt truc al creierului ei lipsit de oxigen. Dar silueta era în acelaşi loc când a deschis ochii. A făcut semn din cap, apoi s-a întors şi s-a retras din dreptul geamului.

Forţându-şi picioarele să

înainteze, a observat că ferocitatea furtunii slăbise deodată.

Apa din jurul ei se calmase, iar în locul vântului care urla, se lăsase o linişte lugubră. S- a forţat să înainteze, încurajată de vederea zidului estuarului, care era tot mai aproape.

„Haide, Jo, aproape ai ajuns, aproape...

Un pleoscăit neaşteptat în spatele ei i-a dat de înţeles că cineva venea după ea şi s-a silit să înainteze mai repede.

„Mai sunt

câţiva metri, numai câţiva metri...”

- JOANNA!

O voce cunoscută îi striga numele. S-a oprit o clipă, ascultând.

Apoi un corp s-a azvârlit peste ea, făcând-o să se scufunde din nou. în plămâni i-a pătruns apă rece, sărată, în timp ce se chinuia să respire.

„Nu am nimic de

pierdut...”

Sub apă, trupul ei s-a zbătut şi s-a cutremurat, apoi a încetat să se mai opună.

După

plecarea lui Simon, în urmă cu câteva minute, Marcus îşi croise drum spre barul de la parter. Comandase un whisky dublu şi se uitase la telefon pentru a mia oară, implorându-l să sune.

Ar fi trebuit să îl oblige pe Simon să îl ia cu el. Dacă i se întâmpla ceva lui Jo, îi va frânge gâtul lui Simon cu mâinile goale.

Barmaniţa l-a privit înţelegătoare, arătându-i ferestrele complet înnegrite de ploaia nemiloasă.

- Prie

tenul tău este nebun să iasă pe asemenea vreme. Numai cu o lună în urmă un om a murit în estuar pe vreme de furtună, a clătinat ea din cap. Mai vrei unul?

- Unul dublu. Mersi.

- Şi ce treabă are prietenul tău cu nebuna de Ciara? a zis o voce de la masa din spatele lui.

- Pardon?

Marcus s-a întors să îl privească pe bătrânul care tocmai ducea un pahar de bere brună spre mustaţa groasă.

- Am

văzut că a pornit-o cu maşina pe drumul pietruit care duce la căsuţa fetei lui Deasy, ce vrea de la ea? Cel mai bine este să fie lăsată în pace.

- Habar nu am, bătrâne, noi

nu vrem decât să o găsim pe iubita mea – s-a oprit cu un nod în gât. Ea era dispărută, iar el ce făcea, stătea cu fundul pe scaun şi aşteptа...? Cine este femeia asta, Deasy? Unde locuieşte?

- La vreo opt sute de metri în josul drumului, vizavi de casa cea mare din estuar. O căsuţă de ţară, vopsită în roz, nu poţi să o ratezi, a zis Margaret.

- Bine.

Marcus şi-a golit paharul şi s-a îndreptat spre uşă.

- Doar nu ai de gând să ieşi pe vremea asta, ai? a zis bătrânul. Este periculos acolo în nopţi ca aceasta.

Marcus l-a

ignorat şi a ieşit afară, în vântul care urla. S-a încordat ca să îl înfrunte, iar ploaia l-a udat până la piele după numai câţiva paşi. Pe dinăuntru îl ardeau alcoolul şi neliniştea şi a pornit în fugă, simţind cum îi bubuie inima în piept. Luminile felinarelor se reflectau în băltoacele din drumul accidentat, iar în stânga se vedea apa neagră a estuarului care creştea şi valurile care se loveau de zidul dinspre mare.

Un ţipăt a străpuns

noaptea, făcându-l să îngheţe. în depărtare a văzut o casă întunecată, ridicându-se singuratică în estuar. Ţipătul părea a veni dintr-acolo. Când s-a apropiat, s-a oprit să îşi recapete suflul şi a ascultat. Vântul se potolise deodată, şi se auzea numai tăcerea. Alergând din nou spre casă, a auzit un pleoscăit puternic şi a privit în jos, la apa din dreptul lui. în lumina lunii, se vedeau două siluete şi a recunoscut părul negru al

Joannei, lucios ca o focă. Cea de-a doua siluetă din apă înota cu viteză în direcţia ei.

Teroarea i-a cuprins tot corpul.

- JOA

NNA!

Marcus a alergat spre un loc de unde putea sări ca să ajungă cât mai aproape de ei şi s-a aruncat în apă. A înotat spre ei, abia simţind apa îngheţată şi a văzut cum cea de-a doua siluetă o apucă de la spate şi o împinge sub apă. Marcus la recunoscut imediat pe Ian.

- Dă-i drumul! a

strigat Marcus, când a ajuns lângă el.

Ian ţinea

bine corpul care încetase să mai opună rezistenţă. A început să râdă.

- Am crezut că ţi-am venit de hac în Londra, amice!

Cu un urlet de furie, Marcus a sărit pe el şi s- au afundat împreună luptându-se, într-un talmeş-balmeş de braţe şi picioare. Marcus era pe jumătate orbit, căci apa sărată îi înţepa ochii în timp ce încerca să îl apuce pe Ian de geacă şi să îl lovească, când a văzut o scânteiere de metal şi s-a dat înapoi. A auzit două detunături care au răsunat peste apă şi a simţit o durere îngrozitoare în abdomen.

A încercat să

îşi forţeze picioarele să se opună, dar nu îşi mai putea aduna puterile. A clipit, a ridicat privirea şi a văzut chipul triumfător al lui Ian, apoi a simţit cum se duce la fundul apei ca o piatră.

Simon a oprit maşina brusc şi, auzind împuşcăturile care au răsunat în noaptea peste care se lăsase tăcerea, a mers pe urma sunetului până la marginea apei. Luminând cu lanterna suprafaţa apei, a văzut două siluete. Simon a sărit în apă şi a înotat cât putea de repede în direcţia lor.

- Nu te apropia, Warburton. Am o armă şi o să te împuşc fără ezitare.

- Ian, pentru numele lui Dumnezeu! Ce faci? Cine a fost rănit?

Simon a îndreptat raza lanternei spre el şi a văzut un trup prăbuşit pe scările care coborau în estuar şi un altul care plutea cu faţa în sus în apă.

- Prietena ta m-a

condus direct aici, aşa cum ştiam că va face.

- Und

e este?

Ian a făcut un semn din cap spre trepte.

- Al dracului de bună înotătoare, a râs el, dar i-am venit de hac. Cred că îmi voi recupera vechea slujbă săptămâna viitoare, tu nu? Asta le va dovedi că nu mi-am pierdut îndemânarea, nu-i aşa?

- Sigur că da, a încuviinţat

Simon, înaintând prin apă şi văzând arma din mâinile

tremurătoare
ale lui lan
ţintită direct
spre el.

- îmi

pare rău, Warburton, nu te pot lăsa să furi...

Simon a

ridicat pumnul şi l-a lovit pe lan în nas, auzind cu satisfacţie un zgomot de strivire şi aruncându-l pe spate în apă, în timp ce arma i-a zburat din mână. Prompt, Simon s-a întins după ea şi în linştea nopţii au mai răsunat două împuşcături.

După câteva secunde, Ian a dispărut în valuri pentru ultima oară.

Simon s-a apropiat în grabă de Joanna şi a văzut că fluxul o purtase către nişte trepte pe jumătate scufundate, care îi sprijineau corpul. A dus-o în braţe pe mal şi i-a verificat pulsul. Era slab, dar se simţea.

Pregătirea

lui militară a preluat controlul, i-a strâns nările cu degetele şi i-a administrat câteva reprize de respiraţie gură-la-gură, înainte de a începe manevrele de resuscitare.

- Res

piră, pentru numele lui Dumnezeu! Respiră! murmura el, pompându-i pieptul ritmic, cu palmele deschise.

În cele din

urmă, din gura Joannei s-a revărsat apa venită din plămâni. A tuşit şi s-a înecat, iar lui Simon i s-a părut cel mai melodios sunet pe care îl auzise vreodată.

- Totul va fi bine,

scumpo, a liniştit-o el, iar ea a început să tremure necontrolabil.

- Mulţumesc, a rostit ea greu şi i-a zâmbit slab.

- Stai acolo şi odihneşte-te. Mai are

cineva nevoie de ajutor, a zis el ridicându-se şi mergând din nou prin apă să aducă la mal celălalt trup.

- Mar

cus – Doamne, Dumnezeule!

Simon l-a scos pe Marcus din

apă şi l-a tras în sus pe trepte. Chipul lui Marcus se vedea palid în lumina lunii şi din gură i se scurgea un lichid întunecat, lipicios. Pulsul lui era mai slab decât al Joannei, dar era în viaţă.

Simon a început din nou manevre de resuscitare, fără să îşi îngăduie să spere. Totuşi, într-un final Marcus a mişcat, pleoapele i-au tremurat şi ochii i s-au deschis.

- Prin urmare, asta simţi când eşti împuşcat, a

şoptit el.
Joanna?
- O
să-mi revin.
Simon a

ridicat capul şi a văzut că Joanna apăruse lângă el. S-a prăbuşit lângă Marcus, cei câţiva paşi pe care îi racuse epuizând-o.

- Dau o fugă la maşină, să chem ajutoare. Stai cu el... vorbeşte cu el... a zis Simon, apoi a dispărut în întuneric.

- Marcus, totul este bine, i-a zis ea blândă.

- încercat să te salvez... a spus Marcus tuşind şi gemând, în timp ce o altă picătură de sânge îi curgea pe buze.

- Ştiu. Şi m-ai salvat. îţi mulţumesc,

Marcus, dar încearcă să nu vorbeşti.

- P-pare rău

pentru tot. Te... iubesc.

Marcus i-a zâmbit, înainte de a

închide din nou ochii.

- Şi eu te iubesc, a şoptit ea, apoi

l-a prins în braţe şi a hohotit cu faţa ascunsă în umărul lui.

ŞAH

Când
regele
este   în

pericol de a fi capturat la următoar

ea
mişcare a
oponentul
ui
CAPITOLUL

North
Yorkshire,
aprilie 1996

Joanna

stătea rigidă pe iarba aspră a pajiştii. Privea în sus, către cerul din

Yorkshire şi ştia că mai avea cel mult o jumătate de oră înainte ca albastrul de deasupra ei să lase locul norilor cenuşii care veneau dinspre vest. S-a mişcat grijulie, încercând să găsească o poziţie mai comodă în care să stea. li era încă greu să respire sau să se mişte prea mult – radiografiile arătaseră că îşi fracturase două coaste pe partea stângă a corpului în căderea ei pe scări. în plus, era acoperită de vânătăi purpurii. Doctorul o asigurase că atât timp cât se odihnea o vreme, se va recupera

complet.
Joanna simţea un gol în stomac la gândul acesta.

Nu îşi imagina cum se va recupera vreodată complet.

Imaginile nopţii în care aproape îşi pierduse viaţa o asaltau zi şi noapte – amintiri care îi reveneau aleatoriu şi care îi bântuiau visele. Abia în ultimele câteva zile avusese tăria mentală de a începe să se gândească la ce se întâmplase şi să pună faptele laolaltă.

Cele câteva ore după ce

Simon îi salvase viaţa erau încă neclare. Paramedicii veniseră şi îi făcuseră o injecţie care să îi amorţească durerea şi care o adormise cât durase drumul până la spital.

îşi amintea vag de aparate cu raze X, chipuri de străini care se uitau la ea, întrebând-o dacă o durea asta sau ailaltă, înţepătura unui ac atunci când îi fusese inserată în braţ o branulă. Iar într-un final, când o lăsaseră singură, un somn binecuvântat.

Apoi se trezise dezorientată

în dimineaţa următoare, abia mai putând să creadă că era încă în viaţă... Şi – în ciuda durerii pe care o simţea – euforia la gândul că era în viaţă, până ce Simon apăruse lângă patul ei, cu chipul grav... Şi înţelesese că urmau lucruri şi mai rele...

- Bună, Jo, cum te simţi?

- Am avut zile mai

bune, glumise ea, cercetându-i chipul în căutarea unui licăr de zâmbet.

- Da. Uite, toată această

poveste... ei bine, nu este momentul potrivit. Vom discuta când te vei simţi mai bine. îmi pare foarte rău că ai fost implicată. Şi că nu am făcut destul pentru a te apăra.

Joanna văzuse că

pumnii lui Simon se încleştau şi se descleştau. Un semn care îi trăda agitaţia şi pe care îl ştia din trecut, un semn că avea veşti proaste.

- Ce este, Simon? îl întrebase ea. Spune odată.

Simon îşi dresese glasul şi privise în altă parte.

- Jo,

trebuie să... trebuie să îţi spun ceva dificil.

Joanna îşi

amintea că se întrebase dacă putea fi ceva mai „dificil” în acest moment.

- Hai de, spune.

- Nu ştiu câte îţi aminteşti din

noaptea trecută...

- Nici eu nu ştiu. Spune-o

odată, Simon, îl îndemnase ea.

- Bine, bine. îţi

aminteşti că Marcus a fost şi el acolo?

- Daa ... vag,

răspunsese Joanna. Iar apoi imaginea lui întins pe pământ, cu sângele scurgându-i-se din colţul gurii. Oh, Doamne...

Se uitase la expresia lui Simon, care clătina din cap şi îşi pusese mâna peste a ei.

- îmi pare rău. îmi pare foarte

rău, Joanna. Nu a supravieţuit.

Simon continuase

spunându-i despre rănile interne pe care se suferise

Marcus, că moartea fusese pronunţată la sosirea la spital, dar ea nu îl mai asculta.

„Te iubesc...” îi

spusese în clipa când închisese ochii, poate pentru ultima oară. O lacrimă îşi găsise drumul peste obraji, scăpându-i din colţul ochilor.

JOANNA!

- Ah, Doamne, murmurase

ea, dându-şi seama că vocea pe care o auzise când traversa estuarul prin apă fusese al lui Marcus* Fusese acolo înaintea lui

Simon, era sigură. Nu văzuse cine era cel care îl trăsese pe atacatorul ei de pe ea înainte de a-şi pierde cunoştinţa...

dar deodată totul devenise clar.

- Mi-a salvat viaţa,

şoptise ea.

- Da, aşa este.

Joanna închisese

ochii, gândindu-se că poate, dacă nu se mişca deloc, întregul coşmar va dispărea. Dar nu dispăruse, iar Marcus nu avea să se mai întoarcă să o enerveze, să o emoţioneze sau să o iubească, pentru că era mort, nu mai era... Iar acum nu mai putea să îi mulţumească pentru ceea ce făcuse.

în dimineaţa următoare,

Joanna, întinsă pe o targă, fusese urcată la bordul unei aeronave RAF în aeroportul Cork şi dusă la spitalul Guy din Londra. în timpul zborului, Simon îi ceruse iertare că era nevoie să o pregătească pentru a şti cum să explice ce se întâmplase în îrlanda, dar ea nici nu îl auzea.

Zoe sosise

lângă patul ei în ziua următoare şi îşi pusese mâna ei cea mică în mâna Joannei. Joanna ridicase privirea şi îi întâlnise ochii albaştri, atât de asemănători cu ai lui

Marcus, sticloşi de durere.

- Nu pot să cred că

nu mai este, şoptise Zoe*

Apoi se întinsese spre Joanna, se

strânseseră în braţe şi plânseseră.

- Simon mi-a spus

că eraţi în vacanţă când s- a întâmplat, spusese Zoe după ce îşi mai venise în fire.

-Da.

Simon o învăţase să

spună că fusese un accident – vânători de raţe în estuar, dar nu îl prinseseră pe cel care îl împuşcase. Ea căzuse în apă şi aproape se înecase în apele înşelătoare şi reuşise să îl sune pe Simon, care aranjase să fie aduşi înapoi în ţară de un avion RAF. Joanna nici nu îşi închipuia că va crede cineva o asemenea poveste, dar *adevărul* cine ar putea să îl creadă?

- Te-a iubit cu adevărat, Jo, îi spusese Zoe încet. Putea fi egoist, după cum ştii, dar cred că încerca să se schimbe. Iar tu l-ai ajutat să o facă.

Joanna rămăsese tăcută,

paralizată de şoc şi de durere, nevrând să mai adauge alte minciuni la înlănţuirea de minciuni care părea să se strângă tot mai tare şi mai inevitabil în jurul ei. Le simţea ca pe o greutate pe piept şi se îndoia că va putea să scape vreodată din lanţul lor.

Joanna nu participase la înmormântare a lui Marcus, care avusese loc după câteva zile. Simon îi spusese că ar fi fost mai bine să se ţină departe, să nu atragă atenţia.

Fusese externată din spital şi dusă la părinţii ei, în Yorkshire.

Mama ei o hrănise cu un şir nesfârşit de supe făcute în casă, o ajutase să se spele şi să se îmbrace şi se bucurase să o îngrijească din nou ca pe un copil.

Zoe o sunase acasă

ca să îi spună că înmormântarea fusese una restrânsă, numai cu familia şi câţiva prieteni. Fusese îngropat alături de familie, în Dorset, alături de

James, bunicul lui.

Trecuse aproape o lună de la

acea teribilă noapte, dar ororile trăite nu se diminuaseră în amintirea ei. A oftat. Poate că mâine câteva dintre întrebările ei își vor găsi răspunsuri. Simon o sunase să îi spună că venea să stea la părinţii lui pentru câteva zile şi că va trece să o vadă. Se părea că fusese plecat într-un concediu şi acesta era motivul pentru care nu ajunsese în

Yorkshire.

Joanna a privit spre sutele de puncte albe împrăştiate pe dealuri. Era vremea când oile fatau, iar dealurile semănau cu o creşă miţoasă, supraaglomerată.

- Cer

cul vieţii, a murmurat Joanna, înghiţind nodul din gât

– acum era gata să plângă pentru cel mai mic lucru. Marcus nu şi- a încheiat propriul cerc al vieţii din cauza mea... a bolborosit ea, înghiţindu-şi lacrimile.

Nu se simţise în

stare nici măcar să înceapă să mediteze la moartea lui, căci gândul că el făcuse sacrificiul suprem pentru ea o bântuia zi şi noapte. Cât de mult greşise când îl numise laş ultima dată când îl văzuse! Se dovedise că nu fusese deloc un laş...

- Jo! Cum te simţi?

Un Simon cu aspect bronzat şi înfloritor a intrat în bucătăria fermei.

- Bine, a ridicat ea

din umeri, în timp ce Simon o săruta pe ambii obraji.

- Ast

a-i bine. Dar dumneavoastră, doamnă Haslam?

- La

fel ca întotdeauna, Simon, dragule. Nimic nu se schimbă pe aici, ştii doar, i-a zâmbit Laura, mama Joannei, ţinând în mână un ceainic. Ceai? Cafea? O felie de tort?

- Poate mai târziu, mulţumesc, doamnă Haslam. Ce ar fi să mergem să luăm masa de prânz la cârciumă, Jo?

- Aş

prefera să stăm acasă, dacă nu te superi.

- Du-

te, draga mea, a încurajat-o mama ei, aruncându-i o privire îngrijorată lui Simon. Nu ai mai ieşit de când ai ajuns aici.

- Mamă, am fost la plimbare în fiecare după-amiază.

- Ştii ce vreau să spun, Jo. în locuri cu oameni, nu cu oi. Acum plecaţi şi distraţi-vă.

- Aşa pot să beau şi

eu o halbă de bere cu spumă. La Londra nu are acelaşi gust, a zis Simon în timp ce Joanna s-a ridicat să îşi ia haina din camera alăturată. Cum se simte? a întrebat-o el pe Laura, coborând vocea.

- Trupul i se vindecă, dar...

niciodată nu am văzut-o atât de tăcută. Toată afacerea asta cu sărmanul băiat i-a răpit cheful de viaţă.

- Sun

t sigur. Va trebui să mă străduiesc să o înveselesc.

Au condus

peste dealuri până la Haworth şi au ales The Black Bull, o speluncă unde le plăcea să meargă când erau adolescenţi.

Simon a pus pe masă o halbă de bere şi un pahar cu suc de portocale.

- Noroc, Jo! a toastat el. Mă bucur să te văd.

- Noroc, a zis, ea lovind paharul de al lui, fără tragere de inimă.

El şi-a pus mâna peste a ei.

- Sunt tare mândru de tine. Ai supravieţuit unei încercări grele. Ai luptat din greu, iar ce s-a întâmplat cu Marcus...

- Nu s-ar fi aflat acolo dacă nu aş fi fost eu, Simon.

întreaga
noapte este
atât de...
neclară în
mintea mea,

dar îmi amintesc chipul lui în timp ce zăcea întins. Mi-a spus că mă iubeşte... Şi-a şters o lacrimă din ochi cu o mişcare violentă. Nu pot să îndur gândul că a murit din cauza mea.

- Jo, nimic din ce s-a întâmplat nu a fost din vina ta. Dacă este vina cuiva, atunci este a mea. Ar fi trebuit să ajung la tine mai devreme. Ştiam în ce pericol erai.

Simon

fusese şi el bântuit de regrete, din clipa în care făcuse cale întoarsă la Hammersmith, ca să o ajute pe Zoe să îl găsească pe

Jamie.

- Dar dacă nu m-aş fi dus să o văd pe Ciara în seara aceea, ci m-aş fi urcat direct în avion, sau dacă nu aş fi continuat cu atâta încăpăţânare să cercetez întreaga mizerie, deşi tu m-ai avertizat – un „Sherlock Holmes justiţiar", aşa cum mi-ai spus tu...

Amândoi au reuşit să

zâmbească slab la amintirea acelei zile.

- îmi

pare atât de rău că mi-am pierdut cumpătul în ziua aceea, după ce scăpase în presă povestea despre Zoe şi prinţ. Ar fi trebuit să am încredere în integritatea ta.

- Da, ar fi trebuit, a replicat Zoe fermă. Dar acum nu mai contează. Nu înseamnă nimic, prin comparaţie cu moartea lui

Marcus.

- Nu. Dar nu uita că nu tu eşti cea care a apăsat pe trăgaci.

- Nu, „Kurt" a fost acela, a zis Joanna cu un zâmbet amar. Spune-mi, Simon, gândul acesta m-a frământat de când m-am trezit în spital. Cine era?

- Un

coleg. Numele lui era Ian Simpson.

Joanna s-a gândit o clipă.

- Ah, Doamne. Cel care mi-a răscolit apartamentul la începutul acestei poveşti?

- S-a aflat acolo,

da, a oftat Simon. Uite, Jo, înţeleg ce simţi; în mod evident, vrei să ştii şi să înţelegi totul, dar uneori, după cum ai aflat, este mai bine să nu scormoneşti secretele.

- Nu! a exclamat ea,

iar ochii îi străfulgerau. Ştiu că lucra pentru ai voştri, că încerca să mă oprească să nu descopăr adevărul. Şi, când aproape am ajuns la capăt, a încercat să mă omoare, iar pe Marcus l-a împuşcat!

- Jo, Ian nu mai lucra pentru „ai noştri” la momentul acela. Fusese trimis în concediu medical din cauza problemelor sale mintale, exacerbate de băutură. Era un ticălos necontrolabil, care voia să se acopere de glorie şi să îşi recapete slujba. Tot el a fost cel care a scurs ştirea despre Zoe şi prinţ către *Morning Mail.* în casa din Welbeck Street erau plasate microfoane, aşa că Ian ştia totul. Se pare că primea de ani întregi „verzişori” – cum le spunea el – de la ziarişti. Am găsit peste patru sute de mii de lire în contul lui, cel mai recent depozit de şaptezeci de mii, depus în ziua de după ce ştirea a apărut pe prima pagină. Pe scurt, busola lui morală sărise în aer.

- Vai, Simon! şi-a dus Joanna mâinile la obrajii fierbinţi. I-am spus lui Marcus că *pe el* îl suspectam. Cum...

- îmi pare rău.

Simon a

luat-o de mână când lacrimile i-au nmplut din nou ochii

Joannei. îi venea să plângă de mila ei.

- Und

e este nenorocitul acum? a întrebat ea.

- A

murit, Jo.

S-a albit la faţă.

- în noaptea

aceea?

-Da.

- Cum?

- A

fost împuşcat.

- De cine?

- De mine.

- Vai, Doamne, şi-a acoperit ea faţa cu palmele. Cu asta te ocupi tu?

- Nu, dar lucruri de genul acesta

se petrec când îţi slujeşti ţara, aşa cum se întâmplă când lucrezi în poliţie. De fapt, a fost prima dată când am fost nevoit să o fac, dar mai bine că a murit el, decât să fi murit tu. Hai să maî comandăm un rând. Un gin tonic, de data asta?

Joanna a

ridicat din umeri şi l-a văzut pe Simon că se duce la bar, apoi se întoarce cu alte pahare, A sorbit din gin, uitându-se fix la el.

- Ştiu despre ce era vorba, Simon.

- Chi

ar aşa?

- Da. Deşi nu mai contează acum.

Scrisoarea pe care am descoperit-o se află cel mai probabil pe fundul mării, împreună cu Ian. Şi dacă nu, atunci a ajuns într-un loc unde nu voi mai putea să dau de ea.

- Să ştii că am

recuperat-o eu, dar inutil. Se transformase într-o grămadă fleşcăită.

- Cine vorbeşte acum, Simon,

cel mai vechi prieten al lui Jo, sau Simon, agentul secret de elită? a întrebat ea, urmărindu-i atentă.

- Am ândoi. Simon

a băgat mâna în buzunar şi a scos un plic din plastic. Ştiam că vei întreba, aşa că am adus rămăşiţele, ca să vezi.

Joanna a

luat plicul şi s-a uitat la bucăţelele de hârtie cu filigran, dezintegrată acum, dinăuntrul său.

- Uit

ă-te mai atentă, a îndemnat-o el. Este important să mă crezi.

- Ce rost are? Ar fi uşor de fabricat, a zis

ea, fluturând plicul spre Simon.
Aşadar, toată agitaţia asta,

viaţa lui Marcns... numai pentru asta?

- Nu

ştiu ce să spun, a zis el încetişor. Ca să fin cinstit, nn s-ar fi întâmplat nimic dacă nu am fi avut un agent nebun dezlănţuit. Cel puţin i-a făcut pe cei de deasupra mea să vadă că sunt probleme. Uită de presiunea psihologică pe care o poate avea o asemenea carieră. Agenţii nu pot fi eliminaţi deodată, spunându-li-se că serviciile lor nu mai sunt necesare.

Ştiu că nu asta vrei să auzi, dar când am intrat în serviciu, îl respectam pe Ian. A fost un agent genial la vremea lui – unul dintre cei mai buni.

- Ştiu asta. Chiar şi în starea de nebunie în care se afla, scufundat în apa agitată, a reuşit să tragă perfect. Şi i-a luat viaţa lui Marcus, a murmurat Joanna. Şi tu vei ajunge aşa?

- Doamne, sper că nu. Tot acest episod m-a făcut să mă gândesc bine la viitorul meu, te asigur.

- Poate este singurul lucru bun dîn tot ce s-a întâmplat.

- Sunt fericit că tu eşti în viaţă şi că s-a terminat. Şi acum, hai să îţi luăm ceva de mâncare, eşti piele şi os.

A comandat

o tocăniţă de miel pentru amândoi. Simon a devorat-o pe a lui, în vreme ce Joanna abia s-a atins de porţia ei.

- Nu

îţi este foame?

- Nu.

Joanna s-a ridicat, gemând din

cauza durerii din coaste, care încă o supăra. Să plecăm. Vreau

să ştiu o dată
pentru
totdeauna
dacă am
înţeles totul

bine şi am ajuns atât de paranoică, încât vreau să vorbim într-un loc unde să fiu sigură că nu ne ascultă nimeni. Iar după aceea sper că îmi voi putea repune viaţa pe linia de plutire.

Au urcat

dealul încet, Joanna sprijinindu-se de Simon, au trecnt de biserica Haworth şi au mers mai departe, spre câmpurile necultivate din spatele satului.

- Trebuie să mă

aşez, a zis ea gâfâind, lăsându-se pe iarba aspră, apoi s-a întins pe spate şi a încercat să se relaxeze şi să îşi calmeze respiraţia.

Sunt multe care nn se potrivesc, a zis ea după o vreme, dar cred că am prins ideile principale. A inspirat adânc.

Bătrânica mea cea mică cu acele cufere de ceai lucra pentru casa regală. Era o doamnă de onoare, se numea Rose Fitzgerald şi îl cunoscuse şi se îndrăgostise de un actor irlandez pe nume Michael O'Connell. Sau, pe numele pe care i-l cunoaştem noi acum, Sir James Harrison. Relaţia lor a fost clandestină, din cauza originii ei nobile.

Scrisoarea pe care mi-a trimis-o mie era scrisă de ea pentru el, dar dacă am dreptate, funcţiona ca o pistă falsă, pentru că nu era de fapt scrisoarea pe care o căutai tu, nu-i aşa?

- Nu,

Continuă.

- Dar dacă Michael a auzit – când şi-a vizitat familia in Irlanda – că la casa pazei de coastă, din apropiere, locuieşte un gentleman englez care are o aventură cu o fată din zonă şi l-a recunoscut?

- Şi cine era acel gentleman,

Joanna?

- Ciara Deasy mi-a spus. îi văzuse fotografia în ziarul *Irish Times*, în zîua încoronării lui, zece ani mai târziu. Joanna a privit în depărtare. Era ducele de York. Omul care va deveni regele Angliei după abdicarea fratelui său.

- Da,

a încuviinţat Simon din cap. Bravo!

- Michael

descoperă apoi că fata este însărcinată. Până aici am reuşit să ajung. Ai putea să... vrei să umpli spaţiile goale?

De unde ştiai despre scrisoarea pe care o scrisese

Niamh Deasy, care trebuie să fi divulgat aventura secretă dintre ea şi duce? Şi, desigur, sarcina ei. Nu pot decât să bănuiesc că

Michael O’Connell ştia de existenţa ei şi a folosit-o ca armă de şantaj, pentru a-şi apăra familia şi pe el însuşi până a murit? Ar fi provocat un scandal incredibil dacă se afla, mai ales după ce ducele a devenit rege.

- Da. înţelegerea era ca

scrisoarea să ne fie returnată la moartea lui Michael/James

. Când lucrul acesta nu s-a petrecut, a izbucnit panica în

masă.

- Şi de ce nu aţi căutat în casa pazei de coastă, unde a murit Niamh? Nu era cel mai evident loc?

- Une

ori, oamenii nu văd lucrnrile care sunt chiar sub nasul lor, Jo.

Toată lumea a presupus că Mîchael ar fi păstrat scrisoarea cât maî aproape de el. Simon a privit-o cu mândrie în ochi. Bravo!

Vrei să îmi iei locul de muncă?

- Nici într-un milion

de ani, i-a zâmbit ea vlăguită. Ciara mi-a spus că bebeluşul a murit, îţi imaginezi dacă ar fi trăit? în definitiv, era fiul viitorului rege al Angliei! Frate de tată cu regina noastră!

- Da. Simon a făcut o scurtă pauză. îmi

imaginez.

- Şi sărmanei Ciara Deasy i s-a spus că

este nebună. Trebuie să îi scriu, poate chiar să mă duc să o vizitez, să îi spun că scrisoarea nu maî este, că totul s-a sfârşit.

Simon i-a acoperit mâna cu mâna lui şi a strâns-o.

- Mă tem că Ciara a murit în aceeaşi noapte, Jo. De mâna lui Ian.

- Of, Doamne, nu! Joanna a clătinat din

cap, întrebându-se dacă mai poate suporta multe asemenea orori. Este de-a dreptul cutremurător. Un lucru care s-a întâmplat în urmă cu şaptezeci de ani a reuşit să distrugă atâţia oameni.

- Ştiu, aşa este. Dar, după cum ai zis,

dacă s- ar fî aflat, ar fî cauzat un scandal imens, chiar şi după şaptezeci de ani.

- Tot uşi... Joanna a

inspirat adânc, simţindu- şi plămânii obosiţi după ce vorbise atât de mult. Sunt lucruri care nu par corecte. De pildă, de ce l-ar trimite palatul pe ducele de York în

Irlanda după Partiţie? Englezii erau dispreţuiţi acolo, iar fiul unui suveran trebuie să fi constitnit o ţintă principală pentru IRA. De ce nu Elveţia? Sau cel puţin într-un loc cald?

- Nu pot spune cu siguranţă. Poate că era ultimul loc în care s-ar fi gândit cineva să îl caute. Era bolnav şi avea nevoie de timp să se refacă în linişte. Oricum, a oftat Simon, a venit timpul să închizi cartea acum.

- Ceva tot nu îmî

sună bine, a zis Joanna, strivind un smoc de iarbă cu gheata.

Oricum, o să te bucuri să afli că rennnţ în mod oficial. Mă simt atât de... de înverşunată şi de furioasă.

- Ai tot dreptul să

te simţi aşa. Dar vor trece – şi dnrerea, şi furia... într-o zi te vei trezi şi vei constata că nu îţi mai controlează viaţa, a asigurat-o el. Dar am totuşi o veste bună pentru tine. Simon s-a căutat în buzunarul jachetei şi i-a întins o scrisoare.

Haide, deschide-o.

A deschis-o. Scrisoarea era de la editorul ziarului, care se oferea să îi dea înapoi slujba de la biroul de ştiri, alături de Alee, de îndată ce se va simţi destul de bine ca să se întoarcă. L-a privit pe Simon, cu gura deschisă de surprindere.

- Cum ai pus mâna pe scrisoarea asta?

- Mi-a fost dată ca să ţi-o transmit. în mod evident, le-a fost explicată situaţia celor care trebuiau să ştie şi a fost rectificată. Eu, unul, regret că nu te poţi întoarce încununată de glorie, cu dezvăluirea secolului. La urma urmelor, tu ne-ai întrecut şi ai ajuns prima la comoara de la capătul curcubeului. Asta este, să mergem acum. Nu vreau să răceşti. A ajutat- o să se ridice cu grijă şi i-a dat o îmbrăţişare precaută. Mi-a fost dor de tine, ştii. Nu mi-a plăcut deloc când nu am mai fost prieteni.

- Nici mie.

Au coborât

dealul braţ la braţ.

- Simon, vreau să te mai întreb un

ultim lucru despre noaptea aceea.

-Ce?

- Uite, o să sune prosteşte. Ştii că nu cred în lucruri de genul acesta, dar... ai auzit cumva un ţipăt de femeie venind dinspre casă?

- Am auzit. Am crezut că este glasul tău, ca să spun drept. Aşa am ştiut unde eşti.

- Nu eu am ţipat,

dar cred că Ian a auzit şi el ţipătul. Mă ţinea cu capul sub apă şi deodată mi-a dat drumul şi şi-a dus palmele la urechi, ca şi cum auzea ceva insuportabil. Nu ai... văzut chipul unei femei ia una din ferestrele de la etaj, nu-i aşa?

- Nu,

Jo, nu am văzut, i-a spus Simon, zâmbind. Probabil halucinai, scumpa mea.

- Poate, a admis Joanna,

urcând în maşină. A oftat, revăzând în minte chipul femeii la fel de limpede precum cerul senin. Poate.

O oră mai

târziu, Simon a pornit la volanul maşinii din faţa casei, făcându-le un ultim semn de rămas-bnn Joannei şi părinţilor ei.

înainte de a se îndrepta spre casa părinţilor săi, aflată la capătul străzii, trebuia să dea un telefon.

- Domnule? Aici

Warburton.

- Cum a mers?

- A ajuns aproape

cu raţionamentul, dar nu destul de aproape ca să ne panicăm.

- Slavă Domnului! Ai încurajat-o să renunţe la întreaga poveste, da?

- Nici nu a fost nevoie, l-a

asigurat Simon. I-a pus capăt. Deşi mi-a spus ceva ce cred că ar trebui să aflaţi. Ceva ce William Fielding i-a spus lui Zoe

Harrison înainte de a muri.

-Ce?

- Nu

mele complet al emisarului „doamnei” noastre. Cred că aici ne-a scăpat ceva.

- Nu Ia telefon, Warburton. Foloseşte

protocolul obişnuit şi ne vedem mâine-dimineaţă ia birou, la ora nouă.

- Am înţeles, domnule. La revedere.

CAPITOLUL
35

În ziua de dinainte ca Joanna să plece înapoi la Londra, pentru a-şi relua viaţa de unde fusese întreruptă, s-a dus să o vadă pe Dora, bunica ei din partea tatălui, în satul Keighley, din apropiere. Trecută de optzeci de ani, dar foarte ageră la minte, Dora trăia într-un apartament confortabil, dintr-un cartier de locuinţe pentru vârstnici.

în timp ce

era îmbrăţişată şi invitată înăuntru cu mare bucurie şi i se întindea o farfurie mare cu biscuiţi proaspăt scoşi din cuptor, Joanna s-a simţit vinovată că nu o vizita mai des. Dora fusese întotdeauna o prezenţă constantă în viaţa ei, căci până în urmă cu cinci ani locuise la numai şase kilometri de casa unde stătea familia fiului ei. Joanna considerase căsuţa cochetă a bunicii a doua casă a ei, iar pe femeie o a doua mamă.

- Ia spune-mi, tânără domniţă, cum

ai ajuns în spital? i-a zâmbit Dora, turnând ceai în aouă ceşti din porţelan fin. îmi pare tare rău pentru tânărul tău. în ochii ei calzi, căprui, se citea îngrijorarea. Ştii, bunicul tău a murit la treizeci şi doi de ani, în război. Mi-a frânt inima, să ştii.

Joanna i-a oferit explicaţia superficială pe care Simon o învăţase să o dea tuturor celor care întrebau.

- Aşa

mi-a spus şi tatăl tău. Că era să te îneci, a zis Dora, studiind-o pe

Joanna cu ochi inteligenţi.

Dar pe mine nu mă păcăleşti. Eu

îmi amintesc de toate premiile şi cupele pe care le-ai câştigat

1a înot când erai la şcoală, chiar dacă ei nu îşi mai amintesc.

Dora, mi-am zis când am auzit, aici se ascunde ceva. Aşa că ia zi, iubire – a luat o gură de ceai privind-o ţintă pe nepoata ei –, cine a încercat să te înece?

Joanna nu şi-a putut reţine un zâmbet

slab – bunica ei era o bătrână foarte şireată.

- Est

e o poveste foarte lungă, bunico, a murmurat ea înghiţind al doilea biscuit.

- îmi plac poveştile. Cu cât mai lungi, cu atât mai bine, a încurajat-o ea. Din păcate, timp am cu nemiluita zilele astea.

Joanna a cântărit situaţia în minte. Apoi, zicându-şi că nu avea mai mare încredere în nimeni altcineva pe acest pământ şi nerăbdătoare să îşi transpună în cuvinte gândurile încă confuze, a început să vorbească. Dora era ascultătorul perfect. Rareori o întrerupea, oprind-o pe Joanna numai dacă era vreun detaliu pe care îl ratase urechea ei stângă, mai fudulă.

- Asta-i tot, a încheiat Joanna. Mama şi tata nu ştiu nimic, desigur. Nu am vrut să îi îngrijorez.

Dora i-a

prins mâinile între ale sale.

- Ah, scumpo... A clătinat din

cap şi un amestec de furie şi milă i se vedea în ochi. Sunt mândră de tine pentru felul în care ai răzbit. Ce lucru îngrozitor să ţi se întâmple! Şi ce poveste! Cea mai bună poveste pe care am auzit-o de ani întregi. îmi aminteşte de Bletchley

Park^. Am petrecut doi ani acolo, în timpul războiului, am lucrat Ia maşinăriile Morse.

Era o poveste pe

care Joanna o auzise de multe ori. Dacă era să o crezi pe Dora, capacităţile ei de decodificare câştigaseră al Doilea Război

Mondial.

- Trebuie să fi fost o perioadă uimitoare.

- Ce lucruri aş putea să îţi spun, scumpo, despre ce se petrecea în spatele uşilor închise, dar am semnat un Document pentru Secrete Oficiale şi le voi duce cu mine în mormânt. Dar experienţa aceasta m-a făcut să cred că totul este posibil, că omul obişnuit nu află niciodată adevărul nici pe jumătate. Mai vrei ceai?

- îl fac eu.

- Te

ajut.

Cele două au pătruns în bucătăria imaculată.

Joanna a pus apa pe foc, în timp ce Dora a clătit ceainicul sub robinet.

- Şi ce ai de gând să faci? a întrebat-o Dora.

- în legătură cu ce?

- în legătură cu

povestea ta. *Tu* nu ai semnat un Document pentru

Secrete Oficiale. Ai putea da totul în vileag, ca să câştigi un ban frumos.

- Nu am destule dovezi, bunico. în

plus, este un secret pentru care cei din poziţii înalte sunt pregătiţi să ucidă pentru a-l proteja, după cum am aflat pe propria-mi piele. Prea mulţi oameni au murit deja.

- Ce fel de dovezi

ai?

- Scrisoarea pe care mi-a scris-o Rose, o copie foto a scrisorii de dragoste pe care i-a scris-o lui Michael

O’Connefl şi un program teatral de la Hackney Empire care nu pare să aibă multă relevanţă pentru poveste, în afară de faptul că ni-l arată pe James Harrison folosind un alt nume.

- Le ai la tine?

- Da. Sunt în

rucsacul meu, iar noaptea le ţin sub pernă. încă mă uit peste umăr, să văd dacă pândeşte cineva din umbre. Nu îmi mai sunt de folos. Vrei să le adaugi la colecţia ta de suvenire regale?

Colecţia Dorei de vechi fotografii şi tăieturi din ziare, care îi trădau statutul de monarhistă înflăcărată, era motiv de glumă în familie.

- Hai să aruncăm o privire.

Dora s-a întors în camera de zi cu ceainicul, a mai turnat câte o ceaşcă de ceai pentru fiecare şi s-a instalat în fotoliul ei preferat.

- Sunt surprinsă că eşti gata să crezi că unul din regii tăi preaiubiţi a avut o aventură extramaritală, mai ales unul care a fost însurat cu preferata ta dintre toţi membrii familiei regale, a comentat Joanna în timp ce căuta plicul maro în rucsac.

- Bărbaţii, tot

bărbaţi, a replicat Dora. în plus, până de curând, era la ordinea zilei ca regii şi reginele să aibă amante şi amanţi. Este un fapt bine cunoscut că au fost câţiva monarhi a căror paternitate este discutabilă. Ştii, iubito, pe atunci nu existau metode anticoncepţionale. Am avut o prietenă la Bletchley

Park, a cărei mamă a fost servitoare la Windsor. Ce lucruri mi-a spus despre Edward al Vll-lea! A avut o serie întreagă de amante şi, zice ea, le-a lăsat cu burta la gură pe cel puţin două dintre ele.

Mersi, iubire, a zis ea întinzându-se după plic şi scoţând hârtiile dinăuntru. Spune-mi, ce avem aici?

Joanna a

privit-o pe Dora cum studia scrisorile, apoi a desfăcut programul teatral.

- L-am văzut de câteva ori la

teatru pe Sir James. însă aici arată diferit, nu-i aşa? Credeam că era brunet. în imagine este blond.

- Si-a vopsit părul

negru şi şi-a lăsat mustaţă cânii a devenit James Harrison şi şi-a asumat noua identitate.

- De ce? a întrebat Dora, studiind

fotografia pe care Joanna o găsise în podul de la Haycroft

House.

- Aco lo sunt James Harrison, Noël Coward

şi Gertrude Lawrence. După cum sunt îmbrăcaţi, aş zice că sunt la o premieră.

Dora a studiat fotografia cu

atenţie, apoi s-a uitat la poza lui James Harrison din programul teatral.

- Sfinte Dumnezeule! a oftat ea,

clătinând din cap de uimire. Ah, nu, nu este posibil!

- Ce

nu este posibil?

- Omul acela de lângă Noël

Coward cu siguranţă nu este James Harrison. Aşteaptă o clipă aici, o să îţi dovedesc.

Dora s-a ridicat şi a părăsit

camera.

Joanna a auzit cum se deschide un sertar, apoi sunetele scotocirii prin hârtii, după care Dora s-a întors, privind-o triumfătoare. S-a aşezat, a pus pe masă un teanc de hârtii îngălbenite şi i-a făcut semn Joannei să vină mai aproape, l-a arătat fotografia ştearsă, granulată şi apoi pe celelalte. Apoi a pus fotografia Joannei lângă ele.

- Vezi? Este aceeaşi persoană. Nu încape îndoială. Un caz de interpretare eronată, scumpo.

- Dar ...

Joannei i s-a tăiat respiraţia şi i

s-a făcut greaţă încercând să priceapă ce vedea. A arătat spre chipul din program, chipul tânărului

Michael O’Connell.

- Cu siguranţă nu poate fi tot el?

Dora şi-a dat jos ochelarii de pe nas şi a privit-o ţintă.

- Eu

mă îndoiesc că al doilea om în linia moştenirii tronului ar juca într-o piesă la Hackney Empire, tu nu?

- Dar spui că omul de lângă Noël Coward este ducele de

York?

- Compară fotografia aceea cu cele

de aici: în ziua nunţii, în uniformă de ofiţer în marină, în ziua încoronării..., a zis Dora, împungând pozele cu degetul. îţi spun, el este.

- Dar fotografia lui Michael

O’Connell din programul teatral... Adică, arată la fel.

- Par că am vedea dublu, nu? Ah, ţi-am mai adus să vezi ceva.

Dora a scos o altă tăietură de ziar. Mi s-a părut ciudat când ai zis că un „oaspete” a sosit în Irlanda la începutul lui ianuarie 1926.

Vezi, aici se spune că ducele şi ducesa erau într-o vizită la catedrala din York în ianuarie 1926. Părinţii mei erau în mulţimea adunată să îi ovaţioneze. De asta mă îndoiesc că ducele ar fi fost în sudul Irlandei în acelaşi timp, pe vremea aceea călătoria dura foarte mult timp. Şi, în plus, ducesa era însărcinată în şase luni cu primul lor copil. După câte ştiu eu, cei doi nu au părăsit ţărmurile Angliei până la turneul din Australia, în anul următor.

Joanna şi-a dus mâinile la

cap, în timp ce creierul încerca să calculeze toate posibilităţile.

- Deci... atunci, bărbatul din Irlanda nu putea fi ducele de York?

- Ştii, a zis Dora

încetişor, în zilele acelea o mulţime de oameni faimoşi foloseau dubluri. Monty— era recunoscut pentru asta, la fel şi Hitler. De asta nu l-au putut prinde. Nu ar fi ştiut niciodată dacă îl omorâseră pe adevăratul Hitler.

- Vrei

să spui că Michael O'Connell ar fi fost folosit ca dublură pentru ducele de York? Dar de ce?

- Habar nu am.

Sănătatea ducelui nu a fost niciodată bună. Era bolnăvicios şi în copilărie. Şi a suferit mereu de bâlbâiala aceea îngrozitoare. Şi de atacuri de bronşită, toată viaţa.

- Sig

ur ar fi remarcat cineva? Toate fotografiile acelea din ziare...

- Calitatea imaginilor nu se compară cu

cea de astăzi, draga mea. Nu erau teleobiectivele acestea moderne care ţi se bagă sub nas şi nici televiziune nu era. Îi vedeai pe membrii familiei regale de la distanţă, dacă aveai noroc, sau îi auzeai la radio. Mă gândesc că dacă aveau un motiv să folosească o dublură – să zicem că ducele era bolnav şi nu voia ca ţara să afle le-ar fi fost uşor sa o facă.

- Bin

e, bine, a zis Joanna încercând să înmagazineze aceste noi

informaţii.
Dar dacă a fost aşa, iar Michael O'Connell era

folosit ca dublură a ducelui de York, de ce toată agitaţia asta?

- Nu mă întreba pe mine, dragă. Tu eşti

jurnalistul de investigaţii.

- lisu se! a clătinat Joanna din

cap, de frustrare. Credem că i-am dat de cap poveştii, dar dacă ceea ce ai remarcat este adevărat, atunci m-am întors la zero.

De ce au murit atâţia oameni? Şi ce Dumnezeu se găsea în scrisoarea aceea pe care erau atât de disperaţi să pună mâna?

S-a holbat în gol, simţindu-şi inima bătând mai tare. Dacă...

dacă ai dreptate, Simon m-a tras pe sfoară.

- Poa

te a fost mai bine aşa, decât să te tragă până la gât în mocirlă, a zis Dora înţeleaptă. Simon este un adevărat bărbat din Yorkshire, iar tu îi eşti ca o soră. Orice a făcut, a făcut-o pentru a te proteja.

- Greşeşti. Poate că Simou ţine la

mine, dar am înţeles cui îi este loial în ultimele câteva săptămâni.

Of, bunico! Sunt atât de confuză, am crezut că s-a sfârşit totul, că poate pot da totul uitării şi pot sa îmi văd de viaţa

mea.

- Dar signr că poţi, scumpa mea. Tot ce am făcut noi a fost să remarcăm o asemănare între un tânăr şi altul...

- Ase mănare? În fotografiile acelea, oricui i- ar ii greu să găsească vreo diferenţă între ei. Este prea mare

coincidenţa.
Va trebui să mă întorc la Londra şi să regândesc

totul. Pot să împrumut articolele tale?

- Cu

plăcere, atâta vreme cât mi le aduci înapoi.

- Mul

ţumesc.

Joanna a adunat tăieturile şi le-a băgat în rucsac.

- Să îmi spui ce se întâmplă mai departe, scumpo. Instinctul îmi spune că acum eşti pe drumul bun.

- Aşa să îmi ajute Dumnezeu, am aceeaşi senzaţie. A sărutat-o afectuoasă pe Dora. Poate par melodramatic ă, dar te rog, nu spune nimănui nici o *vorbuliţâ* despre ce am vorbit astăzi, bunico. Oamenii implicaţi în povestea asta au obiceiul odios de a păţi lucruri rele.

- Nu spun, deşi

babele care locuiesc pe aici sunt atât de senile, că nu îşi amintesc nici ce zi este, ce să mai spunem de o astfel de poveste, a chicotit Dora.

- Închid eu uşa după mine.

- Da. Ai grijă, Joanna! Şi, orice ai spune, dacă este să ai încredere în cineva, ai încredere în Simon.

Joanna şi-a

luat la revedere de la ea din hol, a deschis uşa şi s-a îndreptat spre maşină, îndepărtându-se de casa bunicii, şi-a zis în gând că

poate Dora o
îndreptase
spre adevăr
rară să vrea,
dar ultimul ei

sfat, în legătură cu Simon, era cât se poate de greşit.

Moşie aflată în localitatea Bletchley, din Buckinghamshire, Anglia. în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, a fost sediul principalei organizaţii de criptanaliză a Regatului Unit.

Feldmareşal britanic, unul dintre principalii comandanţi militari britanici din timpul celui de-al Doilea Război

Mondial
CAPITOLUL
36

Când Simon a ajuns înapoi la birou, a remarcat un vag iz de parfum scump care plutea în jurul fostului birou al lui Ian, în vreme ce scrumierele prea pline şi cănile de cafea pe jumătate goale fuseseră înlocuite de o orhidee în ghiveci. O geantă

Chanel, cu un lanţ elegant, atârna pe spatele unui scaun.

- Cine este noul coleg? l-a întrebat Simon pe

Richard, responsabilul cu gestionarea sistemului de birou şi bârfitorul-şef.

- Monica Burrows, a zis Richard, ridicând o sprânceană. Este detaşată de la CIA.

- Înţeleg.

Simon s-a aşezat la birou şi a deschis computerul, ca să îşi verifice e-mailurile. Nu mai fusese la muncă de peste o luna.

S-a uitat spre biroul lui lan şi l-au asaltat o mulţime de emoţii contradictorii. O vină sfâşietoare pentru ca *el* era cel care pusese capăt vieţii lui Ian...

Nu existau cuvinte care să îi descrie

sentimentele, nu putea spune nimic care să explice ce simţea. El era propriul său judecător şi juriu – niciodată judecat pe faţă pentru crima sa, dar nici iertat şi nici condamnat, într-un purgatoriu moral pentru tot restul vieţii. Şi îndoindu-se tot mai mult că aceasta era cariera potrivită lui.

Simon şi-a curmat gândurile. Nu era vina

Monicăi că i se dăduse biroul nnui om care nu mai exista...

„Viaţa omului este ca o găleată de apă. Iei o cană din ea şi dă pe dinafară”, îi spusese cineva odată.

Oprindu-se din reveria lui,

s-a uitat la ceas şi şi-a dat seama că nu mai avea decât cincisprezece minute înainte de a se prezenta la raport.

- Bună, a zis o voce necunoscută care venea din spate.

Simon s-a întors şi a văzut o brunetă înaltă, într-o jachetă bine croită şi fustă. Femeia arăta imaculat – ca ieşită de la coafor. I-a întins o mână.

- Monica Burrows, mă bucur să te cunosc.

- Simon Warburton.

Simon a dat mâna cu ea, remarcând că

zâmbetul îi era călduros, dar ochii verzi, perfect machiaţi, erau reci.

- Se pare că suntem vecini de birou, a

tors ea aşezându-se şi încrucişându-şi picioarele slabe şi lungi.

Poate îmi arăţi cum merg treburile pe aici,

- Sig

ur, dar mă tem că acum tocmai plecam.

Simon s-a

ridicat, i-a făcut un semn din cap, apoi s-a îndreptat spre

uşă.

- Ne mai vedem pe aici, a auzit-o spunând când

a împins uşa,
- „Viaţa merge mai departe”, şi-a zis Simon

când a ieşit din lift la ultimul etaj şi a traversat coridorul acoperit cu un covor gros. Chiar şi atunci când nu mai merge, a

murmurat
apropiindu-se
de
recepţionera
care stătea

singură, cu spatele drept, la biroul aflat la ultimul etaj.

Lumina

soarelui de dimineaţă se revărsa înăuntru prin ferestrele înalte. Intrând în încăpere, Simon s-a gândit ce plăpând arăta omul acesta, căruia lumina puternică îi accentua ridurile adânc gravate pe chip.

- Bună dimineaţa, domnule, a zis

Simon,
apropiindu-se
de biroul lui,
  - Ia
loc,

Warburton. înainte de altceva, ai mai aflat ceva despre agenţia aceea privată de detectivi pe care a angajat-o

James Harrison?

- Individul pe care l-am

intervievat mi-a spus că James Harrison îl angajase să afle ce se întâmplase cu Niamh Deasy cu ani în urmă în Irlanda.

- Vinovăţie, în ultima parte a vieţii, a oftat bătrânul.

Presupun că nu au descoperit nimic?

- Nu

mai că ea şi copilul au murit la naştere, domnule.

- Cel puţin pot sta liniştit că serviciile de securitate britanice au reuşit sa îşi acopere urmele în *acel* caz. Iar situaţia cu Marcus Harrison a fost rezolvată, după câte înţeleg?

- Da, a fost raportat drept un accident la vânătoare şi mă îndoiesc că va mai investiga cineva, înmormântare a a fost luna trecută,

- Bine. Acum,

numele acesta pe care ţi l-a dat domnişoara Haslam este

interesant,
foarte
interesant.
întotdeauna
m-am întrebat

cine este „doamna” noastră însărcinată să livreze afurisitele de scrisori.

Desigur, ar fi trebuit să mă gândesc la ea cu multă vreme în urmă. Într-adevăr, era o prietenă apropiată a „doamnei” noastre, deşi, dacă nu m-a lăsat memoria, plecase ca să se căsătorească la momentul când s-au petrecut toate acestea. Am pus nişte oameni pe urmele ei, dar probabil a murit deja.

- Probabil,

domnule, dar la momentul acesta orice fir merită investigat,

- Am luat la mână fiecare nenorocită de hârtiuţă din podul acela. Ţi-a venit în minte altă ascunzătoare, Warburton?

- Mă tem că nu, deşi încep să mă întreb dacă nu cumva a distrus scrisoarea, poate pur şi simplu nu mai există. Mi se pare evident că familia Harrison nu ştie nimic despre trecutul lui Sir James.

- Uite cât de mult

s-a apropiat fata asta, Haslam, de adevăr. Am avut noroc că aventura irlandeză a lui Harrison s-a dovedit o perdea de ceaţă perfectă. Bătrânul a oftat din nou. Dar sunt sigur că a păstrat nenorocita aia de scrisoare şi nu mă pot odihni până ce nu va fi găsită şi distrusa. Ascultă-mă pe mine, dacă nu punem mâna pe ea, altcineva o va face.

- Da, domnule.

- Cum nu par să mai fie multe alte opţiuni, te trimit înapoi pe lângă Zoe Harrison. Palatul este încă în stare de agitaţie în legătură cu situaţia de acum. Alteţa Sa se opune la toate încercările de a-i fi băgate minţile în cap. Vor fi nevoiţi să joace cum cântă el deocamdată, sperând că relaţia se va stinge de la sine.

Simon şi-a studiat mâinile, simţind cum i se strânge inima.

- Da, domnule.

- Mai

insistă ca el şi domnişoara Harrison să fie văzuţi împreună în public în mod oficial. Palatul a căzut de acord cu participarea lor la o premieră de film peste câteva săptămâni.

Este nerăbdător să o mute, dar ei se opun. A fost plecată într-o scurtă vacanţă cu fiul ei în ultima săptămână, dar i s-a spus că vei reveni în Welbeck Street luni dimineaţă.

- Da,

domnule. Un ultim lucru: Monica Burrows de la CIA – Jenkins mi-a spus că va lucra alături de noi. Presupun că nu ştie nimic?

- Absolut nimic. Eu, unul, dezaprob întovărăşirea cu alte agenţii secrete, dezvăluirea metodelor şi schimburile de experienţă. Jenkins o va pune să facă muncă de supraveghere, să petreacă timp cu alţi membri ai departamentului, să stea pe lângă ei, genul acesta de treburi. îţi mulţumesc, Warburton, Vorbim mâine, la ora obişnuită.

Simon a părăsit biroul

gândindu-se cât de obosit părea bătrânul. Dar era de înţeles, căci dusese secretul în spinare de unul singur vreme de mulţi ani. Povara era destul de mare încât să vlăguiască până şi cea mai puternică constituţie.

Pe *el* îl vlăguia, fără

nici o îndoială.

*

- Joanna!

O pereche

de braţe groase şi păroase au prins-o de umeri şi au strâns-o într-o îmbrăţişare puternică,

- Bună, Alee, a zis

ea, surprinsă de manifestarea de afecţiune.

El a lăsat

braţele în jos şi s-a dat înapoi, ca să o privească.

- Cu

m te simţi, scumpo?

- Bine.

- Nu

arăţi bine, fato. Eşti piele şi os. Sigur te simţi bine?

- Da.

Serios, Alee, nu vreau decât să îmi văd de muncă, să încerc să uit tot ce s-a întâmplat în ultimele câteva săptămâni.

- Bine, atunci ne vedem la un sendviş la local, la ora unu. Sunt câteva lucruri cu care trebuie să te pun la curent.

Nişte,,. schimbări care s-au petrecut de când ai plecat.

Haide, du-te la biroul tău şi citeşte-ţi e-mailurile.

I-a făcut

semn cu ochiul, apoi s-a întors la biroul lui.

Joanna a

traversat încăperea, inspirând mirosul de aer stătut. Oricât de multe afişe cu FUMATUL INTERZIS punea administraţia,

un nor de fum
de ţigară
plutea
permanent
deasupra

birourilor din departamentul de ştiri. Fericită că scaunul lui

Alice, de alături, era gol – voia să se instaleze fără un torent de întrebări –, Joanna s-a aşezat şi a deschis calculatorul.

S-a uitat la ecran fără să vadă nimic, căci gândurile ei continuau să treacă în revistă faptele proaspăt aflate. De când se întâlnise cu Dora, continuase să compare fotografii ale tânărului duce cu cea a lui Michael O'Connell din programul teatral. Diferenţele dintre cei doi bărbaţi erau aproape inexistente.

Preluând ideea „dublurii” sugerate de

Dora, Joanna a schiţat liniile probabilei poveşti: un tânăr actor, foarte asemănător ca înfăţişare şi vârstă cu ducele de

York, a ajuns să joace rolul vieţii lui. La timpul acela, ducele nu putea fi în Irlanda, din cauza angajamentelor oficiale şi a faptului că soţia sa era însărcinată, aşa că cel care stătuse în clădirea pazei de coastă *trebuie* să fi fost Michael O'Connell.

Prin urmare, Michael O’Connell a fost cel care a avut o aventură cu Niamh Deasy, Sărmana Ciara a văzut fotografia de la încoronarea ducelui de York pe prima pagină a ziarului *Irish*

Times zece ani mai târziu şi, uşor de înţeles de ce, a crezut că *ei* era cel care stătuse în casa din golf, care avusese o aventură cu sora ei moartă. Iar scrisoarea, şi-a zis Joanna tristă, ascunsă atâta amar de vreme sub podelele casei, probabil nu conţinuse decât ultimele cuvinte triste ale unei femei aflate pe moarte pentru Michael, bărbatul pe care il iubea.

Dacă aşa stăteau lucrurile, de

ce îşi schimbase identitatea Michael OConnell? Ce ştia, de ajunsese să deţină o casă de dimensiunea celei din Welbeck Street, bani, o soţie care făcea parte din aristocraţie şi un succes imens ca actor? Şi ce era cu scrisoarea de dragoste pentru „Siam”, de la doamna cea misterioasă – scrisoarea de la care pornise căutarea ei? O scrisese Rose, aşa cum crezuse până atunci, sau altcineva...?

Joanna a oftat de frustrare. La urma urmelor, în ciuda asemănării incredibile dintre cei doi bărbaţi, nu avea nici o urmă de dovadă,

Joanna a privit în jur,

încercând să revină la realitate. Exista riscul ca dacă lăsa pe cineva să bănuiască că era încă „interesata de această poveste, vor porni pe urmele ei imediat. O lăsaseră să se întoarcă la viaţa ei dinainte numai pentru că ştiau că nu mai reprezintă un pericol, întrebarea cea mare era dacă avea puterea şi curajul de a continua să caute adevărul. Chiar dacă nu

avea
răspunsuri
clare,
instinctul îi
spunea că se

află periculos de aproape de a descâlci iţele, în ciuda protestelor sale, Alee a tras-o după el până la localul din apropiere la ora unu fix, grăbit să audă toată povestea,

- Hai,

zi-mi tot, a îndemnat-o el, privind-o peste marginea halbei de bere.

- Nu am nimic de zis, a spus

Joanna, Au fost câţiva vânători de raţe sălbatice, iar eu şi

Marcus ne-am nimerit în calea lor. El a fost împuşcat. Eu am fugit la auzul împuşcăturilor şi am căzut în estuar, apoi m-a tras curentul în larg şi aproape m-am înecat, a repetat ea povestea ca pe o mantră.

- Vânători de raţe sălbatice! a

pufnit Alee, Pentru numele lui Dumnezeu, Jo! Cu *mine* vorbeşti. Ce anume ai găsit atât de important, încât ai ajuns să te lupţi pentru viaţa ta? Iar Marcus să şi-o piardă pe a lui?

- Nim

ic, Alee, crede-mă, a zis ea obosită. Toate căutările mele au fost în zadar. în ceea ce mă priveşte, capitolul acesta s-a închis. Am primit înapoi slujba pe care o iubesc şi am de gând să mă ocup de bârfele despre supermodele şi vedete din

serialele TV,
decât sa mă
las ispitita de
conspiraţii
fantastice,

hrănite de batrânici simpatice.

- Has lam, nu te

pricepi deloc să minţi, dar înţeleg că cei de sus şi-au făcut bine treaba şi te-au speriat cum trebuie. Păcat, pentru că am făcut şi eu nişte investigaţii.

- Nu m-aş deranja dacă aş fi în

locul tău, Alee. Nu duce nicăieri.

- Nu vreau să profit

de poziţia mea superioară, scumpo, dar eu sunt în domeniul acesta de mai multă vreme decât toată viaţa ta şi simt mirosul de scandal de la un kilometru. Vrei să auzi sau nu?

Joanna a

ridicat din umeri nepăsătoare.

- Nu, nu ţin

neapărat.

- Ah, lasă, că eu tot îţi spun. Citeam una dintre autobiografiile lui Sir James al nostru şi ceva mi s-a părut ciudat.

Joanna s-a străduit să pară dezinteresată cât timp Alee vorbea.

- Aminteşte despre cât de

apropiat era Sir James de soţia lui, Grace. Cât de puternică era căsătoria lor şi cât de devastat a fost la moartea ei.

- Da.

Şi?

- Se pare că Grace a murit în Franţa. Ce vreau să spun este că dacă iubirea vieţii tale a murit în străinătate, cu siguranţă ai vrea să îi aduci trupul înapoi şi să îl îngropi în pământul ţării, nu? Ca într-o bună zi să fiţi alături pentru

eternitate.
Dar noi ştim ca Sir Jim este înmormântat în Dorset.

Singur, a adăugat el.

- Poate. Marcus cu siguranţă a

fost adus acasă din Irlanda, a spus Joanna şi a înghiţit în sec. Dar eu eram prea bolnavă ca să merg la înmormântare

.

- îmi pare rău să aud asta, scumpo. Dar

îmi dai dreptate. Aşa că de ce nu a făcut şi Sir James acelaşi lucru cu soţia lui? Poate că nu a murit?

- Nu ştiu. Poţi să

îmi comanzi sendvişul? Mor de foame.

- Sigur. Cu brânză?

- Bine.

Alee a strigat peste agitaţia

zgomotoasă pentru a comanda sendvişul şi alte două băuturi.

- Ori cum, ar avea peste nouăzeci de

ani acum, aşa că şansele de a fi în viaţă sau *compos mentis* sunt infime.

- Chiar crezi că ar mai fi în viaţă? Că a fost şi ea implicată în această poveste?

- S-ar putea,]o, s-ar

putea.

Alee a sorbit din halbă.

- Ale e, ce spui este

foarte interesant, dar aşa cum am mai spus, eu am ajuns la capătul liniei.

- Ce să zic, tu hotărăşti, scumpo.

- în plus, cum poţi găsi pe cineva care se presupune ca ar fi mort de aproape şaizeci de ani?

- Ei, asta, Jo, ţine

de secretele meseriei. Există întotdeauna o cale de a-i depista pe cei pe care îi cauţi, dacă ştii să îl formulezi corect.

- Ce să formulezi corect?

- Un anunţ mortuar

plasat în ziar. Toţi moşii şi toate babele le citesc, ca să vadă dacă a

mai dat colţul vreunul dintre cunoscuţi.
Haide, Jo, mănâncă-ţi

sendvişul. Mi se pare că ai avea nevoie să mai pui câteva kilograme pe

tine.

Joanna a intrat în apartamentul

ei în seara aceea complet epuizată şi s-a grăbit să îşi pregătească o baie. Venind din aerul curat din Yorkshire, simţea ca

Londra – şi ea însăşi – era murdară. Odată spălată şi îmbrăcată într-un halat de casă şi papuci pufoşi, s-a aşezat pe canapeaua din camera de zi. Se întreba dacă nu cumva se întorsese prea devreme – măcar în Yorkshire se simţise în siguranţă şi niciodată singura, cum se simţea acum.

întinzându-se după teancul de scrisori adunate cât timp fusese plecată, a început să le deschidă. Era una drăguţă de la Zoe

Harrison, care îi ura bun venit înapoi la Londra şi o ruga să o sune, ca să iasă împreună la masă. Mai era şi un număr înfiorător de facturi neplătite, iar Joanna s-a bucurat că îşi recăpătase locul de muncă. în timp ce împărţea teancul în două teancuri mai mici – importante şi de aruncat –

un plic alb şi subţire a alunecat pe podea. L-a ridicat şi, văzând că era un bilet scris de mână pe care era numele ei, l-a deschis.

Dragă Jo,
Te rog să nu rupi

încă
această
scrisoare.
M-am
purtat ca

un nemernic, ştiu. Nu m-am urât niciodată

mai mult
decât în
clipa când
am văzut
cât de

rănită şi de supărată erai.

Mi-am petrecut

toată viaţa învinuindu-i pe alţii pentru problemele

mele şi îmi dau seama acum că sunt un laş. Sunt

un laş
pentru că
nu ţi-am
spus
despre

bani. Nu te-am meritat nici o clipă.

Din momentul în care te-am văzut în

restaurant al acela, mi-am dat seama că pe tine te *vreau. Că eşti o persoană aparte şi diferită. Că* *eşti o femeie incredibilă şi că puterea şi*

curajul tău
mă fac să
mă simt o
creatură
patetică.

Ştiu că probabil clatini din cap citind aceste

cuvinte –
dacă nu ai
aruncat
deja
scrisoarea

la gunoi. Nu am darul vorbirii şi nici nu *sunt cel mai romantic bărbat, dar îmi*

deschid inima în faţa ta. Este adevărat.

Joanna Haslam, te iubesc. Nu pot face nimic *pentru a schimba trecutul. Dar sper că pot* *schimba viitorul.*

Dacă poţi găsi puterea de

a mă iertа, vreau să fiu un om mai bun pentru *tine. Şi să îţi arăt cefei de om pot fi.*

încă o dată, te iubesc.

Marcus.

P.S. Nu

eu am spus
ziarelor
despre
Zoe,
apropo.

Este sora mea. Nu i-aş face niciodată aşa ceva.

- Ah, Doamne, ah, Doamne, Marcus... Din ochii Joannei au izbucnit lacrimi. Mi-ai arătat, dragul meu, *mi-ai arătatl* A plâns o vreme, căci finalitatea groaznică a morţii – faptul că nu îi va putea mulţumi niciodată pentru ce a făcut pentru ea – a izbit- o în timp ce recitea cuvintele pe care i le scrisese. Şi-a dat seama că, în ciuda defectelor lui, nu fusese niciodată iubită atât de mult cum fusese iubită de Marcus. Iar acum el nu mai era.

- Nu sunt nici puternică, nici curajoasă, a

murmurat ea.

A intrat în dormitor şi a căutat în rucsac somniferele pe care i le prescrisese doctorul la ieşirea din spital. În seara asta va avea nevoie de ele.

Scoţând

vechile tăieturi din ziare şi dosarul ei cu „dovezi”

Joanna s-a urcat în pat şi s-a uitat peste teancul din poală. Din nou s-a simţit tentată să compare fotografiile şi din nou mintea ei a început să caute răspunsuri.

- Ace

sta a fost bunicul *tău,* Marcus, a şoptit ea înspre camera goală în timp ce înghiţea o pastilă şi încerca să îşi găsească o poziţie comodă pe salteaua cea nouă. Cine a rost? a întrebat în eter.

O oră mai târziu, încă neputând să

adoarmă, în ciuda pastilei, Joanna s-a ridicat în capul oaselor.

Fără îndoială... *fără îndoială* i-o datora lui Marcus, care îşi pierduse viaţa în această investigaţie, să afle răspunsul.

Urmând sfatul lui Alee despre anunţul

mortuar în ziar, Joanna s-a apucat de lucru la calculator. A găsît peste o duzină de ziare naţionale franceze, plus multe ziare locale. A hotărât să înceapă cu *Le Monde* şi *The*

Times, pe care, fiind de origine englezească, Grace l-ar

putea
cumpăra
pentru a n la
curent cu ce
se întâmplă în

ţara ei. Dacă nu primea nici o veste în urma anunţurilor

plasate în
acestea, va
avansa la
următoarele
două şi aşa

mai departe, în definitiv, nu exista nici o garanţie că Grace locuia încă în Franţa. Putea foarte uşor să plece la scurtă vreme după

„moartea” ei născocită, în urmă cu toţi acei ani.

Dar cum să

formuleze anunţul astfel încât Grace să înţeleagă că nu era nici un pericol să iasă din ascunzătoare? Şi în acelaşi timp să nu atragă atenţia nici unui om care ar putea să o pândească?

Joanna a rămas aşezată cu picioarele încrucişate pe pat până târziu, în noapte, teancul de hârtii aruncate – pe care ştia bine că trebuia să le ardă înainte de venirea dimineţii –

crescând pe măsură ce îşi frământa mintea ca să găsească cuvintele potrivite.

În timp ce apăreau zorii, Joanna a scris mesajul pe calculator, apoi l-a şters imediat ce l-a tipărit. Când a ajuns la muncă, a folosit faxul pentru a-l trimite, cu un bilet pentru ambele ziare în care cerea să fie publicat cât mai

curând
posibil.
Anunţurile
nrmau să
apară peste

doua zile. Era puţin probabil, o ştia prea bine, şi tot ce mai putea face acum era să aştepte.

La ora

prânzului, se afla în biblioteca locală din Hornton

Street, la muncă, în faţa unei mese pline de cărţi despre istoria familiei regale. Studia o altă fotografie cu tânărul duce de York şi mireasa lui. Apoi, coborându-şi privirea, a remarcat un inel pe mâna lui stângă. Deşi era ascuns parţial în umbră, forma şi însemnele i se păreau cunoscute.

Joanna a închis ochii, căutând în memorie. Unde văzuse acel inel? înjurând cu voce tare pentru că nu îşi amintea, Joanna s-a uitat la ceas şi şi-a dat seama că pauza de prânz se încheiase.

La ora patru, în timp ce bea o cana de ceai, a lovit cu pumnul în birou, euforică.

- Sigur că da!

A ridicat receptorul şi a format numărul lui Zoe.

- Cum îţi este? a întrebat Zoe, care a deschis uşa casei din

Welbeck Street în seara aceea, a verificat rapid strada, apoi i-a făcut semn Joannei să intre şi i-a dat o îmbrăţişare călduroasă.

- Sunt... bine.

- Eşti sigură? Pari foarte slabă,

Jo.

- Da, aşa cred. Tu ce faci?

- Da,

vezi.... ştii tu, ca întotdeauna. Ceai? Cafea? Vin? Eu aleg

ultima
variantă, că
tot a
apus soarele.
- Vre

au şi eu, a zis Joanna urmând-o pe Zoe în bucătărie.

Zoe a apucat o sticlă pe jumătate goală şi a turnat vin în două pahare, neatentă.

- Nici tu nu arăţi foarte bine, a

zis Joanna.

- Ca să fiu cinstită, mă simt îngrozitor.

- Şi eu la fel.

- Noroc!

Au ciocnit

paharele şi s-au aşezat la masa din bucătărie.

- Cu

m a fost întoarcerea la Londra? a întrebat-o Zoe.

- Grea, a recunoscut Joanna. Şi am mai şi găsit asta între scrisori aseară, a zis ea încet, întinzându-i scrisoarea lui Zoe. Este de la Marcus. Probabil mî-a scris-o după cearta noastră... Vezi, am crezut că... m-am gândit că ai vrea să o citeşti.

- Mulţumesc. Zoe a deschis plicul.

Joanna a privit-o cât timp a citit-o şi a văzut lacrimile care sclipeau în ochii ei albaştri. Mulţumesc că mi-ai arătat-o,

a zis ea, luând-o de mână pe Joanna.
înseamnă mult

pentru mine că Marcus te iubea atât de mult. Nu am crezut că va avea vreodată parte de o asemenea iubire, chiar dacă nu a fost decât pentru un răstimp scurt.

- Regret că nu am

crezut că mă iubea, dar mi-a fost greu, dat fiind comportament ul lui şi reputaţia pe care o avea. Mai avuseserăm o ceartă. Mă simt îngrozitor. L-am acuzat că v-a vândut pe tine şi pe Art ziarelor.

Cel puţin era o jumătate de adevăr.

- înţeleg. Eu am crezut că tu ai fost, dar Simon a jurat că nu ar fi posibil.

- Ce frumos din partea lui.

Oricum, după cum s-a dovedit, nu a fost nici unul dintre noi.

- Atunci cine?

- Cine ştie? Vreun vecin, care l-a

văzut pe Art intrând şi ieşind din casă?
Doamne, Zoe!

îmi este atât de ruşine că l-am acuzat pe Marcus.

- Cel

puţin v-aţi împăcat în Irlanda.

- Da, aşa este, a

minţit Joanna, urând faptul că nu va putea să îi spună niciodată surorii lui că Marcus îi salvase viaţa. Şi îmi este teribil de dor de el.

- Şi mie. Chiar dacă era enervant, şi

mândru, şi groaznic când venea vorba de bani, era plin de *pasiune.* Şi viu. Hai să schimbăm subiectul, înainte să ne apuce plânsul din nou. Ai zis că vrei să vezi inelul lui William

Fielding?

-Da.

Zoe a băgat mâna în geantă, a scos

o cutiuţă din piele şi i-a întins-o Joannei, care a deschis- o şi a studiat inelul dinăuntru.

- Ei bine? Este cel

pe care ziceai mai devreme, la telefon, că l-ai văzut în catalog? O bijuterie de familie din Rusia ţaristă? Un inel nepreţuit furat direct de pe degetul unui arhiepiscop omorât în timpul Reformei?

- Nu sunt foarte sigură, dar s-ar putea să fie extrem de valoros... Mă laşi să îl împrumut câteva zile, ca să verific dacă este acelaşi? Promit să nu îl scap din vedere.

- Sigur că da. Oricum, nu îl pot păstra, căci nu este al meu. Sărmanul William nu mai avea rude în viaţă. Am întrebat la înmormântare , dar toţi cei prezenţi erau fie vechi prieteni actori, fie alţii care îl ştiau din branşă.

Dacă inelul valorează ceva, mi-ar plăcea ca banii să meargă la Fondul de Ajutorare a Actorilor.

- Est

e o idee foarte frumoasă.

Joanna a închis cutia şi a ascuns-o în

rucsac. Te anunţ de îndată ce descopăr ceva sigur. Şi acum, spune-mi despre prinţul tău.

- Este bine.

Zoe a luat o gură de vin.

- Nu mai „bine”? Nu este un

cuvânt potrivit pentru a descrie iubirea vieţii tale, relaţia de poveste a deceniului, cea mai...

- Nu l-am văzut în

ultima vreme. Am petrecut vacanţa de Paşte cu Jamie. Este încă tulburat de cele întâmplate şi îl nelinişteşte ideea de a se întoarce la şcoală şi de a fi tachinat în legătură cu mama lui.

- Sărmanul Jamie! îmi pare rău, Zoe, am fost plecată câteva săptămâni, nu mai ştiu ce s-a întâmplat aici.

- A fost necăjit la

şcoală în legătură cu relaţia mea cu Art. Eu nu îi spusesem nimic şi, în timp ce eram plecată în Spania cu Art, a fugit de la şcoală. Simon a fost cel care l-a găsit dormind peste mormântul bunicului meu. Chipul lui Zoe s-a îndulcit. Şi acum sunt uimită că Simon l-a cunoscut destul de bine pe Jamie pentru a-şi da seama unde să îl caute. Este un om bun, Joanna. Jamie îl adoră.

- Dar tu şi Art vă înţelegeţi bine, nu-i aşa?

- Dacă este să fiu sinceră, eram foarte supărată pe el când am plecat din Spania. Nu înţelegea cât de speriată eram şi nici nu părea să îi pese că Jamie a dispărut. Dar când s-a întors la Londra, mi-a trimis un buchet, nu mai contenea cu scuzele pentru insensibilitate a lui şi a promis că în viitor se va asigura că Jamie este mai bine protejat.

- Şi

acum totul este bine din nou?

- Aşa se presupune.

Art mută munţii ca să îi convingă pe părinţii lui să mă accepte.

Dar – Zoe învârtea un deget peste baza paharului de vin – între noi două vorbind, eu încep să îmi pun serios la îndoială sentimentele faţă de el. încerc cu disperare să cred că ceea ce am simţit atât de mult timp este adevărat. Art este tot ce mi-am dorit ani întregi, iar acum, că este al meu... ei bine – Zoe a clătinat din cap –, încep să îi văd defectele.

- Eu,

una, cred că este de înţeles, Zoe. Nimeni nu s-ar putea ridica la nivelul prinţului imaginar din visurile noastre.

- Îmi tot spun şi eu asta, dar adevărul este, Jo, că nu ştiu câte avem în comun. Lucrurile pe care eu le cred haioase lui nu i se par nici pe departe amuzante. De fapt, ca să fiu cinstită, nici nu prea râde. Şi este atât de – Zoe a căutat cuvântul potrivit – rigid. Nu are pic de spontaneitate.

- Dar

sigur asta are mai mult de-a face cu poziţia lui, decât cu personalitatea

?

- Este posibil. Dar ştii cum alături de unii bărbaţi nu simţi ca eşti tu, cea adevărată? Simţi că joci un rol. Că nu te poţi relaxa niciodată?

- Cum să nu. Am

avut o astfel de relaţie timp de cinci ani, deşi mi-am dat seama de adevăr abia când m-a părăsit. Matthew – fostul meu –

nu scotea la suprafaţă partea bună din mine. Nu ne distram

împreună.

- Exact asta este, Jo. Eu şi Art ne petrecem timpul în conversaţii intense despre viitor şi nu ne bucurăm de momentul prezent. Iar eu nu mi-am luat încă inima în dinţi să i-l prezint lui Jamie. Am sentimentul teribil că fiul meu nu o să-l placă. Este atât de... inflexibil. în afară de asta – Zoe a oftat –

mai este şi gândul că voi fi pusă sub observaţie tot restul vieţii.

Că presa îmi va analiza fiecare mişcare, că, oriunde m-aş duce, vor fi camere îndreptate spre mine.

- Sun

t sigură că dacă îl iubeşti pe Art destul de mult, te poate ajuta el să depăşeşti toate astea. *Sentimentele* faţă de el trebuie să ţi le limpezeşti, însă.

- Dragostea învinge orice, adică?

- Exact.

- Ei bine, aceasta este ideea de

bază, cred. Mă simt ca Winnie the Pooh prins în grota

Iepurelui; m-am băgat atât de adânc, că nu ştiu cum voi mai scăpa.

Doamne, în astfel de momente îmi doresc să mai fie în viaţă bunicul. El ar fi avut nişte vorbe înţelepte de spus pe acest subiect.

- Eraţi foarte apropiaţi, nu?

- Abs

olut. îmi pare rău că nu l-ai cunoscut, Jo. L-ai fi iubit, şi el te-ar fi iubit pe tine. Adora femeile hotărâte.

- Bunica ta era o

femeie hotărâtă? a încercat Joanna.

- Nu

sunt sigură. Ştiu că provenea dintr-o familie englezească bogată. Cei din familia White erau foarte mândri – era o „lady”.

Sigur că şi-a pierdut titlul când s-a măritat cu bunicul meu. O partidă minunată pentru un actor, mai ales unul cu presupuse origini irlandeze.

Joanna a simţit că îi stă

inima în loc.

„Vorbeşte cu Doamna Cavalerului Alb...”

- Numele de fată al lui Grace era White[12]?

- Da.

Era foarte frumoasă... minionă şi elegantă.

- Ca

tine.

- Poate. Poate de asta ţinea James atât de mult la mine. Apropo de soţii moarte, mai am ceva să îţi spun. Mi s-a oferit să joc rolul uneia.

-Ce?

Joanna s-a

sforţat să se concentreze la ce spunea Zoe.

- Par

amount are în plan un remake după *Blithe Spirit*[12], cu un buget de mai multe milioane. Vor să joc rolul Elvirei.

- La

naiba, Zoe, vorbim de Hollywood?

- Chiar aşa, iar

rolul este al meu dacă îl vreau. Au văzut un prim montaj cu

Tess, m-au sunat să vin la o lectură pe text şi apoi l-au contactat pe agentul meu ieri cu o ofertă de-a dreptul obscenă.

- Zoe
, este
fantastic!
Bravo ţie!
Meriţi cu

prisosinţă rolul.

- Ei, haide, Jo, a zis Zoe dându-şi

ochii pe spate. Probabil îşi închipuie că publicul american va veni cu miile să vadă filmul, pentru că joacă în el iubita unui prinţ englez. Nu vreau să fiu cînică, dar nu cred că ar fi existat oferta dacă nu aş fi apărut în toate ziarele americane alături de Art.

- Zoe , nu îţi minimaliza calităţile, a îndemnat-o

Joanna. Eşti o actriţă extrem de talentată. Hollywoodul ar fi sunat în cele din urmă, cu sau fără Arthur.

- Da. Dar nu pot

accepta, nu-i aşa?

- De ce nu?

- Jo,

să fim realiste. Dacă mă căsătoresc cu Art, nu voi mai face decât să mănânc aperitive elegante şi să dau mâna cu diverşi oameni la nesfârşite acţiuni de caritate, asta *dacă* nu reuşesc să o convingă pe una din viitoarele mele rude prin alianţă să îşi facă apariţia.

- Timpurile se schimbă, Zoe,

iar tu ai putea să fii exact ce are nevoie familia regală pentru a-i smulge din trecut şi a-i aduce cu sila în noul mileniu.

Femeile au cariere astăzi. Nimic mai simplu.

- Poa

te, dar nu cariere în care ar putea să îşi scoată hainele sau să se sărute cu actorul din rolul principal.

- Nu îmi amintesc

nici un fel de nuditate în filmul *Bîithe Spirit,* a chicotit

Joanna.

- Nu este, dar înţelegi ce vreau să spun.

Nu, a oftat Zoe, dacă accept să mă căsătoresc cu el, va trebui să îmi iau la revedere de la cariera mea. Adică, uită-te la Grace Kelly.

- Asta era în anii 1950, Zoe! Ai discutat problema cu

Art?

- Ăăă, nu, încă nu.
- Atunci îţi

recomand să o faci. Repede, înainte să şoptească cineva ceva presei.

- Exact ce spun! au scăpărat ochii albaştri ai lui

Zoe. Viaţa mea nu îmi mai aparţine. Sunt fotografiată chiar şi dacă mă duc la magazin să îmi iau o sticlă de lapte.

Oricum, am două săptămâni să mă hotărăsc dacă vreau rolul.

Duminică îl duc pe Jamie înapoi la şcoală şi apoi mă duc în Dorset câteva zile ca să încerc să îmi pun gândurile în ordine.

- Singură?

- Sigur că nu, a zis

Zoe, ridicând o sprânceană. Zilele acelea au trecut de mult. Simon merge cu mine, nu că m-ar deranja prezenţa lui. Este un bucătar excelent. Şi ştie să asculte.

Joanna s-a uitat în ochii

lui Zoe şi a văzut că expresia lor se îndulcise deodată.

- Ştii, cred că totul se reduce la întrebarea dacă îl iubeşti pe Art destul de tare pentru a renunţa la tot pentru el. Dacă viaţa ta ar fi lipsită de sens fără el.

- Ştiu . Aceasta este decizia pe

care trebuie să o iau. Jo, l-ai iubit pe Marcus?

- Cre

d că începeam să mă îndrăgostesc de el, da. Problema a fost că până am început să am încredere în el, să trec cu vederea reputaţia lui şi să cred că avea sentimente adevărate pentru mine, a fost prea târziu. îmi doresc să fi petrecut mai mult timp împreună... era un bărbat aparte.

- Ah,

Jo, a făcut Zoe, întinzând o mână peste masă. Este atât de trist!

Tu l-ai făcut să
arate tot
ce avea mai
bun.
- Ma

făcea să râd, nu lua lucrurile prea în serios, în afară de preţioasele lui filme, desigur. Mă simţeam eu însămi alături de el şi îmi este groaznic de dor de el, a recunoscut Joanna.

Oricum, ar fi mai bine să plec. Am nişte... treabă la birou.

- Bine. îmi pare rău că mi-a trecut prin cap chiar şi pentru un minut că tu ne-ai vândut pe mine şi pe Art la ziar.

- Nu

îţi face griji. Ca să fiu cinstită, chiar şi *eu* m-am gândit *cel* *puţin* un minut că aş putea să o fac! A zâmbit când s-a ridicat şi a sărutat-o pe Zoe. Ştii unde mă găseşti dacă simţi nevoia să stăm de vorbă.

- Ştiu. Şi tu la fel. Vino la

lansarea fondului memorial la sfârşitul săptămânii.

Vorbesc în locul lui Marcus.

Zoe i-a întins o invitaţie de

pe teancul care se afla pe birou.

- Desigur.

- Şi ai vrea să vii la cină săptămâna viitoare, când mă întorc din Dorset? Cred că este timpul ca Art să îi întâlnească pe unii dintre prietenii mei. Aşa poţi să judeci singură. Aş avea nevoie de o a doua opinie.

- Bine. Dă-mi un

telefon în timpul săptămânii. Ai grijă de tine!

Joanna a

ieşit din casă şi, văzând un autobuz tras în staţia de peste drum, s-a strecurat printre maşini şi a sărit în el. A găsit un loc îiber în partea din spate a platformei superioare, s-a aşezat şi a deschis rucsacul. A scos fotografia pe care o studiase cu multă băgare de seamă seara trecută şi apoi a simţit cum îi tremură degetele în timp ce deschide cutia cu inelul.

Nu încăpea

nici o îndoială. Inelul pe care îl ţinea în palmă era identic cu cel pe care îl purtase odată ducele de York pe degetul mic.

Joanna a rămas cu privirea pe geam în timp ce autobuzul înainta încet pe Oxford Street. Era oare dovada de care avea nevoie? Inelul era de ajuns ca să poată demonstra că lucrul pe care îl remarcase cu atâta inocenţă draga ei bunică era adevărat? Că Michael O’Connell fusese folosit ca sosie pentru suferindul duce de York?

Şi mai era ceva...

Ascunzând inelul la loc în cutie şi apoi în rucsacul ei, Joanna a scos scrisoarea de la Rose şi a recitit-o.

Dacă am murit deja,

trebuie să vorbeşti cu Doamna Cavalerului Alb...

James fusese făcut cavaler. Grace, soţia lui, nu era numai o

„lady”, o „doamnă”, ci şi o „White”. Joanna a simţit că i se strânge stomacul. Se părea că Alee intuise perfect.

Alb (în limba engleză în original)

Fantoma, dragostea mea

– Piesă de teatru de comedie scrisă de Noel Coward în

1941

CAPITOLUL
37

S-a auzit soneria de la intrare şi Zoe s-a dus să deschidă. A zâmbit văzând cine era.

- Bună, Simon, a zis Zoe,

ridicându-se pe vârfuri după ce a intrat, pentru a depune un sărut pe obrazul lui. Cât mă bucur să te văd. Ce ai mai făcut?

- Bine. Tu?

- încerc să rezist, a oftat ea în

timp ce Simon se îndrepta spre scări, ducându-şi în mână geanta de voiaj. Lui Jamie i-a părut rău că nu o să te vadă, a adăugat ea, mergând în urma lui pe scări. L-am dus la şcoală ieri. Era atât de agitat, sărmanul de el, că a trebuit să am o discuţie serioasă cu directorul, care a promis să stea cu ochii pe el.

Zoe l-a urmărit pe Simon punându-şi geanta pe pat, apoi a luat felicitarea cu un desen în cariocă, cu doi oameni jucându-se la calculator, şi i-a întins-o lui Simon.

- Est

e de la Jamie, ca să îţi ureze bun venit înapoi. Nu prea l-a plăcut pe cel care te-a înlocuit cât timp ai fost plecat – zicea că nu este la fel de distractiv ca tine.

Simon a zâmbit citind

cuvintele scrise înăuntru.

- Ce drăguţ din

partea lui!

- Instalează-te şi apoi vino jos să bem ceva.

Am pregătit cina, căci îţi rămăsesem datoare.

- Zoe

, nu vreau să îţi stric petrecerea, dar am mâncat deja şi am o grămadă de muncă în seara asta. Este foarte drăguţ din partea ta, dar poate altădată, bine?

Ei i-a pierit zâmbetul de

pe buze.

- Am petrecut toată după-amiaza gătind. Eu... A tăcut, văzându-i chipul împietrit. Ei, lasă. Nu contează.

Simon nu a răspuns, ci şi-a făcut de lucru despachetând puţinele obiecte pe care le avea în geanta de voiaj.

- Te superi dacă mergem în Dorset mâine?

a continuat ea, în liniştea care se lăsase. Am nevoie de timp ca să mă gândesc la ceva. Trebuie să mă întorc la Londra pentru prânzul memorial de joi, dar ne-ar prinde bine o excursie de o zi, nu crezi?

- Sigur. Orice doreşti.

Zoe a avut

puternica senzaţie că prezenţa ei nu era dorită.

- Ei,

te las atunci. Coboară să bei o cafea după ce termini de lucrat.

- Mulţumesc.

Zoe a închis uşa camerei

lui Simon în urma ei, descurajată. A coborât încet scările, înaintând spre aroma îmbietoare care venea din bucătărie. Şi-a turnat un pahar de vin din sticla pe care o alesese mai devreme din colecţia de vinuri vechi din pivniţă şi s-a aşezat la masă. Fusese plină de energie şi entuziasm toată ziua, alergase prin casă dereticând, făcuse cumpărăturile la piaţa din

Berwick Street, de unde luase ingrediente proaspete pentru cină, apoi venise acasă cu braţele pline de flori, ca să aducă primăvara înăuntru.

A gemut, dându-şi

seama pentru prima oară ce se întâmpla. Acţiunile ei de astăzi fuseseră cele ale unei femei tulburate de emoţie la gândul de a-l întâlni seara pe bărbatul pe care u plăcea...

Simon nu a

coborât din camera lui să bea o cafea în seara aceea. Zoe a lăsat aproape toată musacaua şi salata grecească pe farfuria din faţa ei, preferând în schimb să îşi înece amarul în excelenta sticlă de vin.

Art a sunat-o la zece să îi spună că o iubeşte şi că îi este dor de ea, să îi amintească despre faptul că urma să înfrunte prima ieşire publică alături de el şi că ar trebui să facă ceva în legătură cu o rochie – care să nu „dea totul în vileag”, cum s-a exprimat el – ceea ce nu a făcut decât să o enerveze şi mai mult. l-a urat scurt noapte bună şi s-a dus la culcare.

Întinsă în

pat fără somn, s-a mustrat că îşi lăsase imaginaţia să i-o ia razna în legătură cu Simon, la fel cum făcuse cu Art în urmă cu mulţi ani.

Crezuse că lui Simon îi păsa de ea, că simţise prietenie în timpul pe care îl petrecuseră împreună. Dar în seara aceasta fusese rece, distant... o făcuse să priceapă că era acolo pentru a-şi face datoria şi nimic mai mult. Pe obraji i s-au scurs lacrimi de frustrare când a înţeles limpede că nu tânjea să îl aibă alături pe cel care era iubirea vieţii sale, ci pe bărbatul care dormea la numai câţiva metri deasupra ei, în dormitorul de la etaj.

Drumul până în Dorset a doua zi s-a desfăşurat în tăcere absolută. Zoe, mahmură şi încordată, a stat pe scaunul din spate încercând să se concentreze la scenariul filmului *Blithe Spirit* şi la decizia pe care trebuia să o ia.

După ce s-au oprit pentru provizii la supermarketul din Blandford

Forum, au mers la Haycroft House. Simon i-a dus înăuntru valiza şi cumpărătnrile, apoi a întrebat-o scurt dacă mai avea nevoie de ceva şi a dispărut la etaj, în dormitorul lui.

La şapte în seara aceea, în timp ce ea stătea în faţa nnui cotlet de porc cât se poate de banal, acoperit cu sos plin de cocoloaşe, Simon a intrat în bucătărie.

- Te

superi dacă îmi fac o cafea?

- Sigur că nu, a

răspuns ea. Ai un cotlet de porc şi cartofi ţinuţi la cald în cuptor, dacă ii vrei.

- Mulţumesc, Zoe, dar nu ai nici un motiv să gătești pentru mine. Nu este responsabilitatea ta, aşa că pe viitor nu te mai deranja.

- Ei, haide, Simon, şi tu ai gătit pentru mine.

Şi oricum făceam de mâncare pentru mine.

- Bin

e...
mulţumesc.
Iau farfuria sus, dacă nu te superi.

Zoe l-a privit cum a băgat mâna în cuptor şi a scos farfuria.

- Am greşit cn ceva? I-a întrebat ea cu o voce smiorcăita.

-Nu.

- Eşti sigur? Pentru că mi se pare

că încerci să mă eviţi.

El i-a evitat privirea.

- Ba

deloc. îmi dau seama că este oricum dificil să ai în casă un străin care îţi invadează intimitatea, dar să se mai şi vâre în snfletul tău, când tot ce vrei este să petreci câteva clipe singură!

- Dar

tu nu eşti un străin, Simon. Te consider un prieten. După ce ai făcut pentru Jamie... cum aş putea să nu te văd ca pe un prieten?

- Nu mi-am făcut decât datoria, Zoe. Simon a aşezat cana şî farfuria pe o tavă şi s-a îndreptat spre uşă. Ştii unde sunt dacă ai nevoie de mine. Noapte bună!

Apoi uşa bucătăriei s-a

închis în urma lui.

Zoe a împins într-o parte mâncarea

neatinsă şi şi-a lăsat capul pe braţe.

- Datoria, a

murmurat ea tristă.

- Veşti bune.

„Mesagera” noastră este încă în viaţă.

- Aţi găsit-o? a

întrebat
Simon la
telefon,
traversând
camera de la

un capăt la altul.

- Nu, dar am identificat

fosta ei locuinţă. S-a mutat acum câţiva ani, când a murit soţul ei. De atunci au fost trei proprietari, iar cel de acum nu cunoaşte nona ei adresă. Oricum ar fi, cred că îi vom da de urmă până mâine. Şi atunci vom putea să obţinem ceva

rezultate.
Vreau să te duci în Franţa, Warburton. Luăm legătura

de îndată ce o găseşti.

- Am înţeles, domnule.

- Te sun dimineaţă. Noapte bună!

- Dă

fuga în South Bank. Are loc lansarea fondulni memorial instituit de James Harrison, în foaierul Teatrului

Naţional.

- Ştiu, Alee. Mă duceam oricum să o

susţin pe Zoe, a replicat Joanna, crispată.

- Mâi

ne publicăm interviul pe care i l-ai luat lui Marcus Harrison, după anunţul mortuar. Şi cum tu eşti cea care a scris articolul, te poţi ocupa şi de lansare, dacă tot eşti acolo.

- Ale

e, te rog... Aş prefera să mă duc în calitate de prietenă. A...

amândurora.

- Hai de, Jo,

- Ori cum, am

creznt că interviul meu cu Marcus a fost dat la o parte. De ce se publică acum?

- Pentru că, scumpa mea,

familia Harrison a intrat din nou în atenţia presei. O poză cu Zoe în timp ce vorbeşte în locul fratelui ei la lansare va arăta bine pe primele pagini.

- lisuse, Alee! Nu ai pic de inimă?

a clătinat Joanna din cap, în semn de disperare,

- îmi

pare rău, Jo, ştiu că suferi, a îndulcit Alee tonul. Dar sigur nu ai vrea să scrie articolul cineva care nu l-a cunoscut pe Marcus, nu-i aşa? Steve o să vină cu tine ca să facă nişte poze. Ne vedem mai târzin.

Foaierul Teatrului Naţional era

aglomerat până la refuz de jurnalişti şi fotografi, plus o cameră de televizinne.

Era un pnblic imens pentru un eveniment care în mod normal nu ar fi atras decât o mână de reporteri tîneri, vag interesaţi de subiect.

Joanna a apucat nn cocktail de la

un chelner aflat în trecere şi a luat o înghiţitură.

După luna petrecută în Yorkshire, nu era pregătită pentru gloata aceasta de oameni zgomotoşi şi expansivi. L-a văzut pe

Simon în cealaltă parte a foaierului. El a făcut un semn discret de salut din cap,

- Slavă Domnului că eşti aici, i-a

răsnflat o voce în ureche.

S-a întors, surprinsă.

- Nu

mi-am dat seama că o să fie atât de multe persoane, a zis Joanna, după ce i-a dat o îmbrăţişare lui Zoe.

- Nici

eu şi nu cred că a venit cineva de dragul lui Marcus sau al lui James – ci sperând mai degrabă că va apărea ştii-tu-cine, a zis

Zoe, încreţindu-şi nasnl în semn de dezgust. Oricum, eu, una, o fac pentru fratele şi bnnicul meu.

- Sig

ur că da, iar eu pot cel puţin să scriu un articol frumos despre

Marcus şi pasiunea sa pentru fondul memorial.

- îţi

mulţumesc, Jo. Ar fi minunat. Aşteaptă- mă la final şi putem merge să bem ceva.

În timp ce Zoe vorbea cn ceilalţi

membri ai presei, Joanna a cercetat cu atenţie fotografiile lui

Sir James Harrison care fuseseră mărite şi plasate în jurul foaierului, pe panouri. Iată-l în rolul regelui Lear, într-o poza dramatică, cu mâinile întinse spre ceruri şi o coroană grea de aur pe cap.

„Arta imită viaţa sau viaţa imită arta?” s-a întrebat ea.

Printre fotografii era un afiş cu Marcus, Sir

James şi Zoe împreună, probabil cu ocazia unei premiere.

Joanna şi-a înfrânt dorinţa de a-şi trece degetele peste fotografia din care o privea expresia lipsită de griji a Ini Marcus, cu ochii îndreptaţi încrezător spre aparatul foto. A întors capul şi a văzut o femeie atrăgătoare care stătea la numai câţiva metri de ea.

Când li s-an întâlnit privirile, femeia i-a zâmbit şi s-a îndepărtat.

Era ora două când a plecat ultimul jurnalist.

Joanna aştepta tăcntă într-un colţ al foaierulni gol, făcând notiţe despre lansare, din discursul scurt şi emoţional al lui Zoe şi declaraţia de presă care îi fusese trimisă.

- A

fost bine? Abia mi-am ţinut plânsul în timpul discursului, a zis Zoe aşezându-se lângă ea pe nnnl din fotoliile purpnrii.

- A fost perfect. Cred că tu şi fondul

memorial veţi fi în toate ziarele de mâine,

Zoe a dat

ochii peste cap.

- Totul pentru o canză bună,

cel puţin.

Ieşind din clădirea teatrului, Joanna a

remarcat-o pe femeia pe care o văzuse mai devreme citind o

broşură
despre
producţiile
viitoare,
- Cin

e este? a întrebat Joanna în timp ce înaintau prin lumina caldă a soarelui de primăvară pe malul sudic al Tamisei, care sclipea mai jos de ele.

Zoe a întors capul să o vadă.

- O jurnalistă, probabil.

- Nu o recunosc. Şi

puţinii ziarişti pe care îi cunosc poartă costume scumpe, de marcă.

- Faptul că tu îţi petreci viaţa în jeanşi şi pulovere nu înseamnă că pentru alţii moda nu este o prioritate, a tachinat-o Zoe, Haide, să mergem să bem ceva.

Luându-se

de braţ, au înaintat de-a lungul fluviului şi s-au oprit la un bar specializat în vinuri. Zoe s-a întors spre Simon, care aştepta la câţiva metri în urma lor.

- Discuţii între fete. Nu

durează mnlt.

- Aşt ept aici, a arătat el spre o masă când au intrat.

- Uau, a murmurat Joanna când s-au aşezat la o masă şi au comandat donă pahare de vin. Deşi este Simon, m-ar aduce în pragul nebuniei ideea că cineva stă pe urmele

mele tot timpul.

- Vezi ce vreau să spun?

Zoe a luat un meniu şi s-a ascuns în spatele lui.

Joanna a

văzut că toţi ochii din cafenea se întorseseră să o urmărească pe Zoe. L-a privit pe Simon, care s-a dus către partea din spate a cafenelei şi apoi a intrat în bncătârie,

- Und

e se duce?

- Ah, verifică să vadă dacă există o ieşire la nevoie. Are o pasiune pentru intrările prin spate. Adică...

Amândouă femeile au chicotit când cele două pahare de vin au fost aduse de un chelner atent.

- Serios, Jo – Zoe s-a aplecat înainte –, nu ştiu dacă pot face asta. Oricum,

noroc!

- Noroc! a repetat Joanna.

Era ora

patru când Joanna şi-a luat la revedere de la Zoe şi a luat un autobuz înapoi spre biron.

- Ce oră este? a

bombănit Alee când Joanna a ieşit din lift.

- Am obţinnt un

interviu exclusiv cu Zoe Harrison, bine?

- Bra

vo!

Când s-a aşezat şi a deschis ecranul

calculatorului, Alee i-a întins un pacheţel.

- A sosit la

recepţie pentru tine.

- Ah. Mulţumesc.

L-a luat din

mâna lui şi l-a pus lângă tastatură.

- Nu ai de gând să

îl deschizi? a întrebat el.

- Ba da, peste câteva clipe.

Vreau să scriu articolul, a zis Joanna întorcându-şi atenţia spre ecran.

- Mie mi se mare un dispozitiv incendiar.

- Ce?! L-a văzut zâmbind, a oftat resemnată şi i l-a întins. Atunci deschide-l tu.

- Eşti sigură?

-Da.

Alee a rupt capacul coletului, din care a scos o cutiuţă şi o scrisoare.

- De la cine este? a întrebat

Joanna, continuând să scrie la calculator. Ticăie?

- Deocamdată nu. Scrisoarea spune aşa:

Dragă

Joanna, am încercat să te contactez, dar nu *aveam nici o adresă, nici un număr de telefon.*

Apoi ieri ţi-am văzut numele sub un articol din *ziarul pe care îl citesc. înăuntru este* *medalionul pe care mătuşa ta Rose mi l-a dat de*

Crăciun. Am făcut un pic de curăţenie de *primăvară şi l-am găsit într-un sertar. Şi m-am* *gândit că îţi aparţine mai degrabă ţie, pentru* *că nu ai nimic de la ea. Mă poţi anunţa dacă a* *ajuns la tine? Vino pe la mine la o ceașcă de ceai. Ar* *fi frumos să te revăd. Sper că ai dat de*

urma
mătuşii
tale,
Dumnezeu
să îi

odihnească sufletul.

Toate cele bune,

Muriel

Bateman.

Alee i-a întins Joannei cutia.

- Poft

im. Vrei să o deschid eu?

- Nu, mă descurc, mulţumesc.

Joanna a deschis capacul şi a îndepărtat stratul de vată de deasupra, dând la iveală un medalion din aur cu un model delicat în filigran şi un lanţ gros, din aur roz. Joanna l-a ridicat cu atenţie din cutie şi a aşezat medalionul în palmă.

- Este frumos.

- Din epoca victoriană,

presupun, a zis Alee, studiindu-l. Merită o avere, mai ales lanţul. Aşadar, i-a aparţinut misterioasei Rose.

- Aşa se pare.

Joanna a încercat să deschidă

clema care închidea medalionul.

- Dacă înăuntru

este o fotografie, eu cred că este Sir James, a remarcat Alee în clipa în care degetele Joannei au reuşit în sfârşit să câştige războiul nervilor.

Alee a văzut-o holbându-se

la ce era înăuntru. Sprâncenele i s-au cutat, iar din obraji i s-a scurs toată culoarea.

- Jo, te simţi bine? Ce este?

Când a ridicat într-un târziu capul ca să se uite la el, ochii căprui îi sclipeau pe chipul palid.

- Eu... în gât avea

un nod când a încercat să îşi stăpânească glasul. Ştiu, Alee.

Dumnezeu să mă ajute, ştiu.

CAPITOLUL 38

- Mă tem că am pierdut-o.

Monica Burrows

stătea pe scaun, în faţa lui Jenkins, ţăcănind pixul, cu o mişcare de tic nervos.

- Unde? La ce oră?

- Am

urmărit-o până acasă aseară, după ce a terminat munca, apoi până în Kensington ieri-dimineaţă. A intrat în clădirea de birouri şi după aceea pur şi simplu nu a mai apărut.

- Poate a petrecut uoaptea lucrând la un articol.

- Sigur, aşa am crezut şi eu, dar în dimineaţa asta m-am dus la recepţie şi am cerut să o văd. Mi s-a spus că nu este înăuntru, ci acasă, în concediu medical.

- Te-ai întors la apartamentul ei?

- Desigur, dar nu-i

nimeni acolo. Nu ştiu cum a ieşit, domnule Jenkins, dar cumva s-a strecurat ea.

- Nu este nevoie să îţi spun că nu este deloc bine, Burrows. Scrie un raport până mă întorc eu, acum va trebui să urc şi să vorbesc cu colegul meu.

- Da,

domnule. îmi pare rău, domnule Jenkins.

Monica a

ieşit din birou, iar Lawrence Jenkins a format numărul de sus.

- Jenkins la telefon. Haslam a dispărut iar.

Am pus-o pe Burrows pe urmele ei, pentru că aţi spus că este o simplă misiune de supraveghere, iar ea a pierdut-o aseară. Da, domnule, urc imediat.

Simon a

făcut câţiva paşi spre fereastra dormitorului său aflat sub streşinile casei Haycroft şi a privit lung în grădină. Zoe stătea aşezată sub pergola de trandafiri, cu o pălărie de paie pe cap şi chipul ei frumos ridicat spre soare. Sosiseră înapoi de la

Londra în urmă cu două seri, iar Simon urcase direct în dormitorul lui. A oftat din greu. Ultimele câteva zile fuseseră înfiorător de grele. Obligat să rămână alături de ea douăzeci şi patru de ore pe zi, natura muncii sale interzicându-i orice răgaz sau evadare din apropierea femeii pe care acum ştia că o iubea; cu toate acestea, ea era de neatins. Aşa că a făcut ceea ce i s-a părut a fi cea mai bună alegere pentru a-şi păstra sănătatea mintală şi s-a izolat de ea, refuzându- i bunătatea, dispreţuinduse pentru suferinţa şi confuzia pe care i le citea în ochi.

A scos telefonul mobil care îi vibra în buzunar.

- Da, domnule.

- Ai vreo veste de la Haslam?

- Nu. De ce?

- Iar este pe lista persoanelor

date dispărute. Parcă ziceai că a renunţat la caz.

- Chi ar renunţase, domnule. Sigur de asta lipseşte?

Absenţa ei ar putea avea o explicaţie complet nevinovată.

- Nimic nu este nevinovat în toată situaţia asta, Warburton. Când te întorci la Londra?

- O

aduc pe domnişoara Harrison înapoi din Dorset în după-amiaza aceasta.

- Contactează-mă de cum

soseşti.

- Am înţeles, domnule. Vreo veste despre

„mesageră”?

- Casa în care i-am dat de urmă era părăsită. A plecat într-o vacanţă prelungită, spun vecinii. Fie este o coincidenţă, fie este în mişcare. Facem tot ce putem ca să o găsim, dar chiar şi în zilele noastre, lumea este încă prea mare.

- Înţeleg, a răspuns Simon, neputându-şi reprima dezamăgirea din voce.

- Haslam a mirosit

ceva. Sunt sigur, Warburton. Ai face bine să descoperi despre ce este vorba.

- Am înţeles, domnule.

Apelul s-a încheiat.

Joanna a lăsat meniul pe masă şi a

aruncat o privire spre ceasul de la mână. Cvartetul de coarde din Palm Court— a început primul dans. De la mesele din jurul ei, s-au ridicat şi s-au îndreptat spre ring doamne şi domni în vârstă, îmbrăcaţi în haine care aminteau de o epocă mai graţioasă.

- Doamna ar vrea să comande?

- Da. Ceai pentru două persoane, vă rog.

- Pre a bine, doamnă.

Joanna s-a jucat

nerăbdătoare cu medalionul de la gât, simţindu-se incomod în rochia de vară pe care o cumpărase cu bani lichizi în dimineaţa aceea pentru a i se permite accesul în vestitul salon de la hotelul

Waldorf. Se aşezase în aşa fel încât să aibă direct în faţa ochilor intrarea. Era trei şi douăzeci. Cu fiecare minut care trecea, încrederea îi dispărea, iar bătăile inimii i se înteţeau.

O jumătate

de oră mai târziu, ceaiul Earl Grey se răcise în ceainicul argintiu, lucios. Marginile sendvişurilor cu castraveţi şi cremă de brânză, neatinse pe farfuria din porţelan fin chinezesc, începeau să se încreţească. La patru şi jumătate, emoţiile şi numeroasele ceşti de ceai băute impuneau un drum urgent la toaletă. Dansul se încheia într-o jumătate de oră. Trebuia să reziste până atunci, nu avea de ales.

La ora cinci, după aplauze furtunoase pentru muzicanţi, oaspeţii au început să se disperseze. Joanna a plătit nota, şi-a luat geanta şi s-a îndreptat spre toaleta doamnelor. Şi-a îndreptat părul, pe care şi-l prinsese în creştetul capului cu piepteni, într-o manieră lipsită de îndemânare, apoi s-a dat cu ruj pe buze.

Desigur, a recunoscut ea, fusese o încercare sortită eşecului. Probabil că Grace Harrison era de mult oale şi ulcele. Şi chiar dacă nu era, şansele de a vedea anunţul *sau* de a răspunde la el erau infime.

Deodată, şi-a dat seama de prezenţa cuiva în spatele ei, care se uita fix în oglindă. Avea un chip care, în ciuda vârstei, păstra încă semnele unei origini nobile. Păr cenuşiu perfect coafat, machiaj aplicat cu multă atenţie.

- Cav

alerul a stat o dată la Waldorf, după câte am auzit, a zis femeia.

Joanna s-a întors încet, a privit în ochii de un verde şters, dar inteligenţi şi a încuviinţat din cap.

- Iar Doamna sa în

Alb a venit cu el.

Femeîa a condus-o în sus pe scări şi

apoi pe un coridor acoperit cu covor gros, până ce au ajuns la camera apartamentului ei. Joanna a deschis uşa cu cheia pe care i-a întins-o femeia, apoi i-a făcut loc să intre, a închis uşa şi a încuiat-o în urma lor. S-a îndreptat fără ezitare spre fereastra de unde se vedea aglomerata stradă londoneză de

dedesubt,
plina de
inbitori ai
teatrului şi
turişti, şi a

tras draperiile.

- Ia loc, te rog, a zis femeia.

- Vă mulţumesc.... Ăăă, pot să vă spun Grace?

- Poţi

, draga mea, desigur, dacă îţi face plăcere.

Femeia a

chicotit scurt, apoi s-a lăsat într- unul din fotoliile confortabile din camera de zi bogat ornamentată.

Joanna s-a aşezat în faţa

ei.

- Dumneavoastră sunteţi Grace Harrison,

născută White? Soţia lui James Harrison, cea care a murit în Franţa, în urmă cu peste şaizeci de ani?

-Nu.

- Atunci, cine sunteţi?

Bătrâna i-a zâmbit.

- Cred că dacă este să ne împrietenim, lucru de care sunt convinsă, ar trebui să îmi spui Rose.

De îndată ce

Simon a ajuns cu Zoe la Londra, a dat fuga în camera sa de la etaj, a închis uşa şi şi-a verificat telefonul mobil. Văzând că avea patru apeluri ratate, a format numărul.

- Toc

mai am vorbit cu editorul ziarului la care lucrează Haslam, s-a răţoit Jenkins. Se pare că nu doar ea lipseşte, ci şi redactorul-şef de la ştiri – un anume Alee O'Farrell. I-a spus şefului său că urmăreşte o poveste importantă şi are nevoie de câteva zile ca să o investigheze. Sunt pe urmele noastre, Warbnrton.

Simon auzea panica abia mascată din vocea şefului său.

- Din această clipă, toţi oamenii disponibili vor lucra la cazul acesta, a continuat Jenkins. Dacă îl găsim pe

O’Farrell, avem noi grijă să ne spună unde a dispărut

Haslam.

- Dar cu siguranţă nu vor putea publica

povestea, domnule? Veţi avea grijă să nu le fie acceptată?

- Warburton, sunt vreo doi-trei editori subversivi care şi-ar freca mâinile de bucurie dacă ar pnne mâna pe o asemenea poveste, ca să nu mai vorbim de ziarele străine.

Pentru numele lui Dumnezeu, este povestea secolului, ce dracu!

- Ce vreţi să fac, domnule?

- întreab-o pe

f

domnişoara Harrison dacă a jrimit veşti de la Haslam. Sau întâlnit la ansarea fondului memorial şi apoi au mers să bea ceva împreună. Haslam s-a întors la birou, înainte ca

Burrows să îi piardă urma. Stai pe loc unde eşti. Te contactez mai

târziu.

Joanna a privit-o lung pe femeie.

- Dar nu poţi fi „Rose”. Am cunoscut-o pe Rose la slnjba comemorativă în amintirea lui James Harrison. Şi era altcineva.

în plus, a murit.

- Rose este un nnme destnl

de des întâlnit, mai ales în epoca în care m-am născut eu. Ai dreptate, draga mea. Ai cunoscut o femeie pe nnme Rose.

Doar că cea pe care ai cunoscut-o era Grace Rose Harrison, soţia de mult înstrăinată a lui Sir James Harrison.

- Băt

râna aceea minionă era Grace Harrison? Soţia decedată a lui James Harrison? a repetat Joanna, uluită.

-Da.

- De ce a folosit al doilea prenume?

- O încercare firavă de a se proteja. A insistat să vină la Londra după moartea lui James. Iar apoi, după câteva săptămâni, mi-a scris de la Londra că intenţiona să participe la slujba memorială. Era foarte grav bolnavă, înţelegi, mai avea puţin timp. A crezut că este ocazia perfectă de a-l vedea pe fiul ei, Charles, pentru ultima oară şi de a-şi vedea nepoţii – pe Marcus şi pe Zoe – pentru prima oară. Am ştiut că prezenţa ei va stârni probleme, că era periculos, dar era hotărâtă. Nu credea că o va recunoaşte cineva, că sunt toţi morţi şi îngropaţi de mult timp.

Desigur, greşea.

- Stăteam alături de ea în strană

când l-a văzut pe bărbatul din scaunul cu rotile. Rose... adică Grace a avut o criză. Nu putea respira şi a avut nevoie să fie ajutată să iasă din biserică.

- Ştiu . în ultima scrisoare pe

care mi-a scris- o mi-a povestit despre tine şi despre indiciile pe care ţi le dăduse. Mă aşteptam să primesc o veste de la tine mai devreme, deşi am ştiut că îţi va lua ceva timp ca să pui totul cap la cap. Grace nu putea să îţi dea prea multe informaţii, ca să nu mă pună pe mine sau pe tine în

pericol.

- Cum ai aflat că te căutăm? Eu scrisesem anunţul pentru Grace.

- Pentru că eu ştiu totul, draga

mea. De la bun început. Când am văzut anunţul tău din ziar, prin care îi cereai „Doamnei în Alb” să se întâlnească cu

„Cavalerul” ei la ceai la Waldorf, mi-am dat seama că mie îmi era adresat.

- Dar indiciul din scrisoarea lui Grace –

„Vorbeşte cu Doamna Cavalerului Alb” – în ce fel se referea la tine?

- Pentru că, draga mea, m-am măritat cu un conte francez. Numele lui este Le Blanc şi...

- „Bl

anc” în franceză înseamnă alb. Vai, Doamne! Am înţeles greşit totul.

- Nu. Eu sunt aici, iar totul este în regulă, a zis

Rose zâmbind.

- De ce a ales Grace să îmi spună mie

povestea?

- A zis că eşti o fată deşteaptă şi bună şi că nu mai avea timp. Şi-a dat seama că viaţa ei se sfârşise în clipa în care a văzut-o bărbatul acela. Că o va găsi şi o va ucide, a oftat

Rose.
De ce a trebuit să stârnească cuibul de

viespi din nou, chiar nu ştiu. Era atât de înverşunată... Presupun că a fost un act de răzbunare.

- Cred că ştiu de ce era

înverşunată, a zis Joanna încetişor.

Rose a privit-o

curioasa.

- Ştii ? înseamnă că ai făcut o investigaţie foarte amănunţită de când a murit sărmana Grace.

- Da. S-ar pntea spune că mi-a acaparat toată viaţa.

Rose şi-a lăsat mâinile ei mici în poala rochiei.

- Pot

să întreb ce ai de gând să faci cu toate informaţiile pe care le-ai adunat?

Nu mai era vreme de minciuni.

- Am

de gând să le public.

- înţeleg. Rose a rămas tăcută,

cugetând. Desigur, acesta era scopul cu care ţi-a scris

Grace. Asta voia şi ea. Răzbunare faţă de cei care i-au distrus viaţa, să arunce în aer întreaga strnctură. Eu, una, să zicem că mai am un dram de loialitate, deşi numai Dumnezeu ştie de ce.

- Vrei să spui că nu mă vei ajuta să pun piesele cap la cap? Cred că ni se va oferi o grămadă ae bani pentru această poveste. Te-ar îmbogăţi.

- Şi ce să facă cu

bani o femeie bătrână ca mine? Să cumpere o maşină sport?

a chicotit Rose, clătinând din cap. în plus, eu sunt bogată. Sărmanul meu soţ mi-a lăsat o avere. Draga mea, nu te-ai întrebat de ce au murit atâţia alţii în jurul meu? Iar eu sunt tot aici, vie şi capabilă să spun povestea. S-a aplecat înainte. Ceea ce m-a ţinnt în viaţa a fost discreţia. întotdeauna am ştiut să ţin un secret. Sigur, nu mă aşteptam să mi se încredinţeze cel mai bine păstrat secret al secolului, dar aşa este viaţa. Ce vreau să spun este că, de dragul lui Grace, te pot conduce spre răspuns, dar de dragul meu, nu ţi-l pot spune direct.

-înţeleg.

- Ori cum ar fi, Grace a avut

încredere în tine şi de aceea trebuie să am şi eu, dar insist ca numele meu să nu fie dezvăluit. Dacă vor fi menţionate numele meu sau venirea mea aici, atunci vei purta vina pentru moartea mea. Fiecare secnndă pe care o petrec cu tine aici, în Anglia, ne pune pe amândouă în pericol.

-În acest caz, de ce ai venit?

Rose a oftat.

- în

parte din cauza lui James, dar mai ales pentru Grace.

Poate că am făcut parte din clasele conducătoare din canza circumstanţelor naşterii mele, dar asta nu înseamnă că aprob lucrurile pe care le-au făcut, felul în care vieţile unora au fost distruse pentru a se păstra tăcerea. Ştiu că trebuie să îmi întâlnesc Creatorul în următorii ani. Aş vrea ca El să ştie că am facnt tot ce am putut pentru cei pe care i-am iubit pe Pământ.

- înţeleg.

- Ce ar fi să comanzi ceva

de băut? Aş vrea o ceaşcă de ceai bun. Apoi ar fi bine să îmi spui ce ştii şi pornim de acolo.

După ce a venit cineva de la room

service şi apoi a plecat, lăsându-le singure, Joannei i-a luat aproape o oră să îi spună totul lui Rose – parţial pentru că a descoperit că interlocntoare a ei era puţin surdă, dar şi pentru că

Rose voia să clarifice fiecare aspect aflat de Joanna de două ori.

- Iar când medalionul a ajuns la birou

şi am văzut înăuntrn fotografia ducesei, toate piesele puzzleului s-au aşezat la locul lor, a oftat Joanna, apoi a luat o gură de vin alb, simţind ca încordarea o lăsase rară răsuflare.

Rose a încuviinţat din cap, chibzuită.

- Desigur,

medalionul de la gâtul tău a fost cel care m-a convins că tn eşti tânăra care a dat anunţul. Numai din mâinile lui Grace l-ai fi putut primi.

- De fapt, i l-a dăruit vecinei sale, Muriel, pentru că a fost atât de bună cu ea.

- Atunci probabil

şi-a dat seama că ei sunt aproape. Vezi tu, medalionnl a fost al meu, l- am primit în dar de Ia ea. Lui Grace i-a plăcnt întotdeauna. I l-am dat când a plecat spre Londra, să îi poarte noroc. Pentru un motiv sau altul, am simţit întotdeauna că m-a apărat.

Din păcate, după cum ştim acum, nu a avut acelaşi efect asupra ei...

Mai târziu în aceeaşi seară, Simon a

coborât în bucătărie. Zoe era la masă, alcătuind o listă şi bând un pahar de vin.

- Bună seara, a zis el.

- Bună, a răspuns Zoe fără să ridice capul.

- Pot

să îmi fac o cafea?

- Sigur că da, Simon. Ştii că

nu este nevoie să întrebi, a replicat ea nervoasă.

- Scu

ze.

Simon s-a îndreptat spre ceainic.

Zoe a lăsat

stiloul pe masă şi a rămas cu privirea aţintită spre spatele lui Simon.

- Şi mie îmi pare rău. Sunt

tensionată, asta este tot.

- Ai multe pe cap, a zis el,

punând cafea şi zahăr într-o cană. Ai primit vreo veste de la Joanna în ultima vreme?

- Nu, ultima dată ne-am văzut la lansarea fondului. Ar fi trebuit să primesc vreo veste?

El a ridicat

din umeri.

-Nu.

- Sigur te simţi bine, Simon?

Adică, nu am făcut nimic care să te supere, nu-i aşa?

- Nu, deloc. Doar că am... m-am confruntat cu nişte probleme, asta este tot.

- Probleme cu femeile? a

întrebat ea, încercând să păstreze un ton firesc.

- Cre

d că s-ar putea spune şi aşa, da.

- Ah. Nefericită,

Zoe şi umplut paharul de vin. Dragostea. îţi face viaţa tare dificilă, nu-i aşa?

-Da.

- Vreau să spun

că... L-a privit în ochi. Ce ai face dacă ai crede că iubeşti pe cineva, dar apoi ai descoperi că de fapt te-ai îndrăgostit de altcineva?

- Pot să întreb de cine?

Felul în care

îl privea i-a făcut inima să îi bată mai tare.

- Da.

A roşît şi şi-a coborât privirea. Este...

Telefonul

mobil al lui Simon a sunat în buzunar.

- îmi pare rău, Zoe,

trebuie să dau fuga sus să răspund, a zis el, plecând în grabă spre camera lui şi închizând uşa în urmă.

Lui Zoe îi venea să

plângă.

S-a întors după zece minute, imbrăcat.

- Mă tem că trebuie să plec. înlocuitoarea mea temporară va sosi din clipă în clipă. Monica este o fată drăguţă, americancă. Sunt sigur că vă veţi înţelege Bine.

- Bin

e, a ridicat Zoe din umeri. Pa!

-Pa!

Simon abia a

reuşit să ridice ochii spre ea când a ieşit din bucătărie.

Salon elegant decorat în cadrul unor hoteluri scumpe, care găzduieşte în mod tradiţional ceaiuri dansante

CAPITOLUL 39

La cererea lui Rose, Joanna luase câteva sticluţe de whisky din minibar, le turnase într-un pahar şi adăugase gheaţă.

- Mulţumesc, draga mea. Rose a luat o sorbitură.

Prea multe emoţii pentru o femeie bătrână ca mine. S-a aşezat mai confortabil în fotoliu, ţinând în mâini paharul cu whisky. După cum ştii deja, am lucrat o vreme ca doamnă de onoare pentru ducesa de York. Familiile noastre se ştiau de mulţi ani, aşa că a fost cât se poate de firesc să vin din Scoţia împreună cu ea când s-a căsătorit cu ducele. Au fost foarte fericiţi, stând când la Londra, când la moşia din Sandrigham.

Dar apoi sănătatea ducelui a început să se deterioreze.

Avea o boală a bronhiilor, care, date fiind problemele sale de sănătate din copilărie, provoca îngrijorare.

Doctorii i-au recomandat odihnă completă şi relaxare timp de câteva luni, ca să îşi revină. Dar se punea problema ce să se spună ţării. Vezi tu, pe vremea aceea, familia regală era privită într-un fel ca fiind nemuritoare.

- Aşa că s-a propus

găsirea unei sosii pentru perioada cât va lipsi? a zis Joanna.

- Da. Era o practică obişnuită printre figurile publice, după cum sunt sigură că ştii. Coincidenţa face ca un consilier de rang înalt de la palat să fi fost la teatru într-o seară.

Iar acolo a văzut un tânăr actor care s-a gândit că ar putea trece foarte uşor drept ducele de York la solemnităţi oficiale, inaugurări de fabrici şi altele asemenea. Tânărul, un anume Michael O’Connell, a fost adus la palat şi tim^

de câteva săptămâni a primit „lecţii de duce‘, aşa cum glumeam eu şi ducesa. Odată ce a trecut „testul”, adevăratul duce a fost trimis în Elveţia pentru a se recupera.

- Era

o copie fidelă, a zis Joanna. Am fost convinsă că era una şi aceeaşi persoană.

- Da. Michael O'Connell era

deja un actor extrem de talentat. întotdeauna fusese bun la imitaţii – era specialitatea lui pe atunci. A pierdut complet accentul irlandez, ba chiar şi-a perfectat uşoara bâlbâială, a zâmbit Rose. Uite aşa, draga mea, *a devenit* ducele, din toate punctele de vedere. A fost instalat în casa regală şi totul a mers de minune.

- Câţi oameni ştiau de

aranjamentul acesta?

- Nu mai cei care trebuiau să

ştie neapărat. Sunt sigură că unora dintre servitori li s-a părut ciudat să îl audă pe „duce” cântând balade irlandeze in timp ce se bărbierea dimineaţa, dar erau plătiţi să fie discreţi.

- Atunci te-ai împrietenit cu Michael?

- Da.

Era un om atât de bun, dorea să placă şi a făcut totul cu mare uşurinţă. Dar mi-a părut rău pentru el. Ştiam că este folosit, iar când nu va mai fi nevoie de el, va fi plătit şi îndepărtat fără nici o părere de rău.

- Dar nu a fost să fie aşa, nu?

- Nu, a oftat Rose. Adevărul este că avea carismă. Era ducele, dar cu ceva în plus. Avea un minunat simţ al umorului, o făcea pe ducesă să râdă în hohote chiar înainte de a participa la vreo ocazie solemnă. întotdeauna am fost convinsă că simţul umorului l-a ajutat să ajungă în patul ei, dacă îmi ierţi exprimarea nesărată.

- Când ţi-ai dat

seama că erau amanţi?

- După multă vreme.

Credeam, la fel ca toată lumea, că ducesa îşi juca rolul, că îşi făcea cu sârg datoria. Apoi ducele s-a întors acasă după câteva luni, bine sănătos, iar Michael O’Connell a fost trimis înapoi la viaţa lui. Acesta ar fi fost sfârşitul, dacă nu...

Lui Rose i s-a tăiat răsuflarea.

- Ce?

- Duc

esa s-a îndrăgostit până peste cap de Michael. La momentul acela, plecasem de la palat ca să mă pregătesc pentru nunta mea cu François. M-am întors în vizită într-o zi şi m-a întrebat dacă aş fi dispusă să o ajut, dacă i-aş putea servi drept „mesager”, astfel încât să poată păstra legătura cu

Michael. Era de-a dreptul disperată. Ce puteam face? Am fost de acord.

- Atunci ai început să te întâlneşti cu William în faţă la Swan şi Edgar?

- Aşa îl chema? Băiatul de **Ta**

teatru, despre el vorbesc, a clarificat Rose.

- Şi

el a devenit un actor destul de cunoscut.

- Nu şi în Franţa, a

zis Rose cu un pufnet arogant. Desigur, la vremea aceea, eram îndrăgostită nebuneşte de François, şi de aceea faptul că ducesa era şi ea îndrăgostită ne unea şi mai tare. Eram atât de tinere, a oftat Rose. Credeam în dragoste. Iar pentru că

Michael şi ducesa fuseseră puşi să trăiască laolaltă, apoi despărţiţi, fără posibilitatea unui viitor, făcea situaţia şi mai dramatică,

- S-au mai văzut după ce nu a

mai fost angajatul casei regale?

- Nu mai o dată.

Ducesa era foarte îngrijorată pentru el, pentru siguranţa lui, mai ales când secretul ei, cum s-ar spune, a explodat în faţa întregii lumi.

- Cineva a aflat

despre aventura lor?

În ochii lui Rose a sclipit o lumină.

- Ah, da, draga mea. Mai multe persoane.

- Atunci l-au trimis pe Mîchael în Irlanda, ca să stea în clădirea pazei de coastă?

- Da. Vezi? i-a zâmbit Rose,

aprobatoare. Cunoşti aproape toată povestea. Ducesa a venit la mine plângând într-o zi, spunând că îi scrisese că era trimis înapoi în Irlanda. Nu voia să îi compromită poziţia delicată, aşa că s-a gândit că cel mai bine este să plece din ţară, aşa cum doreau ei. Desigur – a ridicat ea din sprâncene –, urma să nu se mai întoarcă niciodată.

- Ce vrei să spui?

- Nu îţi dai seama că situaţia era perfectă pentru ei?

Michael se întorcea în Irlanda, semănând extraordinar de mult cu ducele de York. Nu uita, abia avusese loc Divizarea

Irlandei. Irlandezii îi urau pe englezi. Tot ce aveau de făcut era să anunţe pe plan local că în zonă locuia un membru al familiei regale engleze şi restul avea să se petreacă de la sine. Era

„scalpul” perfect pentru mişcarea Republicană Irlandeză de la vremea aceea.

- Adică cercurile de la

conducere îl voiau mort?

- Desigur. În condiţiile

date, era esenţial să fie îndepărtat permanent. Dar totul trebuia să se facă discret, iar moartea lui prezentată ducesei într-un fel care să nu îi ridice semne de întrebare. îţi dai seama, nimeni nu ştia cum va reacţiona, dată fiind starea ei –

Rose s-a corectat – mentală de la momentul respectiv.

- Şi ce s-a întâmplat?

- Cea care l-a salvat

pe Michael de
la moarte
sigură a fost
iubita lui
irlandeză –

Niamh, cred că o chema – pe care o cunoscuse când venise să lucreze ca menajeră. Se pare că într-o noapte îl auzise pe propriul ei tată – un republican înfocat, trebuie să adaug – plănuind moartea lui Michael. Aşa că ei doi i-au organizat evadarea pe un vapor încărcat cu bumbac, ce pleca spre Anglia.

- Ştin cine a fost fata. Am

cnnoscnt-o pe sora ei Ciara în Rosscarbery. Niamh Deasy a murit la naşterea copilului, împreună cu bebeluşul, a adăugat Joanna.

- Vai de mine!

O lacrimă s-a scurs din ochii lui Rose. A scos din mânecă o batistă cu care şi-a tamponat ochii.

- O altă victimă

tragică prinsă în mreaja aceasta de minciuni. Michael s-a întrebat întotdeauna ce s-a întâmplat cu ea după plecarea lui din Irlanda. Se aştepta să îl urmeze în Anglia, dar, desigur, nu putea să îi scrie ca să afle când va veni. Şi nici să îi scrie unde se afla. Dar ea nu a mai venit. Acum ştiu de ce. Era foarte ataşat de ea, dar mă îndoiesc că a fost dragoste. Dar nn l-am auzit niciodată vorbind de un copil.

- Poate că nici nu a

ştiut, a zis Joanna, gânditoare. Poate Niamh nu i-a spus.

- Si poate că nici ea nu şi-a dat seama până câncÎ a început să îi crească pântecul, a suspinat Rose. Erau timpuri mult mai inocente. Noi, fetele, nu ştiam mare lucru despre adevărurile vieţii. Mai ales fetele catolice.

- Sărmana Niamh

şi sărmanul copilaş. Era atât de inocentă... nu ştia nimic despre bărbatul complex de care se îndrăgostise.

Te rog, continuă, a îudemnat-o Joanna pe Rose.

- Ei bine, Michael s-a întors la Londra şi a reuşit să o contacteze pe ducesă. S-au întâlnit în casa mea din Londra, l-a povestit cum încercaseră să îi pună la cale moartea. Este de înţeles că ducesa a avut o reacţie de isterie şi de furie. După ce a petrecut o noapte albă, încercând să găsească o cale de a-l apăra, a doua zi a venit la mine. Când mi-a spus ce are de gând, i-am zis că se pune atât pe sine, cât şi familia, într-o poziţie foarte compromiţăto are dacă se va descoperi vreodată. Dar ea nici nu voia să audă.

Michael O’Connell trebuia ferit de primejdii şi cu asta, basta!

în definitiv, nu avea pe nimeni care să îl apere. Fusese folosit şi aruncat. Iar ducesa era decisă – din dragoste sau împinsă de conştiinţă – să facă lucrul cel mai onorabil.

- Ce a făcut

ducesa?

- I-a mai scris o scrisoare, pe care am livrat-o personal la locuinţa lui, ascunsă în felul în care o făceam de fiecare dată.

- înţeleg, a zis Joanna, încercând din

răsputeri să lege faptele pe măsură ce le afla. Iar Michael

O’Connell a folosit ce se afla în această scrisoare pentru a-şi cumpăra siguranţa. O nouă identitate, o casă mare şi un viitor însemnat?

- Chiar aşa, domnişoară!

Mă îndoiesc că ar fi cerut ceva dacă ei nu ar fi încercat în mod atât de evident să scape de el. Nu a fost un om lacom. Dar

– a oftat Rose – s-a gândit că va fi cu atât mai în siguranţă cu cât era mai vizibil. Pe lângă asta, merita succesul pe care l-a obţinut. A reuşit să joace nnul dintre cele mai mari roluri ale secolului al douăzecilea.

- Da, aşa este. Şi

presupun că
este mai uşor
să omori un
necunoscut
decât un actor

bogat şi vestit. În mod evident, l-ai cunoscut foarte bine,

Rose.

- Da, l-am cunoscut şi simt că am făcut tot ce am pntut pentru el, era un om bun. Oricum, după aceea, totul a părut să se liniştească. Ducesa a acceptat că nu îl va mai vedea, că făcuse tot posibilul să îl protejeze, iar ea şi

adevăratul
duce şi-au
reluat
relaţiile.
- Vre

au să îţi spun, Rose, că lucrul acesta m- a frapat în ultimele zile, a rostit Joanna, cu îndoială în glas. Căsătoria ducelui şi a ducesei a fost întotdeauna considerată una dintre cele mai reuşite poveşti ale monarhiei.

- Iar eu cred că a fost cu

adevărat o poveste de succes. Iubirea are multe forme, domnişoară Haslam, a zis Rose. Relaţia dintre Michael şi ducesă a fost ceea ce s-ar numi o aventnră scurtă, dar pasională.

Dacă ar fi supravieţuit acelor câtorva luui, nu vom şti niciodată.

Cu siguranţă, odată ce dncesa a înţeles că el este în siguranţă, a rămas alături de duce de-a lungul tuturor încercărilor şi

nenorocirilor
care au urmat.
Nu a mai
rostit
niciodată

numele lui Michael.

- Când acesta a devenit

celebru sub numele James Harrison, cu siguranţă drumurile li sau încrucişat din nou, nu-i aşa?

- Da, dar din

fericire, el o cunoscuse deja pe Grace. Dintr-o pură coincidenţă, o ştiam de multă vreme. Am fost prezentate la curte în aceeaşi zi. întotdeauna fusese complet zănatică, dar

James s-a înamorat de ea cu totul.

- Adică a fost o

poveste de iubire adevărată?

- Desigur. Se

adorau unul pe altul. Grace avea nevoie de James ca să o apere de o lume căreia nu a simţit niciodată că îi aparţine.

- Ce

vrei să spui?

- După cum am spus, Grace White era

instabilă emoţional. întotdeauna fusese aşa. Dacă nn ar fi făcut parte din aristocraţie, ar fi fost închisă în vreun spital psihiatric cu multă vreme în urmă. Părinţii ei au fost mulţumiţi să le fie luată din braţe. Dar alături de James părea să înflorească. Dragostea lui i-a calmat... trăsăturile de personalitate oarecum haotice. Au avut un fiu, Charles, iar totul mergea bine... până la abdicarea regelui.

- Desigur. Ducele a

devenit rege, iar ducesa regină. Presupun că atunci a fost şi mai important ca aventura lor secretă să nu se afle?

- Ah,

da, draga mea, cu siguranţă, încrederea faţă de familia regală ajunsese la pământ. Fostul rege făcuse un gest incredibil renunţând la tron pentru a se căsători cu o americancă.

- Ceea ce însemna că fratelui său – ducele de York – îi revenea datoria de a prelua conducerea, a cugetat

Joanna.

- Chiar aşa. Deşi eram în Franţa la

momentul acela, căsătorită cu François, am simţit unda de şoc până acolo. Nici ducele, nici ducesa nu îşi închipuiseră vreodată că într-o zi vor fi încoronaţi rege şi regină ai Angliei. Şi, lucru chiar mai important, nici cei din spatele scenei nu îşi închipuiseră, cei care ştiau exact ce se întâmplase cu zece ani înainte.

Şi ce au făcut?

– Ş

– I

ţi aminteşti de domnul în scaun cu rotile, cel de care s-a speriat Grace la slujba memorială?

- Cu

m aş putea să uit?

Joanna îşi amintea ochii aceia reci care trecuseră peste chipul lui Grace în timp ce părăseau biserica.

- Era un membru important al Serviciului

Britanic de Informaţii Secrete. La momentul acela, îndatorirea sa era paza familiei regale. S- a dus acasă la familia Harrison şi i-a cerut lui James să renunţe la scrisoarea pe care i-o scrisese ducesa, de dragul viitorului monarhiei. Este de înţeles că James a refuzat. Ştia că fără scrisoare nu va mai fi protejat. Din păcate, Grace, care asculta în spatele uşii, a înţeles mare parte din conversaţie.

-Vai.

- Poate nu ar fi fost atât de rău dacă nu ar fi avut un caracter atât de nevrotic şi nu ar fi avut nevoie de atenţie permanentă, dar s-a simţit trădată de singurul om în care îşi pusese toată încrederea. Avea dovada legăturii anterioare – şi cât se poate de puternice – a soţului ei cu o altă femeie. O femeie cu care Grace nu putea spera să concureze vreodată. L-a acuzat că păstra secrete faţă de ea, că era încă îndrăgostit de ducesă.

Trebuie să înţelegi, Joanna, nu vorbim despre o femeie raţională. Descoperirea aceasta a dezechilibrat-o complet.

întotdeauna îi plăcuse să bea, dar acum, la beţie, a început să facă aluzii în public la un secret care *trebuia* păstrat cu orice preţ.

- Doamne, ce oribil! Ce a făcut James?

- Mi-a spus mai târziu că Grace a făcut o criză când s-a terminat întâlnirea. I-a cerut socoteală şi a vrnt să vadă scrisoarea. Când el a refuzat, a început să spargă totul în jur, încercând să descopere unde o ascunsese. Aşa că James a făcut singurul lucru pe care îl putea face şi a scos din ascunzătoare una dintre scrisorile pe care i le trimisese ducesa.

Desigur, nu era scrisoarea pe care o voiau ei, ci o alta.

- Dar Grace a crezut că era scrisoarea pe care o căutau?

- Da.

- Era scrisoarea pe care mi-a

trimis-o mie?

- Da, a oftat Rose. Desigur, nu spunea nimic important, dar ea nu trebuia să afle asta. A refuzat să i-o înapoieze lui

James, spunându-i că o va păstra, ca dovadă a necredinţei sale. Scrisoarea aceea a rămas la ea toată viaţa. Unde a ascuns-o cât timp a fost în sanatoriu, rămâne un mister, dar mi-a arătat-o chiar înainte de a pleca spre Londra, anul trecut în noiembrie.

- Dar aventura avusese loc cu câţiva ani înainte de a o cunoaşte pe Grace!

- Ştiu, draga mea,

aar, cum am mai spus, înnebunise de tot. El mi-a trimis o scrisoare în Franţa, impărtăşindu-mi temerile sale, ştiind că sunt prietenă cu Grace şi în acelaşi timp una dintre puţinii care cunosc tot adevărul. Ştia că nn va mai dura mult timp până ce prietenul nostrn din scaunul cn rotile şi acoliţii Ini vor afla că Grace ştie şi că are un comportament indiscret. Mai mult, încercase să îşi ia viaţa, acuzându-l pe James şi aventura lui cu ducesa. El înţelegea prea bine la ce măsuri s-ar putea apela, înţelegea că nici scrisoarea care se afla în posesia lui nu o putea salva pe cea care putea da totul în vileag. Aşa că a hotărât să acţioneze înaintea lor.

- Cum a salvat-o?

- A

adus-o pe Grace în Franţa. Au stat la mine o vreme, până ce James a aranjat să fie internată într-o instituţie confortabilă, lângă Berna, în Elveţia. Sunt sigură că în zilele noastre sărmana de ea ar fi diagnosticată cu depresie maniacală sau ceva de genul acesta, dar te asigur, la vremea aceea a fost cel mai omenos lucru pe care îl putea face. Acolo era cunoscută ca

„Rose White” – James i-a folosit al doilea prenume.

După câteva luni, a spus tuturor celor din Anglia că Grace îşi luase viaţa în timp ce se afla în vacanţă cu mine, cea mai apropiată prietenă a ei. La momentul acela, se ştia cât de instabilă era.

A fost o poveste credibilă. Am organizat o înmormântare în Paris, cu un sicriu gol. Rose a privit în depărtare. Te asigur, draga mea, pentru James nu a contat că ea nu se afla acolo. Nu am văzut niciodată un bărbat atât de răpus de suferinţă.

Pentru siguranţa ei, era nevoit să nu o mai vadă niciodată, iar el înţelegea lucrul acesta prea bine.

- Sfinte

Dumnezeule! a clătinat Joanna din cap, tristă. Nu este de mirare că nu s-a mai căsătorit după aceea. Soţia lui era în viaţă.

- Exact, dar nimeni nu ştia. Apoi, desigur, a venit războiul.

Nemţii au invadat Franţa, iar eu cu soţul meu am plecat la casa noastră din Elveţia. Locuiam în apropiere şi o vizitam pe

Grace la sanatoriu de câte ori puteam. Tuna şi fulgera, întreba unde este James, mă implora mereu să o duc acasă. Eu şi soţul meu speram pentru binele ei să se îmbolnăvească , căci asta nu era viaţă, dar întotdeauna a fost o femeie rezistentă, cel puţin fizic.

- A rămas în Elveţia tot timpul acesta?

- Da.

Şi recunosc că nu m-am mai dus să o văd la fel de des ca înainte, pentru că mi se părea inutil. Şi extrem de supărător.

Apoi, într- o dimineaţă, în urmă cu şapte ani, am primit o scrisoare.

Era de la unul dintre doctori, care mă ruga să mă duc şi să îl vizitez.

Când am ajuns, doctorul mi-a spus că starea lui Grace se îmbunătăţise. Presupunerea mea este că, după toate progresele făcute în medicină, găsiseră un medicament care să o echilibreze. Se simţea atât de bine, încât el propunea să facă un pas în lumea de afară. Recunosc că am avut dubii, dar m-am dus să o văd şi am stat de vorbă şi nu încăpea îndoială că era mai bine. Era în stare să vorbească raţional despre trecut şi despre ceea ce se întâmplase. Şi m-a implorat să o ajut ca măcar în ultimii ani de viaţă să se bucure de o viaţă oarecum normală. Rose a ridicat braţele cu un gest elegant. Ce puteam face? Iubitul meu soţ murise cu câteva luni înainte. Locuiam singură într-un castel imens. De aceea am decis să cumpăr o casă mai mică şi să o iau pe Grace la mine. Am căzut de acord împreună cu doctorul că dacă apar semne de deteriorare, Grace va fi reinternată fără nici o întârziere.

- Oar

e cum a făcut faţă la lumea din afara instituţiei după toţi anii aceia în care fusese închisă? a murmurat Joanna, mai mult pentru ea decât pentru Rose.

- Era încântată de

orice. Deliciul naiv de a putea hotărî singură ce să mănânce la micul dejun şi la ce oră o încânta. Avea în sfârşit libertate, după toţi acei ani, scumpa de ea.

Joanna a zâmbit.

-Da.

- Aşa că ne-am făcut un trai împreună; două bătrâne mulţumite să aibă companie, cu un trecut comun, care ne unea. Iar apoi, în urmă cu un an, Grace s-a pricopsit cu o tuse care nu mai trecea. Mi-a luat luni întregi să o conving să meargă la un doctor – îţi imaginezi cât de înspăimântată era să se mai apropie de ei. Când am convins-o, analizele au arătat că avea cancer la plămâni. Doctorul a vrut să o interneze, desigur, şi să o opereze, dar îţi imaginezi cum a reacţionat Grace la această idee. A refuzat fără drept de apel.

Cred că aceasta a fost cea mai tragică parte a întregii poveşti. După toţi acei ani de încarcerare, să găsească în sfârşit o oarecare pace, un pic de fericire, iar apoi să i se mai dea un an de trăit. Rose s-a scotocit după batistă şi şi-a şters ochii. Iartă-mă, draga mea. Totul îmi este încă proaspăt în minte. îmi este tare dor de ea.

- îmi dau seama.

Joanna a privit-o pe Rose liniştindu-se înainte de a continua.

- După câteva luni, Grace a văzut articolul despre moartea lui James, în ziarul britanic *Times*, Şi-a băgat în cap că voia să se întoarcă în Anglia. Mi-am dat seama că va muri dacă pleacă. Era deja grav bolnavă.

- Da

şi ar fi trebuit să vezi în ce mizerie a trăit. Ce Dumnezeu avea în toate cuierele acelea?

întrebarea ei a adus un

surâs pe chipul lui Rose.

- Viaţa ei, draga

mea. Era o coţofană îngrozitoare; fura linguri din restaurante, suluri de hârtie igienică şi săpun din toalete publice, ba chiar ascundea mâncare luată din bucătăria noastră sub patul din dormitorul ei. Poate era din cauza privaţiunilor din sanatoriu, dar strângea de toate. Când a părăsit

Franţa, a insistat să îşi ia şi cuierele de ceai. Mi-am luat la revedere de la ea şi... am ştiut că nu o voi mai vedea niciodată. Dar am înţeles-o, simţea că nu are nimic de pierdut.

Joanna a

văzut-o pe Rose lăsându-se mai jos în fotoliu, copleşită de durere. Văzând cum i se scurge energia, Joanna a înţeles că era ultima ei şansă.

- Rose, ştii unde se

află această scrisoare?

- Nu mai pot spune nimic înainte

să mănânc ceva. Trimitem după room service, a decretat

Rose. Fii drăguţă şi dă-mi meniul, te rog.

Joanna i l-a

dat, ştiind că mai erau multe întrebări pe care voia să i le adreseze. S-a străduit să îşi adune toate resursele de răbdare cât timp Rose şi-a căutat ochelarii în geantă şi a studiat meniul intens. Apoi s-a ridicat greoi şi a traversat camera spre telefonul de lângă pat.

- Bună ziua, aţi putea trimite în cameră două fripturi din muşchi de vită în sânge cu sos Béarnaise şi o sticlă de Côte-Rôtie? Vă mulţumesc.

A lăsat jos receptorul şi i-a zâmbit Joannei, apoi şi-a strâns mâinile una în cealaltă ca un copil entuziasmat.

- Ah, cât îmi place să comand de

la room service, ţie nu?

Dacă era

posibil să păşeşti în sus şi în jos mental, aşezat într-un scaun cu rotile, atunci asta făcea bătrânul. Nu stătea în spatele biroului; de fapt, îşi îndreptase scaunul spre

Simon când se deschisese uşa, alinat la vederea singurului om care îi putea înţelege anxietatea.

- Vreo veste?

- Nu, domnule. Vom încerca şi mâine.

- Mâi

ne s-ar putea să fie prea târziu, la dracu’! s-a răstit el.

- Nici de urma lui Haslam sau Alee O’Farrell nu a dat nimeni? a întrebat Simon.

- Am primit un

indiciu despre locul unde s-ar afla O'Farrell şi avem oameni pe urmele lui chiar în acest moment. Convingerea mea este că sunt ascunşi undeva într-un hotel, punând la cale vânzarea secolului pentru mica lor poveste sordidă. Cel puţin suntem siguri că se află încă în ţară. Am pus să fie verificate listele de pasageri de la aeroporturi şi terminale pentru feriboturi. Asta, desigur, dacă nu cumva au plecat cu paşapoarte falsificate, a oftat el.

- Dar „mesagera”

noastră, Rose Le Blanc, născută Fitzgerald?

- Nici

un avion aterizat în Anglia nu a adus un pasager cu acest nume, dar, desigur, asta nu înseamnă mare lucru. Ar fi putut intra în ţară cu maşina sau trenul. O vom găsi dacă se află aici, dar – Iisuse! – dacă Haslam ajunge prima la ea... Sunt sigur că *madame* Le Blanc ştie unde se află blestemata aia de scrisoare.

- Domnule, cât timp nu au pus mâna pe

ea, nu au nici o dovadă.

Dar el părea că nu mai ascultă.

- Am ştiut întotdeauna că ne îndreptăm

spre un dezastru, că nătărăul acela nu va renunţa la ea.

împielițatul a obținut chiar şi rangul de cavaler pe baza acestei promisiuni!

- Domnule, cred că va trebui să lărgim

plasa, să spunem şi altora ce căutăm.

- Nu!

Trebuie să se lucreze orbeşte. Nu putem risca alte scurgeri de informaţii. Mă bazez pe tine, Warburton. Vreau să rămâi exact unde eşti acum. Instinctul meu mi-a spus

întotdeauna
că dacă
scrisoarea
aceea este
undeva, este

într-una din casele lui Harrison. Dacă Haslam află unde este, va veni să o ia. Amândouă casele sunt supravegheat e non- stop. Dacă vine, trebuie îndepărtată. Să nu cumva să laşi emoţiile să îţi întunece judecata. Spune-mi acum dacă simţi că nu eşti capabil să îţi duci la îndeplinire misiunea.

A urmat o pauză, după care Simon a spus:

- Nu, domnule, mă descurc.

- Dacă nu o faci tu,

o va face altcineva.
Sper că îţi dai seama.
- Da,

domnule.

- Ai grijă să te porţi normal. Nu vreau ca

Haslam sau OTarrell să afle că suntem pe urmele lor.

Lasă-i să ne conducă la ea, înţelegi?

- Da, domnule.

Şi-a înclinat scaunul în aşa fel încât să privească spre apa râului. După o tăcere îndelungată, a oftat din greu.

- îţi

dai seama că, dacă se află, va fi sfârşitul monarhiei britanice.

Noapte bună, Warburton!

Joanna a aşteptat

chinuită de agonia suspansului ca Rose să termine tot ce avea pe farfurie, mestecând înfiorător de încet. Ea îşi devorase porţia, fără măcar să îi simtă gustul, dar ştiind că trebuia să mănânce.

Într-un târziu, Rose şi-a tamponat

buzele cu şervetul.

- Acum mă simt mult mai bine.

Ar fi bună o cafea în timp ce stăm de vorbă, draga mea.

încercând să îşi reprime sentimentul de frustrare, Joanna a sunat încă o dată la room service.

în cele din urmă, după ce

a sosit cafeaua, Rose a reînceput să vorbească.

- Acu

m, se ştie că membrii familiei regale au avut iubiţi şi amante de când există monarhia. Faptul că ducesa de York s-a îndrăgostit de sosia soţului ei nu ar fi fost pe placul palatului, desigur, dar ar fi fost un lucru care putea fi rezolvat.

Chiar şi faptul că a insistat să îi trimită scrisori de dragoste periculoase, ca aceea care a ajuns în posesia ta, putea fi ţinut secret. La momentul acela era puţin probabil ca ea să ajungă vreodată regină, iar soţul ei rege. Rose s-a oprit şi i-a zâmbit uşor. Ironia face că istoria s-a schimbat peste noapte sub imperiul celei mai puternice forţe din lume.

- Dra

gostea.

- Da, draga mea. Dragostea.

- Şi a

devenit regină.

Rose a dat din cap şi a luat o gură de

cafea.

- Aşa că întreabă-te, Joanna, ce ar putea fi, ce s-ar fi putut întâmpla între Michael O’Connell şi ducesa de

York care să devină apoi cel mai bine păzit secret al secolului al douăzecilea? Şi ce s-ar întâmpla dacă dovada acestui secret s-ar afla într-o simplă scrisoare? Scrisă intenţionat de o femeie care, îndrăgostită fiind, voia să îl salveze. Apoi ascunsă undeva şi folosită ca singură metodă de apărare a lui împotriva vastei armate a celor care îl voiau mort.

Joanna a

privit în sus, apoi în jurul ei, în căutarea răspunsului. Apoi zgomotele traficului de pe stradă au dispărut în clipa în care şi-a dat seama care era răspunsul.

- O, Doamne! Nu

se poate!

- Ba da.

Era rândul lui Rose să îi

toarne un whisky Joannei, care tremura uluită.

- Să nu se spună că eu ţi-am spus. Ai ghicit singură. Rose a clătinat din cap. O singură dată am văzut asemenea uluire pe chipul cuiva, iar asta a fost în ziua în care i-am confirmat lui Grace că ceea ce auzise prin uşa biroului din strada Welbeck era adevărat.

- Nu ar fi fost mai bine să o minţi pe Grace? Să o faci să creadă că a înţeles greşit? Doamne, a zis Joanna, apoi a înghiţit tot whiskyul. Mă consider perfect normală la cap, dar acum, că am descoperit adevărul... Mă simt o epavă nearticulată.

- Sunt convinsă. Şi da, m-am gândit să

încerc să o conving pe Grace că înţelesese greşit, dar ştiam că nu va renunţa.

Exista riscul să se ducă direct la

sursă, la omul pe care îl auzise vorbind cu James în birou în ziua aceea. Un om care mai târziu a devenit Sir Henry Scott-

Thomas, directorul M15. Un om capabil să îi distrugă atât pe ea, cât şi pe James, dacă descoperea ce ştie. Un om care mai târziu a paralizat de la brâu în jos din cauza unui accident de călărie.

- Omul din scaunul cu rotile...

Joanna a simţit că îi înţepenise mintea, A căutat prin ceţurile cenuşii, ştiind că mai erau întrebări de pus.

- Scrisoarea... confirmă că... confirmă ce am discutat?

Joanna nu se simţea în stare să rostească cuvintele.

- Eu am livrat-o, este adevărat, dar era deja bine ascunsă în pachet. Dar dacă l-a ţinut în viaţă pe James toţi anii aceştia, i-a permis să câştige atâta faimă şi avere sub nasul celor care îl voiau mort, atunci, cred că răspunsul este da.

- Şi

de ce nu s-au îndreptat spre tine? în definitiv, tu ai dus scrisorile.

- La momentul acela eram logodită cu scumpul meu

François şi părăsisem palatul. M- am căsătorit şi am plecat în

Loara după ce a fost livrat pachetul. Nimeni nu a ştiut că am avut vreun amestec, a râs Rose uşor. Ducesa a fost foarte isteaţă, până ce nu şi-a mai putut ascunde secretul.

Joanna şi-a

dat seama cu o tresărire că îi spusese lui Simon care era numele

„mesagerei” în Yorkshire, în urmă cu numai două săptămâni.

- Rose, eşti într-un pericol teribil! Am dezvăluit numele tău cuiva de curând. Ah, Doamne, îmi pare atât de rău, a zis

Joanna ridicându-se. Au murit atâţia oameni deja. Nu se

vor opri de la nimic...
trebuie să pleci imediat!
- Sun

t în siguranţă, cel puţin deocamdată, draga mea. Orice ar fi, sunt singura persoană care ştie unde se află scrisoarea. Pe lângă asta, vechile mele acte falsificate din al Doilea Război

Mondial s-au dovedit un dar de la Dumnezeu în toţi aceşti ani.

François a plătit unui expert o mulţime de bani ca să putem trece drept *madame* şi *monsieur* Levoy – cetăţeni elveţieni. Vezi tu, el avea sânge evreiesc în familia din partea mamei.

Am păstrat mereu un paşaport cu numele acesta, pentru a-mi servi la nevoie. François a insistat, a zâmbit Rose aproape imperceptibil. Aşa am intrat în ţară şi aşa sunt cunoscută la hotel.

Joanna a privit cu admiraţie la

femeia aceasta extraordinară, care păstrase secretul atâta amar de vreme şi acum care îşi punea viaţa în pericol de dragul prietenei sale de o viaţă.

- Ai spus că ai dus

un pachet, nu o scrisoare?

- Corect.

- Ce

era în pachet?

- Vai de mine, a căscat Rose. Mi s-a făcut somn. Bineînţeles, scrisorile erau cât se poate de delicate, mai ales una. Dacă ajungeau pe mâini străine, ar fi fost un dezastru. Aşa că ducesa a inventat o metodă foarte isteaţă de a le ascunde.

- Cum?

- Ai văzut

scrisoarea pe care ţi-a trimis-o Grace. Deşi era veche, nu ai remarcat ceva neobişnuit la ea?

Joanna a

scormonit prin memorie.

- Da... dacă îmi amintesc bine,

erau nişte găuri minuscule pe marginile sale.

Rose a

inclinât uşor din cap, aprobator.

- Iar acum, pentru

că nu mai avem timp, poate ar trebui să te ajut să aşezi ultima piesă din puzzle. Nu uita, o fac numai de dragul sărmanei Grace.

- Desigur, a dat dîn cap Joanna,

obosită.

- Ducesa avea două pasiuni în viaţă. Una era cultivarea unor trandafiri splendizi in grădinile ei; a doua, broderia. S-a uitat ţintă la Joanna, care o privea fără să înţeleagă. Iar acum cred că este timpul să mă duc la culcare. Am de gând să părăsesc Anglia în scurtă vreme şi să stau la nişte prieteni din America până trece totul. M- am gândit să dispar în următoarele luni, până ce se aşază lucrurile.

- Ros

e, te rog! Nu îmi face un ca asta! Spune-mi unde este scrisoarea, a implorat-o Joanna.

- Draga mea, tocmai ţi-am

spus. Tot ce mai trebuie să faci acum este să îţi întrebuinţezi mintea ageră şi ochii tăi frumoşi.

Joanna ştia că nu avea

rost să o mai roage.

- Te voi mai vedea vreodată?

- Eu mă îndoiesc, tu nu? Ochii lui Rose au sclipit. Am convingerea că o vei găsi.

- Eu nu! Trandafiri, broderie...

- Da, draga mea. În clipa în care pui mâna pe ea, eu trebuie să părăsesc Anglia, *tout de suite.* Ai de gând să o publici şi ce-o fi o fi, cum se zice?

- Da, aceasta este intenţia mea.

Au murit atât de mulţi oameni din cauza ei. Şi... i-o datorez cuiva, a spus Joanna, şi ochii i s-au umplut spontan de lacrimi.

- Cineva pe care l-ai iubit?

- Eu..

. da, a oftat ea, dar a murit încercând să îmi salveze viaţa. Iar asta din cauza scrisorii.

- Atunci, asta-i tot.

Dragostea ne face să luăm cele mai nesăbuite – şi mai greşite –

decizii, după cum ai văzut.

- Da.

Rose s-a ridicat şi a pus

o mână blândă pe umărul Joannei.

- Las conştiinţa ta

să ia decizia. Şi soarta. La revedere, draga mea! Dacă vei trăi să spui povestea, îţi vei lăsa amprenta asupra lumii, într-un fel sau altul, de asta nu mă îndoiesc. Nu te conduc.

Rose s-a îndreptat spre dormitor şi a închis uşa în spatele eî.

SFÂRŞITUL JOCULUI

Etapa jocului în

care pe
tablă
rămân
prea
puţine

piese
CAPITOLUL
40

- Bună, Simon, a zis Zoe, când el a apărut la ora prânzului în bucătăria casei de pe Welbeck Street.

- Bun

ă. Totul este în regulă?

- Da, a zis Zoe şi a remarcat că

Simon părea tensionat şi iritat. Domnişoara Burrows a plecat, acum, că te-ai întors tu?

- Da, a plecat când

am ajuns eu. Nu mi-ar fi plăcut să împărţim aceeaşi cameră.

- Da.

Zoe a băgat un deget în sosul pe care

îl pregătea pe plită. Este o fată atrăgătoare.

- Din

păcate, nu este genul meu, a răspuns Simon, umplând o cană cu granule de cafea instant şi apă fierbinte. Ce găteşti?

- Ce poţi să găteşti pentru un

prinţ? a oftat ea. Fac reţeta mea obişnuită pentru petreceri, vită stroganoff. Nu este la fel de distins ca un homar Thermidor, dar va fi foarte bun.

- Ah, desigur! în seara asta

este cina! Uitasem.

- M-a sunat Art aseară. A zis

că te aşteaptă să îl iei de la Sandringham mai târziu, după- amiază.

I-am lăsat un mesaj foannei să vină la opt, aşa că aveţi destul timp să ajungeţi. Din păcate, doi dintre prietenii mei au dat îndărăt, aşa că nu vom fi decât noi trei.

Simon a simţit că îi stă

inima în loc.

- Vine Joanna?

- Da, dar nici ea nu

mi-a răspuns la mesaj. Ne-am apropiat foarte mult şi aş vrea să ştiu ce crede despre Art.

- Nu crezi că ar trebui să o

suni, să vezi dacă vine?

- Da, ar fi bine. Şi-a şters mâinile

pe şorţ. Amestecă tu în continuare.

Zoe s-a întors după

câteva minute.

- A intrat robotul, a zis ea, uitându-se la

Simon, care căuta prin dulapuri. S-a întors cu o sticlă în mână.

Adaugă nişte sos Tabasco, îi dă o savoare specială.

Mai târziu în

aceeaşi zi, a sunat telefonul lui Simon.

- L-

am localizat pe O’Farrell. Ştiam eu că nu poate rezista fără whisky prea mult timp. A plătit cu cârdul într-un magazin de băuturi din zona docurilor.

- înţeleg.

- l-am verificat cunoştinţele şi se pare că are un prieten jurnalist din State care deţine un apartament chiar lângă magazin. Oamenii mei au controlat şi sunt semne că în apartament se află cineva. Deocamdată îl supraveghează de aproape. Am obţinut numărul de telefon de acolo. Dacă intră ordine ca să transmită povestea, o putem opri imediat.

- Dar Haslam?

- Nici o urmă.

- Has lam a fost invitată aici la

cină diseară, dar mă îndoiesc că o să apară. Ar intra în gura

lupului.
Continui ca de obicei?

- Da. Dacă nu se

întâmplă nimic altceva, ia-l pe Alteţa Sa din Norfolk, conform planului. Burrows va rămâne pe loc în timpul acesta. Asigură-te că sunteţi înarmaţi, Warburton.

Vorbim mai târziu.

În după-amiaza aceea, cu puţin

înainte de ora cinci, Simon a sosit în faţa frumoasei case de pe moşia Sandringham şi a oprit maşina. A deschis portiera, a coborât şi a văzut că majordomul deschidea deja uşa de la intrare.

- îmi pare rău, dar Alteţa Sa

Regală întârzie puţin. Pentru că s-ar putea să dureze, a sugerat că poate aţi prefera să aşteptaţi înăuntru şi să beţi un ceai.

- Mulţumesc.

Simon l-a urmat pe

majordom în casă, au traversat holul şi apoi au intrat într-o camera de zi mică, dar bogat mobilată.

- Earl

Grey sau Darjeeling?

- Nu contează.

- Pre

a bine, domnule.

Majordomul a părăsit camera, iar

Simon a făcut câţiva paşi în jur, întrebându-se de ce trebuia să întârzie ducele tocmai astăzi. Fiecare secundă în care se afla departe de Welbeck Street îi sporea neliniştea.

Majordomul a adus ceaiul şi l-a lăsat din nou singur. Simon l-a băut, păşind neatent prin cameră. Apoi privirea i-a fost atrasă de ceva de pe perete, aşezat nevinovat printre zecile de picturi, probabil nepreţuite. S-a apropiat să îl studieze şi atunci mâna cu care ţinea ceaşca cu ceai a început să tremure.

Era sigur că

erau identice, până la ultimul detaliu.

Simon a scos

telefonul mobil ca să sune, dar chiar în clipa aceea a intrat majordomul.

- Alteţa Sa Regală este gata ae plecare.

Ceaşca i-a fost luată din mână cu fermitate, iar el a fost împins spre ieşire.

Din punctul ei de

observaţie
dinăuntrul
cabinei
telefonice de
peste drum de

casa din Welbeck Street, Joanna a format un număr de mobil.

- Steve? Sunt Jo. Nu mă întreba unde sunt, dar

dacă vrei o
poză
frumoasă,
mută-ţi fundul
în faţa casei

lui Zoe Harrison. O să sosească ducele. Da, serios! A, şi dacă vrei o poză de la interior, există o intrare în spatele casei, dar pentru asta va trebui să escaladezi câteva ziduri. Apoi aşteaptă în faţa casei până te sun eu. Pa!

A mai format un număr,

apoi altul, până ce a informat toate departamentele de fotoreporteri de la toate cotidienele din Londra în legătură cu invitaţia la cină din seara aceea a prinţului Arthur, duce de York. Iar acum tot ce mai avea de făcut era să le aştepte sosirea.

Unul dintre fotografi a văzut maşina

de îndată ce Simon a virat pe Welbeck Street, la câteva minute înainte de ora opt.

- Of, Iisuse! a exclamat

ducele când a văzut barajul de aparate de fotografiat poziţionat în faţa caseî lui Zoe.

- Vreţi să plecăm, Alteţa Voastră

Regală?

- Cam târziu pentru asta, nu crezi?

Haide, să nu mai pierdem vremea.

Joanna a văzut că se

deschide portiera Jaguarului şi fotografii se îngrămădesc în jurul maşinii. A trecut în goană strada şi a traversat busculada creată, ieşind chiar în faţa ducelui şi a lui Simon. Aşa cum ştia că se va întâmpla, uşa s-a deschis ca prin magie şi ea a intrat, împleticindu-se.

- Jo! Ai ajuns,

totuşi! a întâmpinat-o Zoe distrasă, privind îngrijorată spre Art şi Simon, care a trântit uşa şi a încuiat-o în spatele său.

- Da, a gâfâit ea, scoţându-şi pălăria de fetru şi scuturându-şi coama de păr. Un adevărat meleu acolo.

- Ce

rochie drăguţă! Până acum nu te-am văzut decât în jeanşi.

- Pentru că numai jeanşi port. Dar m-am

gândit să fac un efort în seara asta.

- Şi ochelarii

aceştia îţi vin bine. Arăţi diferit.

- Asta-i bine, a zis

Joanna, cât se poate de sinceră.

Zoe a sărutat-o pe

obraz, apoi şi-a întors atenţia spre Art, care aştepta în spatele ei.

- Bună, dragul meu. Ce faci? a început ea, dar apoi au tresărit cu toţii când cutia de scrisori s-a deschis forţat şi prin ea a apărut obiectivul unui aparat foto.

Simon a închis-o imediat şi au auzit

satisfăcuţi
cum se sparge
plasticul în
timp ce
aparatul se

retrage.

- Vă recomand să intraţi în salon. Daţi-mi câteva secunde ca să trag draperiile, a zis Simon prinţului, care părea nemulţumit.

- îţi mulţumesc,

Warburton.

Art l-a urmat pe Simon în lungul holului, în vreme ce

Zoe a pus o mână pe braţul Joannei.

- Te prezint oficial

lui Art într-o clipă, i-a şoptit Zoe.

- Trebuie să fac o

reverenţă?

Cum îi spun? a întrebat Joanna.

Zoe şi-a

reprimat un zâmbet.

Deşi ar fi mult mai bine să nu îi spui cu ce te ocupi, a zis ea cu o uşoară ironie.

- înţeleg. în seara

aceasta voi fi dresoare de câini, a zis Joanna, dând din cap în timp ce se îndreptau împreună spre salon. Apoi s-a întors spre

Zoe. Scuză-mă, trebuie să merg la toaletă.

Apoi s-a

repezit în sus pe scări înainte ca Zoe să zică ceva.

- Sim

on, poţi să aduci şampania? l-a rugat Zoe când a ieşit din salon. Este pusă la gheaţă, în bucătărie.

- Des

igur.

Simon a intrat în grabă în bucătărie şi a luat şampania, apoi a aşezat-o pe masa din salon.

- Vă

las acum.

A ieşit apoi şi a pornit în sus pe scări, urcând câte două.

Monica Burrows aştepta la primul etaj.

- Este aici. Am văzut-o, era în dormitorul băiatului. A intrat în baia de alături când m-a văzut, a şoptit ea.

- Bine. Lasă-mă pe mine. Du-te jos şi postează-te lângă uşa de la intrare.

- Bine. Strigă dacă ai nevoie de

ajutor.

Simon a privit-o pe Monica coborând

scările în fugă. Apoi s-a oprit lângă uşa băii, aşteptând ca

Joanna să iasă.

Ţipătul lui Zoe a răsunat dinspre

bucătărie.

- Simon! a strigat ea. în bucătărie!

- Warburton! i s-a alăturat vocea ducelui.

Simon a

coborât în fugă cele două etaje, a traversat holul şi a intrat în

bucătărie.

- Scoate-l de aici! a ţipat Zoe, înfricoşată de omul care stătea în spatele uşii de la bucătărie, făcând cu stoicism fotografii chiar şi după ce Simon îl pusese la pământ şi apoi i-a smuls aparatul din mână.

- Nu-

mi fac decât meseria, şefule.

Omul s-a strâmbat când

Simon i-a îndesat aparatul înapoi în braţe, fără rola de film, însă, şi l-a împins de la spate spre ieşire. I-a scos portofelul din buzunarul de la spate al jeanşilor şi a notat numele omului de pe permisul de şofer.

- Vei fi acuzat de

intrare prin efracţie. Iar acum ieşi dracului de aici.

Simon a deschis uşa, l-a aruncat afară pe fotograf şi a trântit uşa în urma lui. În bucătărie, Zoe, încă tulburată, era mângâiată de duce,

- Te simţi bine? a întrebat el.

- Da. Este vina mea. Nu am încuiat uşa din dos.

- Ba

deloc. Este datoria lui Warburton sa se ocupe de problemele de securitate. Prea multă delăsare din partea ta,

- Scu

zele mele, domnule.

- Nu îl acuza pe Sîmon, Art. El

îmi aminteşte mereu să încui toate uşile. Este minunat şi nu ştiu ce m-aş face fără el, a zis Zoe pe un ton defensiv.

- Bin

e zis! Este un tip grozav, nu-i aşa, Simon? a spus Joanna, intrând în bucătărie în spatele lui.

Simon a întors capul şi şi-a dat seama

în clipa aceea că o găsise,

- Ei bine, ar fi cazul să ne

continuăm seara, a remarcat ducele iritat. Te chemăm dacă vom avea nevoie de tine, Warburton, bine?

- Da,

domnule,

Simon a ieşit din bucătărie şi a urcat scările spre dormitorul lui Jamie, Era aşa cum crezuse. Intrând în baie, a văzut rama goală aruncată în coşul de gunoi. Cântecelul pentru copii, minunat brodat, care stătuse ascuns în spatele geamului tot acest timp, păstrându-şi nevinovat secretul, dispăruse,

- Ne ducem cu toţii la vale, a murmurat

Simon pentru sine ieşind din baie şi urcând scările spre dormitorul lui, A căutat în grabă în buzunar mobilul, apoi a format un număr.

- Domnule, este aici şi a găsit-o.

- Unde este?

- Jos, se bucură de o cină plăcută

cu al treilea moştenitor al tronului. Nu o putem atinge şi ea o ştie prea bine,

- Ne-am asigurat că O'Farrell nu o va ajuta.

I-am găsit povestea pe calculator. Nu aştepta decât scrisoarea. Iar

Welbeck Street este înconjurată. De data asta nu mai poate scăpa,

- Nu, dar în momentul acesta, cu

Alteţa Sa în casă, nu prea avem ce face.

- Atunci trebuie să

îl scoatem de acolo imediat,

- Da, domnule. Şi, dacă îmi

permiteţi, am o idee.

- Să aud.

Simon i-a

spus,

- Seara aceasta mi-a dovedit ceea

ce ştiam deja, Zoe, nu mai poţi sta aici. Te mut la palat fără întârziere, unde cel puţin vei fi în siguranţă. Art a lăsat jos cuţitul şi furculiţa. Apropo, a fost delicios. Acum vă rog să mă scuzaţi, doamnelor. Trebuie să merg la baie, Joanna şi

Zoe l-au privit ieşind din sufragerie,

- Dec î, ce crezi? a

întrebat Zoe.

- Despre ce?

- Despre Art,

desigur! Eşti foarte tensionată în seara asta, Jo. Abia dacă ai deschis gura în timpul mesei. Te simţi bine?

- Da,

scuză-mă, sunt doar obosită, asta-i tot. Cred că prinţul tău este,,, foarte drăguţ.

- Eşti sigură? Nu pari convinsă,

a zis Zoe încruntându-se.

- Ei, da, este un pic

cam... regal, dar nu e vina lui, a zis Joanna.

- Est

e regal, nu? a râs ea, nesigură, Eu,„ nu mai sunt sigură de nimic, a şoptit Zoe.

- De ce?

- Ah,

nu ştiu.

- Este vorba de altcineva?

Joanna

hotărâse să îşi pună la încercare bănuiala. Văzuse felul în care Zoe îl privea pe Simon în seara asta.

- Da..

. ar putea fi, dar nu sunt sigură că îi place de mine.

- Ei

bine, nu ştiu cine va fi mai dezamăgit dacă îi pui punct: Art sau galantul tău apărător, a zis Joanna pe un ton glumeţ.

- Ce

vrei să spui?

Joanna a aruncat o privire neliniştită

spre ceas,
- Pai,
., nimic.
Šimon ţine
foarte mult la

tine,

- Serios?

în ochii lui Zoe se vedea

o luminiţă.

- Da, şi mai cred că ar trebui sa faci ce îţi dictează inima. Acum nu imi doresc decât sa fi avut mai mult timp la dispoziţie cu Marcus. Nu îţi risipi timpul, i-a şoptit

Joanna în ureche în clipa când a reapărut Art. Este rândul meu sa merg la baie. Mă întorc într-o clipă.

Ochii

Joannei s-au umplut cu lacrimi neaşteptate când s-a ridicat, i-a aruncat lui Zoe o ultima privire şi apoi a dispărut din încăpere.

Monica i-a făcut semn lui Simon, care aştepta în dosul uşii sufrageriei, când Joanna a trecut pe lângă ea pe hol şi a pornit în sus pe scări. El a încuviinţat din cap şi a dus telefonul la ureche.

- Acum, domnule, încuiată în

baie, Joanna a format grăbită numărul lui Steve.

- Eu

sunt. Ies în două minute. Pregăteşte bicicleta, bine? Şi nu mai sta să pui întrebări.

Abia descuiase uşa băii când a

auzit vaietul sirenelor şi o voce care bubuia dintr-un megafon.

- Aici poliţia. Avem o alertă cu bombă în Welbeck

Street. Toţi locatarii sunt rugaţi să îşi părăsească locuinţele

imediat.
Repet, toţi locui...

Joanna a lovit cu

pumnul în perete de disperare,

- Rahat! Rahat!

Rahat!

Simon a apărut în sufragerie,

- Alteţa Voastră, domnişoară Harrison, trebuie să plecăm acum.

- Ce este? Ce s-a întâmplat? a întrebat Zoe, ridicându-se.

- Ce se petrece acolo? a întrebat

ducele, enervat.

- O alarmă cu bombă,

domnule. Mă tem ca trebuie să evacuăm clădirea. Dacă aţi vrea să mă urmaţi, o maşină aşteaptă deja în faţă.

- Und

e este Joanna? a întrebat Zoe, mergând împreună cu Art în urma lui

Simon.

- Este sus, la baie. O conduc eu afară, a strigat Monica Burrows din capătul scărilor,

- Ar

trebui să o aşteptăm, a spus Zoe.

Sus, Joanna a simţit oţelul

rece şi dur în spinare.

- Spune-le să plece, a şoptit

femeia.

- Ne vedem afară, bine? a strigat Joanna cu voce tremurata.

- Bine! a auzit-o pe Zoe spunând,

apoi uşa s-a trântit şi casa s-a cufundat în tăcere.

- Nu

te mişca. Am ordin să trag.

Monica a condus-o spre camera lui

Jamie, ţinându-i pistolul înfipt în partea inferioară a spatelui.

Simon a intrat după câteva minute.

- Las-o, Monica. Am eu grijă de ea.

Simon a ridicat braţul şi Joanna i-a

văzut arma. Ţeava care o împungea în spate s-a retras, iar

Joanna s-a prăbuşit pe pat. A privit-o pe femeie şi a recunoscut-o de la lansarea fondului memorial.

- Joanna.

L-a privit în ochi.

-Ce?

- De ce nu ai

renunţat la povestea asta când ai avut şansa?

- Dar

Î

tu de ce m-ai minţit?! Toate minciunile >e care mi le-ai turnat în

Yorkshire!
Tu... m-ai ăsat să cred că am dreptate.

- Pen

tru că încercam să îţi salvez viaţa.

- Ai ajuns prea

târziu, oricum, a zis Joanna cu o bravadă pe care nu o simţea. Alee ştie totul. Până la ora aceasta, probabil a transmis deja povestea. Iar dacă mi se întâmplă ceva, va şti de ce.

- Ale

e este mort, Joanna. L-au găsit în apartamentul prietenului său din zona docurilor şi l-au oprit la timp. Mă tem ca jocul s-a sfârşit.

I-a scăpat un geamăt îngrozit.

- Ne

mernicule!
Dar... eu am scrisoarea şi tu nu, a adăugat ea

sfidătoare.

- Percheziţionează-o, Burrows.

- Ia

mâinile de pe mine!

În tîmp ce Joanna încerca să

scape din prinsoarea femeii, s-a auzit detunătura unui glonţ care a ieşit din arma lui Simon. Joanna şi Burrows sau întors şi au văzut că glonţul pătrunsese în zid şi se înfipsese în tencuială. Pe chipul Joannei a apărut frica animalică atunci când a văzut ochii reci şi nemiloşi ai lui Simon. Iar pistolul din mâna lui era îndreptat spre ea.

- Dec

ât să fii supusă la umilinţa unei percheziţii corporale, Jo, de ce nu ne dai ce îţi cerem? Aşa, nimeni nu va fi rănit.

Joanna a încuviinţat din cap înfrântă, incapabilă să mai vorbească. A băgat mâna în buzunarul rochiei, de unde a scos o bucăţică de material, l-a întins-o lui Simon.

- Poft

im. Ai obţinut ce voiai. Câţi oameni a trebuit să omori ca să pui mâna pe ea, Simon?

Simon a ignorat-o, făcându-i

semn lui Burrows să îşi îndrepte arma spre Joanna şi în schimb şî-a concentrat atenţia asupra bucăţii de material din mâna lui.

Ring a Ring o’ Roses..,

Cuvintele – şi ceea ce semnificau –

formau o splendidă broderie pe materialul textil. Simon la întors şi, în ciuda fricii chinuitoare, Joanna s-a simţit fascinată de faptul că adevărul va fi dezvăluit după toţi aceşti ani.

L-a urmărit pe Simon care a scos întăritura, iar acolo, însăilată pe partea din spate a broderiei, era o bucată groasă de hârtie velină, identică cu cealaltă hârtie pe care i-o trimisese Grace.

Simon a scos un briceag şi a tăiat

cusăturile precise. într-un final, hârtia s-a desprins. A citit-o şi i-a întins-o Monicăi.

- Asta este.

După ce a

împăturit cu atenţie scrisoarea în buzunarul interior al jachetei sale, a îndreptat din nou arma spre ea.

- Şi

cu tine ce să facem? Mi se pare că ştii prea multe.

Ea nu mai

putea privi în ochii care deveniseră nişte aşchii de oţel rece.

- Doar nu mă poţi omorî cu sânge-rece, Simon. Iisuse, ne ştim de atâţia ani, am fost prieteni buni toată viaţa. Dă-mi...

dă-mi şansa să fug. O să... dispar. Nu o să mă mai vezi niciodată.

Monica Burrows l-a văzut pe Simon ezitând.

- O fac eu, a zis ea.

- Nu! Este datoria

mea.

Simon a făcut un pas înainte, în timp ce

Joanna s-a dat în spate, iar inima îi bătea nebuneşte şi capul îi vâjâia.

- Simon, pentru numele lui Dumnezeu! a ţipat ea, ghemuindu-se în colţul camerei.

El s-a aplecat

deasupra ei până ce faţa lui aproape că o atingea pe a ei, cu pistolul îndreptat spre pieptul ei.

- Simon, te rog! a ţipat ea.

El a clătinat din cap.

- Nu uita, Joanna. Acesta este

jocul *meu.* Jucăm după regulile *mele.*

S-a uitat la el uimită, cu

vocea înecată de frică.

- Mă predau.

- Ban

g, bang! Ai murit!

Joanna abia a avut timp să ţipe înainte de a auzi două împuşcături trase de aproape şi a se prăbuşi la podea.

Simon a îngenuncheat şi i-a verificat pulsul, apoi i-a ascultat bătăile inimii.

- Este moartă. Sună şi spune-le că misiunea a fost îndeplinită din toate punctele de vedere. Eu curăţ aici şi apoi o duc la maşină.

De unde se afla, Burrows

a studiat trupul căzut pieziş al Joannei.

- O

ştiai din copilărie?

-Da.

- Doamne, a

suspinat ea, ai avut nevoie de nervi de oţel.

S-a apropiat de corpul ei şi

s-a aplecat, gata să verifice pulsul Joannei.

El s-a întors

să o privească.

- Ştii regulile serviciului,

Burrows. Nu există loc pentru sentimente. Mă asigur eu că a murit.

Şi a tras din nou.

Cincisprezece minute mai

târziu, Welbeck Street era pustie când s-a deschis uşa de la intrare. Echipa de supraveghere de peste drum i-a urmărit pe

Warburton şi pe Burrows care susţineau trupul de-a parte şi de cealaltă, îndreptându-se spre o maşină parcată la distanţă de câţiva metri.

- Au pornit acum, a zis unul dintre ei

în aparatul de emisie-recepţie.

Zece minute mai târziu,

urmăriţi la mică distanţă de o maşină de sprijin, au parcat pe o stradă aflată la marginea porţii unei fabrici. Transferând trupul din maşina lor în cea parcată la distanţă de câţiva metri, s-au urcat într-o alta şi au plecat în trombă. Douăzeci de minute mai târziu, o explozie imensă a fărâmiţat liniştea străzilor din jur.

CAPITOLUL 41

Simon a băgat mâna în buzunar şi a scos scrisoarea. A întins-o peste birou.

- Poftim, domnule. întreagă şi

nevătămată, în sfârşit.

Sir Henry Scott-Thomas a citit-o fără

nici un semn de emoţie.

- îţi mulţumesc, Warburton.

Iar corpul a fost plasat fără probleme?

-Da.

Sir Henry i-a cercetat chipul lui Warburton.

- Pari

epuizat, omule.

- Recunosc că am avut de făcut

un lucru extrem de neplăcut, domnule. Era prietena mea din copilărie.

- Şi te asigur că nu se va uita. Lasă-mă să îţi spun că loialitatea de gennl acesta este rară. Te voi recomanda pentru o avansare imediată. La finalul lunii vei regăsi în contul bancar şi un bonus excelent, pentru tot efortul depus.

- Cred că trebuie să mă duc acasă şi să dorm.

Stomacul lui Simon a chiorăit. Mâine va fi o altă zi dificilă când se va descoperi cine a fost ucis în explozia bombei.

Sir Henry a încuviinţat din cap.

- După

înmormântare
, îţi sugerez să
îţi iei un scurt
concediu;
zboară într-un

loc cald şi însorit.

- Chiar asta mă gândeam să

fac, domnule.

- Nu mai două întrebări înainte să

pleci: cum a rezistat Burrows?

- A fost destul de

zdruncinată după aceea. Am sentimentul că nu a mai văzut pe nimeni ucis de aproape.

- Genul acesta de întâmplări

separă băieţii de bărbaţi, ca să zic aşa. A văzut conţinutnl scrisorii?

- Nu, domnule, nu a văzut-o. Vă pot asigura că habar nu are despre ce a fost vorba, a replicat Simon,

- Bravo! Ai făcut o treabă excelentă, Warburton, o treabă foarte bună. Noapte bună!

- Noapte bună,

domnule!

Simon s-a ridicat şi s-a apropiat de uşă. Apoi s-a oprit şi s-a întors.

- Un ultim lucru, domnule.

-Da?

- Poate că sunt sentimental, dar ştiţi

cumva unde sunt rămăşiţele lui Grace? Mă gândeam că după toate acestea, ar fi drept să o readucem lângă soţul pe care l-a iubit.

Bătrânul a răspuns după o oarecare pauză.

- Chiar aşa. Mă voi ocupa. Noapte bună, Warburton!

Simon a reuşit să nu vomite înainte de a ajunge la toaleta bărbaţilor, aflată mai sus, pe coridor. Acolo a vărsat totul, apoi s-a prăbuşit la podea, şi-a şters gura cu mâneca, înţelegând pe de-a-ntregul ce îl scosese din minţi pe Ian.

Nu va uita

niciodată frica din ochii ei, privirea trădată pe care a aţintit-o spre el când a apăsat pe trăgaci. Simon şi-a luat capul în mâini şi a început să hohotească.

Pe drumul spre Dorset în zorii zilei

următoare, Sir Henry Scott-Thomas a citit cu atenţie scurtnl articol

de pe pagina a
treia a ziarului
The Times.
JURNALI
STĂ UCISĂ

ÎN
EXPLOZIA
UNEI
BOMBE   O
bombă

plasată într-un autovehicul a explodat *lângă o fabrică din Bermondsey aseară, ucigându-i* *atât pe şoferiţă, o jurnalistă de 27 de ani, cât şi* *pe editorul ei. Explozia s-a petrecut după o* *serie de apeluri telefonice false, care au făcut ca* *o parte din cartierul West End să fie închis* *traficului timp de două ore. Se crede că*

victimele
sunt
Joanna
Haslam,
care lucra

pentru Morning Mail, şi Alee O’Farrell, *editorul redacţiei de ştiri a aceleiaşi publicaţii*

Poliţia bănuieşte că erau pe punctul de a dezvălui *un complot pus la cale de IRA. După atacul cu* *bombă de la Canary Wharf*[1] *în februarie, poliţia este* *în alertă maximă...*

A căutat printre

celelalte articole din ziar, până ce ochii i-au căzut pe un scurt articol din josul paginii paisprezece.

CORBII SE REÎNTORC ÎN TURN

În dimineaţa acesta,

celebrii Beefeaters din Turnul Londrei au anunţat că sau întors acasă corbii. Aceştia, despre care tradiţia spune că păzesc turnul de 900 de ani, au dispărut în mod misterios în urmă cu şase săptămâni. A urmat o căutare la nivel naţional, dar fără rezultat. Deşi în timpul celui de-al Doilea

Război
Mondial
zgomotul
provocat de
raidurile

aeriene a redus numărul lor la numai unul, Turnul nu a rămas niciodată fără corbii care il păzesc. Protejaţi prin

Decretul Regal semnat de regele Carol al II-lea, legenda spune că dacă aceste păsări vor părăsi vreodată Turnul pentru totdeauna, monarhia va cădea.

Acesta este motivul

uşurării simţite de îngrijitorul corbilor când a descoperit că Cedric, Gwylum, Hardey şi ceilalţi s-au înapoiat aseară, târziu, în adăpostul lor de lângă Tower Green. După o masă copioasă, îngrijitorul a constatat că sunt într-o condiţie fizică excelentă, dar nu a putut să explice dispariţia lor temporară.

*

- Am ajuns, domnule.

- Mulţumesc.

Şoferul a făcut manevrele

necesare pentru a-l scoate din maşină pe Sir Henry şi scaunul său cu rotile.

- încotro, domnule?

Sir Henry a

arătat spre locul nnde voia să ajungă.

- Mă

poţi lăsa aici şi întoarce-te să mă iei în zece minute.

- Pre

a bine, domnule.

Odată plecat şoferul, Sir Henry a privit cu atenţie mormântul din faţa lui.

- Aşa dar, Michael,

ne întâlnim din nou.

A fost nevoie de toată energia sa

pentru a deschide capacul canistrei pe care o strângea în mână.

- Odihneşte-te în pace, a

mormăit el, aruncând conţinutul canistrei peste mormânt.

Particulele păreau să danseze în lumina strălucitoare a soarelui din zori, multe dintre ele aşezându-se pe tufa de trandafiri care creştea pe mormânt.

Sir Henry a văznt că

mâinile sale deformate tremurau şi a simţit o durere neîntreruptă şi crescândă în piept.

Nu conta. în sfârşit, totul

se terminase.

District faimos din Londra, unul dintre

cele două centre financiare principale ale Londrei

CAPITOLUL
42

Zoe privea sicriul care cobora în pământ, încercând să îşi înăbuşe suspinele. S-a uitat la chipurile trase şi palide ale părinţilor Joannei, care stăteau în faţa ei, în capul mormântului, şi la Simon, al cărui chip era o mască de tristeţe.

Când s-a

terminat, mulţimea a început să se risipească, unii îndreptându-se spre ceaiul oferit la ferma familiei Haslam, alţii înapoi spre Londra, la redacţiile lor. Zoe a mers încet înapoi, spre poarta bisericii, gândindu-se cât de frumos şi liniştit era locul acesta, ascuns la marginea micului sat din landă.

- Bună, Zoe. Ce faci? a întrebat Simon,

ajungând-o din urmă.

- De la aşa şi aşa la absolut

înfiorător, a suspinat ea. Nu pot accepta. îmi amintesc cum m-a îmbrăţişat în bucătărie şi acum... ah, Doamne, acum nu mai este. Nici James nu mai este, nici Marcus... încep să mă întreb dacă nu cumva familia mea este blestemată.

- Te

poţi ocări până la sfârşitul lumii, dar nimic nu o va aduce înapoi pe ea sau pe bunicul tău, sau pe Marcus.

- Ştiu

că ziarele au zis că urmărea un complot terorist împreună cu editorul ei. Mie nu mi-a spus nici un cuvânt despre povestea

aceasta.

- Nu te poate surprinde.

- Nu.

Zoe a înghiţit în gol, căci trăirile conflictuale îi lăsaseră gura uscată. Şi... tu cum eşti?

- Destul de rău, ca să fiu sincer.

Tot parcurg în minte ce s-a petrecut în seara aceea, regretând că nu am aşteptat-o, aşa cum ai spus tu să fac. Simon s-a oprit lângă poartă şi a privit înapoi spre mormântul acoperit de

pământ
proaspăt şi
luminat de
soarele
puternic din

Yorkshire. Am cerut un an sabatic, vreau să am timp să cuget la tot ce s-a întâmplat.

- Unde ai de gând să te duci?

- Nu

ştiu. Poate voi călători, i-a zâmbit el slab. Simt că nu există nimic care să mă ţină aici, în Anglia.

- Când pleci?

- în următoarele zile.

- O să îmi fie dor

de tine.

Cuvintele i-au scăpat de pe buze înainte să le poată opri.

- Şi mie o să îmi fie dor de tine. Şi-a dres glasul. Cum este prinţul şi traiul la palat?

- Bine, a zis ea.

Cred că a fost o mişcare practică să mă mut acolo după ce s-a întâmplat. Ca să fiu sinceră, nu mă simt ca acasă, dar sunt încă la început. Am prima apariţie publică împreună cu el mâine.

Tocmai o premieră de film, a zâmbit ea.

- Viaţ

a este ghiduşă, a ridicat Simon din umeri.

- Cu

siguranţă.

- Vii acasă la părinţii Joannei, să bei

un ceai? a întrebat-o el. Te pot prezenta mamei şi tatălui meu. Sunt foarte impresionaţi că te cunosc.

- Mă

tem că nn pot. l-am promis lui Art că mă întorc imediat. Noul meu şofer aşteaptă, a zis ea, arătând spre Jaguarul care aştepta

în mica parcare. Asta este.
Presupun că este cazul să

ne spunem la revedere, a zis ea, ridicându-se pe vârniri şi sărutându-l pe obraz.

El a strâns-o uşor de mână.

- Mulţumesc. La

revedere, Zoe! A fost o mare plăcere să am grijă de tine.

Ea s-a

îndepărtat în grabă, nevrând ca el să îi vadă lacrimile. L-a auzit mormăind ceva în şoaptă, aşa că s-a oprit şi s-a întors, cu o expresie plină de speranţă pe chip.

- Ai

spus ceva, Simon?

- Nu. Doar... ţi-am urat noroc.

- Bine. Mulţumesc, a zis ea cu un zâmbet trist. La revedere!

El a privit-o urcându-se în Jaguar.

- Draga mea, a

adăugat el în timp ce maşina se îndepărta şi dispărea.

În după-amiaza următoare, Simon a traversat coridorul acoperit cu covor gros de la ultimul etaj al Thames

House, îndreptându-se spre funcţionara în vârstă.

- Bună ziua, am o întâlnire cu Sir Henry la ora trei, a zis el, dar ea nu a răspuns. în schimb, ochii i s-au umplut de lacrimi.

- Vai, domnule Warburton!

-Ce?

- Est

e vorba de Sir Henry. A murit azi-noapte. Se pare că a făcut un atac de cord care i-a fost fataî. Nimeni nu a putut face

nimic.

Obrazul femeii a dispărut în batista din dantelă, îmbibată de lacrimi.

- înţeleg. Ce...

tragic! a zis Simon, reuşind la timp să nu îi scape de pe buze cuvântul „ironic”. Păcat că nu am fost anunţat.

- Nim

eni nu a fost. Se va anunţa la ora şase, la ştirile de seară. Dar, a zis ea cu un glas smiorcăit, ni s-a spus să ne continuăm activitatea în mod normal. Domnul Jenkins vă aşteaptă în biroul lui Sir

Henry. Intraţi, vă rog.

- Mulţumesc.

Simon s-a

apropiat de uşa grea din stejar şi a bătut.

- War

burton! Intră, amice.

- Bună ziua, domnule.

Simon nu era surprins să îl vadă pe Jenkins rânjindu-i ca un şcolar de dincolo de imensul birou. Ce neobişnuit să vă întâlnesc aici!

- Vrei ceva de băut? Lucrurile s-au mişcat foarte repede astăzi, după cum îţi închipui. îmi pare rău că bătrânul a murit, dar trebuie să recunosc că jos respirăm cu toţii uşuraţi. Sir Henry abia se mai ţinea de scaun. Cu toţii îi cântam în strună, desigur, dar eu, unul, îi îndeplineam sarcinile ae ani întregi. Dar, înţelegi, nu vreau să se afle vreo vorbă. Poftim, a zis Jenkins întinzându-i un pahar de coniac, în sănătatea ta!

- Pentru noua dumneavoastră funcţie?

Simon a

ridicat dintr-o
sprânceană în
semn
de întrebare
când au

ciocnit paharele.

Jenkins s-a lovit cu un deget peste

nas.

- Va trebui să aşteptţi anunţul

oficial.

- Felicitări! Simon s-a uitat la ceas. îmi pare rău să vă grăbesc, domnule, dar în seara asta plec în concediu şi încă nu am ajuns acasă, ca să îmi pregătesc bagajele. De ce aţi cerut să mă vedeţi?

- Să ne aşezăm, i-a

zis Jenkins, arătând spre scaunele din piele dintr-un colţ al încăperii.

Ideea este că meriţi vacanţa aceasta, fără îndoială, după această, ăăă, agitaţie. Dar s-ar putea să avem o mică însărcinare pentru tine cât timp eşti în străinătate. Şi nu vreau să implic pe altcineva în situaţia asta, având în vedere cât de delicată este.

- Domnule, eu...

- Monica Burrows a dispărut.

Ştim că s-a întors în State cu avionul în ziua de după afacerea din

Welbeck Street, pentru că biroul de paşapoarte din

Washington a înregistrat-o la intrarea în ţară. Dar până în acest moment nu a apărut la muncă.

- Domnule, cu

siguranţă
dacă s-a întors
în State, nu
mai este
responsabilita

tea noastră, nu-i aşa? Nu putem răspunde pentru faptul că a decis să plece acasă.

- Adevărat, dar eşti sigur că nu a

aflat despre ce a fost vorba?

- Sunt sigur, a zis Simon

categoric.

- Chiar şi aşa, în împrejurările date, nu sunt deloc liniştit la gândul că informaţii atât de delicate ar fi putut scăpa peste Atlantic. Ultimul lucru de care avem nevoie după toată nebunia aceasta este o asemenea omisiune.

- înţeleg ce spuneţi,

dar vă asigur că nu există nici o omisiune.

- în

afară de asta, CIA vrea să ştie ce s-a întâmplat cu Monica. Ca un gest de deschidere, le-am promis că o să te trimit pe tine la ei.

Şi cum tot te îndrepţi spre Statele Unite, nu văd nici o problemă.

- De unde ştiaţi? Abia azi-dimineaţă am rezervat biletul spre New York.

- Nici nu voi răspunde la

întrebare, a zis Jenkins, ridicând o sprânceană. Dat fiind că

Washington este la un pas de New York, atât de dragul celor de la

CIA, cu care sper să menţin o relaţie mult mai strânsă decât predecesorul meu, cât şi a nefericitei situaţii pe care ai reglato cu atâta pricepere aici, trebuie să trimit pe cineva. Este mai bine pentru toată lumea dacă acea persoană eşti tu. Vor dori o informare detaliată despre ce s-a întâmplat în noaptea aceea, starea de spirit a lui Burrows, etc. Vestea bună este că datorită acestei înţelegeri îţi vor fi acoperite toate cheltuielile în acest an sabatic – la clasa întâi. Ţi-am schimbat deja biletul luat azi şi nu va dura decât două- trei zile, până ce îi liniştesţi.

- Am înţeles, a zis

Simon, înghiţind în sec. Ca să fiu sincer, domnule, nu voiam decât nişte timp liber. Fără îndatoriri de serviciu, a adăugat el ferm.

- Şi îl vei avea. Dar nu uita că un

agent secret este toată viaţa un agent secret. Ştii regulile jocului, Warbnrton.

- Da, domnule.

- Bin

e. Semnează pentru un card de credit pe numele companiei când pleci. Nu exagera, însă.

- Voi face tot posibilul,

domnule.

Simon a lăsat paharul pe masă şi s-a ridicat.

- Iar la întoarcere te aşteaptă o promovare.

Jenkins s-a

ridicat şi el şi i-a strâns mâna. La revedere, Warburton!

Ţinem legătura.

Jenkins l-a urmărit pe Warburton

până ce a părăsit încăperea.

Era un agent talentat, şi

atât Sir Henry, cât şi el îi prevăzuseră un viitor măreţ. în povestea Haslam, băiatnl îşi dovedise râvna. Poate un an sabatic în lux îi va amorţi durerea. S-a tratat cu încă un pahar din carafa lui Sir Henry şi a inspectat mulţumit cu privirea noul său domeniu.

Zoe s-a uitat

la reflexia ei în oglindă. A tras de părul pe care coafeza venită în camera ei din palat îl adunase strâns într-un coc

franţuzesc.
„Prea strâns”, a murmurat ea nervoasă, încercând să

îl lărgească şi să îndulcească stilul. Machiajul era şi el prea strident, aşa că l-a şters şi a luat-o de la capăt. Cel puţin rochia – o mare de şifon Givenchy de un albastru precum cerul nopţii – era uluitoare, chiar dacă nu era stilul pe care şi l-ar fi ales singură.

- Mă simt gătită ca o păpuşă, a

şoptit nefericită spre reflexia ei din oglindă.

Şi ca să

pună capac la tot, Art o sunase în urmă cu o oră ca să îi spună că întârzia la altă ceremonie la care participa.

Asta însemna că erau nevoiţi să se întâlnească în holul cinematografului. Ceea ce însemna la rândul său că atunci când va coborî din maşină, va trebui să înfrunte presa singură. Ba mai rău, o sunase Jamie şi vocea lui i se păruse de-a dreptul nefericită. Nu reuşea să se readapteze la şcoală, iar înţepăturile colegilor i se păreau de nesuportat.

În afară de asta, mai avea

douăzeci şi patru de ore până ce trebuia să refuze propunerea de la Hollywood, iar ea încă nn îi spusese nimic lui Art...

- James, Joanna şi Marcus sunt morţi şi

Simon a plecat! a strigat ea, apoi s-a prăbuşit la podea cuprinsă de disperare, gândindu-se la ziua de ieri şi revăzându-l în minte pe Simon…

„Şi mie o să îmi fie dor de

tine", spusese el.

- Oh, Doamne! îl inbesc! a

gemut ea.

Ştia că se lăsa copleşită de milă de sine, când nici o persoană din lume nu ar fi simţit altceva decât invidie pentrn ea. Dar acum i se părea că este cea mai singură persoană de pe pământ...

Deodată i-a sunat telefonul mobil. S-a

ridicat, a văzut că era Jamie şi a răspuns.

- Bu

nă, dragule, a zis ea pe nn ton cât pntea de vesel. Cum te simţi?

- Ah, bine. Mă întrebam ce facem în vacanţa de la mijlocul semestrului, săptămâna viitoare.

- Eu..

. tu ce ai vrea să facem?

- Nu ştiu. Să plec de la şcoală.

Şi din Anglia.

- Bine, dragule. Atunci, da, să facem

rezervare undeva.

- Poţi face asta? Acum, că

locuieşti la palat?

- Păi... Era o observaţie

bnnă. O să aflu.

- Bine. Cel puţin poate veni

Simon să ne ia, nu-i aşa?

- Jamie, Simon nu mai este aici.

- Ah. Zoe a auzit decepţia din glasul fiului ei. O să îmi fie dor de el.

- Da. Şi mie. Ascultă, O să vorbesc cu Art şi vedem ce putem face.

- Bine, a repetat Jamie, cu o

voce cât se poate de nefericită. Te inbesc, mami.

- Şi

eu te iubesc. Ne vedem vinerea viitoare.

- Da.

Pa!

Zoe a încheiat apelul şi s-a îndreptat spre ferestrele care dădeau spre grandioasele grădini ale palatului. Ar fi aat orice să poată deschide uşa, să coboare în goană

Dumnezeu-ştie-câte şiruri de scări şi să traverseze nenumărate coridoare acoperite cu covoare nepreţuite, ca să poată evada în grădini. în ultimele zece zile, mai că îşi pierduse minţile de claustrofobie – ceea ce părea ridicol, având în vedere cât de mare era palatul. Se simţise ca în ziua în care nu putuse ieşi din casa din Welbeck Street. Doar că atunci era cu Simon, iar el o făcuse să se simtă bine.

Cât de mnlt tâniea să se afle din nou în spatele zidurilor sale înalte, să i se permită să iasă pe uşa casei şi să meargă la magazin singură, ca să cumpere o sticlă de lapte! Aici, orice dorinţă a ei era un ordin pentru angajaţi – primea tot ce cerea. în afară de libertatea de a veni şi pleca dnpă cum dorea.

- Nu pot face asta, a şoptit ea şi

apoi a fost contrariată de faptul că îşi exprimase sentimentele pentru prima oară cu voce tare. O să înnebunesc. Ah, Doamne, o să înnebunesc.

Zoe s-a îndepărtat de fereastră, apoi

a traversat imensul dormitor dintr-o parte în alta, încercând să gândească la ce avea de făcut.

îl iubea pe

Art destul de mult încât să sacrifice pentru el tot restul personalităţii sale? Ca să nu mai vorbim de fericirea copilului ei?

Cnm va fi viaţa lui? Era conştientă după aceste zece zile petrecute la palat că dorinţa „familiei” era ca el să fie ţinut departe de privirea publicului. încercase să îl întrebe pe Art ce însemna acest lucru în realitate.

- Ori cum mai are

opt ani de petrecut la şcoală, dragă. Şi ne putem ocupa de vacanţe pe parcurs.

- Este fiul tău, îi şuierase Zoe.

S-a auzit o bătaie la uşă.

- Vin, a strigat ea.

îndesând

telefonul mobil în minuscula geantă pe care stilista i-o alesese pentru a se potrivi cu rochia, Zoe a inspirat adânc şi s-a îndreptat spre uşă.

Simon abia a reuşit să

ajungă la poartă la timp.

- Vă puteţi îmbarca acum,

domnule Warburton? Zborul mai are puţin şi se închide.

- Desigur.

Simon îi întindea femeii biletul

de îmbarcare şi paşaportul când a auzit zbârnâitul telefonului mobil.

S-a uitat la număr şi a văzut că era Zoe. A răspuns imediat. Nu putea face altfel.

- Zoe

, ce este?

- Este groaznic, a auzit-o el suspinând. Am fugit.

- De unde ai fugit?
- De la palat.

- De ce? Cum...? Unde eşti?

- Mă ascnnd în

toaleta unei cafenele din Soho.

- Ce faci?!

Simon abia o auzea.

- Era m pe drum spre o

premieră şi i-am spus şoferului că am nevoie la toaletă urgent înainte de a ajunge la cinematograf. Nu pot face asta. Pur şi simpln... *nu pot.* Simon, ce să fac?

El a ignorat semnalele de

nerăbdare ale angajaţilor de la poarta de îmbarcare, anzind la celălalt capăt al telefonnlui suspinele de plâns ale lui Zoe.

- Chiar nu ştiu, Zoe. Tu ce vrei să faci?

- Vre

au să...

A urmat o pauză, iar femeia din dreptul porţii i-a făcut un semn, trecându-şi mâna peste gât şi arătând spre uşa care ducea la avion.

- Da? a zis el.

- Ah, Simon, vreau să fiu cu tine!

- Eu..., a dat el să

zică, dar i s-a pus un nod în gât. Eşti sigură?

- Da!

Altfel, de ce m-aş afla într-o toaletă urât mirositoare, într-o rochie care costă mii de lire? Eu... te iubesc!

Femeia de la poartă a

clătinat din cap, a ridicat din umeri şi a închis uşa. Simon i-a zâmbit.

- Aşa dar, a continuat el, de unde ai

nevoie să te salvez de data asta?

l-a spus.

- Bin

e, a zis el, traversând înapoi coridoarele care mergeau

afară.
încearcă să găseşti o ieşire în partea din

spate a clădirii – de obicei este prin bucătărie – şi anunţă-mă.

- Ştin, aşa voi face. Mulţumesc, Simon, a zis

Zoe, zâmbind larg.

- Ajung la tine în mai puţin de o

oră. A, şi apropo...

-Da?

- Şi eu te iubesc.

PIONUL
DEVINE
REGINĂ

Promovarea

unui pion care ajunge în linia a opta pentru a ft schimbat *cu cea mai puternică piesă de pe tablă, regina*

CAPITOLUL

La Paz, Mexic, iunie 1996

Simon a

intrat în cafeneaua Cabana, al cărei nume exotic contrazicea aspectul său sărăcăcios. Străzile pe care le

traversase în
taxi se
învecinau cu
promenada
pitorească şi

cu zonele turistice, dar apoi se oprise într-un cartier mai puţin îngrijit al oraşului altfel frumos, dincolo de un zid vopsit cu graffiti, de care se rezema im grup de tineri în aşteptare de ceva acţiune. Dar plaja din faţa sa era uluitoare, Pacificul zărindu-se ca o sclipire acvamarină dincolo de o fâşie de nisip alb, punctată de cei câţiva turişti care se bronzau în plin soare.

I-a comandat mexicanului transpirat din spatele barului un espresso dublu, apoi s-a aşezat la o masă de lângă fereastra deschisă.

A aruncat o privire în jur, dar singura

femeie din local era o blondă cu picioare suple şi trupul auriu-arămiu al unei californience. A văzut-o cum se dă jos de pe scaunul înalt de la bar.

- Stă cineva lângă tine? a

întrebat ea cu im accent american, apropiindu-se tacticoasă de

el.

- Nu, dar aştept pe cineva.

S-a aşezat şi

a spus cu un puternic accent de Yorkshire:

- Da,

Simon, netotule, pe mine mă aştepţi!

Simon era

uluit de transformarea ei. El, care o ştia de când era de-o şchioapă, nu ar fi recunoscut-o nici într-un milion de ani.

Singurul lucru care îi rămăsese din cea care era înainte erau ochii căprui.

Au părăsit cafeneaua la scurt timp după aceea, apoi au coborât pe plajă şi s-au aşezat pe nisip. Voia să ştie tot – la fel ca înainte – până la cele mai mici detalii.

- înmormântarea mea a decurs bine?

- A

fost extrem de emoţionantă, da. Toată lumea a plâns. Inclusiv eu.

- Mă bucur să aud că le-a păsat de mine, a glumit ea. Ca să spun drept, trebuie să râd, altfel aş izbucni în plâns.

- Te-au iubit, fii sigură de asta.

- Cum erau mama

şi tata?

- Să îţi spun cinstit?

- Des

igur.

- Neconsolaţi.

- Ah, Doamne,

Simon, eu... Vocea i s-a frânt, s-a descălţat de sandale şi şi-a îngropat degetele în nisip. Aş vrea... A clătinat din cap. Aş vrea să le pot spune.

- Joanna, nu s-a

putut altfel.

- Ştiu
.

Au rămas tăcuţi, privind

spre largul mării.

- Cu m... supravieţuieşt

i? a întrebat el.

- Ah, mă descurc, dar este

destul de greu să fii o persoană fără nume. Am făcut cum mai învăţat şi am aruncat paşaportul pe numele Monica

Burrows şi cârdurile ei de credit de îndată ce am ajuns la

Washington, apoi m-am îndreptat spre California şi i-am plătit o grămadă de bani omului de contact al cărui nume mi l-ai dat tu ca să mă treacă graniţa. De câteva săptămâni lucrez într-un bar ae aici, dar mai am puţin şi rămân fără bani.

- Cel

puţin te-am scos din Marea Britanie în viaţă.

- Da, deşi pe de o parte, am început să mă întreb dacă nu îmi era mai bine moartă. Iisuse, este foarte greu, Simon. încerc din răsputeri să nu renunţ, aar...

- Vin o aici.

Simon a tras-o spre el, iar ea a plâns cu suspine, dând afară toată suferinţa pe care o trăia. A mângâiat-o blând pe cap, ştiind că ar da orice ca lucrurile să nu fi decurs în acest fel.

- îmi pare rău... Joanna s-a îndreptat şi şi-a frecat ochii cu încheieturile degetelor. De vină este faptul că te-am văzut. Totul va fi bine, îţi promit.

- Doa

mne, nu te scuza, Jo. Ai fost de-a dreptul incredibilă.

Am ceva pentru tine. Simon a băgat mâna în buzunar şi a scos un plic. Aşa cum ţi-am promis.

- Mulţumesc.

Joanna l-a luat şi a scos din el un certificat de naştere american, un paşaport eliberat de Statele Unite şi un card pe care era scris im nume.

- Margaret Jane Cunningham,

a citit Joanna. Născută în Michigan, 1967... Hei, Simon! M-ai

făcut mai bătrână cu un an!
încântătoare veste!

- Scuze. A fost cea mai apropiată variantă pe care am găsit-o pentru un set de acte gata făcute. Ai acolo un număr de asigurări sociale care ar trebui să rezolve orice probleme cu găsirea unui loc de muncă.

- Eşti sigur să totul este cuşer?

- Joanna, ai încredere în mine, este cuşer, dar va trebui să adaugi o fotografie. Am lăsat deschizătura din plastic deschisă, ca să pui o poză. Mă bucur că am făcut-o, că acum semeni cu actriţele din *Baywatch.* încep să te plac aşa.

- Rămâne de văzut dacă blondele se distrează mai mult, a pufnit Joanna. Apropo de blonde, ce mai face Zoe?

- Pitit

ă la adăpost cu Jamie într-o foarte confortabilă vilă din Bel

Air. Totul pe banii companiei Paramount.

- Ce?

! L-a părăsit pe Art?

- Da. Nu ai citit în ziare?

- Nu, mi-a fost teamă să pun mâna pe vreun ziar în ultimele câteva săptămâni. Mă tot gândeam că o să îmi văd poza pe prima pagină, sub titlul „Căutată de poliţie!”, a râs

Joanna scurt. Ştiam că Zoe este nesigură în privinţa lui Art, însă.

Oferta de lucru la Hollywood a fost ceea ce a decis-o?

- Asta şi altceva, de fapt.

Joanna a văzut

cunoscuta
roşeaţă
nestăpânită
răsărind pe
gâtul lui

Simon.

- Vrei să spui că...?

El a zâmbit.

- Da.

Suntem neruşinat de fericiţi împreună.

- Sun

t încântată pentru amândoi. Vechea ta prietenă

Margaret Cunningham poate veni la nuntă? l-a intrebat

Joanna. Te rog? Nimeni nu m-ar recunoaşte – nici *tu* nu m-ai cunoscut mai devreme...

- Jo, ştii răspunsul. În plus, nu ar

fi drept faţă de Zoe şi Jamie. Am aflat amândoi ce povară imensă poate fi păstrarea unui secret. Iartă-mă dacă par dur, dar aşa stau lucrurile.

- Ştiu. Doar că.... îmi este dor

de ea. Şi de toţi cei pe care îi iubeam. Joanna s-a lăsat pe spate, privind cerul. Ei bine, slavă Domnului că toată povestea asta înfiorătoare are măcar un final fericit. Atâţia oameni au murit din cauza ei. Inclusiv sărmanul Alee,

- Ştii ce? O să zici că este ciudat, dar cred că i s-ar fi părut un sfârşit potrivit. în definitiv, a intrat în pământ după ce a descoperit cel mai mare scandal al secolului XX.

A fost un jurnalist de investigaţie până la sfârşitul vieţii sale.

- îmi pare rău, Simon, dar mă tem că nu

pot justifica moartea unui om dîn cauza acestei poveşti.

- Nu, sigur că nu.

- încă am coşmaruri cu seara în

care „am murit” eu, s-a cutremurat Joanna. Am fost convinsă, până la final, că urma să mă ucizi.

- Trebuia să pară

real, Jo, ca să o pot convinge pe Monica Burrows.

Aveam nevoie de im martor care să sune şi să le spună că îmi dusesem la îndeplinire misiunea murdară.

- Toa

te jocurile acelea copilăreşti de-a cowboy-ii şi indienii pe care le jucam, a zis ea gânditoare. „Este jocul *meu,* jucăm după regulile *mele*\ iar apoi trebuia să spun „Mă dau bătută”, iar tu spuneai...

- Bang, bang, ai murit, a continuat

Simon.
Oricum ar fi, mulţumesc lui Dumnezeu pentru

jocurile acelea. Mi-au oferit un mod perfect de a te avertiza că trebuie să „mori”.

- Glonţul acela pe care l-ai tras

în peretele din dormitorul lui Jamie era adevărat, nu-i aşa?

- Desigur, a încuviinţat Simon din cap. Îţi spun, deşi următoarele două erau oarbe, eram scăldat în transpiraţie, pentru că nu avusesem timp să parcurg procedura uzuală. Am fost nevoit să încarc arma în timp ce urcam scările spre dormitorul lui Jamie, Dacă nu mă mişcăm repede, Monica te-ar fi omorât şi nu îmi puteam asuma acest risc.

- Şi cum ai ucis-o?

- Mă tem că Monica nu se

concentra Ia arma ei când s-a aplecat să îţi verifice pulsul. I-am smuls-o din mână şi am împuşcat-o cu ea înainte să îşi dea seama ce se petrece.

- Dumnezeule, Simon, era mai tânără

decât mine,,,

- Faptul că era atât de lipsită de experienţă ţi-a salvat viaţa, Jo.

Joanna s-a ridicat sprijinindu-se

în coate şi i-a cercetat chipul lui Simon,

- Şi

când mă gândesc că m-am îndoit de tine. Ce ai făcut tu pentru mine în seara aceea... Nu te voi putea răsplăti nicicând,

- Eu sper numai că Ia vremea judecăţii, EI mă va ierta.

La urma urmei, fie mureai tu, fie ea,

- Şef

ul tău a fost recunoscător când a pus mâna pe comoară, după atâta timp? a întrebat Joanna.

- Foa

rte. Poate pare o prostie, dar mi-a fost milă de el la final. Nu făcea

decât să îşi îndeplinească datoria.
încerca să protejeze un

lucru în care credea,

- Nu, Simon, nu pot vărsa nici o

lacrimă pentru el. Gândeşte-te Ia toţi cei care au murit –

Grace,
William,
Ciara, lan
Simpson,
Alee,

sărmanul de Marcus...

- Dar nu el a provocat toată

această nebunie, nu?

- Nu, ai dreptate.

- Ei

bine, bătrânul a murit în urma unui atac de cord fatal în ziua de după ce i-am dat scrisoarea,

- Nu te aşteptа să îl

plâng,

- Nici nu mă aştept. Dar partea ciudată este că mi-am dat seama unde era ascunsă scrisoarea numai cu câteva ore înainte se ajungi tu în Welbeck Street.

- Cum aşa?

- Îl aşteptam pe ducele de

York, ca să îl conduc înapoi Ia Londra şi am văzut pe perete un goblen înrămat. Era aproape identic cu cel pe care îl văzusem atârnat deasupra patului lui Jamie, în urmă cu câteva săptămâni. Dacă aş fi ajuns acolo mai devreme, toată întâmplarea aceasta ar fi putut fi evitată. S-a lăsat pe spate pe nisip. Stiu cum ai afiat unde se afla.

- Ştiî

? ’

- Da. O pasăre bătrână şi vicleană, după toate aparenţele, a zis Simon, cu o sclipire din ochi.

- Este în siguranţă?

- Aşa cred. Undeva

prin America, după câte am aflat.

- Mă bucur. Este o

femeie de nădejde, a zis Joanna încetişor. Presupun că te-a frapat ironia întregii poveşti? Mă refer la faptul că fostul iubit al lui Zoe poartă acelaşi titlu.

- Da. Ciudat, nu? Se

pare că actualul duce a fost devastat când I-a părăsit Zoe...

S-ar putea spune că istoria se repetă.

- Aşa

s-ar putea spune, a încuviinţat Joanna. în afară de asta, probabil ţi-ai dat seama deja de ce era atât de pornit palatul împotriva relaţiei dintre Zoe şi duce? Vreau să spun că sunt înrudiţi prin James. Sunt veri, ceea ce înseamnă că Jamie este,,,

- Oprește-te, Jo, s-a cutremurat Simon. Tot ce pot spune este că nu este neobişnuit printre cei din aristocraţie să se căsătorească cu rude de sânge. Majoritatea membrilor caselor regale europene sunt înrudiţi unii cu alţii.

- Ce

mizerie! a oftat Joanna.

- Da. Dar ca să schimbăm

subiectul, aţi decis încotro vei pleca?

- Nu, în afară de

faptul că o să îmi spun „Maggie” – întotdeauna am urât numele „Margaret”, a zis Joanna, zâmbindu-i slab. Cel puţin acum, că sunt cetăţean american cu toate drepturile, pot începe să mă gândesc Ia această chestiune, O să râzi, sunt sigură, dar întotdeauna am visat să scriu un roman de spionaj.

-Jo...

- Simon, vorbesc serios. Adică,

să fim serioşi, oricum nimeni nu va crede povestea, aşa că de ce nu?

Desigur, aş schimba numele.

- Te avertizez, nu o

face.

- Vom vedea. Mai bine spune-mi ce ai de gând tu.

- Eu şi Zoe am decis să rămânem în

Los Angeles deocamdată. Ne-am gândit că este bine să o luăm de la capăt şi se pare că Zoe va fi asaltată de oferte de muncă după premiera cu *Blithe Spirit.* Acum câteva zile am fost să vizităm o şcoală pentru Jamie. La fosta şcoală a fost foarte nefericit, dar aici toată lumea are părinţi celebri şi va simţi că este Ia fel ca toţi ceilalţi.

- Dar serviciul tău?

Simon a ridicat din

umeri.

- Nu am hotărât nimic încă. Agenţia mi-a oferit să mă transfer aici, dar Zoe are ideea aceasta nebună că aş putea deschide un restaurant. Vrea să mă susţină.

Joanna a chicotit.

- Mer eu vorbeam despre asta.

Dar crezi că ai putea să Iaşi în urmă vechiul stil de viaţă?

- Adevărul este că eu nu sunt un ucigaş. Faptul că am luat vieţi în timpul acestei întâmplări o să mă bântuie de-a pururi, a zis Simon, clătinând din cap.

Dumnezeu să mă ajute dacă

Zoe sau Jamie va descoperi vreodată ce am făcut.

Joanna a pus

o mână peste mâna lui.

- Mi-ai salvat viaţa, Simon, asta ai

făcut,

- Da, I-a luat mâna şi a strâns-o. Joanna, ştii că pentru binele tău, nu ne mai putem vedea niciodată,

- Ştiu

, a zis ea ridicând din umeri mâhnită.

- Apr

opo, mai am ceva pentru tine.

Din buzunarul

pantalonilor a scos un plic şi i I-a întins.

- Ce conţine?

- Douăzeci de mii de lire în dolari – bonusul care mi s-a plătit pentru găsirea scrisorii. Banii sunt ai tăi de drept şi o să te ajute să te pui pe picioare.

Ochii Joannei s-au

umplut de lacrimi.

- Simon, nu îi pot lua.

- Sigur că poţi. Zoe câştigă o avere, iar şeful meu a insistat să îmi achite toate cheltuielile cât timp mă aflu în State, ca să investighez dispariţia Monicăi.

- îţi mulţumesc,

Simon, îţi promit că îi voi folosi cu chibzuinţă.

- Sun

t convins că aşa vei face,

A privit-o pe Joanna împăturind

plicul şi băgându-I în rucsac.

- Mai este ceva

acolo, ceva ce m-am gândit că ar trebui să ai măcar satisfacţia de a-l citi, a adăugat el. Aşadar... A ajutat-o să se ridice în picioare. Mă tem că a venit clipa să ne luăm Ia revedere, a zis el şi a îmbrăţişat-o strâns.

- Vai, Doamne, a

plâns ea pe umărul lui. Nu pot suporta gândul că nu te voi mai vedea.

- Ştiu . l-a şters lacrimile blând, cu un deget. La revedere, Butch!

- Ai grijă de tine,

Sundance! a şoptit ea.

Cu un mic semn de rămas-bun, s-a

întors cu spatele. Abia după ce el a părăsit plaja Joanna şi-a luat rucsacul şi s-a apropiat de malul apei.

îngenunchind pe nisip, a

găsit un şerveţel în care să îşi sufle nasul. Apoi a căutat în plicul pe care i-l dăduse, a scos foaia de hârtie şi a despăturit-o.

Y
o
r

k

C
o
t

t
a
g
e

S
a
n
d
r

i
n
g
h
a

m

1
0

m
a
i

1

9
2
6

D

r
a
g
u
l

m
e
u

Siam,

Te rog să înţelegi că numai dragostea pentru tine

mă
împinge să
scriu
această
scrisoare,

teama că alţii ar vrea să îţi facă rău depăşind *grija faţă de mine sau simţul practic. Cu voia lui*

Dumnezeu, sper să îţi fie înmânată fără nici

un incident
de mâinile
grijulii
cărora o
voi

încredinţa. Trebuie să îţi dau fericita veste a *venirii pe lume a fetiţei noastre. Are deja* *ochii tăi şi poate şi nasul tău. Chiar dacă sângele* *care îi curge prin vene nu este sânge regal*

copilul
nostru este
o
adevărată
prinţesă.

Cât mi-aş dori ca tatăl ei să o poutâ vedea, să *își poată ține copilul în brațe, dar desigur,*

acest lucru
este
imposibil o
tristeţe
îngrozitoar

e pe care
va trebui
să o duc
tot restul
zilelor

mele.

Dragul meu, te implor să ascunzi

această scrisoare. Ameninţarea pe care o *reprezintă existenţa ei pentru cei câţiva care ştiu*

adevărul
ar trebui
să fie de
ajuns să te
apere până

la sfârşitul vieţii. Am încredere că o vei distruge

atunci
când va
veni timpul
să
părăseşti

acest
pământ, de
dragul
fiicei
noastre şi

pentru ca istoria să nu o reţină.

Nu voi mai

putea să îţi scriu, iubirea mea.

A ta, pentru

totdeauna

Scrisoarea era semnată cu vestita

înfloritură,
fotocopia
neputând
diminua
magnitudinea

a ceea ce tocmai citise Joanna.

O mică prinţesă,

născută în familia regală, dar al cărei tată era un om de rând, ajuns într-o situaţie extraordinară. Un copil care Ia momentul naşterii sale era a treia în linia de succesiune, cu mici şanse de a ajunge pe tron. Dar apoi, printr-o întorsătură a sorţii, prin care alţii au pus dragostea înaintea datoriei, mica prinţesă a ajuns regină.

Joanna s-a ridicat în picioare, ţinând scrisoarea în mână, tentată să se răzbune pentru viaţa ei şi a altora care fuseseră distruse şi ţinând-o strâns în pumn. Furia a părăsit-o Ia fel de repede cum o cuprinsese.

- în sfârşit, s-a terminat, a

şoptit ea nălucilor care poate o ascultau.

Joanna s-a

apropiat de marginea apei, a rupt scrisoarea şi a privit bucăţelele care fluturau duse de vânt. Apoi s-a întors şi a mers spre cafeneaua Cabana, pentru a-şi îneca suferinţa într-un pahar de tequila.

Aşezată cu o băutură în faţă, la bar,

Joanna a înţeles că noua ei viaţă începea astăzi.

Trebuia să găsească undeva puterea de a o accepta – de a merge mai departe şi de a lăsa trecutul în urmă.

În mod

normal, lucrul acesta ar fi posibil cu ajutorul familiei şi al prietenilor. Dar ea era complet sigura.

- Cu

m pot face una ca asta? a murmurat ea comandând al doilea cocktail. îşi dădea seama că folosise vizita iminentă a lui Simon ca pe un colac de salvare. Acum, că el plecase, legătura cu viaţa ei dinainte se rupsese pentru totdeauna. Ah, Doamne, a şoptit ea, în clipa când şi-a dat seama de enormitatea situaţiei.

- Bună, ai un foc?

- Nu fumez, îmi pare rău.

Joanna a ignorat vocea masculină cu puternic accent american.

Aici, în Mexic, bărbaţii se învârteau îu jurul ei ca muştele atrase de miere.

- Bine, vreau o brichetă şi un

suc de portocale, a auzit ea vocea spunându-i barmanului, apoi l-a văzut cu coada ochiului pe omul care s-a urcat pe scaunul de lângă ea.

- Vrei o suplimentare?

- Nu.

..

Expresia tipic englezească a

făcut-o să întoarcă capul spre vecinul ei de bar. Era bine bronzat, purta o pereche de pantaloni scurţi coloraţi, un tricou şi o pălărie de paie trasă adânc peste părul lung şi negru. Abia când i-a văzut ochii – bronzul accentuat scoţându-le în evidenţă culoarea albastră –, l-a recunoscut.

- Nu cumva te ştiu?

a rânjit el la ea. Nu eşti Maggie Cunningham? Cred că am fost colegi timp de un an la Universitatea din New York, pe vremuri.

- Eu...

Joanna a îngăimat

câteva cuvinte, simţind cum inima îi bate cu putere. Să fie o halucinaţie ciudată, provocată de tequila? Sau un test pus la cale de Simon, ca să vadă cum reacţionează?

Totuşi, îi spusese „Maggie”...

Joanna îşi dădea seama

că se holba la el cu gura căscată, vrând să soarbă tot ce ochii îi spuneau că vede, dar...

- îţi comand, totuşi, l-a

făcut semn barmanului să îi umple paharul. Ce zici să mergem afară, să mai vorbim despre vremurile de demult?

Urmându-l spre ieşirea din cafenea, a hotărât că cel mai bine ar fi să îşi ţină gura închisă, pentru că ceea ce vedea nu putea... *nu* *putea* fi adevărat.

În timp ce bărbatul o conducea spre

o masă retrasă de pe terasa precară din lemn, a observat că mergea cu un şchiopătat pronunţat. S-a aşezat brusc.

- Cin

e eşti? a şoptit ea pe un ton funebru.

- Doar ştii cine

sunt, Maggie, a zis el, pe tonul lui educat.
Noroc! a zis şi

a ridicat paharul spre ea.

- Cum... cum ai

ajuns aici?

- La fel ca tine, bănuiesc. Apropo, mă

numesc Casper – fantoma ta prietenoasă. S-a uitat la ea zâmbind. Şi nu glumesc.

- Vai, Doamne, a răsuflat ea, iar

o mână i s-a îndreptat inconştient spre el ca să îl atingă, simţind nevoia să îşi confirme că era adevărat.

- Iar

numele de familie este James. M-am gândit că se potriveşte. Am noroc – am putut să îmi aleg numele, spre deosebire de tine.

- Cum? Unde? De ce...? Marcus, am crezut că ai...

- Murit, da. Şi, te rog, spune-mi Casper, a şoptit el. După cum ştii, pereţii au urechi. Cinstit să fiu, chiar au crezut că voi da ortul popii – am suferit o insuficienţă internă masivă şi am fost în comă mult timp după operaţie. Iar apoi, când

mi-am
recăpătat
cunoştinţa,
anunţaseră
familia şi

presa în legătură cu moartea mea.

- De ce?

- Mi-am dat seama între timp că probabil au făcut-o pentru că nu erau siguri cât de multe ştiam, aşa că m-au ascuns într-un spital privat şi m-au pus sub supraveghere permanentă. Nu puteau risca să mă trezesc şi să torn toată povestea vreunui doctor sau asistente care se întâmpla să se afle lângă mine la momentul acela. Având în vedere că voiau ca totul să pară un simplu accident de vânătoare – fără alte complicaţii –

şi că erau convinşi că urma să mor oricum, pur şi simplu mi-au anticipat decesul. Aşa că atunci când m-am trezit din comă şi mi-am revenit, s-au trezit cu o mare problemă.

- Mă

mir că nu te-au omorât şi cu asta, basta, a murmurat Joanna. Aşa rezolvă ei problemele.

- Cred că amicul tău, Simon –

sau, altfel spus, vărul meu îndepărtat, a zis Marcus, ridicând din sprâncene – a avut ceva de-a face cu asta. Mi-a zis mai târziu că le-a declarat superiorilor săi că eu smulsesem scrisoarea din mâna lui Ian Simpson şi o ascunsesem undeva înainte de a cădea în apă. De asta m-a împuşcat nemernicul. Aşa că au fost nevoiţi să mă ţină în viaţă o vreme, când m-am trezit, ca să afle ce

ştiam.
înţelegi?
- Sim
on te-a
apărat...

- Da.

Apoi mi-a dat scrisoarea – sau ce mai rămăsese din ea – ca să le-o înapoiez. Şi mi-a spus să le zic că nu ştiu nimic, în afară de faptul că lan Simpson mi-a dat bani ca să o găsesc. în clipa următoare, Simon mi-a zis că oficial am murit şi m-a întrebat cum aş dori să mă numesc în noua mea viaţă.

- Ai refuzat?

- Maggie, a oftat Simon, poate

că o să spui din nou că sunt un laş, dar oamenii aceia... nu se opresc la nimic. Tocmai mă întorsesem dintre morţi şi nu voiam să mor din nou.

- Nu eşti laş, Marcus... adică Casper.

A întins o mână nesigură şi a pus-o peste mâna lui. Mi-ai salvat viaţa în noaptea aceea.

- Şi sunt sigur că

Simon mi-a salvat mie viaţa. Este un om bun, deşi eu tot habar nu am ce se petrecea. Poate că într-o bună zi o să mă luminezi.

Marcus şi-a aprins o ţigară, iar Joanna a văzut că mâna stângă îi tremura fără oprire.

- Poate.

- Aşadar, a zâmbit el, iată-mă.

- Unde ai trăit până

acum?

- într-un centru de reabilitate din Miami. Se pare că gloanţele pe care le-am primit în abdomen mi-au atins coloana şi m-am trezit cu partea inferioară a corpului paralizată. Acum sunt mai bine, dar a durat destul de mult timp până am reînvăţat să merg. Şi, din păcate, s-a terminat şi cu whiskyul pentru mine, a zis el făcând un semn către paharul de suc diu faţa lui. Simon m-a instalat într-un loc al dracului de frumos, toate cheltuielile achitate...

- Foa

rte bine.

Au rămas în tăcere o vreme, uitându-se

unul la altul.

- Pare supranatural, a zis Marcus

într-un târziu.

- Mie îmi spui, a replicat Joanna.

- Am crezut că Simon îşi bate joc de mine când m-a sunat să mă cheme în Mexic, ca să mă întâlnesc cu o persoană pe care o cunosc. Nu... nu îmi vine să cred că eşti aici, a zis

Marcus, clătinând din cap, copleşit de uimire.

- Nu.

.. Mai ales că suntem amândoi „morţi”.

- Poa

te aceasta este viaţa de apoi... Dacă este, atunci îmi place, a zis el, făcând un gest larg spre plajă. Şi ştii că întotdeauna mi-au plăcut blondele...

- Mar... Casper, fii cuminte, te

rog!

- Ei, unele lucruri nu se schimbă niciodată. I-a zâmbit, luându-i mâna şi strângându-i-o. Mi-a fost dor de tine, Jo, a şoptit el. Foarte tare.

- Şi mie mi-a fost dor de tine.

- Prin urmare, unde mergem de aici? a întrebat-o el.

- Ori unde vrem, presupun. Lumea – în afară de

Anglia, desigur – ne este deschisă.

- Ce zici de

Brazilia? a propus el. Am aflat de un proiect de film grozav.

Joanna a râs.

- Chiar şi agenţilor de la M15 le va fi greu să ne găsească în jungla amazoniană. Sunt de acord.

- Bin

e, haide, a zis el şi s-a ridicat. înainte de a porni să ne planificăm viitorul pe care îl vom petrece împreună, ce ar fi să ajuţi ce a mai rămas din mine să ajungă pe plajă? Simt o nevoie violentă de sta întins pe nisip şi a săruta fiecare părticică din tine. Chiar şi fără sos de ciocolată.

- Bine.

Joanna a zâmbit şi s-a ridicat în picioare.

Din punctul său de observaţie situat deasupra plajei, Simon urmărea tânărul cuplu care traversa încet plaja, cu braţele strânse unul în jurul celuilalt, mergând spre noua lor viaţă.

EPILOG

Los Angeles, septembrie 2017

Simon a găsit-o pe Zoe

întinsă pe un şezlong, lângă piscină. I-a privit corpul cu pielea încă netedă şi uşor bronzată, care nu părea să fi îmbătrânit deloc după douăzeci de ani şi două sarcini.

A sărutat-o pe creştet.

- Unde sunt copiii?

- Joanna s-a dus la petrecerea de

majorat a unei prietene – în cea mai scurtă fustă pe care am văzut-o vreodată, trebuie să recunosc iar Tom este Ia un meci de baseball. Ai ajuns acasă devreme. A fost mai puţină lume la restaurant azi?

- Nu, era plin, dar am venit să

lucrez la nişte acte. Nu mă pot concentra acolo, nici măcar în birou, toată lumea mă întrerupe. Ce citeşti? a întrebat el, privind peste umărul ei.

- Ah, un roman de aventuri

apărut săptămâna trecută, despre care vorbeşte toată lumea. Este despre nişte secrete ale familiei regale britanice, aşa că m-am gândit să îl încerc şi eu, a zis ea cu un zâmbet.

Inima a început să îi bată mai tare, aşa cum nu se mai întâmplase de când îşi părăsise fostul loc de muncă. A aruncat o privire spre copertă.

Scrisoarea de dragoste de

M. Cunningham

„Joanna, nu se poate!”

- Bine, a zis Simon.

- Este foarte tensionat, deşi

complet
incredibilă
povestea,
designr.
Adică,

lncrurile de genul acesta nu se petrec în realitate, nu-i aşa? Nu-i aşa, Simon? l-a îmboldit ea.

- Nu, sigur că nu. Gata, mă duc

înăuntru să îmi pregătesc ceva rece de băut. Vrei ceva?

- Un ceai cu gheaţă ar fi grozav.

Simon a mers spre

casă,
transpirând
din
abundenţă. A
intrat în biroul

lui şi a lăsat pe masă dosarele în care se aflau actele contabile ale restaurantului, apoi şi-a verificat e-mailurile pe

iPhone.

l

j

enkin

s
@
t
h
a

m
e
s
h
o

u
s
e
.
g

o
v
.
u
k

Subi

e
c
t
:
U

r
g
e
n
t

Sună-

m
ă
.
A

apăru

t
c
e
v
a